KARANLIK ZİHİNLER-4



YAŞAMAK İSTİYORSAN ÖLÜMÜ GÖZE AL

KARANLIK MİRAS

Roman

#1 THE *NEW YORK TIMES* BESTSELLER YAZARI

ALEXANDRA BRACKEN

"Tüm dikkatleri üzerine
toplayacak bir distopya.
Okurken yerinizde durmanız
mümkün olmayacak."

–New York Times Bestseller
Yazarı Melissa Marr

"Bracken'ın bu sürükleyici
ve tüyler ürpertici distopyası
hafızalarınıza kazınacak."

–Kirkus Reviews

"Distopya türünde yeni bir
soluk. Kesinlikle kaçırılmaması
gereken bir seri."

–Romantic Times

"Baş döndürücü bir aksiyon ve
heyecan dolu bir macera."

–Publishers Weekly

"Bu seri, distopya okuyucuları
için bir baş ucu kitabı olacak."

–School Library Journal

Karanlık Miras

Karanlık Zihinler Serisi 4.Kitap

Alexandra Bracken

Orijinal Adı: The Darkest Legacy

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Yayın Koordinatörü: Sibel Erdal
Çeviren: Handan Sağlanmak Arlı
Editör: Funda Balcı
Kapak Uygulama: Ahmet Söğütlüoğlu

ISBN: 978-605-7843-01-2
Yayınevi Sertifika No: 45006

1. Baskı: Kasım 2019

Baskı: Ezgi Matbaacılık
Yenibosna / İstanbul
Tel: 0 212 652 62 62
Matbaa Sertifika No: 45029

© 2018 by Alexandra Bracken

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Avrupa Residence & Office Ataköy No: 8/30
Bakırköy / İSTANBUL
Tel: 0212 244 05 77
www.parodi.com.tr / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Mono Kültür Sanat tescilli markasıdır.

Bu karakterleri ve
karanlık dünyalarını seven ilk kişi Anna Jarzab'a.
Her şey için teşekkürler.



KAN BİR TÜRLÜ TEMİZLENMİYORDU.

Ellerimin üzerinden kıpkızıl bir nehir gibi akıyor; bileklerimdeki morluklardan ve parmak eklemlerimde kabuk tutmuş yaralardan kıvrılarak aşağı süzülüyordu. Musluktan gelen ve aynayı buğulandıracak kadar sıcak olan su, aslında kanı önce açık pembeye sonra da şeffaf bir renge çevirmeliydi ama bir türlü... Kan bir türlü durmuyordu. Tenimin üzerindeki kurumuş lekeler tazelenip paslı kahverengi tonundan mide bulandırıcı koyu bir kırmızıya dönüyor; gider tüm o sıvıyı tüketmeye uğraşıp dururken kanın yılan gibi kıvrımları lavabonun üzerinde ilerliyordu.

Daracık odanın karanlığı beni sinsice ele geçirirken görüş açımı bulanıklaştırıyordu. Bakışlarımı, porselen lavaboya çay taneleri gibi takılıp kalmış kuru kan lekelerine sabitledim.

Acele et, diye buyurdum kendi kendime. *Aramayı yapmalısın. Telefona ulaşman gerek.*

O anda dizlerimin bağı çözüldü ve dünya aniden altüst

oldu. Onu duvara sabitleyen silikonun, ağırlığım yüzünden uyarmak istercesine gürültüyle parçalandığı lavabonun pürüzsüz kenarına yarı eğilmiş yarı düşmüş bir hâlde tutundum.

Acele et, acele et, acele...

Bluzumun, kuruyan kanımla vücuduma yapışan yerlerini teker teker çekerken bir yandan da boğazımda yükselen kusmuğun içinde boğulmamak için uğraşıyordum.

Duvarın içindeki borular sarsıldı. Çınlamalar, son bir patlama sesi lavabonun içine sert bir titreşim yollayana dek giderek hızlanıp arttı.

Lanet olsun! Kalan son sıcak suyu saklayacak bir kap bulma ümidiyle tezgâhın etrafını yokladım.

"Hayır, hayır, hayır! Hadi ama!"

Şu zamanlayıcılar... Odadaki sıcak su kullanımını ölçen şu aptal zamanlayıcılar, boş yere tek bir damla harcamaya bile izin vermezdi. Ama benim buna ihtiyacım vardı. Yalnızca bir defa olsun, kuralları benim için esnetmelerine ihtiyacım vardı. Kan; dilimi, dişlerimi ve tüm boğazımı kaplıyordu. O metalik tat her bir yutkunmayla daha da derinlere iniyordu. Temizlenmek zorundaydım.

Borulardan son bir kez yükselen boğuk bir sesle birlikte su da iyiden iyiye inceldi. Motelin çokça yıkanmaktan iyice sertleşmiş el havlusunu aldım ve kalan suyu emmesi için musluğun altına dayadım. Sızlayan çenemi kenetleyip kalçamla lavabodan destek alarak sarsak bir şekilde öne doğru uzandım ve aynadaki buğuyu sildikten sonra nemli havluyu alt dudağımdaki açılıp şişmiş yara kabuğunu temizlemek için kullandım.

En hafif baskıyla bile acıyan kırık tırnaklarımın içleri toprak ve kanla doluydu. Bakışlarım, soyulmuş ojelerin altından görünen hilal şeklindeki bordo lekelere takıldı. Gözlerimi başka yöne çeviremiyordum.

Ta ki lavaboya bir tokat gibi düşen ıslak saç tomarına dek.

Ucuz floresan lambası armatürü titreyerek tehlikeli bir şekilde parıl parıl ışımaya başladı. Kafatasımın içinde hapsolmuş statik elektriği besliyordu. Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. Bu, küçük ve tırtıklı bir deri parçasıydı. Islak porselenin üzerinde kıvrım kıvrım duran saç tellerinin şekli.

Ne uzunlardı ne de siyah.

Sarı ve kısalardı.

Benim değillerdi.

Ağzımı açtım ama hıçkırığım ve hatta çığlığım boğazımda düğümlendi. Ben kanıtı, vahşeti yıkamak için tüm musluk-ları deli gibi açıp kaparken bedenim de şiddetle sarsılıyordu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım..."

Islak havluyu boş lavaboya fırlattım ve tuvalete doğru döndüğüm sırada dizlerimin üzerine yığıldım. Midem bulanıyordu ama kusamadım. Günlerdir bir şey yememiştim.

Soğuk fayansın üzerinde bacaklarımı altıma alırken titrek ellerimi yapış yapış düğümlerle dolu saçlarıma doğru uzattım.

İşe yaramıyordu. Benim ihtiyacım olan... Yerden güçlükle kalktım ve lavaboda bıraktığım havluya uzandım. Banyo etrafımda dönüp dururken saçlarımı okşadım.

Gözlerimi kapadım ama görebildiğim tek şey başka bir

yer, yanan başka bir ışık ve ısı dalgasıydı. Elimi kaldırıp son bir destek olarak kullandığım boş havlu askısına tutundum.

İnce metale dokunduğum anda keskin bir elektrik dalgası, tüylerimi diken diken ederek kolumdan geçti. Enseme ulaştığı sırada, kafatasımın kökünde çoktan büyük bir güç toplanmıştı bile. Kapalı göz kapaklarımın ardından banyonun ışığının yeniden titrediğini gördüğümde artık bırakmam gerektiğini anladım.

Ama bırakmadım.

Zihnimdeki gümüş ipliğe tutunup onu tüm sinirlerim boyunca, bedenimdeki binlerce ışıl ışıl patikadan geçirdim. Bir alevin merkezi gibi görünen mavi beyaz sıcaklık zihnimdeki tüm karanlık düşünceleri yakıp geçti. İçimden durdurulamaz bir şimşek gibi geçen bu tanıdık hisse tutundum. Duvarların içindeki kablolar da durumu tasdik eder gibi vızıldıyordu.

Bunu kontrol edebilirim, diye düşündüm. Her ne olmuş olursa olsun bunu yapan ben değildim.

İçin için yanan alçı panelin kokusu beni sonunda demir çubuğu bırakmaya zorladı. Elimi soluk, çiçek desenli duvar kâğıdındaki yanık izlerine bastırıp kablolardaki enerjiyi çektim ve yalıtım malzemesini yanmadan evvel soğutmayı başardım. Televizyonun belli belirsiz gürültüsü birden kesilip yalnızca birkaç saniye sonra yeniden başladı.

Bunu kontrol edebilirim. O anın öncesinde ne korkmuştum ne öfkelenmiştim. Kontrolümü de kaybetmemiştim.

Benim suçum değildi.

"Suzume?"

Roman'ı tanıdığım kısacık birkaç günde, o sessiz sakin ses

tonu ancak birkaç kez ve yalnızca öfkelendiğinde, endişelendiğinde ya da birini uyarmak istediğinde değişmişti. Ne var ki şu an sesinde hiç tanımadığım bir hâl vardı. Sanki ilk kez adımı korkunun şekillendirmesine izin veriyor gibiydi.

"Bunu görmelisin," diye seslendi. "Hemen."

Dağılmış bluzumu çıkarıp çöp kovasına attım ve havluyu da aynı yere fırlatmadan önce yüzümü son defa sildim.

Atletim sağlam ve temiz olmasına rağmen beni motelin penceresine iliştirilmiş havalandırmanın nemli soğuğundan korumuyordu. Ayakkabımın kırık topukları üzerinde sendeleyerek yürürken eteğimin arka kısmındaki yırtığın her bir adımda biraz daha açıldığının farkındaydım. Kıyafetlerimizi seyahate daha uygun olanlarla değiştirmek için yeterli zamanımız yoktu. Hem... Hissettiğim kadar harap görünmek bir bakıma gayet uygun geliyordu.

"Ne oldu?" diye hırıldadım.

Roman, alnına düşen koyu renk saçlarıyla televizyonun hemen önünde dikilmiş duruyordu. Her zamanki pozunu takınmıştı. Yumruk yaptığı elini ağzına dayamış, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatmıştı. Aslında onu orada, bir plan üzerinde dikkatlice düşünürken görmek rahatlatıcıydı. Tüm bu karmaşa içinde en azından değişmeyen bir şey vardı.

Cevap vermedi. Sorumu ne o yanıtladı ne de yatağı üzerinden televizyon ekranına bakmakta olan Priyanka. Bir yastığın kılıfını çıkarmış, sol gözü üzerindeki kesikten akan kanı durdurmak için yüzüne bastırıyordu. Sarı, ipek elbisesinin kolları parçalanmış; kumaşı ter, kan ve muhtemelen benzin olan bir sıvıyla sırılsıklam olmuştu. El bileğinde bir yıldız dövmesi koyu teninde kolaylıkla seçiliyordu. Önündeki tit-

rek televizyon ekranına gözlerini dikip bakarken boştaki eli de çaldığı tüfeği doldurmak için çabalıyordu.

Kafasıyla ekranı işaret ederken, "Sadece... izle," dedi Roman.

Sunucu orta yaşlı, beyaz bir kadındı. Oldukça endişeli hâli ile çelişen, parlak, pembe renk bir elbise giyiyordu. 'Soruşturmacılar olayın görüntülerini incelerken yedi kişinin ölümünden sorumlu olan Psi için aramalar hâlen devam etmekte. Kurbanların kimlikleriyse yavaş yavaş tespit ediliyor...'

Kurbanlar.

Elektrik yeniden kulağımda uğuldamaya başladı. Roman'ın tepkimi görmek için göz ucuyla bana baktığını fark ettim. Ekrandaki görüntü hızlanan nabzımla birlikte gidip gelmeye başladığında dahi, buz mavisi bakışlarında en ufak bir tereddüt yoktu.

Kendi yüzüm ekrandan bana doğru bakıyordu.

Hayır... Hayır. Bu doğru değildi. Ekranın altından akan yazılar, durmaksızın gösterdikleri görüntülerdeki kameranın açısı... Hiçbiri doğru değildi.

Yedi insanın ölümü.

"Kullan at bir telefona ihtiyacım var," dedim güçlükle.

Bunu ben yapmıştım.

"Hangi telefondan bahsediyorsun?" diye sordu Priyanka. "Kullandığının şarjı bitti–"

Bunun için zamanım yoktu. "Müdürün odasında bulduğun ve ne tesadüftür ki bize anlatmayı unuttuğun telefondan bahsediyorum."

Tartışmak üzere ağzını açacak oldu.

Lafı ağzına tıktım. "Ceketinin cebindeki telefonun bataryasını hissedebiliyorum."

Ölüler... Tüm o insanlar...

Roman bakışlarını diğer gencin yırtık ceketini attığı masaya doğru çevirdi.

Hayır. Bunu kontrol edebiliyorum. Ben yapmadım. Ben değildim.

Ellerim yumruk hâlini aldı. Motelin dışındaki elektrik kabloları da benimle aynı fikirdeymiş gibi fısıldıyordu.

Bu insanları ben öldürmemiştim. Bana inanacak ve benim için savaşacak biriyle konuşmam gerekiyordu. O telefonu Priyanka'dan zorla almam gerekse bile bunu yapardım.

Priyanka Roman'a dönerek, "Hadi ama," diye söylendi. "Bu saçmalık. Biliyorsun ki istesem yalnızca kapatmam–"

Eski tip, kapaklı telefonu bana uzatıp uzun uzun gözlerime bakarken, "Yapmayacaksın," dedi Roman ona sertçe. "Lütfen bunun hayatını emanet edebileceğin biri olduğunu söyle."

Başımla onayladım. Aklımda en ufak bir tereddüt yoktu.

Cep telefonu rehberim olmadan arayabileceğim, ezbere bildiğim sadece üç numara vardı ve bunlardan yalnızca biri ilk çalışında telefonumu açardı. Ellerim öyle şiddetli bir şekilde titriyordu ki numarayı iki defa yazmak zorunda kaldım. ARA tuşuna basmadan önce bir süre gözlerimi kısarak küçük, siyah beyaz ekrana baktım.

Roman, Priyanka'ya buz gibi bakışlar atarken Priyanka da ona alevden bakışlarla karşılık verdi. Onlara sırtımı

dönmek zorundaydım çünkü yüzlerindeki şüpheye katlanamazdım ve benimkini görmelerini de istemiyordum. Telefon yalnızca bir kez çaldı ve nefes nefese bir ses cevapladı: "Alo, ben Charles–"

Kelimeler dilimin ucundan akmaya başladı. "Doğru değil... Söyledikleri. Olay o şekilde olmadı! Videoda sanki öyle olmuş gibi–"

"Suzume?" diye araya girdi Chubs. "Neredesin? İyi misin?"

"Biliyordum!" Priyanka eliyle kesmemi işaret etti. "Hükûmetteki arkadaşlarından birini mi aradın? Beynin gerçekten bu kadar yıkanmış mı? Telefonunu dinliyorlar!"

"Biliyorum," dedim sertçe. Riskin farkındaydım ama Chubs'ın muhakkak bir planı olmalıydı. Kiminle konuşmam gerektiğini bilirdi. O her şeyi bilirdi ve artık herkesi tanıyordu. Onu Washington DC'deki ofisinde, yeni tamamlanan kongre binasının manzarasına sahip o devasa pencerenin yanında o kadar net bir şekilde hayal edebiliyordum ki...

Başka şeyler de görebiliyordum. Tavana yerleştirilmiş ve her bir hareketini izleyen kameraları. Saat olarak taktığı takip cihazını. Kapısının dışındaki koruma ekibini.

Yıllar boyu sürekli *evet, tamam, pekâlâ* demek şimdi bir tokat gibi suratıma iniyordu. Bu farkındalığın baskısıyla neredeyse nefes alamaz olmuştum. Her bir küçük onaylamanın beni nasıl da hızla bu ana ulaştırdığını biliyordum.

"Senden sakin olmanı ve söyleyeceklerimi dikkatle dinlemeni istiyorum," dedi aniden. "Neredesin? Güvenli bir yerde mi? Gizli bir yerde mi?"

Zihnimin derinliklerinde çirkin bir his belirdi ve orada

kök salarak sırtımdan aşağı bir ürperti yolladı. Kelimeler ağzımdan âdeta dökülüyordu ve ben onları ne kadar durdurmaya, yavaşlatmaya, şekillendirmeye çalışsam da sonuçta anlamsız sözler sarf ettim. "Bunu benim yapmadığımı herkese anlat. O adam beni... Nasıl yaptılar bilmiyorum ama bu adamlar ben kaçamadan beni yakaladılar. Kazaydı... Nefsi müdafaaydı."

Ama aklıma hemen tırın o belirsiz karanlığında usulca konuşan Roman'ın sözleri geldi: *Bizim gibiler için nefsi müdafaa diye bir şey yoktur.*

Bu gerçeklik birdenbire belirgin bir hâl aldı.

Yasal olarak bunu iddia edemezdim. Biliyordum. Bir yanım, hükûmetin geçen yıl açıkladığı yeni düzendeki tehlikenin çoktan farkındaydı ama bu o zamanlar öyle soyut ve mantıklı gelmişti ki.

Psi çocukları, yeteneklerini bir silah gibi kuşanabilir, ölümcül yanlarını kullanabilirlerdi. Bir Psi ile normal bir birey arasındaki güç dengesi her durumda eşitsizdi. Hükûmet, birileri bizi hedef almasın ya da avlamasın diye yasalar çıkarmıştı. Özel bir şekilde korunuyorduk. Diğerlerinin de bazı yasal korumaları olması en doğrusuydu. Sonuçta kendi gözlerimle defalarca görmüştüm. Her Psi'nin iyi niyetli olduğu söylenemezdi ve geçmişte gördüğümüz muameleye duyulan öfke de az değildi.

Her gün, geçici hükûmetle nezaket ve iş birliğinin parçalanmakta olan sınırında yaşıyorduk. Tek yol birlikte çalışmaktı çünkü diğer seçenek ihtimal dâhilinde bile değildi. Olayların tekrar kaosa dönmesine izin veremezdik. Böylesi, nihayetinde hükûmetin elini zorlar ve tedavi artık bir seçe-

nek olmaktan çıkarak geleceklerimizi talep etmenin tek yolu hâline gelirdi. Ve bu işlerin çok ileri gittiğinin işareti, hepimizin yıllar önce kararlaştırdığı çizgiydi.

Nabzım tekrar hızlanmıştı, ensemden ter akıyordu.

Chubs çok sakindi ve emirleri gayet netti: "En yakın karakola veya bölge kontrol noktasına gidip teslim olman gerekiyor. Onları incitmeyeceğinden emin olmalarını sağlamak için seni yakalamalarına izin ver. Tek istediğim güvende olman. Anlıyor musun?"

Dudaklarımdan güç bela tek bir kelime döküldü: "Ne?"

Tüm bedenim, tüm varlığım, teslim olup kelepçelenmek düşüncesiyle altüst olmuştu. Bu hiç mantıklı değildi. Elektrikli tellerin ardında, bizden korkan ve nefret eden gardiyanlarla askerlerin merhametine bırakılarak yaşamanın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Söz vermişti, söz vermişlerdi; bunu bir daha ne olursa olsun asla yaşamayacaktık.

Plastik telefon, uyguladığım kuvvetle çatırdadı. Gözlerimi, duvardaki solmuş baskı resmin üzerine odaklamaya çalıştım ama görüşüm bulanıklaşmıştı.

Beni almayacaklar.

"Bu ciddi bir durum," dedi her bir kelimeyi dikkatlice seçerek. "Sana söylediklerimi tam olarak dinlemen çok önemli."

"Hayır!" Sözcükler dudaklarımdan dökülürken boğazım acıyordu, "Senin neyin var böyle? Vi ile konuşmak istiyorum, o nerede? Telefonu ona ver... Ya da onu çağırt, umurumda değil!"

Chubs, "Şu an görevde," dedi. "Suzume, ya orada kal ve bana nerede olduğunu söyle ya da teslim olabileceğin gü-

venli bir yere giden yolu bul."

Titrek bir nefes alırken gözlerime bastırdığım elim buz kesmişti.

"Beni duydun mu?" dedi Chubs, konuşması istenen her meclis oturumunda kullandığı aynı ölçülü tonla.

Artık hayatımız böyleydi, değil mi? Eşit. İstikrarlı. Kabullenici. Kızmamıza asla izin verilmez, asla kimseyi tehdit edemez ve hatta tehdit olarak bile algılanamazdık.

Hayatımda ilk defa, onu tanıdığım ve sevdiğim yıllar boyunca ilk defa Charles Meriwether'den nefret ediyordum.

Ama bir an sonra, kafamın içinde yankılanan öfkenin ardında, onun gerçekte ne demek istediğini duydum.

Gizli bir yer.

Yolu bul.

Güvenli yer.

Beni duydun mu?

Bana dokunduğu anda Roman'ın parmak uçlarından omuzuma doğru bir elektrik akımı hissettim. Arkama döndüğümde telefonu işaret eden üzgün bakışlarıyla karşılaştım. Arkasında duran Priyanka öfkeli homurtusunu bastırmaya tenezzül bile etmiyordu.

"Tamam," dedim. "Peki. Anladım."

Haklıydı. Bunu neden daha önceden düşünmediğimi bilmiyorum. İşaret ettiği yerden çok uzakta sayılmazdım. Otoyolu izleyen kameralardan ve dronlardan kaçmayı başarabilirsem önümde yarım günden az yol vardı.

Benimle buluşacak mısın? Her kelimede gittikçe sessizleşen cümleler zihnimin içinde belirdi. *Azıcık bile olsa umursuyor*

musun?

İkimizden biri başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

Priyanka, bağdaş kurduğu uzun bacaklarını açtı ve telefonu elimden almak için resmen yataktan fırladı. Pili ve sim kartı çıkarıp aleti un ufak ederken bir yandan da mırıldanıyordu. "Son telefonumu da lanet olası hükûmeti aramak için kullanmak... Sen yardımla falan iflah olmazsın senin baştan programlanman gerek; hatta baştan yaratılman!"

"Kimdi o?" diye sordu Roman, keskin bakışlarıyla. "Neye tamam dedin?"

Son birkaç gün, beni binlerce farklı darbeyle binlerce farklı şekilde öldürmekle tehdit etmişti. Ama nasıl yapılacağını bildiğim tek bir şey varsa o da korkuyu hayatta kalmaya yetecek kadar uzun süre gizlemekti.

Karanlıkta farların aydınlattığı mesafeyi görmeniz yeterdi. Yola devam ettiğiniz müddetçe daha fazlasına gerek yoktu.

"Bir arabaya ihtiyacım var," dedim sakince. Motelin pencerelerine doğru ilerledikten sonra seçeneklerimizi incelemek için perdeyi araladım. Daha önce çaldığımız aracı kullanamazdım. Kamyonetin motoru son demlerini yaşıyordu zaten ve benzin de neredeyse bitmişti; beni gitmem gereken yere kadar götürmesi imkânsızdı.

Ama park yerindekilerden birini veya yakındaki bir aracı çalmak... Yine bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Hâlihazırda bir suçlu olarak etiketlenmiş olsam da bu gerçek bir suç işlememi haklı çıkarmazdı.

"Bir arabaya ihtiyacın var, ha?" diye başladı Priyanka, tek

kaşı havada. "Bir arabaya ihtiyacımız var demek istedin sanırım?"

Elimi göğsüme götürerek onlara doğru döndüm. Parmaklarım orada yeni açılmış bir yaranın pürüzlü kenarını izliyordu. Belki de bu yüzden tüm seçeneklerimi düşünmekten kaçınmış; bu yüzden doğrudan oraya gitmemiştim. Her şey patladığı andan itibaren yanımda olmadıkları tek bir saniye bile yoktu. Bu yerin çoğu Psi'den bile gizlenmesinin bir sebebi vardı.

"Siz plana dâhil değilsiniz," dedim. "Yüzlerinizi ya da isimlerinizi bilmiyorlar."

"Evet, ama ne kadar zaman daha?" Priyanka, uzun boyuyla tepemde dikildi ve bir parçam, onun o yaygaracı sesiyle nazikçe fısıldarken bile bu kadar güçlü ve kendinden emin görünmesine imrendi. Bir tırın altında sürüklenmiş gibi görünürken bile.

Ki bu...

İrkildim. Gerçekten de bir tırın altında sürüklenmişti.

"Bu insanlar, bunu her kim yaptıysa, ne yaptıklarını açıkça biliyorlar. Yardımımıza ihtiyacın var." Priyanka televizyona doğru işaret etti ve bir bakışla devrelerini yükleyerek cihazın güç seviyesi artırdım. Kanlı görüntüler birden kesildi.

Priyanka, "Tamam, evet, bu çok çarpıcıydı ama benzin parası için satabileceğimiz mükemmel bir televizyonu ziyan ettin. Her zamanki sen işte," dedi. "Sorun şu ki ben henüz aksini iddia etmedim."

Asıl sorun onunla bir şey tartışmam gerektiğini düşünmesiydi.

"Başımın çaresine bakarım," dedim ısrarla. "Buradan defolup gitmekte özgürsün."

Roman kaşlarını çattı. Bir elini bana doğru kaldırdı ama omuzuma dokunamadan geri düştü. "Bunu iyi düşün. Sadece mantıklı bir değerlendirme yap. Bizi iyi tanımıyorsun, bize güvenmiyor da olabilirsin ve bu sorun değil–"

"Bu bir sorun," dedi Priyanka. "Biz harikayız ve seni bir kez bile öldürmeye çalışmadık. Bizden daha ne istiyorsun?"

Gerçeği, diye düşündüm öfkeyle. Onlara inanıyormuş gibi yapmaya daha fazla devam edemezdim.

"...ama sen de farkındasın, biliyorum. Priya ve ben seninle kaçtık. Ne olursa olsun birlikte hareket ettiğimizi düşünecekler, şimdi değilse bile başlarda çünkü birlikten kuvvet doğar."

Farkındalığın getirdiği mide bulantısını bastırmaya çalışırken, *İkisinden de kurtulamayacağım,* diye düşündüm. *Tabii onlarla dövüşüp buradan kaçmazsam.* Bana yardım etmek istiyorlardı, evet ama sadece benden başka bir şey istedikleri için. Nihai hedefleri her neyse, beni kontrolleri altına almışlardı. Kaçmaya çalıştığım her seferde dizginlerimi biraz daha kısaltıyorlardı.

"Bu ayrılmamız için yeterli sebep değil mi zaten?" diye direttim. "Hepsini başımızdan savıp onları da ayrılmak zorunda bırakmak?"

Roman, "Haklı olabilirsin," dedi. "Ama en azından gerçekte ne olduğunu öğrenene kadar birlikte kalmanın da faydaları var. Gözetmek için iki göz; yiyecek bulmak için iki çift el daha."

"Besleyecek iki mide daha," diye devam ettim. "Tespit

edilmemi kolaylaştıracak iki fırsat daha."

"Sanki bunun ne anlama geldiğini biliyorsun da." Priyanka gözlerini devirdi. "Özel raporlarında bir kez okumuş muydun? Şu süslü küçük konuşmalarından birinde bir çocuk sahneye çıkıp hüzünlü hikâyesini mi anlattı? İnandırıcı olmak için kameraların önünde birkaç damla timsah gözyaşı mı döktün?"

Vücudumdaki her kas artık ağrıyacak kadar gerildi. Kelimeler dudaklarımdan güç bela döküldü. "Bana bu şey hakkında hiçbir halt söylenmesine gerek yok. Nasıl bir his olduğunu biliyorum..."

"Hükûmet robotlarının hissetmek üzere programlanabileceğinin farkında değildim," diye araya girdi.

Derin bir nefes alırken göğsümün ortasında saf ve gözü kara bir öfke toplandı. Bu, kendi kendini besleyen bir ateşti. Bir üfleyişimle bu motel odasını herhangi bir Kırmızı'dan daha hızlı yakıp kavurabileceğime emin olana kadar içimde yükseldi.

"Priya." Roman'ın sesi yumuşaktı fakat tıpkı en keskin bıçaklardan biri gibiydi; kelimeleri derinden kesmek için fazla bir güce ya da öfkeye gerek duymuyordu. "Yeter."

Priya'nın ağzındaki o alaycı eğim azaldı. Gözlerini yana kaydırdı.

Aynı öfke ve acının buhara dönmesine izin vererek diğer tarafa bakmak üzere döndüm. Bir sonraki uzun nefesimle, benden uzaklaşmasına müsaade ettim.

"Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun," dedim, sükûnetimi korumaya çalışarak.

Kız, uzun saçlarını omuzlarının üzerinden geri atarak

derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, haklısın," derken bunu söylemek için biraz uğraştığı belliydi.

Roman bir ona bir bana baktı. "Bu konuyu kapatıp dışarı çıkmalıyız. Tercihen sonraki otuz saniyede."

İtiraz etmek için zihnimi toplamaya çalışırken gürültülü bir nefes aldım. Sorun şu ki yanılmıyorlardı. Peşinizde birileri varken, tehlikenin ortasında tek başına olmaktansa bir grubun koruması altında kalmak ve izlemeye devam etmek için fazladan gözlere sahip olmak daha iyiydi. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Tıpkı bazen asıl tehlikenin dışarıdaki dünyadan değil de arabanızın içindeki insanlardan kaynaklandığını öğrendiğim gibi.

Onları oraya götüremem, diye düşündüm. *Risk alamam.*

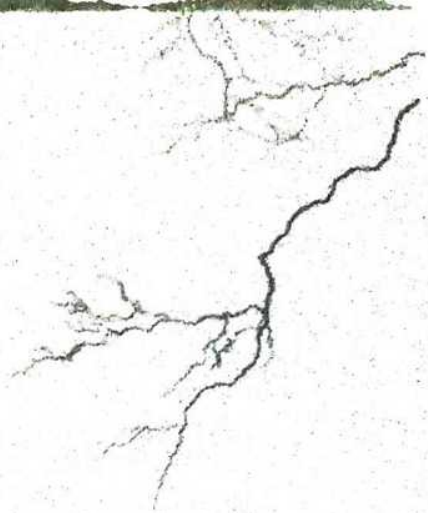
Ayak diremeye devam edersem onlardan şüphelendiğimi anlar ve ayrılmamı engellemek için ellerinden geleni yaparlardı. Masumiyetimi kanıtlamak için ihtiyacım olan kanıt Priyanka'daydı ve o da bunu biliyordu. Kanıtı benden sakladığı müddetçe onlarla kalmak zorundaydım. Ya da video görüntüleri ve görgü tanıklarının ifadelerine karşı kendi savunmamı yapmak gibi bir riske girerdim.

Sorumlunun kim olduğunu bilmek istiyordum. Bu arzu, hırıltılı bir elektrik yükü gibi yanıyor ve enerji topladıkça beni gitgide daha fazla dağlıyordu. Güvenli yere onlarla birlikte gitmek bir riskti. Bu, riske atacağım tek şeyin hayatım olmayacağı anlamına geliyordu. Fakat burada bir şeyler dönüyordu, benim hayal edebileceğimden bile daha büyük bir şeyler. Eğer bazı cevaplar istiyorsam bu tehlikeyi göze alıp kontrolüm altında tutmak zorundaydım.

İşte yıllar önce öğrenmek zorunda kaldığım başka bir şey daha: Dünya asla inanmanızı istediği kadar basit değildir. Sert görünüşler yumuşak kalpleri gizleyebilir; seçilen bir aile kan bağından daha önemli olabilir ve en güvenli yerler bile bir tuzağa dönüştürülebilir.

"Tamam," dedim onlara. "Bir arabaya ihtiyacımız var. Ama ben sürüyorum."

Hem gittiğimiz yerde, istenmeyen hatıralarının icabına bakabilecek ve geri dönüş yolunu asla hatırlamayacaklarını garanti edecek biri vardı.



BİR

Üç gün önce...

TEKERLEKLER HİÇ DURMADAN DÖNDÜ. NE BENZİN ALMAK İÇİN ne de trafik işaretleri ve sinyalleri için durdu.

Yanımdaki pencereden, cep telefonumun ekranından okuyormuş gibi yaptığım kelimeleri silip atan bir güneş ışığı yansıyordu. Motordan gelen derin homurtu ve yenilenen benzin kokusu yavaş yavaş hızlandığımızı gösteriyordu. Altımızdaki otoyolun sesi hâlâ polis araçlarının sirenlerini ya da otoyol boyunca dizilmiş protestocuların bağırışlarını boğacak kadar yüksek değildi.

Dönüp onlara bakmayı reddettim. Renkli camlar hepsini gölgede bırakıp ancak göz ucuyla gördüğüm karanlık bir nefret bulanıklığına çeviriyordu. Silahlarıyla gelen yaşlı erkekler, ellerinde nefret dolu mesajlar tutan kadınlar, megafonlarıyla zekice ve korkunç sloganlar atan aileler.

Polis arabalarının ışıkları tezahüratlarla aynı anda yanıp sönüyordu.

'Tanrı!'

Kırmızı.

'Ucubelerden!'

Mavi.

'Nefret ediyor!'

"Eh," dedi Mel. "Hiç kimse onları özgün olmakla suçlayamaz."

"Üzgünüm bayanlar," diye seslendi Ajan Cooper sürücü koltuğundan. "Sadece on dakika daha sürecek. İsterseniz müziği açabilirim."

"Sorun değil," dedim telefonumu kucağıma koyup ellerimi üzerinde bağlayarak. "Gerçekten. Sorun değil."

Yanımdaki koltuktan gelen şimşek hızındaki yazı sesi aniden durdu. Mel dizlerinin üzerindeki bilgisayardan başını kaldırdığında yüzünde derin bir somurtma ifadesi vardı. "Bu insanların yapacak daha iyi bir işleri yok mu? Aslında, tekrar düşündüm de belki buraya bir personel alım memuru gönderip onları kendi tarafımıza çekip çekemeyeceğimize bakmalıyım. Ne etkileyici haber olurdu, değil mi? 'Hakir görmekten... âciz olmaya...' Yok, bu pek olmadı. Başlığı sonunda bulurdum." Telefonunu aramızdaki koltukta bıraktığı yerden alıp konuşmaya başladı. "Not al: Protestocu reform programı."

Benim ve görünüşe göre Ajan Cooper ile Martinez'in de öğrendiğimize göre, Mel'in kendi başına bir çözüme ulaşmak için konuşup durmasına izin vermek, bir öneride bulunmaktan daha iyiydi.

Araba karayolundaki yamalı bir alana çarptığında homurdanıp sarsıldı. Protestocuların sesi daha da yükseldi; dikkatimi üzerlerine yöneltmemek için resmen savaşıyordum.

Korkaklık etme, dedim kendi kendime. Artık hiçbiri bana bir şey yapamazdı. Bakışlarımızı kaçırmaya devam ettiğimiz sürece, onlarla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğumuzu düşünmeyeceklerdi.

Kocaman bir yutkunmanın ardından tekrar pencereden dışarıya bakmak için döndüm. Rüzgâr, kuzey ile güneye giden şeritler arasındaki bölümün karşısında duran inşaat bayraklarını dalgalandırıyordu. Yeni asfalt dökmekle meşgul işçileri koruyan bariyerlerle aynı turuncu tondalardı.

Kadın ve erkeklerden birkaçı işlerinin ortasında durup otomobilimizin geçişini izlemek için beton refüje dayandı. Bazıları büyük, neşeli tezahüratlar ediyordu. Dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle farkında olmadan bu davranışlarına karşılık vermek için elimi kaldırdım. Utanmama yetecek kadar kısa bir süre sonra aslında beni göremediklerini hatırladım.

Bu koyu camın ardında görünmezdim.

Parmak uçlarımı üzerine bastığım sırada pencere sıcaktı. İşçilerin onları renkli camın ardındaki beş küçük yıldız misali görebilmelerini umuyordum. Ama sonunda tıpkı diğerleri gibi işçiler de gözden kayboldu.

'Amerika'yı Doğru Yola Döndürme!' Bu, Mel'in Birleşmiş Milletler tarafından kurulup izlenen geçici hükûmet için Beyaz Saray iletişim bürosundaki acemilik günlerinde geliştirdiği ilk tanıtım projelerinden biriydi. Yeni altyapı işlerinin tanıtımını yapmanın yanı sıra bu projeyle, yolların artık tekerleklerin altında bozulmayacağına, benzinin karneyle dağıtımına son verileceğine ve yeni Amerikan çeliğiyle yapılan güçlendirmeler sonucu Wisconsin'deki gibi ölümcül köprü

çöküşlerinin artık yaşanmayacağına söz veriliyordu. Projenin başarısının kanıtı her gece haber bültenlerinde aktarılıyordu: İşsizlik oranı, doğum oranının artışıyla birlikte sabit bir şekilde düşüyordu.

Rakamlar basitti, insanların anlayabileceği ve onları birer zafer madalyası gibi tutabileceği gerçek sembollerdi. Ancak son yılların duygusunu aktarabilmelerinin imkânı yoktu. Yaşamın yeniden önümüze serildiği ve kayıp çocukların arkalarında bıraktıkları boşluğu dolduracak şekilde genişlediğiyle alakalı herkesi kuşatan o duyguyu...

Büyük şehirlere kayıp umutsuz bir hâlde iş arayışında olan aynı kalabalıklar şimdi yavaşça terk ettikleri küçük kasabalara ve kırsal bölgelere geri dönüyorlardı. Restoranlar açıldı. Arabalar belirlenen günlerde benzin istasyonlarına girip çıkmaya başladılar. Kamyonlar yeniden yamalanıp tamir edilen otoyolları arşınlıyordu. İnsanlar yeni düzenlenmiş parklarda dolaşıyorlardı. Sinema salonları, eski filmleri bırakıp yenilerini göstermeye başladı.

Tıpkı boş dans pistindeki ilk birkaç kişi gibi temkinli bir şekilde gelip başkalarının da eğlence arayışında kendilerine katılıp katılmayacağını görmek için bekliyorlardı.

Neredeyse beş yıl önce, aynı otoyollarda giderken girip çıktığımız kasaba ve şehirler resmen boşluktan ızdırap çekiyor gibiydi. Parklar, evler, iş yerleri, okullar: Her yer boşaltılmıştı ve her şey sefil, kirli bir gri renge bürünmüştü. Tıpkı hiçliğe doğru solmakta olan hatıralar gibi ihmal edilmiş veya terk edilmişlerdi.

Hükûmet nasıl olduysa ülkeyi bir elektro şokla kendine getirmeyi başarmıştı. O karanlık ve hayal kırıklığı anlarında

çırpınıp debelense de çoğunlukla istikrarlıydı. Çoğunlukla.

Gerçek şu ki ben günler boyu çalışıp duran diğerleri kadar ilgilenmiyordum. Yeni okul gereklerini tamamlayana kadar hiçbir şey yapmama izin verilmedi. Başkan Cruz, diğer Psi'lerin bunu yaparken beni görmesinin hiçbir istisna olmadığını göstermek bakımından önemli olduğunu söylemişti. Ama bu bekleyiş bitmek bilmiyordu. Chubs'ın bana yıllar önce eski bir minivanda öğrettiği basit matematik problemlerinden oluşan ödevleri yapmak, tamamen farklı bir ülkenin başından geçmiş gibi gelen tarih derslerine çalışmak ve yeni Psi yasalarını ezberlemek acı verici bir süreçti.

Ve tüm o zaman boyunca Chubs'ın da Vida'nın da gerçek ve anlamlı bir iş yapmasına izin verildi. Onları tamamen kaybettiğimden veya sonsuza dek dışlandığımdan emin olana kadar, kapalı bir kapıdan diğerine geçip toplantılarda ve görevlerde kayboldular.

Ama onlara yetişmem yalnızca an meselesiydi. Aktif iş birliği yapıp faydalı olduğumu kanıtlamaya devam ettiğim ve hükûmetin beni gönderdiği her yere gidip söylememi istedikleri kelimeleri söylediğim sürece de ilerlemeye devam edecektim. Ve birisi potansiyelimi açıkça görmüş olmalıydı çünkü Mel bana atanmıştı ve o zamandan beri birlikte seyahat ediyorduk.

Ajan Martinez, "Tazminat paketinin açıklanmasından sonra tam olarak eski hâllerine döneceklerini nereden bileyim?" dedi. "Yemin ederim bu insanları mutlu etmek mümkün değil."

Dört yıllık denemeden sonra, Chubs ve Psi Konseyi nihayet ara Kongrede tazminat ve Psi anıtları için bir plan yap-

muşlardı. IAAN'den etkilenen tüm aileler evlerini geri almak ve borçlarını sildirmek için başvurabiliyorlardı. Bankalar, DC'deki eski kongre binasının bombalanmasından sonra meydana gelen finansal krizle birlikte çoğuna kapılarını kapamış; bu kriz, milyonlarca çocuğun ölümü ve kapanan işletmelerle birlikte artan işsizliğe bağlı olarak daha da kötüleşmişti.

Son teklifin oylamaya sunulması ve sonrasında yasalaştığını görmek, beni yeni bir amaç ve umut duygusuyla doldurmuştu. Son evet oyuyla birlikte ağlamaya başladım. Yıllardır göğsümün etrafında bir baskı vardı. Hem de öylesine uzun bir zamandır vardı ki artık ağrısına alışmıştım. Ancak o anda, nihayet kurtulmuştum. Yıllardan sonra ilk kez derin bir nefes aldım.

Adaletin zamana, bazen de fedakârlığa ihtiyacı vardı; ancak çok çalışmak ve kararlılıkla mümkün olabilmişti. Ne ölen çocuklar ne de acımasız kamp sisteminde yaşamaya mahkûm edilen bizler unutulabilir, bir kenara atılabilirdik. Eski kamp denetçileri bile nihayet ceza almaları ümidiyle mahkemeye çıkarıldı.

Sonunda hapsedilmenin ne demek olduğunu öğrendiler. Bunu hak etmişlerdi.

Yapacak daha çok işimiz vardı ama bu bir başlangıçtı. Daha fazlasını istemek ve elde etmek için bir sıçrama tahtasıydı. Chubs bu zaferle hükûmet araştırma fonlarını Leda Corp'dan kaydırmaya çalışmaya başlamıştı bile. Psi çocukları ve aileleri, mutasyona yol açan kimyasalı geliştirmedeki rolleri nedeniyle, Gray yönetiminin temizliğinden onların da kurtulmaması gerektiği konusunda fikir birliğine varmıştı.

"Asıl sorun, yol kapanışlarını günler öncesinden ilan etmek gerekmesi," dedi Ajan Cooper. "Güzergâhları güvenli hâle getirmek için şehirleri uyarmamızı istiyorlar ama bu, insanlara bir işaret ateşi atmaktan farksız. Siz ya da hükûmetten başka biri, hiç fark etmez. "

Karayolu boyunca ilerlerken aralıksız devam eden protestocu hattında bir boşluk gördüm. Daha gürültücü olanlardan uzakta, küçük ve dar bir grupta toplanmış, her biri kendi işaretlerini taşıyan birkaç kadın ve erkek belirdi. Sesleri çıkmıyordu ve yüz ifadeleri oldukça gaddardı. SUV ile yanlarından geçip gidince daha iyi görmek için koltuğumda arkama dönmek zorunda kaldım.

ÇOCUKLARIMIZ KİMDE? Adamlardan biri levhasını bana doğru çevirdiğinde ensemden aşağı bir ürperti duydum. Üzerinde GİTTİLER VE BM TARAFINDAN UNUTULDULAR! yazıyordu. Kızgın kelimelerin altında çocukların eski okul fotoğrafları vardı.

Tekrar önüme döndüm. "Bu da neydi böyle?"

Hükûmet, talep edilmemiş Psi'lerin kimliklerini tespit etmek ve onlara yeni evler bulmak için çok çalışmıştı. Hepsi şu an açık olan, gördüğüm tüm raporlara göre durum buydu yani. Kampların kapatılmasının ardından bir avuç Psi'nin kaçarak onları terk eden ailelerine geri dönmek yerine o yaşamı seçtiğini biliyordum. Ancak, çocuklarını istismar eden ya da onlardan korkan ebeveynlerin şimdi cevaplar almak için yalvaran el yapımı levhalarla bir otoyol kenarında dikileceklerine inanmak biraz zordu.

Başını sallayarak, "Bu lanet komplo teoricileri," dedi Ajan Martinez.

Tabii ki. Bunu anlamalıydım. Son zamanlarda yayınlanan birkaç haber, Özgürlük Bekçileri denen insanların korku çığırtkanlığı yapan en son komplo teorilerinden bahsediyordu. İddia ettiklerine göre düşmanlarımız Amerika'ya karşı kullanmak için çok sayıda Psi'yi almışlardı.

Ne yazık ki söylentiler yakın bir zamanda sonlanacak gibi görünmüyordu. Seçimde Geçici Başkan Cruz'a karşı yarışan iş insanı Joseph Moore, Özgürlük Bekçileri'nin çok sevilen önerilerinden biri olan Psi için zorunlu askerlik hizmeti talebini ulu orta tekrarladığında, popülerliği de bir gecede arttı. Şimdi onlar ne derse tekrar ediyordu. Bir tahmin yürütecek olsam adamları bu hikâyeleri bir yem gibi ortalığa saçıp gelecek konuşmasının içeriğini test ediyorlar derdim.

"Ama bu fotoğraflar..." diye başladım.

Mel, tiksinerek başını salladı. "Özgürlük Bekçileri'nin yaptığı yeni bir şey bu. İnternetten böyle fotoğrafları alıp insanların içine hükûmetin görevini yapmadığına dair bir şüphe ve korku salıyorlar. Ama en azından biz bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Somurtarak başımla onayladım. "Üzgünüm. Beni hazırlıksız yakaladılar."

Bir başka protestocu topluluğuna yaklaşırken yanağımı yeniden pencereye yasladım.

"Aman Tanrım," dedi Ajan Cooper pencereden bakmak için öne eğilerek. "Şimdi ne var?"

Her ikisi de kollarının üzerinde o çok tanıdık beyaz yıldız şeritli mavi bandana olan ve ensemden aşağı bir ürperti gönderen bu iki yetişkin adamın tuttuğu afiş, önümüzdeki yaya köprüsüne düşerek eski bir bayrak gibi yere doğru açıldı.

SONSUZA DEK YAŞAM, ÖZGÜRLÜK VE UCUBE AVI
ÖLDÜRDÜĞÜNÜZ ANCAK İNSANSA CİNAYETTİR ADI.

Mel, köprünün altından geçerken koyu renk gözlerini devirerek, "Büyüleyici," dedi. Parmağımı dudağımın üzerine götürüp telefonumu açtım ve en son mesaj başlığına dokunup yazmaya başladım: 'Bugün yine de geliyor musun?'

Bakışımı telefonumun ekranından ayırmadım ve yanıtı gösteren sohbet balonunun görünmesini beklemedim. Göz ucuyla baktığımda, dikiz aynasından beni izleyen Ajan Cooper'ın aynalı güneş gözlüklerinin yansımasını yakaladım. Zaten beyaz olan teni, pankartta yazan mesajın etkisiyle iyiden iyiye kanı çekilmiş gibi görünüyordu.

Ajan Cooper'ın endişelenmesine gerek yoktu. Ağlamayacaktım ya da toparlanması gereken duygusal bir karmaşayla da uğraşmayacaktı. Bu insanların pankartlarıyla, radyo programlarıyla, haberlerle akıttıkları zehrin yarısı yalandı ve kalan kısmı da saçmalık. 'Ucube' eski bir hakaretti; bazen iğrenç bir kelimeyi o kadar sık duyarsınız ki artık anlamını kaybeder. Ya da belki cildiniz sonunda zarar göremeyecek kadar güçlenip kalınlaşır. Kalbim eskisi gibi kolay yaralanmıyordu; o büyük darbe için çok ama çok geç kalmışlardı.

Boğazımdaki düğümle yutkunup elimdeki telefonun kasasını sıktım.

Ancak insansa...

Pencereden dışarı bakarken boğazımı tekrar temizledim. Protestocu grubu küçülmüştü fakat inşaat bölgesinden ayrılır ayrılmaz sayıları yeniden arttı. "Herkesin biraz aptal olmaya hakkı vardır ama gerçekten bu hakkı biraz abartmı-

yorlar mı?"

Mel bu soruma topladığım yerden kurtulmuş bir tutam saçı düzeltmek için uzanırken hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. "Yine de bildirsen iyi olur," dedi Ajan Cooper, Ajan Martinez'i dürtmek için elini direksiyondan çekerek. "Doğrudan bir tehdit değil ancak bu işi çok ileri götürmekten bir adım uzakta olduklarını bilmeleri gerekiyor."

"Tamamdır," dedi Ajan Martinez. "Ne kadar küçük olursa olsun, her şeyi belgelemeye başlamalı, kanıtları toplamalıyız."

Saçındaki topuzu tutan tel tokaları ayarlamak üzere uzanırken, "Aslında," diye araya girdi Mel, "muhtemelen ateşe körükle gitmemek en iyisi. İstedikleri şey de bu zaten. Onları susturduğumuzda hemen konuşma özgürlüklerini ihlal ettiğimizi anlatan bir hikâyeye girişirler. Bizim görevimiz, Psi hakkındaki gerçeği söylemek ve anketler o topu parkın dışına kadar yolladığımızı gösteriyor. İnsanlar bizim tarafımızda."

Bu küçük bir rahatlık olsa da işe yaramıştı. Bazen aynı anda hem herkesle konuşuyor gibi hem de kimseyle konuşmuyor gibi hissediyordum. Dudaklarımdan çıkan sözlerin seyircinin yüzündeki iyi ya da kötü yansımalarını gördüğüm olmadı hiç. Sadece dinlediler. Onları içselleştirip içselleştirmedikleri başka bir meseleydi.

Telefonuma tekrar baktım.

Yanıt yoktu.

Mel bana iyice dönerek, "Salona gitmeden önce bir şey söylemem gerek," dedi. Yanağından akan bir damla ter, koyu teninin üzerinde parlıyordu. Arabanın havalandır-

masını kendisine doğru ayarlamak için uzandı. "Bu sabah, Geçici Başkan Cruz'un özel kaleminden, konuşman için yeni bir metin göndereceklerini söyleyen bir e-posta aldım. Ne zaman geleceğinden emin olmadığım için doğrudan telepromptıra eklemem gerekebilir. "

İç çekişimin fark edilip edilmediğini umursamadım. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlamaları gerekirdi.

"Daha son hâline getiremediler mi?" Yeni metinleri çalışacak ve konuşmamı düzeltecek zamanım olmamasından nefret ediyorum. "Ne tür yeni bir metinmiş bu?"

Mel dizüstü bilgisayarını yeniden çantasına koydu. Yıpranmış deri çanta, içinde yer açmak için aşırı şişkin klasörlerden birkaçını kusmaya çalışıyordu. "Söylediğine göre sadece birkaç ince husus. Bu noktada artık konuşmayı tersten ve hatta yarı uykudayken bile yapabileceğini biliyorum ancak gözünü telepromptırdan ayırma. "

Korkunun doğasıyla ve Psi'nin topluma yalnızca birkaç küçük dalgacık yaratarak nasıl yeniden girdiğiyle ilgili konuşmanın farklı versiyonlarını yüzlerce kez, yüzlerce farklı yerde yapmıştım. Ancak eklenen sorumluluk bana gittikçe daha fazla güvendiklerine işaretti. Belki de tarihleri bile ekleyip beni büyük seçimler için sonbaharda tekrar kullanmayı planlamışlardır.

"Tamam," dedim. "Ama..."

Dikkatimi çeken kadının kendisinden çok hareketin aniliğiydi. Sol tarafımızdaki yol boyunca dizilmiş pankart sallayıcılar ve megafon çığırtkanları kümesinin içinden fırladı. Uzun tel tel beyaz saçları, soluk çiçekli bir gömleği ve bembeyaz koluna sarılı beyaz yıldızlarla süslenmiş mavi bir

kumaş vardı. Birisinin büyükannesi olabilirdi; tabii elinde yanan bir şişe tutuyor olmasaydı.

Hızlandığımızı ve bunun gerçekleşmesi gibi bir ihtimalin bulunmadığını biliyordum fakat zaman bir şeyi görmeni istediğinde etrafında ne var ne yoksa bükmek gibi bir huyu vardır.

Saniyeler yavaşlayarak kadının koşan adımlarının her biriyle birlikte ilerledi. Ne olduğunu duymadığım şeyler söylerken dudakları gerildi ve şişeyi başının üstünde tutup SUV'ye doğru fırlatırken yüzünün keskin çizgileri daha da derinleşti.

Küçük ateş bombası çimentoya çarptı. Yüksek ve nefes kesecek bir sesle parlayarak otoyol üzerindeki benzinle kimyasalları yaka yaka ilerleyip penceremi, yüksek ve acı bir çığlıkla çatlatacak kadar ısı ve basınçla patlattı.

Araç hızla sağa çekerken emniyet kemeri göğsüme yapıştı. Yolun kırmızı ve altın duvarlı bir yangınla kaplanışını izlemek için başımı çevirdim.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Ajan Cooper ayağını gaza basarken. Mel ile koltuklarımıza yapışmıştık. Bir elimle uzanıp kendimi sabit tutabilmek için kapıya yapıştım.

İleride polis arabalarından biri durup sirenlerini açmıştı. Protestocu kalabalık korkaklıklarından dolayı yakındaki ormana ve tarlalara dağıldılar.

"Kahretsin!" diyebildi Mel. İçimde dalga dalga büyüyen öfke beni altüst ediyordu. Bu kadın başka bir protestocuya ya da Mel'e, ajanlara veya polis memurlarından birine zarar verebilirdi. Onları öldürebilirdi.

İçimde artan ısı, öfkemi şekillendiriyordu. Burnumun

içinde keskin bir kimyasal kokusu vardı.

Arabadan inip o kadını bulmak çok kolay olurdu. Onu saçlarından tutup yere fırlatır ve memurlardan biri yetişene kadar orada tutabilirdim. Bu çok kolaydı.

Otomobil aküsünün şarjı yakındaki bir yerde duruyordu. *Beni korkutmak için bunun yeterli olduğunu mu düşünüyorsun? Daha önce beni öldürmeye çalışan insanlar olmadı mı sanıyorsun?*

Pek çoğu denedi. Birkaçı yaklaşmıştı da. Artık bir av değildim ve hiç kimsenin beni tekrar rahatsız etmesine izin vermezdim. Hele ki kaba arkadaşlarıyla biraz bomba yapmaya kalkmış yaşlı bir kadının.

Kavurucu düşüncelerime tek bir söz su serpti.

Yapma.

Kendimi, kapıya yapışmış elimi çözmeye zorladım ve orada hâlâ hissettiğim gerginliği azaltmaya çalışarak elimi açıp kapadım. İstedikleri tam olarak buydu; bir tepki görecek, hepimizin kafeslerimizden çıkmak için doğru anı bekleyen canavarlar olduğumuzu kanıtlayacaklardı.

O buna değmez. Hiçbiri değmez.

Bana zarar vermeye çalışan son kişi olmayacaktı. Bunu kabul etmiştim ve şu an sahip olduğumuz korumaya minnettardım. Ömrümde hayaletlere yer yoktu –ölü ya da diri. Ruby, hatıralarımızı hak ederek kazandığımızı ama anılarımıza onları saklamaktan başka bir borcumuz olmadığını söylerdi. Sanırım bunu çoğundan daha iyi biliyordu.

İlerliyorduk ve geçmişin karanlıkta, külleri içinde kalması en iyisiydi.

Sesimin sakin bir şekilde çıktığından emin olduğumda,

"Sorun değil," dedim. "Önemli değil."

Mel kırılgan bir tonla, "Bu, sorun kelimesinin tanımıydı," dedi.

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Sanırım aradığın doğrudan tehdit buydu," dedi Ajan Cooper ortağına.

Şakaklarımda atan damarı görmezden gelerek telefonumu, dayadığım bacağımdan kaldırdım. Kauçuk kılıfına rağmen parmağımdan geçen bir elektrik akımı ekranda dalgalandı. Telefonun yeniden açılması için sessizce dua ederek onu kucağıma bıraktım.

Lanet olsun. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Nihayet, ızdırap dolu bir saniye daha geçtikten sonra ekran yeniden aydınlandı. Boğazımdaki kuruluğa rağmen yutkunup eski mesaj metnini açtım. Mesajım hâlâ orada ve hâlâ bir cevap bekliyordu.

"Yaklaşık on dakikamız kaldı," dedi Ajan Cooper. "Neredeyse geldik."

Telefon elimde titreyerek beni yerimden zıplattı. Sonunda...

Başımı indirip ekrana baktım; parmaklarım uçar gibi şifremi girdiler. Mesaj açıldı.

'Kaçamıyorum, üzgünüm. Bir dahaki sefere?'

Mel, "Hey, her şey yolunda mı?" diye sordu elini koluma koyarak. Meraklı gözleri yumuşaktı. İçimde, başımı omuzuna yaslayıp gözlerimi kapamak, gittiğimiz yere gelene kadar tüm dünyayla iletişimimi kesmek gibi aptalca bir dürtü duydum.

Bunu yüzümden anlamış olmalıydı çünkü hızlıca ekledi:

"Etkinliği erteleyelim mi? Birkaç saat ertelemek bile yardımcı olabilir. Neredeyse kalp krizi geçirecektim. Sana nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyorum."

Yüzüme yerleştirdiğim gülümseme öylesine genişti ki neredeyse canımı acıtıyordu. "Hayır, ben iyiyim. Gerçekten. Ertelemeye gerek yok. Ayrıca eğer bunu ötelersek trafiğe takılıp Japon Büyükelçiliği etkinliğini kaçırabiliriz."

Büyükelçilik, Japonya Bilgi ve Kültür Merkezi'ni yeniden açıyordu; bana da bir Japon-Amerikalı Psi olan Kenji Ota'nın belgesel filmini tanıtma şerefi verilmişti. Heyecanlandığımı söylemek yetersiz kalırdı; Kenji'yi sadece bir kez o da ayaküstü görmüştüm ama haftalardır benimle benzer bir geçmişten gelen ve yaşadığım şeyleri deneyimleyen biriyle iletişim kurma şansını bekliyordum.

"Bugünkü programın üzerinden bir geçebilir miyiz?" diye sordum. "Doğru anladığımdan emin olalım."

Mel rahatlatmak amacıyla bileğimi sıktı. "Harika birisin. Tüm bunlar karşısında nasıl bu kadar güçlü durabildiğini bilmiyorum. Yine de söylediğimde ciddiydim. Erteleme işini sorabilirim."

Kafamı salladım ama kalbim bu düşünceyle yerinden fırlayacak gibiydi. Cumhurbaşkanı Cruz'un iletişim müdürü bu işin stresini kaldıramadığımdan şüphelendiği anda görevden alınırdım. "Gerçekten, gerek yok."

Biraz daha rahatlamış gibiydi. "Tamam," dedi. Yeniden programlaması onun için bir kâbus olurdu. Çantasına uzandı ve üzerinde günün tarihi yazılı bir klasör çıkarıp eylemlerimizle saatleri eşleştirerek seyahat programımıza göz atmaya koyuldu.

Telefonu kendi çantama geri koydum ve göğsümdeki gitgide artan basıncı savuşturmak için bir şeyler bulmaya çalıştım. Öyle bir baskıydı ki kaburgalarım ikiye bölünecek ve içimdeki karmaşa ortaya çıkacak gibiydim.

Belki de ona cevap vermeliydim? Yoksa onu daha fazla mı rahatsız etmiş olurdum?

"Dokuz buçuk, dekan seni tanıtacak..."

Bir dahaki sefere? Telefonu çantamdan tekrar çıkarıp mesajı okumak ve hayal görmediğimden emin olmak istiyordum. Aklım bu üç kelimeyi fısıldamadan, o soru işaretine takılmadan duramıyordu. Daha önce hiç kullanmadığımız o küçük sembole...

İKİ

Bir zamanlar tek kelime etmeden aylar geçirmiştim. Hatta bir yıldan da fazla bir süre aslında.

Her şey kazara başladı –tam olarak öyle de denemez gerçi. Kendimi neden susturduğumla ilgili haklı bir gerekçe bulmak konusunda hâlâ mücadele ediyordum. Sanki rehabilitasyon kampını çevreleyen dikenli tel, kaçtığımız gece beni çok derinden yaralamış ve içimdeki tüm kelimeler kan kaybetmiş gibiydi. Derimin altında içim bomboştu. Çok soğuktu. Şokun beni ele geçirmesine izin verecek kadar zayıftım.

Gerçek şu ki bazı şeyler kelimelerin ötesindedir: Silah seslerinin gecede yankılanışı mesela. Ya da ince üniformaların sırt kısmını boyayan kan gibi. Yüzüstü düşmüş, karanlık gökyüzünden yağan kar taneleri altına yavaşça gömülen çocuklar gibi. Kendi umudunuzun dikenli tellerden kaçıp sizi geride ölüme terk ettiği anda boğulduğunuzu hissetmek gibi.

Sonraki birkaç gün sadece... Yorgundum. Ve tereddüt

içinde. Herkes bir şeyler soruyor bense başımı ya aşağı yukarı ya da sağa sola sallıyordum. Çok fazla enerji gerekiyordu. Ya kafamın içindeki dağınık karanlıktan yanlış kelimeleri seçip çıkarırsam diye korkuyordum. Başkalarının, beni kurtaran çocukların hoşlanmayacağı şeyler söylemekten korkuyordum.

Minibüste geçirdiğimiz her saniye şunu görebiliyordum: Onlara acıktığımı, üşüdüğümü veya incindiğimi söyleyecek olursam tıpkı bir zamanlar annemin ve babamın yaptığı gibi benim bir sorun olduğuma karar verebilirlerdi. Çocuklar, kaçtığımız o gece beni yanlarına almaya karar verdikleri kadar hızlı bir şekilde bırakmayı da kararlaştırabilirlerdi.

Ama yapmadılar. Ve kısa bir süre sonra beni terk etmeyeceklerini anladım. Ne var ki o zaman da paylaştığımız o yırtık pırtık defteri alıp kelimelerimi dikkatlice seçmek işime gelir olmuştu. Vermek istediğim asıl yanıtı hata yapmadan yazabilirdim. Bir şey söylemek istediğim zamanı seçebilirdim. Hayatım üzerinde o kadar kontrole sahip olabilirdim.

Sorun şu ki ben sessizliği seçmeye devam ettim. Tekrar tekrar, kendimi onun derinliklerinin güvenliğine bıraktım. Acı veren şeyler örtülü kalabilirdi ve asla anlaşılmaları ya da konuşulmaları gerekmezdi. Ondan hiç bahsetmezsem geçmiş bana zarar vermeye gelemezdi. Kar, kan ve çığlıkların hatırası yükselip beni dondurucu baskısına, karanlığına gömemezdi. Korkmuş, aç veya yorgun olduğumu itiraf etmeme de diğerlerini endişelendirmeme de gerek kalmayacaktı. Sessizliğim bir çeşit kalkana dönüştü.

Kendimi korumak için kullanabileceğim bir şeye.

Arkasına saklanabileceğim bir şeye.

Tabii bunlar yıllar önceydi. Artık saçı traşlı, büyük boy eldivenler takan o sessiz, küçük kız değildim; dünya beni söylediklerimle tanıyordu. Televizyon ekranlarına ve kalabalıkların önüne çıktım. O sessiz kız, artık adını anmak istemediğim, hatıralarda terk edilmiş bir hayalet hâline geldi.

Kelimeler ağzımda hâlâ diğer insanlara göre biraz daha ağır duruyor gibiydi. İçime, sessizliği bulabileceğim o konforlu derinliklere dönmek çok kolaydı. Özellikle de bunun gibi günlerde, aldığım son damla adrenalin ile bir sonraki etkinlik için sabırsızlanırken.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir şeye odaklanamıyordum. Önümüzdeki iki düzine insan sırası, belirsiz bir renk karmaşasına ve küçük, değişken hareketler yumağına dönüşmüştü. Penn State'in beyaz saçlı dekanının dediklerini bile duymuyordum. Tıpkı daha önce yaptığı yerleşke turuna ayak uyduramadığım gibi. Şimdi koyu teni ve mavi gofre kumaştan takım elbisesi bile görüşümün kenarında bulanıklaşıyordu.

Araba yolculuğunun stresini üzerimden atmaya çalışarak önce bir topuğumu sonra diğerini aşağı indirip kaldırıyordum. Ilık gün ışığında gözlerimi kapadım ama karşımda yalnızca o yaşlı kadının pis suratını görmemle gözümü açmam bir oldu.

Hava nemliydi ve son yaz sıcaklarıyla öylesine ağırlaşmıştı ki gökyüzü ipeksi bir kılıfa sahip gibiydi. Kalın saçlarım isyan ederek tel tokalardan kurtulmuş ve dikkatlice ayarlanmış tarzından sıyrılmak üzereydi. Sırtımdan bir damla ter aşağı süzülüp bluzumu üzerime yapıştırdı.

Mel tırnaklarını tenime batırarak kolumu tutu. O anda

kendime geldim, ayağımı yukarı iterek dünyanın etrafımda yeniden açılmasını sağladım.

Dağınık alkışlar, dekanın Ana Bina olarak adlandırdığı, arkamızdaki büyük yapının sütunlarından yankılanacak kadar bile yüksek değildi. İlgi duymamaları iyiye işaret değildi ama yine de dikkatlerini çekebilirdim. Ucube olmak demek, insanların bir süre gözlerini size dikip bakmaya istekli olmaları demekti.

Ana Bina'daki saat kulesinin gölgesine doğru yürüdüm. Omuzlarımı geriye atıp üzerlerinde ruj olmadığından emin olmak için dişlerimi yaladım ve elimi kaldırdım.

Dekan, çimenli oturma alanına inen basamaklar üzerine kurulmuş geçici bir platformun üzerindeki alandan uzaklaştı. Ben yaklaşırken zoraki karşılık verdiğim cesaretlendirici bir gülümsemeyle ellerini davetkâr bir şekilde platforma doğru uzattı.

Cesaret verilmesine ihtiyacım yoktu. Bu benim işimdi.

Zayıf alkışlar bu defa çimlerin en alt basamaklarında, iki yanda duran hoparlörlerden yükselen müzik ile yine kayboldu. Çaldıkları bir tür dövüş şarkısıydı sanırım. Kelimelerin telepromptır üzerinde belirmesini beklerken merdivenlerin sağına yerleştirilmiş haber kamerasına doğrudan bakmaktan kaçındım ve izleyicilere hızlıca bir bakış attım.

"Tünaydın," dedim, ellerimle konuşma kürsüsünün kenarına tutunarak. Hoparlörden çıkan sesimin, küçük bir kızınkine benzemesinden nefret ediyordum. "Bugün burada sizlerle olmak büyük bir şeref. Bu olağanüstü yeni sınıfınıza hitap etme fırsatını verdiğiniz ve ünlü üniversitenizin yeniden açılışını kutlama davetiniz için teşekkür ederim, Dekan

Harrison."

Herhangi bir davetin söz konusu olduğuyla ilgili ciddi şüphelerim vardı. Mel, tüm bu etkinlikleri nüfus modellerine ve en çok medya ilgisini alacağımızı düşündüğü yerlere göre seçerdi. Birilerinin verdiği *hayır* cevaplarını *evete* çevirmek için gerekli olan tüm tehdit yollarını biliyor gibiydi.

Mekâna uygun hâle gelsin diye her konuşmanın başı ve sonu dikkatlice değiştirilirdi. Bu küçük ayarlama olağan rutindeki tek değişiklikti. Yerleştiğim sırada kürsüdeki elimi gevşettim. Kalabalığı tartmaya çalışırken bakışlarımla etrafı taradım. Muhabir sırasının ötesinde, not defterleri üzerinde karalama yapan ya da fotoğraf çekmek için kullandıkları telefonların ardına saklanmış, neredeyse her yaştan bir grup insan vardı.

Ebeveynler ve diğer aile üyeleri de en arkadaki sıralara yerleşmişlerdi. En uzakta üniversite birinci sınıf öğrencilerinin olmasını beklediğiniz yaştan on yaş büyük bir grup kadın ve erkek diziliydi. Hepsi de üniversitelerin çoğu Psi paniğiyle iflas edip kapandığında eğitimlerini yarıda bırakmak zorunda kalmıştı.

Bir de benim yaşımda ve hatta benden genç olanlar vardı. Her zaman olduğu gibi tişörtlerinin üzerinden seçilen başparmak büyüklüğündeki düğmeleri ile muhabirlerin arkasında oturuyorlardı. Bir sürü yeşil, daha az mavi ve çok daha az sayıda benimki gibi sarı düğme seçiliyordu. Aralara dağılmış beyazlar da vardı.

Hızlıca nefes almak için konuşmamı kesip kürsüden aşağıya baktım. Boşluk: Aynı derecede hem çirkin hem de nahoş sayılan kelime aklımdan geçiverdi. Bunlar, kendileri

ya da aileleri 'tedavi' prosedürünü almayı seçenlerdi. Özellikle de IAAN'den kurtulup hayatta kaldıktan sonra kazandıkları yeteneklere erişimlerini durdurmak ve etkili bir şekilde azaltmak için cerrahi çipler taktıranlardı. "Biz gerçekten şanslı olanlarız," diye devam ettim. "Son on yılın ülkemize getirdiği sorunlardan kurtulduk ve bu sıkıntılar bizi kimsenin tahmin edemeyeceği şekilde birleştirdi. Tabii hepimiz fedakârlıklar yaptık. Mücadele ettik. Bunları yaşayarak birbirimize nasıl tekrar güveneceğimiz ve bu ulusun geleceğine nasıl inanacağımız da dâhil birçok şey öğrendik. "

Ön sıranın sol ucundan yüksek ve keskin bir öksürük sesi yükseldi. Bu ses içeyim diye bırakılmış soğuk su dolu bardaktan hızlıca bir yudum aldığım sırada sadece benim dikkatimi çekecek şekilde çıkarılmıştı.

Seyircilerin sol tarafında bekleyen polis memurunun tam karşısında iki genç oturuyordu. Koyu tenli, sarı ipek elbisesi içinde parıldayan kız uzun bacaklarını öne uzatmıştı. Ayak bileklerinde biten bantlı sandaletiyle ayaklarını çapraz şekilde üst üste koydu. Başını bir yana doğru eğmiş dururken, kıvırcık siyah saçlarını yaptığı uzun atkuyruğu omuzunun üzerine dökülüyordu. Metalik çerçeveli, ince ve çekik gözlüklerini burnunun üzerine indirmiş, yüz şeklini daha fazla ortaya çıkarmıştı; kalın kaşlar ve yüksek, çıkık elmacık kemikleri. Muhtemelen gözleri de güzel ve kocamandı fakat konuşmam yüzünden uyukladığı düşünülürse bunu doğrulamanın imkânı yoktu.

Hafif aralık ağzını ve düzenli soluklarını görmek beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Ah, yoksa zamanını boşa mı harcıyorum?

Yanında benim yaşlarımda bir çocuk vardı. Diğerinden öyle farklıydı ki bakışlarım doğal olarak onun üzerinde bir saniye daha uzun durdu. Kestane rengindeki saçları hafif kıvrımlıydı ve sert güneş ışığında solgun kızıl bir ışıltıyla parlıyordu. Yüzü oldukça yalındı ancak hatları o kadar güçlüydü ve çizgileri o kadar belirgindi ki biri bana bu yüzü bir eskiz defterinin sayfalarında dikkatlice tasarladığını söylese ona inanırdım. Beyaz tenindeki bronzluk bile solgun gözlerini daha parlak gösteriyor gibiydi. Bakışlarını doğrudan bana çevirdi ve dudaklarının kenarları sarkana dek de yüzündeki o okunmaz ifade hiç değişmedi.

Bakışlarımı çevirip doğruldum. "Psi arkadaşlarımdan çok şey istendiğinin farkındayım ancak sınırsız olarak algılanan şeyler üzerine sınırlar koymak zorundayız. Toplum ancak sınırlar ve kurallarla işler ve buna geri dönmenin bir yolunu bulmak için çalışmaya devam etmeliyiz. Bu belirteçlere barışı bozacak kadar şiddetli bir şekilde odaklanmamalıyız."

O kız eğer geleceği hakkında bir konuşma dinlemekten sıkıldıysa kalkıp gidebilirdi. Yine de kendimi bir an daha onlara bakarken buldum. Kızın üzerinde yeşil, çocukta sarı bir düğme vardı.

Son aşamaya gelirken dikkatimi yeniden konuşmama çevirdim. Bu en sevdiğim bölümdü: Psi'ye bizden korkanlara sabır göstermelerini; bizden korkanlara ise IAAN ilk tespit edildiği andan itibaren yaşadığımız dehşeti anlamaları için yalvarıyordum. Adil bir karşılaştırma gibi gelmiyordu belki ama bunu profesyoneller yazmıştı. Hem ben bu konuda ne bilirdim ki?

Aşina olmadığım kelimeler ekranı doldurduğu sırada ha-

fifçe sendeledim. "Ve bu yeni başlangıca girerken, geçmişi anlamanın çok ama çok önemli olduğunu düşünüyorum. Geleneksel Amerikan yöntemini onurlandırmamız gerek."

Mel'in arabada bahsettiği yeni metindi bu. Telepromptır çektiğim yabancılığa uyum sağlamak adına yavaşladı.

"Buna," diye devam ettim, "orijinal anayasamızı, kaderin temel yapı taşlarını ve demokrasimizdeki vatandaşlığı onurlandırmak da dâhil..."

Kelimeler boğazıma takılsa da ekranda durmadan akıyordu.

BUGÜN, GEÇİCİ HÜKÛMET, YASAL YAŞTAKİLER DÂHİL OLMAK ÜZERE PSI DOĞANLARI GEÇİCİ OLARAK MEVCUT SEÇMEN KÜTÜKLERİNDEN KALDIRAN BİR TASARIYI OYLADI VE ONAYLADI. BU, SEÇİMLERİYLE HAYATİ KARARLAR VERMEDEN ÖNCE YAŞADIKLARI TRAVMATİK DENEYİMLERİ İYİLEŞTİRMEK ÜZERE ONLARA DAHA FAZLA VAKİT VERMEK, KUTSAL SİVİL SORUMLULUĞUN TAM AĞIRLIĞINI VE ETKİSİNİ DAHA İYİ ANLAYABİLMELERİNİ SAĞLAMAK İÇİNDİR.

BU GEÇİCİ ÖNLEM KASIM AYINDAKİ SEÇİMLERİN ARDINDAN, YENİ KONGRE YEMİN ETTİKTEN SONRA YENİDEN ELE ALINACAKTIR.

Ellerim kürsünün parlak ahşabını sıkarken kollarımda ilerleyen ürpertiyi hissettim. Sessizlik, yalnızca mikrofona değen esintinin boğuk iç çekişiyle bölünerek uzadıkça uzadı. Seyirciler koltuklarında kıpırdanmaya başladı. İkinci sıradaki bir kadın meraklı bir bakışla öne eğilerek sonunda

yelpaze olarak salladığı programı bıraktı.

Bu doğru olamazdı. Yanlış metnin yüklendiğini söylemek için Mel'e bakmak istedim. Bunun komik bir şaka olduğunu düşünen kişi her kimse boğazına bir yumruk yemeyi hak ediyordu.

Kelimeler tekrar tekrar yukarı çıkıyordu. Israrcı bir hâlde.

Hayır... Bu... Psi'nin zaten katı kimlik gereklerine uyması gerekiyordu. Yasal bir araç ehliyeti almadan önce yirmi bir yaşına kadar beklemek zorunda kalmıştık. Gecikmeye nasıl değeceğine ve sonunda ehliyetlerimizi seçmen kayıt formlarımızla birlikte doldurmanın ne kadar heyecan verici olacağına dair bir konuşma bile yapmıştım. Yıllar önce Chubs ve Vida kendi formlarını doldururken ben de benimkileri doldurmuştum. Kendimi dışlanmış hissetmek istememiştim.

Bu... Bu, Geçici Cumhurbaşkanı Cruz'un ve konseyindeki diğer Psi'lerin dikkatinden kaçmış olmalıydı. Bunu zaten muhtemelen geri çekmeye çalışıyorlardı.

Mel bu yeni metnin doğrudan Başkan Cruz'un özel kaleminden geldiğini söylememiş miydi? Neden herhangi bir açıklama yapmamıştı ya da beni uyarmamıştı?

Çünkü ne olursa olsun okuyacağını biliyorlar, dedi içimden bir ses. *Tıpkı sana verdikleri her şeyi okuduğun gibi.*

Ya da... *Psi Konseyi bunu kendileri açıklamayı çoktan reddetmiştir.*

Bu kez omuzumun üzerinden arkama baktım. Kalabalık, belli ki neler olup bittiğini merak eder bir hâlde sessizce mırıldanmaya başlamıştı. Mel sandalyesinden kalkmadı, güneş gözlüklerini çıkarmadı. Elleriyle bir işaret yaparak benim iz-

leyicilere geri dönmemi, devam etmemi istedi.

Ön sırada oturan, biraz evvel fark ettiğim çocuk gözlerini kısıp başını hafifçe bir yana yatırdı. Tüm bedeninin gerilişi bana telepromptırdaki kelimeleri bir şekilde okuyup okumadığını ya da göğüs kafesimde deli gibi atan kalbimin sesini duyup duymadığını düşündürttü.

Oku işte, dedim yeniden akan kelimelere bakarken. Onlara sesimi vermiştim. Ne söylememe ihtiyaçları varsa söyleyecektim. Anlaşmamız böyleydi. Buraya geliş amacım buydu.

Yalnızca oku.

Geçici bir durum olacaktı. Söz vermişlerdi. Tek seçimlikti. Tek bir seçimde oy kullanmasak da olurdu. Adaletin zamana ve fedakârlığa ihtiyacı vardı ve tazminatların da ispat ettiği üzere, onu elde etmenin en iyi yolu iş birliği yapmaktı. Psi için sadece daha iyi bir yıl değil de daha iyi bir ömür için savaşıyorduk.

Boğazım yandı. Tutunduğum kürsü ellerimin altında sarsılıyordu, buna bir sebep bulamıyordum. Neden şimdi? Neden diğerleri değil de bu duyuru?

Yalnızca oku.

Geçmişteki hayalet kız geri gelmiş, eldivenli ellerini boğazıma dolamıştı.

Yapamam. Bu defa olmaz. Bu defa olmaz.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim güçlükle. "Bugün sizlerin önünde konuşmak büyük bir şerefti. Hayatlarınızın yeni bölümüne başlarken hepinize iyi şanslar diliyorum..."

Telepromptır ekranı karardı. Bir an sonra ekranda tek bir satır belirdi.

BURADA SENİ ÖLDÜRMEYE GELEN BİRİ VAR.



ÜÇ

GÜLDÜM.

Etrafımdaki hoparlörlerin ve elektroniklerin ısrarlı gürültüsünü bir anda bastıran şey, bitmemiş bir düşüncenin sarsıcı sonuydu. Şaşkınlık sesleri, nasıl oluyorsa Ana Bina'nın sütunlarından yansıdıkça çoğalıyor gibiydi. Bu, tıpkı tek bir kurşunun bir kurşun yağmurunu çağırmasına benziyordu.

Kalabalık şaşkınlık içindeydi. Bunu yüzlerinde görmüş, mırıltılarında duymuştum. Öfke ve küskünlük yüzünden olduğum yere çakılı kalmıştım; orada öylece sessiz ve işe yaramaz bir hâlde durdukça, kendimi aşağılanmanın derinliklerine batarken buldum.

Belli ki derdi olan biri Mel'in onlara verdiği yeni metin yerine telepromptırın içine sahte bir metin yerleştirmişti.

Bir şey söyle. Bir şey yap.

Geçici oylama önlemiyle ilgili metni ekranda ilk gördüğüm anda olan biteni anlayıp hemen doğal bir şekilde toparlamalıydım. Bunun yerine, tam bir çaylak gibi donakalmış ve kendimi gece haberlerinin en kötü spekülasyonlarına ma-

ruz bırakmıştım. Haberleri şimdiden duyar gibiydim. Duraklamamı izleyip anı tekrar tekrar oynatarak *bu kız iyi mi*, diye soracaklardı.

Öne doğru eğildim ve güçlükle, "Tekrar teşekkür ederim. İyi günler," diyebildim.

Kelimeler kalabalığı sakinleştirmek yerine daha da hareketlendiriyor gibiydi. Uyuyan kız bile aniden doğrulup bacaklarını yeniden altına aldı ve yanındaki çocuğa baktı.

Dekan bana gergin bir bakış atarken mikrofonu tekrar eline aldı. "Pekâlâ... Herkese teşekkürler. Lütfen ikramların ve güneş ışığının tadını çıkarın."

Son otuz saniye, otuz dakika gibi gelmişti. Tehdit gerçek olsa da olmasa da bir önemi yoktu: Acil durum protokolü artık uygulamaya alınmıştı. Ajan Cooper hızla attığı her bir adımda savrulan kravatıyla bana doğru geldi. Biri aleti fişten çekip ekranı karartmadan hemen önce telepromptır üzerindeki sözler güneş gözlüklerinin gümüş lenslerine yansımıştı.

Kolunu omuzuma attı. Bu durumu gören biri muhtemelen sadece bana sahneden eşlik ettiğini düşünürdü. Ajan Cooper'ın beni yan tarafına sımsıkı bastırdığını ve diğer elinin, belindeki silahtan sadece birkaç santimetre uzakta olduğunu fark etmemiş olabilirlerdi. Güneş, koyu renk takım elbisesinin bileklerini ısıttığından vücudumda değdiği her yeri yakıyordu.

"Her şey yolunda. Sorun yok." Polis memurları üniversite personeline dönüp Ana Bina'nın basamaklarını boşaltmaya başlarken bu kelimeleri tekrar tekrar söyledi. Öğrenciler ve ailelerin çoğu ayağa kalkmış etrafta dolanıyor; ya birbir-

leriyle konuşuyor ya da yakındaki yiyecek ve içecek masalarına doğru ilerliyorlardı.

"Biliyorum," dedim. Topuğum eski taş zeminde bir çatlağın içine girdi. Ajan Cooper ayağımı kurtarmak için zaman vermek yerine deriyi parçalayarak beni ileri doğru çekti ve Mel'e doğru tökezleyerek yürüttü.

"Burada bekle," dedi. "Martinez gelip seni alacak. Ben arabayı getireceğim."

Güvenlik protokolümüzün kapsamı buydu: Güvenli ulaşım sağlanana kadar olduğun yerde kal. Başımla onayladım ve Ajan Cooper, yeni açılan Pennsylvania Eyalet Polisi ve Birleşmiş Milletlerin yeni federal polis gücü Muhafızların ortak gözetiminde bulunan arabanın olduğu yere yöneldi.

Martinez'in biraz ileride durduğunu fark ettim ama bana doğru gelmek yerine omuz silken kadını sorguluyordu.

Arka tarafta Mel'in düşüncelerimi bölen sesini duydum.

"...kabul edilemez! Bariz bir güvenlik garanti etmenizi istemiştim ve siz bu sözünüzü yerine getiremediniz!"

Arkama döndüm; ona doğru dümdüz ilerlerken topuklarım taşta tıkırdıyordu. Mel, azarlanırken hiç durmadan başını sallayan soluk yüzlü üniversite görevlisinden uzaklaştı. Yüzünden zorlukla susturabildiği bir öfkenin gerilimi okunuyordu. İşi nedeniyle kiminle olduğuna ya da ne yaptığına bağlı olarak birçok rol arasında geçiş yapabilmek üzere değişebilen biri olarak eğitilmişti. Benim için bir koç, bir muhafız, bir rehber ve bir koruyucuydu. Söz konusu güvenlik olduğunda beceriksizlik yapılması tahammül edebileceği bir şey değildi. Araba olayının ardından gelen bu güvenlik ihlali onu belli ki sarsmıştı.

"Sorun yok," diye temin ettim. "Sadece tepki vermemizi isteyen biri–"

"Hayır var," dedi Mel, elini omuzumun üzerine atarak. Beni haber kameralarının görüş alanı dışında kalan en yakın direğin arkasına çekti. "Oylama kararını açıklaman gerekiyordu. Olayı basına sızdırmamın sebebi buydu!"

Ben doğru sözcükleri ararken aralanan dudaklarımla bir adım geriledim.

"Onlara daha büyük duyurular için hazır olduğunu söyledim ancak eğer öyle değilse–" diye başladı.

"Hayır!" Her nasılsa zihnimi perdeleyen şoku atlatmayı başardım. "Hayır, ben hazırım. Sadece... şey gibi görünmüyordu... Yani..."

Doğruymuş gibi.

Mel'in hayal kırıklığının üzerimde yarattığı etki yüzünden, düşündüğüm şeyi bir türlü söyleyemedim. O günkü sıcak dayanılmazdı ama sözleri âdeta buzla kaplıydı.

"Metin doğrudan Geçici Başkan'ın ofisinden geldi. Bu duyuru için seni seçtiler."

"Neden?"

Mel bana başka bir dilde konuşuyormuşum gibi baktı.

Bakışlarımı kaçırmadan, "Neden beni istediler?" diye açıklığa kavuşturmaya çalıştım.

Birisi dirseğime dokununca Mel'den alacağım cevabı da duyamadım. "Hanımefendi? Bu taraftan."

Muhafızların üniformaları, savaş gücünün kendisi kadar düzgün ve yeniydi. Gri ceket vücuda sıkıca oturuyor; üzerinde gümüş harflerle 'KAMU SAVUNMASI İÇİN' yazılı

copları da dâhil öldürücü nitelikte olmayan silah ve aletlerle dolu siyah kemerle tamamlanıyordu. Kırmızı deri kuşak sol omuzdan kalçalara doğru uzanırken kalbin tam üzerinde gümüş renkli bir rozet duruyordu.

Ben de üniformaları seçmeye yardım edecek odak gruptaydım. Bir an Cruz'un özel kaleminin yanında oturmuş finaldeki son beş tasarımdan üçünü yapan adamın içeri girişini izlerken sonraki an dışarıda, kapının önündeydim. Bu giysileri görmenin kalbimi neden sıkıştırdığını hâlâ anlayamıyordum. Güzel bir üniformaydı. Hatta harikaydı. Hiçbir sorunu yoktu. Ancak renkleri...

Muhafıza bakıp başımla selamlarken derin bir nefes aldım. Özel kalem bana o gün sorunun ne olduğunu sorduğunda çok utandım; adam tasarımını açıkladığındaysa daha da utandım. Kan kırmızısının griye karşı cesur duruşu, kasvetli bir geçmişin karşısında daha güçlü ve barışçıl bir gelecek umudunu temsil ediyordu.

Üniformada da bende de bir sorun yoktu ve ona oy verdiğimde bunu kanıtlamıştım.

Kaskının altında sıkıca örgülü saçları olan, güneş yanığı tenli ve sert duruşlu bu muhafız, muhtemelen ülkedeki savaş güçlerinden birinden gelip psikolojik değerlendirmelerden ve Birleşmiş Milletler barış güçleriyle taktiksel eğitimlerden geçmişti. Bizi, emir vermeye ya da en azından emirleri uygulamaya alışkın birinin öz güveniyle yürüttü.

"Bekle," dedim, kolumu serbest bırakmaya çalışırken. Muhafız o sırada beni Ana Bina'nın merdivenlerinden hoparlörler ve kürsüye doğru yönlendirmişti ki elini gevşetti. Mel'in hâlâ arkamda olduğunu yalnızca ayak seslerinden

anlıyordum. "Ajan Cooper dedi ki–"

Yanıma gelip, "Şimdi olmaz," dedi Mel sert bir tavırla. Bir Muhafız grubunun, fotoğraf çekmeye çalışan meraklı katılımcıları ve ona sorular soran muhabirleri engellemek üzere derme çatma sahne boyunca sıralandığı yöne doğru elini salladı.

'Geçici Başkan'ın yaklaşan seçimlerle ilgili düşünceleri neler? Son anketi gördü mü?'

'Mel, BM Genel Kongre'sinin Manhattan'a geri dönmesiyle ilgili söylentiler hakkında bize ne söyleyeceksin?'

'Mel! Mel!'

Herkese nasıl göründüğünü bilerek muhafıza yaklaştım ve zihnimin derinliklerindeki uğultuyu susturdum. Hoparlörlerden hâlen bir cızırtı yükseliyor, tam duyamadığım şeyler fısıldıyordu.

Ama yapmacık gülümseyişi ve sıktığı dişleri ardından bana fısıldayan Mel'i gayet açık şekilde duydum: "Gülümse."

Yapamazdım.

Sabırsız, itip kakan bedenlerin ve ortaya atılan soruların arasında daha önce gördüğüm çocukla yanlışlıkla göz göze geldim. Sandalyesi önünde dikildiği yerden kıpırdamamıştı ve şimdi sanki ben de donup kalmıştım. Bakışlarını nihayet bakışlarımdan çekip kalabalık içinde dolanan uzun, erkek muhafıza çevirdiğinde alnı kırıştı.

Kolumu tutan muhafız beni ileri, basamaklardan aşağı yönlendirdi. Kalabalıktan öteye değil de tam ortalarına.

"Neden bu yöne gidiyoruz?" diye sordum. Ters yöne,

Ajan Cooper'ın Ana Bina'nın diğer tarafına doğru önceden gittiği yöne gitmek daha kolaydı.

Muhafız, "Güvenlik protokolünde değişiklik yapıldı," diye bir şeyler mırıldandı. Kadının koyu renk örgüleri nemli ve sıcak havada parlıyordu.

Hayatınızda, ölümle göz göze geldiğiniz ya da ucuz kurtulduğunuz anlarda sanırım içinizde bir şeyler değişip uyanıyor. O andan itibaren de kaynağı belirsiz bir içgüdüye sahip oluyorsunuz. Ters giden bir şeyler hissettiğinizde kafanızda bir alarm gibi çalmıyor. Kalbiniz de her zaman *güm güm* atmıyor. Bazen buna zaman bile olmaz.

Bu şey... İster içgüdü ister sezgi veya kendi kendini koruma anlamına gelen başka bir şey deyin; bir kez içinizde uyandı mı onu asla ortadan kaldıramazsınız. Ve hareketlendiği zaman onu cildinizin üzerindeki elektrik akımı gibi net bir şekilde hissedersiniz.

Bilmeliydim. Bu his ailemin arabasını I-495'in ortasında kazara durdurduğum andan beri benimleydi. Kamyon, arabanın yolcu tarafına çarpmadan bir saniye önce de hissetmiştim. Hayatımı o kadar çok kurtarmıştı ki onu görmezden gelme lüksüm yoktu. Vida'nın her zaman söylediği gibi: İçgüdülerinizi dinleyip nezaket kurallarına derhâl defolup gitmelerini söylemeniz gereken zamanlar vardır.

Tabii, bunu kameralar çekerken yapmak biraz daha zordu. Kimseye korktuğumu görme zevkini tattırmak istemiyordum. Tekrar korkup kaçmayacaktım.

Fakat... İçimdeki şey sadece huzursuzluk değildi. Havada belli belirsiz yeni bir titreşim ortaya çıkıp bir sızı ve ısıyla kulağımın kenarını gıdıkladı.

Etrafımda dolaşan kalabalığın bulanıklığında yeniden sarı elbiseli kızı gördüm. Uzanıp oğlanın kolunu tutarak arkamdaki bir şeye işaret etti.

Neye baktıklarını görmek için arkama döndüm. Sızlanmaya benzer ses hoparlörlerden yükselen cızırtıya karışarak yoğunlaştı.

Mel kısık bir sesle, "Farklı bir yoldan gitmeliyiz," dedi muhafıza. "Kalabalıktan kaçınalım."

Evet. Evet, yapmamız gereken tam olarak bu. Katılımcılar güvenlik barikatı arasındaki tek girişi tıkamışlardı. Günün sıcağı, ter ve biçilmiş çimlerin kokusunu daha da belirginleştirmiş ağzımda yanık bir tat bırakmıştı.

Yeniden Ana Bina'ya, şimdi gözden kaybolan Ajan Martinez'e doğru giden açık bir yol aramak üzere arkama dönüp baktım. Ancak kalabalık dağılmaya devam ederken hâlâ bize doğru gelen tek bir kişi vardı. Bu, geniş omuzlarını fazlaca sıkan üniforması ve terlemiş beyaz yüzüyle bir erkek muhafızdı. Başını indirse de bakışlarını kaçırmadı. Ben onu işaret edene dek yanımıza gelmişti bile.

Parlayan rozetinde kendi yüzümü görebileceğim kadar yaklaşmıştı.

Copu üzerinde, olması gereken gümüş renk sloganın yazılı olmadığını fark edebileceğim kadar yaklaşmıştı.

Boştaki elinin ceketinin cebine girdiğini, parmaklarını o ölümcül silahın tetiğine götürdüğünü görebileceğim kadar yaklaşmıştı.

Düşünmedim. Çığlık dahi atmadım. Kolumu aniden havaya kaldırdığımda otoyoldaki o yaşlı kadın ve yüzü, zihnimdeydi. Parmaklarımı ileri uzattım. Öyle yakındı ki ne-

neredeyse copuna dokunabilirdim. Adam dişlerini sıkarken gözleri saf bir nefretle kısıldı. Cebinden çıkardığı silahı kalbime doğrultu.

Ondan hızlı davrandım.

Havadaki o sızlanma benzeri akımı toplayarak tenimden çıkan tek bir elektrik akımına çevirdim. Sadece ayaklarını yerden kesmeye yetecek kadar güçle göğsünü hedef aldım ama...

"Hayır!" diye haykırdı biri. Muhafız –ya da artık her kimse– tam elektrik akımını copuyla yakalamak üzere kaldırmışken ses havada yankılandı. Ahşaptı; yalnızca ahşap olması gerekiyordu ama ışık demeti tüm copu saran bir halkaya dönüşerek adamı öfkeli bir enerji kafesi gibi sarmaladı.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı Mel. "Ah Tanrım, ne yaptın?"

Ama onun sesi bile yanıp tutuşmakta olan hoparlörlerden yükselen gürültüde kaybolmuştu.

DÖRT

BAŞTA SESSİZLİKTEN VE DUMANDAN BAŞKA BİR ŞEY YOKTU.

Akciğerlerimin derinliklerine inen duman her bir hava zerresini tüketti. Isı içimde mahsur kalırken derimi kaslarımdan, kaslarımı da kemiklerimden ayıracağından emin olana dek yanıp durdu.

Sonra acı geldi.

Beynim panikle doluydu. Muhafız yanan plastik ve metal selinde kaybolurken akkor hava ve basınç da ayaklarımı yerden kesmişti. Yangın, üniformasına ve saçına sıçrayarak onu tamamen yutmadan önce ikinci bir deri gibi tüm bedenini sararken ben de yerimden fırlamıştım; başım ağrıdan zonkluyordu, her yer çok ama çok karanlıktı ve...

Göğsüm, umutsuzca ihtiyaç duyduğum o nefesi içine çekmek için bir türlü genişleyemiyordu. Hareket edemedim. Sinirlerim bağırıp çığlık atıyor ve acıyordu; keskin ve pürüzlü taşa yapışmama sebep olan o baskı beni ezip parçalayacak gibiydi.

Duman her yeri kapladı. Kolumdaki ve göğsümdeki ya-

raları parça parça şeritler hâlinde dolduruyordu. Sağ kolum üzerime düşen metal bir levhanın altında kalmıştı. Kurtulmaya çalıştım ama bileğim pürüzlü bir şeye takıldı. Acıyla yutkundum.

Düşün... düşün...

Mel. Mel neredeydi?

Metal kenarın cildime batışını hissederek olabildiğince büktüm. Burada kalamazdım... Kalamazdım...

Burada seni öldürmeye gelen biri var.

Burada seni öldürmeye gelen biri var.

Bomba.

"Kes şunu," dedim güçlükle. "Kes."

Tüm içgüdülerimin, bana buradan çıkmamı, hareket etmemi, nefes almamı söyleyen kafamdaki her bir sesin aksine metal levhayla mücadeleyi bırakmaya çalıştım. Kendimi yanan havayı ciğerlerime çekmek ve alabildiğim tüm barutsu havayı almak için zorladım. *Sakin ol.*

İşe yaramıyordu. Muhafızlar, Mel, oğlan, telepromptır, yeşil yeşil çimenler, hepsi aklımda dönüp durdu. Beni yere seren levhayı incelemek için kırık tırnaklarımı kullanmaya çalıştım. Nefes alıyordum, hayattaydım ve karanlığın beni yakalamaya çalıştığı tüm zamanlar boyunca onu hep mağlup edip kaçmıştım. Bu benim için son değildi. Hâlâ hayattaydım.

Onlara yardım etmeliyim.

Ağır bir inilti ile sırtımı doğrultarak üzerimden düşen her neyse ondan kurtulmak için altında dizlerimi kıpırdatmaya çalıştım. Yanağıma sürtünen pürüzlü halıyı hissedene kadar

ne olduğunu anlayamamıştım: Konuşmam için kurdukları geçici sahnenin bir parçasıydı. Tekrar ittim ve bu defa yeniden üzerime çökmeden önce yakındaki basamaklara doğru kayarak her iki kolumu da göğsüme doğru çekmek için yeterli alanı açabildim.

Sonra birden tüm o baskı, ağırlık, karanlık kayboldu.

Metal zırh, bir silüet onu kaldırmaya çalışırken sarsıldı. Güneş ışığı bir anlığına kardığında tepemde uğraşan yüzü net bir şekilde seçebildim.

Koyu saçlı çocuktu bu.

Ağırlık üzerimden kalkar kalkmaz olabildiğince uzağa süründüm. Çocuk büyük bir rahatlamayla sahnenin parçasını tekrar basamaklara bıraktığında toz bulutu kalktı.

İçimdeki kan akışı aniden hızlanıp kulaklarıma hücum etti ve uyuşmuş bacaklarıma bıçaklar saplandı. Elimi batan gözlerime götürdüm. Küller, şiddetli bir kar fırtınası gibi dönüp dururken bir an için sanki orada değil de başka bir yerde gibi hissettim. Cildim donarken vücudum iyice küçülmüştü.

Boğazımdan kontrolsüz bir çığlık yükseldi.

Çocuk alev alev bakışlarıyla ellerini yeniden kollarımın etrafına sardı ve beni daha hissetme şansı bile bulamadan ayaklarımın üzerine kaldırdı. Bileklerim burkulup öne doğru eğildiğinde bile beni sımsıkı tuttu. Sanırım dikkatimi yeniden kendi yüzüne çekmek için beni hafifçe sarstı.

Ama ben arkasına bakıyordum.

Mel.

Bir çocuğun öfke nöbetinin ardından yere saçılan oyuncak bebek parçaları gibilerdi. Topuklu ayakkabılarından

biri, patlamanın ısısı onu ele geçirmeden önce ayağından çıkmış gibi hemen altımdaki basamakta kalmıştı. Muhafızlar ve bize eşlik eden kadınla eli silahlı adam ölmüştü. Üniformalarının gri kumaşı hâlâ tütüyordu.

Patlama, çimleri de soymuş, geriye altüst olmuş bir toprak ve tuğla yığını bırakmıştı. Yakındaki üniversite personeli ve gazetecilerin birkaçı ağır yaralı bir hâlde, yanan yerden uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Derileri ve kıyafetleri neredeyse tanınmayacak kadar kömürleşmişti.

İlk figür, ağır duman perdesini delip dağılmış güvenlik barikatını geçerken yerimde zıpladım. Onun hemen ardından, yırtık ve yaralarından akan kanla lekelenmiş elbisesiyle bir kadın tökezledi. Yüzünde, patlama zihnindeki tüm düşünceleri silmiş gibi bomboş bir ifade vardı. Bu ifade diğer elinde tuttuğu kopmuş koluna bakarken bile hiç değişmedi.

İnsanlar kargaşa hâlinde, parçalanan kameraları ezip geçerek kaçmaya çalışıyorlar; bu sırada da yaralıları, ölüleri ve onlara tutunmaya çalışanları görmezden geliyorlardı. Yerde dizlerinin üzerinde duranlar sessiz çığlıklar attılar. Çocuklar. Ebeveynler. Büyükanneler ve büyükbabalar. Polis. Muhafızlar. Her yer kan, her yer duman –çok ama çok fazla duman.

Sadece bir kıvılcımdı.

Bu sadece tek bir elektrik akımıydı. O şekilde genişleyip etrafa sıçrayamazdı. Çok kontrollüydüm. Bu defa teknoloji standının durması gerektiği yere döndüm. Ajan Martinez orada olmalıydı.

Kollarımdaki baskı tekrar arttı. Çocuk karşımdaki yıkımı engellemek için duruşunu değiştirirken acıyan gözlerimden yaşlar akıyordu. Ağzı hareket ediyor olsa da birkaç kelime-

den daha fazlasını duyamadım. Çıkan sesler bana su altından bağırılıyormuşçasına boğuk geliyordu.

"...geri... gidip... duydun mu?"

Onu duyamadığımı ikimiz de aynı anda fark ettik. Kaçıp kendimi çekmeye çalıştım. Kalbim öyle şiddetli, öyle hızlı atıyordu ki görüşüm kararadı. Bu defa beni yüzümden tutup ona bakmaya zorlayarak ellerini daha da sıktı.

Aklımda dönen panik ve korku fırtınası, sadece bir anlığına azaldı. Konuşmaya devam ediyordu. Bir kelime. Onu gerçekten duyuyor muydum yoksa derinden gelen çatallı sesini bir şekilde hayal mi ediyordum, bilmiyorum. "Tamam mı? Tamam mı?"

Duyu kabiliyetim tamamen kaybolmamıştı ama neredeyse her şey, her yerden ve hiçbir yerden gelen acıklı bir sızlanma içinde boğuluyordu.

"Tamam mı?" diye bağırdı kulağımın dibinde. "Tamam mı?"

Başımla onayladım çünkü yaşıyordum. Başımı salladım çünkü vücudumun o anda yapabileceği tek hareket buydu. Tamam değildi tabii; hem de bu olanların hiçbiri...

Gözlerim, sıcak tozu ve dumanı temizlemek için çoktan gözyaşı akıtmaya başlamıştı bile ama ağlayamadım. Şimdi kedere gömülecek zaman değildi.

Yeniden koluma uzandı ve beni kalan basamaklardan aşağı doğru çekti. Cesetlere doğru.

Ana Bina'nın güvenli alanına dönmek için geri çekilmeye çalıştım. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Patlama. Muhafızlar. Bu yabancı... Çocukluğumdan beri yabancıları takip alışkanlığım yoktu da şimdi mi ortaya çıkacağı tutmuştu? O

da işin içinde olabilirdi. O... patlamayı ayarlayan kişi olabilirdi.

Sen yaptın, diye fısıldadı bir ses. *Kontrolünü kaybettin.*

Serbest kalmaya çalışırken kafamı salladım. Ben değildim. *Gücümün farkındayım.*

Aklımda durmadan tekrarladığım bu düşünce beni biraz olsun sakinleştirdi: *Gücümün farkındayım.*

Ben değildim. Panik içinde çözülerek bu korkunç ihtimalin tuzağına düşmek bana iyi gelmeyecekti. Çenemi sıkıp ellerimin titreyişini durdurmaya çalıştım.

Plan: Arabaya git. Cooper'ı bul. Kendini ve yardıma ihtiyacı olan herkesi buradan uzaklaştır.

Odaklan.

Çocuk mücadele ettiğimi hissettiğinde beni bıraktı. Doğrulup bana bakan gözlerine döndüm.

"Güvenli değil!" diye bağırdı.

"Hadi canım!" diye bağırdım ben de. SUV'yi bıraktığımız yeri işaret ettikten sonra, "Arabaya!" dedim.

Yüzü değişip yoğun bakışları yerini şaşkınlığa bıraktı. Fakat hemen sonra toparlandı ve bakışlarında yeniden o çelik gibi irade belirdi. Beni izleyeceğini söyleyen bir baş hareketi yaptı.

Döndüm. Daha önce yanında gördüğüm kız, isle kaplanmış sarı elbisesiyle bir anda ortaya çıktı. Sağ kolunun önünde, kendini patlamanın sıcağından korumak için onu kullanmış gibi bir yanık oluşmuştu. Neler olup bittiğini görmek için etrafına bakınan çocuğa bağırarak bir şey söyledi.

Üniformalı bir polis ve dehşete kapılmış seyirci kümele-

ri enkaza yaklaşıyordu. Hayatta kalanlardan bazıları, elleri başlarının arkasında, dizlerinin üzerine çökmüştü; bazılarıysa polis memurlarının elindeki silahlara doğru kör bir şekilde koşmaktaydı. Aralarındaki muhafızlar coplarını çıkardılar ancak çoğu, yaralılara bakmak için ayrıldı.

İlk mermi, ateşin darbesi havayı yarıp gitmeden hemen önce hoparlörün tüten artıklarını vurdu. Sarı elbiseli kız kendini sağa attı. Oğlan kotunun arkasına uzanınca aradığı şey her neyse artık orada olmadığını fark etti. Tek kelime etmeden yana döndü ve benden de aynı şeyi yapmamı istedi.

Bir anlığına, bakışımı bir şeye yönlendirmeye çalıştığını düşündüm ama hayır... Bu numarayı biliyordum. Yıllar önce, yeni hükûmet kurulmadan evvel Vida bana da öğretmişti: Yana dön ki saldırganın ateş edebileceği vücut alanı küçülsün.

Dumanla kaplı uzak bir mesafede başka bir ışık parladı. Mermi bu kez ayağımın dibindeki taşı parçaladı. Bacağımı kesen bir taş parçası beni neredeyse yere serecekti.

Çocuk etrafımızdaki basamakları incelerken bakışları, patlamada havaya uçan geçici sahnenin farklı ve daha küçük bir bölmesine ilişti.

Ona doğru süzülerek yumuşak bir hareketle ve sonraki merminin üzerinden sekmesine yetecek bir çabuklukla yukarı fırlattı.

Duman yüzünden olmalıydı. Bilmiyorlar; kime ateş ettiklerini göremiyorlardı.

"Durun!" diye bağırdım. Kelimeler ağzımdan kulak tırmalayan bir sesle çıkıyordu. "Ateş etmeyin! Ateş etmeyin!"

Tüten dumanın içinde mermi atışları parlıyordu. Hopar-

lörün son parçası beni hızla ve derinden kesen sivri siyah parçalara ayrılarak patladı.

"Benim, ben!" diye bağırdım. "Ben Suzume!"

Çocuk ikimizi de yere yatırdı ve metal levha, kurşunların etkisini emerken bir homurdandı. Levha incecik hâle gelene dek giderek eğildi.

"Bilmiyorlar," dedim, çırpınarak. Bunu yapanın saldırgan olduğunu düşünüyorlardı. Birinin beni rehin aldığını düşünüyorlardı. Bunu anlamıyordu. Cooper'ı veya Martinez'i bulmamız gerekiyordu.

Çocuk her bir kelimeyi duyduğumdan emin olmak ister gibi bağırarak, "Kim olduğunu biliyorlar!" dedi.

Başımı sağa sola salladım; dilimi ısırdığımdan ağzıma kan dolmuştu. Yüzü yüzüme birkaç santim mesafedeydi, güçlükle nefes alıyordu. Tıpkı benim gibi. Ağırlığını değil ama sıcaklığını üzerimde hissediyordum. Hangimizin olduğunu bilmediğim ter damlacıkları göğsümden aşağı süzüldü.

Yanılıyor, diye düşündüm. *Hiçbir fikri yok...*

"Benimle misin?" diye bağırdı çocuk. "Koşabilir misin?"

Protokol neydi? Mel olsa ne yapardı?

"Beklemeliyiz!" dedim. "Tehdit olmadığımızı görmeleri için onlara zaman vermeliyiz!"

"Saçmalama," diye bağırdı kulağıma. "Burada ölmek istemiyorum! Ya sen?"

Hayır.

Sesin nereden geldiğini bilmiyorum. Zihnimde, telepromptır üzerindeki kelimeleri fısıldayan sesle aynı sesti bu da: *Burada seni öldürmeye gelen biri var.* O ızdırap dolu bir-

kaç saniyenin ardından kelimeler usulca, deri değiştiren bir sürüngen gibi şekil değiştirmişti: *Seni öldürecekler.*

Biri neredeyse başaracaktı. Ama uzanıp da bunu yapmalarına izin vermeye ya da yanlışlıkla mermi yemeye niyetim yoktu.

Burada ölmek mi istiyorsun?

Çocuğa baktım.

Anladı ve kolumu sıktı. Sonra arabaya doğru koşmaya başladık.

Arkamızdaki silah sesi, bize yetişmeye çalışan okyanus dalgaları gibi peşimizden kükrüyordu. O sırada sarı elbiseli kız da dumanların arasından belirdi; bizi görür görmez gözleri büyüdü. Takip etmemiz için bir el hareketi yaparken benim duyamadığım ama çocuğun anladığı bir şeyler bağırdı. Çocuk bana dönüp başıyla kızın olduğu yeri işaret etti.

Ben de başımı salladım ve üst basamaklarda korku dolu bir hâlde dolanan görgü tanıkları ve üniversite personelini iterek bizim için açtığı yolu izledim. Atışlar ancak o zaman durdu. Çocuk bizi korumak için kullandığı metal levhayı fırlattı.

Neler oluyor?

Bir el beni tutmak için uzandı ama ancak kolumdaki toz ve kurum katmanını sıyırdı.

Neler oluyor?

"Dur! Hemen dur de...! ...ume!"

Polis arabaları ve itfaiye araçları, mahvolmuş güvenlik bölgesini çevrelerken yanıp sönen ışıklarıyla Ana Bina'nın önündeki çimenlere girdi.

Yardım etmek için buradalar. Durumu kontrol altına almak için buradalar. Sonunda bir çeşit protokol uygulamaya alınmıştı demek. Bölgeyi araştırıp güvenliğinden emin olacaklardı. Yaralılara yardım edeceklerdi. Bundan, bu olaydan, kimin sorumlu olduğunu bulacaklardı...

Bir bomba olmalıydı. Sahnenin her iki yanındaki hoparlörleri patlatmış ve teknoloji standının büyük kısmını yok etmişti. Aslında düşününce... sadece tek bir patlama da değildi. Aldığım o son nefes kadar süre içinde üç ayrı patlama gerçekleşmişti.

Aynı karanlık ses ağrıyan kulaklarıma bir kez daha fısıldadı: *Üç patlama mı yoksa ortak kabloları dolaşan, güçlü tek bir elektrik akımı mı?*

İçindeki safranın altüst olduğu midem yanıyordu. Yetkililer burada olduklarına göre, bundan kimin veya neyin sorumlu olduğunu anlamaları ve bunun telepromptır üzerindeki uyarıyla bağlantılı olup olmadığına karar vermeleri an meselesiydi.

Onları yakalayıp etraflarını güvenli bir şekilde çevirerek gruplara ayıran muhafızlara ulaşana dek biz de kaçmakta olan katılımcı ve çalışan güruhunu izledik. Bunu görünce küçük de olsa bir rahatlama hissedip derin bir nefes aldım.

Çocuk ve kız, onları gri üniformalardan oluşmuş insan güvenlik ağına kadar takip etmek yerine Ana Bina'nın tam köşesindeki sokağa doğru sağa döndüler.

İnsanlar beni sarsıp dururken ayaklarım yavaşladı. Geride kaldığımı ilk fark eden kızdı ve kendisi yanıma doğru gelirken çocuğa devam etmesini işaret etti. İsle kaplı yüzünde inanmaz bir ifade vardı.

"Ciddi misin?" diye bağırdı. "Beni seni taşımak zorunda bırakma!"

Muhafızlar yardım etmek için buradaydı. Bakışlarımı, kızla bizi fark eden birkaçı arasında gezdirdim. Şimdi bizi görmüş, işaret ederek bağırıyorlardı.

Muhafızlar yardım etmek için buradaydı.

Gümüş, parıltılı sözler. Hepsinin ettiği yemin. *Kamu savunması için.*

Ama Mel'i ve beni hoparlörlere doğru yönlendiren de bir muhafızdı. Ölümcül bir silah taşıması yasak olmasına rağmen cebinde o silahı taşıyan da bir muhafızdı.

Bunu düşünmemeye çalıştım ve sadece kızı takip ettim. Uzun bacakları, arkadaşına yetişmeye çalıştığı sırada benimkileri kolayca geride bıraktı. Çenemi göğsüme yapıştırdım ve topallar vaziyette arkalarından olabildiğince hızlı bir şekilde koştum.

Ana Bina'nın ardında bulunan ve topluluğun Kayıp Nesili'nin anısına ithaf edilmiş çeşme, hiçbir şey olmamış gibi sularını fışkırtmaya devam ediyordu. Binanın bu tarafı terk edilmiş görünüyordu. Küçük park yerini dolduran arabalar da terk edilmiş; motorları çalışan arabalardan birkaçının kapısı açıktı. Hatta biri hariç hepsinin.

Bu durum aslında bana tuhaf gelmeliydi ama umursamayacak kadar rahatlamıştım. SUV'mize doğru koştum; ön farların kırıldığını ve jant kapağının önceki saldırı yüzünden eridiğini ilk kez o anda fark ettim.

Çocuk omuzumu yakalamaya çalışsa da ben kaçtım. SUV'nin yolcu tarafına çarparken kalbim de deli gibi atıyordu. Ajan Cooper'ın silüetini renkli pencerelerden seçebili-

yordum.

Dikkatini çekmek için cama vurdum.

"Cooper!" diye bağırdım. Hiç kendisi gibi değildi. Onu, tanıdığım onca yıl boyunca hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim. "Ajan Cooper!"

Kulaklarımdaki delici vızıltı giderek artıyor; ben SUV'nin sürücü tarafına koşarken nabzımla birlikte atıyordu. Daha Ajan Cooper'ı görmeden, şoför tarafındaki paramparça camdan çocukla kızın çarpık şekillerini gördüm. Taktığı emniyet kemerinin üzerine yığılmış; alnından akmaya devam eden kan, kucağına düşen güneş gözlüklerinin içinde birikmişti. Camlardan biri parçalanmıştı.

Kollarım kırık camla kesilse de içeri girdim. Omuzuyla kravatını tuttum ve hemen sonra ılık kanı hissederek irkildim. Kafatasının sol tarafı kırılmış, beyaz kemiği açığa çıkarmıştı. Pembe yumuşak doku görünüyordu.

Tutunduğum belli belirsiz son irade damlası da tükendi ve karanlık beni yakaladı.

Yaşlar gözlerimden akmaya başladı. Çığlık attığımı boğazımdaki yanıktan biliyordum. Sıcaklık, avuçlarımın ortasında iyice hararetlendi; arabanın motoru çalışmaya başlamıştı. Sağlam olan far yanıp asfaltı aydınlattı. Kornanın o sıradan ve donuk sesi nihayet kulaklarımdaki yüksek frekanslı uğultuyu bastırdı.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Arkamda bir hareket hissettim. Çocuğun göğsüne vurmak üzere bir dirsek savurdum. Arabanın aküsünden gelen enerji, daha saniyeler önce hiç sahip olmadığım gücü ve kontrolü vererek içimde dolaşırken birinin bana dokunması

fikrine katlanamazdım.

Bir el kafama kilitlenip beni arabadan dışarı çekti. Topuklu ayakkabılarım bozuk asfaltın yüzeyine takılınca dengemi kaybettim. Saçıma dolanan eldivenin kauçuğu kafa derimi acıyla çekti.

Arkamdakine –her kimse– tekrar çığlık atarak bir yumruk savurdum. Eklemlerimin hemen üstünde ve parmaklarımın arasında kıvrılan enerji havayı kavuruyordu. Saldırgana ulaşsa da onu siyah tulumunun üzerine giydiği kalın göğüs plakasının tam ortasından vurmuştu. Taktığı kasktan botlarının tabanlarına kadar her şey, lastik benzeri kalın bir kauçukla kaplanmıştı.

Vücut zırhının direnciyle karşılaşıp yeni bir iletken arayışıyla havaya karışan enerji beyaz renkte parladı.

Lanet olsun. Üzerinde elektriği hissedebileceğim hiçbir şey; kulağında bir telsiz bile yoktu. Lanet olsun!

Bedenim, aklımdan bir saniye önce ne yapması gerektiğini anladı. Kendimi ölü gibi ağır bir şekilde yere atıp hareketsiz kaldım. Sürüklendiğim asfalt bacaklarımın arkasını yırtsa da bu hareketin onda yarattığı şaşkınlık saçlarımdaki tutuşunu bir an için gevşetmesine yetti.

Ayağım ayak bileğine gelecek şekilde bacağımı savurdum. Göz ucuyla, çocuğun arabanın yanından elinde küçük bir silahla döndüğünü gördüm. Kendimi yerden kaldırıp saldırganın boğazına bir, iki, üç yumruk indirdiğim sırada şaşkınlıkla duraksadı.

"Eğil!"

Silahı ateşlediği ilk seferde kendimi sola attım. Saldırgan, elini kurşunun isabet ettiği lastik yeleğinin üzerine basarak

geriledi. Yeniden nişan alıp ateş ederken çocuğun yüzü tamamen ifadesizdi.

Neler oluyor? Yüzüne düşen kaskıyla suratının alt yarısını kaplayan yeleğin arasındaki ufacık boşluğa isabet eden, neredeyse imkânsız bir atıştı. Vida bile bunu yaparken zorlanırdı.

Adam yere düştü; akan kanı aramızdaki çimentonun üzerini yıkadı.

Çocuk bana doğru bir adım attı. Yüreğim ağzımda hemen geriledim. Bu sadece başka bir Psi ya da öyle sıradan bir çocuk değildi. Aldığı eğitim...

"Kimsin sen?" diye çıkıştım.

İçimdeki ses, *O da bu işin bir parçası,* diye fısıldadı. *O ve kız.*

Silahını indirirken yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Çok geçmemişti ki silahını yeniden kaldırıp çeşmeye döndü.

Sarı elbiseli kız, siyah giysili başka bir adam tarafından yere serilmişti ama tekmeler savurmaya, adamın dizlerine vurmaya devam ediyordu; etkileyici boyu ve güçlü, atletik yapısı ile saldırgan ona silahını doğrultana dek şartları eşitti.

Farkında olmadan onlara doğu hızlı bir adım attım ama adam tek değildi; yalnız değildik. Hepsi aynı siyah üniformayı giymiş üç kişi daha polis arabalarının arkasından koşarak gelip silahlarını üzerimize doğrulttular.

"Koş!" diye bağırdı çocuk.

Kıza saldıran adama ateş ettiği sırada, bakışlarımı çocuğa çevirdim. Bana şöyle bir bakıp kıza doğru koştu. Asker her iki dizini kızın karnına bastırıp onu olduğu yere sabitlemişti.

Kız adamın kaskına vurmak için uzanırken acı içinde bir

çığlık attı ve sonra kaskın kemerini adamı nefessiz bırakacak şekilde çekmeye başladı. O tekme atıp dururken asker onu yere sermeye çalışıyor, çocuk da ateş edecek fırsatı bir türlü bulamıyordu.

"Priya!" diye haykırdı çocuk. "Dur!"

Adam –asker ya da her kimse– yeleğinin cebine uzanıp sarı bir el aleti çıkardı.

Bunlardan birini, böylesi eski bir modeli görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. En son yıllar, yıllar, yıllar önce ve buradan kilometrelerce uzakta, hiçliğin ortasındaki bir yolda görmüştüm. O anı zihnimi işgal etti ve elektrik akımı, artık kıvılcımların dişlerimde dolaştığına emin olana dek ağzımın içini doldurdu.

Ama Beyaz Gürültü başladığında onu duyamadım. Hissetmedim de.

Diğerlerini etkilemişti ve ne hissettiklerini gayet iyi biliyordum. Düşüncelerini nasıl paramparça edip sinir uçlarını nasıl alev alev yaktığını. Çocuk, burnu kanamaya başladığı sırada ayakta kalmak için mücadele ediyordu; kızsa dehşet verici bir şekilde hareketsizdi. Adam onu yeniden yumruklayıp herhangi bir tepki alamadığında bir kahkaha attı.

Diğerleri çok geçmeden çocuğun yanına ulaştı ve onu sonunda kaldırıma yığılana dek tekmeleyip dövdüler. Benimle göz göze gelebilmek için başını güçlükle kaldırdı.

Dudaklarından dökülen sözcüğü okudum: "Kaç!"

Yapabilirdim de. Otoparkta terk edilmiş araçlardan birine biner gözden kaybolurdum. Bunu fark edince dizlerim düğümlendi, ellerim titremeye başladı.

Ne var ki Batı Virginia'daki benzinlikte yardımıma ih-

tiyacı olduğunda o yabancı kızı bırakamamıştım. Şimdi de bana yardım etmeye çalışan bu yabancıları bırakamazdım. İşe yaramasa da denemem gerekirdi. Bugün ölümü bir kez yenmiştim. Yeniden yapabilirdim. Zayıf, küçük ya da korkmuş değildim. Artık o kız yoktu.

Çocuk bana güvenmişti. Onları buraya ben getirmiştim. Bizi buradan çıkaracak kişi de ben olmalıydım.

Kendimi cihazı tutan adamın üzerine atıp kırık tırnaklarımı açığa çıkmış tenine batırırken zihnimden kelimeler akıyordu. Onu kızın üzerinden yere savurup cihazı elime alana dek geri çekilmedim. Parmaklarım cihaza değdiği anda plastik kılıf eriyip tellerini açığa çıkarana dek kıvılcımlar çıkardı.

Diğerleri kıvranmayı bıraksa da onları uyandırmayı deneyemeden göğsümün üzerine bir çift kol sarıldı. Ayaklarım havada sallanana kadar beni kaldırdılar. Başımı geriye doğru savurup adamın yüzüne kafa atmaya çalışsam da sadece kaskına isabet edebildim. Serseme dönmüştüm.

Beni yerime bırakırken, "Aptal kaltak!" diye bağırdı. Çimentoya çarptım, nefesim kesilmişti. "Seni öldüreceğim, umurumda de–"

"Sakin!" diye seslendi öteki. "Hadi, zamanımız yok–"

Nem ve mide bulandırıcı bir tatlılık kokan bezi yüzüme bastırdı. Bilincini yitiren çocuğa doğru sürünmeye çalışırken bez parçasının baskısı da arttı: Kloroform.

Yardım etmeme izin ver... Yardım etmeme izin ver... Yardım etmeme... Üzerime düşen ağırlığa direnirken gözlerimdeki yakıcı yaşlardan ve büyüyen karanlığın adamın silüetini, kelimeleri ve hissettiğim acıyı geriye bir tek uykuların en karanlığı kalana dek yutmasından nefret ettim.



BEŞ

BİLİNCİM GERÇEKLE RÜYA, AYDINLIKLA KARANLIK ARASINDA gidip geliyordu.

Aklım kafatasımın içinde hafif bir esinti gibi savrulup durdu. Beni yerime sabitleyerek omuzlarımın, karnımın ve bacaklarımın arasından geçen deri kayışların acısı kafa karıştırıcıydı. Bir yarım oradaydı; diğer yarımsa metal tavandaki çatlaklara doğru yükselirken kendimi o dar ışık hüzmelerinden yukarı çekiyordum. Duvarlardaki gölgeler, avlarını çevreleyen, uzun zamandır unutulmuş kâbuslar gibiydi.

Gözlerimi her kapattığımda yeni bir sahne beliriyordu. Kamp ateşleri. Karanlık yollar. Elektrikli çitler. Yüzler gitgide yaklaşıyor, karanlıktan çıkıyordu. Bulanık ve gerçek dışı bir şekilde beni izliyorlardı. Hepsi buradaydı, tanıdığım herkes. Dostlarım. Caledonia'nın denetleyicisi. Gabe. Mel. Yaşlı kadın. Başımın üzerinde kıvılcım ve elektrik akım ipliklerinden oluşan bir taç vardı.

İzlediler ama ne yaklaştılar ne de yardım ettiler. Yarım kalmış düşünceler ve düzensiz seslerle konuşuyorlardı.

'...her yerde, onu arıyor...'

'Burada kal, emirleri bekle...'

'Kamyon...'

Göz kapaklarım yandı. Kendi ağırlıklarıyla sımsıkı kapanmışlardı. Gözyaşı ve çapaklar kirpiklerime kurşun kadar ağır yapışıyordu. Bu sefer sadece karanlık vardı.

Başka hiçbir şey değil.

Başta kan olduğunu düşündüm.

Metalik kokusu artık ondan kaçamayacak duruma gelene dek burnuma, saçlarıma, tenime işledi. Yukarıdan gelen ışığın yoğunluğundan korkarak gözlerimi açılmaya zorladım. Retinamın önünde süzülen siyah noktalar kaybolunca sonunda tavandaki lekeleri çıkarabildim. Etrafımı kuşatan duvarlardaki lekeleri.

Sadece pastı. Ama her yere işlemiş olduğunu ve başımın yakınında küçük bir havuza kırmızımsı damlaların sabit bir şekilde düştüğünü görmek midemi yeniden altüst etti. Artık kendi kusmuğumda boğulacağıma emindim.

Nefes al. Tıpkı Doktor Poiner'ın üç yıl önceki ilk seansımızda öğrettiği gibi burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Geçmiş, aniden dişlerini bilemiş ve beni her yerde izler olmuştu.

'Panik olduğunda nefes al,' derdi. 'Görebildiğin beş şey, dokunabileceğin dört şey, duyabileceğin üç şey, koklayabileceğin iki şey, tadabileceğin bir şey bul.'

"Üç duvar, tavan, gömleğim," diye saydım. "Metal üzerindeki çıkıntılar, tenimdeki ter damlaları, eski ve yeni pas kümeleri, altımdaki zeminin sert kalasları. Kalp atışım, su

damlaları, nefesim. Benzin ve çürüyen bir şey. Terim."

Tüm bu duyuları bir kerede hissetmek başka bir şeyi fark etmemi sağladı: Tekrar duyabiliyordum. Kulağımdaki statik vızıltı artık diğer sesleri engellemeyecek kadar azalmıştı fakat yine de kulağıma sıkışıp kalmış bir sinek gibi vızıldamaya devam ediyordu.

Oturmaya çalışırken bir nefes daha aldım. Beni yerimde tutan kayışlar gıcırdıyor ama bir türlü kopmuyordu. Sırtüstü yatıyordum; vücudumun yere temas ettiği yer sırılsıklamdı. Küçük alanın şekline bakılırsa burası ya bir çeşit baraka ya da bir nakliye konteyneri olmalıydı.

Boynumu geriye atınca gölgelerin arasında iki uzun, hareketsiz şekil gördüm. Bir anda her şey büyük bir farkındalıkla geri döndü. Şimdi her neredeysem, beni buraya yalnız getirmemişlerdi.

Birileri onları bağlayan iplerle mücadele ederken kesik nefesler alıyordu. Bu soluklarda panik vardı ve bana sıçramasını önlemek için savaşmak zorundaydım.

"Merhaba?" Boğazım acıdı.

"Sesini alçaltmaya çalış." Çocuk. Kısık sesle konuştuğundan onu zar zor tanıdım. "Dışarıda nöbet tutan gardiyanlar var," diye eklerken hâlâ bağlarını gevşetmeye uğraşıyordu.

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı kaybolurken nefes almak da kolaylaştı.

Keyifli görünmeye çalışarak, "Ah, iyi," diye fısıldadım. Kendi korkunuzu yaşarken başkalarının korkularını gidermeye çalışmak, patenti Liam Stewart'ta olan bir metottu. "Kaçışımızın fazla kolay olacağından endişeleniyordum."

Bir an için bağlarını unutarak, "Fazla kolay, öyle mi?"

diye tekrarladı. Tam ona yersiz kinaye sanatını izah edecektim ki şakacı sesini ilk defa test ediyormuşçasına ekledi: "O zaman... Alev fırlatıcılar dışında hemen her türlü silahları olduğunu bilmek seni heyecanlandıracaktır."

Ona tekrar bakmak için eğilip büküldüm; en azından spor ayakkabısının çamurlu tabanına. Nefes alış verişi biraz olsun düzeldi; karanlıkta bile beni görmeye çalışmak için vücudunu çevirdiğini görebiliyordum. "Alev fırlatıcı yok mu?" diye sordum. "Ne tür bir şeytani örgüt bu?"

"Oldukça aptal bir tür," diye fısıldadı. "Seni alıkoymaya çalışacak ve karşı koyma yeteneğini hafife alacak kadar dikkatsiz bir örgüt. Onlara hayatlarının şokunu yaşattığını düşünüyorum."

O anda bu söylediklerine her şeyden çok inanmak istiyordum. Hem bizi buradan çıkarabileceğime hem de bunu yapanın pişman olmasını sağlayabileceğime yani. Bu öz güven dalgası beni ele geçirdi. "Bu çok kötü. Alev fırlatıcıları olmamasından bahsediyorum. Nasıl kullanılacaklarını biliyorum sonuçta. "

"Bunun beni şaşırtacağını düşünüyor gibi bir hâlin var," dedi çocuk sessizce. "Sanki iki katın bir adamı şimşekten bir yumrukla devirmeni izlemedim de."

Doğru söylüyordu; bunu yapmıştım, değil mi? Bu anı patlamadan sonrasını hatırlamama yetti. Onun ve kızın dövülüp yere serilmeleri. Askerlerin giydikleri zırhın gücümü engellemesi. Kaçmam için bana bağıran çocuk.

Eğer bu işin içinde olsalardı bana kaçmamı söyler miydi? Burası her neresiyse, benimle birlikte kilit altında tutulurlar mıydı? Bombanın ardından sakin kalmayı başarabilmişti.

Adamlar bize saldırırken bile sanki farklı ve daha ölümcül bir moddaymış gibi fazlasıyla kontrollü davranmıştı.

Ancak daha bir dakika önce sıkıntılı soluklarını duydum. Hissettiği paniği sanki tenimin altında çırpınan kendi nabzımmış gibi hissettim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Bunun komik bir yanı yok."

"Üzülme," dedi. "Mizah iyi bir stres azaltma yöntemi."

Şimdi onu net bir şekilde duyabildiğimden kulaklarım aksanını yakaladı. Polonyalı belki? Ya da Rus?

Hafif bir kahkaha attım. "Bir arkadaşım var; bu tam da onun söyleyeceği bir şey."

Tanrım. Chubs çok endişelenecekti. O da diğerleri de çıldırmış olmalıydı. Buradan hepimizi çıkarır çıkarmaz arayacağım ilk kişi o olacaktı.

Buradan çık, bir telefon bul, aramayı yap. Gerçek bir plan bile sayılmazdı ama ben buna sarıldım. Önümde hâlâ çözmem gereken yüz adım olsa bile bana plan yapacak gerçek bir şey vermişti. Olup biten her şeyden sonra sesini duyma olasılığı dahi beni bağlayan iplerin gücünü tekrar test etmem için yeterliydi.

"Bir kayanın mizah anlayışına sahip olduğum söylenir," diye fısıldadı, "ki ben bunu olmadığı veya pek de renkli sayılamayacağı şeklinde yorumluyorum."

"Bilmem ki, fena sayılmazsın," dedim bağlarımı yeniden çekerken. "Buradan çıktıktan sonra üzerinde çalışabiliriz. Nerede olduğumuzu biliyor olamazsın, değil mi?"

Yanıt vermesi uzun sürdü. Güçlükle yutkunduğunu ve

hareket etmeye çalıştığı sırada deriden gelen gıcırtıyı duydum. Yeniden konuştuğunda sesi çökmüş gibiydi. Mesafeliydi. "Depolama konteyneri... Bir tür demiryolu bakım istasyonundayız."

Korku dalgaları, göğsümdeki dayanılmaz gerginliği rahatlatıp felç edici kaygı kırıntılarını silerek yayıldı ve bunların yerine yeni filizlenmiş bir duygu bıraktı.

Hiddet.

Konuşma sırasındaki tehdit için. Mel için. Yaralılar için. Cooper için. Neredeyse beş yıl süren mücadelenin ardından bir araya getirdiğimiz bu küçük barış ortamını paramparça ettikleri için. Bu karanlık ağda benimle birlikte duran oğlanla kız için.

Her şey birbirine bağlı olmalıydı; bombalama, kaçırılmam. Muhafızın beni Ana Bina'nın merdivenlerinden sahte bir copu olan, silahlı, ikinci muhafıza doğru yönlendirdiği andan, otoparka ulaşıp özel gücümü etkisiz hâle getiren koruyucu teçhizatlı adamla karşılaşana kadar her şey...

Hedefleri bendim.

"Bizi buradan çıkaracağım," dedim sesimi kısmaya zahmet etmeden. "Bağlarımızı sökmek için kullanabileceğimiz herhangi bir şey görüyor musun?"

"Korumalar," diye uyardı çocuk usulca.

O anda konteynerin dışında esen rüzgârdan başka bir şey duymuyordum. Görevim, seçeceğim en ufak kelimelerde bile o kadar dikkatli ve temkinli olmamı gerektiriyordu ki sonunda kendi istediğim bir şeyi söyleyebilmek oldukça rahatlatıcıydı.

"Boş ver dinlesinler, umurumda değil." Sesimi, metal

duvarlardan yankılanacak kadar yükselttim. "Buradan çıktığımız anda başlarının nasıl bir derde gireceğini tam olarak bilmelerini istiyorum."

Sessizlik. Çocuk, giriş olduğunu düşündüğüm yere bakmak için kıpırdandı.

"O... kız yani... O iyi mi?" diye sordum. "Büyük bir darbe almış gibi görünüyordu–"

"Priyanka mı? Daha beterlerini de yaşadı," dedi keyifsizce. "Küçük bir uyarı; birkaç dakikaya uyanır ve buradan çıkan ilk kişi olma konusunda seninle yarışacak. Lütfen kaçarken beni çözmeyi de unutmayın." Sesini, içeride yankılanması için benim gibi yükseltmesi gerekmemişti. Sözcükleri buz kestiriyordu. "Onlarla işiniz bittiğinde, hiç kimsenin bir zamanlar insan olduklarını anlamayacaklarından emin olacağım."

Bir yanıt yoktu. Bize susmamızı söylemek için kapıya vurulan bir yumruk bile duymadık. Azar dahi işitmedik.

Derin derin solurken alnıma damlayan paslı su damlalarıyla irkildim.

"Belki gitmişlerdir," dedim. "Korkunç başka şeyler yapmak için bir ara vermişlerdir. Daha evvel sormalıydım; sen iyi misin?"

"Ben sadece... Buradan çıkmak istiyorum," dedi duraksayarak. Tekrar kıpırdandığında ne görmeye çalıştığını merak ettim. "Aklına seni neden kaçırmak istediklerine dair herhangi bir şey geliyor mu?"

Demek o da asıl hedefin ben olduğumu, kendisinin ve arkadaşının sivil zayiat olduklarını düşünüyordu.

Yalnızca eğitimli askerlerde gördüğüm bir yetenekle dö-

vüşen sivil zayiat...

"Bir duruş sergilemek? Ya da fidye için mi?" Onu susturmadan önce kendisiyle ilgili ne söyleyeceğini görmek istedim. "Hem neden hedef alınan kişinin sen olmadığını düşünüyorsun? Ya da Priyanka?"

"Çünkü ben hiç kimseyim," dedi sessizce. "Priyanka'yı kaçırarak ellerine ne geçeceğini de hayal edemiyorum. Tabii, bizi en yüksek teklifi sunacak kişiye açık artırmayla satmayacaklarsa. Fakat bu bile senin yüksek profilini göz önüne aldığımızda muhtemel görünmüyor. Çok büyük risk almış olmaları lazım."

"Herhangi bir Psi'yi satma riskini göze alacaklarını sanmam. Hükûmet, Psi'leri ülke içi ve dışında yasa dışı olarak hareket ettirmeyi hedefleyen her tür çabayı durdurdu," dedim. "Zaten tam da bu ihtimal yüzünden hepimiz böyle yakın takip altındayız ya."

"Tamam," dedi usulca. "Öyleyse ne yapmak istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaçarken bizim ne yapmamızı istiyorsun?" diye açıkladı. "Ne kadardır burada olduğumuzu söyleyemem ancak gardiyanlar gerçekten gittiyse bizi bir yere taşımaya hazırlanıyor olabilirler."

Sözcüklerini sindirirken içimde parlak, istikrarlı ve sakin bir şeylerin uyandığını hissettim. Ne yapacağını söylemem için bana bakıyordu.

Bana güveniyordu.

"Normalde iyi bir araba yolculuğuna bayılırım ama yerimizi değiştirmelerine izin veremeyiz," dedim. "Bizi başka bir araca götürmek için bağlarımızı çözmek amacıyla içeri

girerlerse hepimiz serbest kalana dek bekleyin. Sonra dövüşeceğiz."

"Anlaştık."

Burnumdan bir nefes verirken kısacık bir an için gözlerimi kapattım.

"Korkma," dedi usulca.

"Ben de aynısını sana söylemek üzereydim," dedim. Bilincimi kaybettikten sonra bir ara alt dudağımı yarmış olmalıydım çünkü yara konuşurken yeniden açıldı ve kanın tadını aldım. "İnsanlar beni aramaya başlayacak ve buradan kurtulduğumuzda bu pisliklerin aldıkları hayatlar için yasaların önünde hesap vermelerini sağlayacağım."

Bir kez daha aramıza bir sessizlik girdi. Sonunda, "Peki ya ben?" diye sordu.

"Sen de pekâlâ yardımcı olabilirsin," dedim. "Hayır," diye kesti sözümü. "Yani, benim için de aynısını yapacak mısın demek istedim. Yasa önünde hesap vermemi sağlayacak mısın?"

"Neden bahsediyorsun?" dedim.

"Adamlar," diye devam etti. "Öldürdüklerim."

Serinkanlı bir şekilde ve yüzündeki o ifadesiz maskeyle öldürdüğü adamlar...

"Nefsi müdafaaydı," derken aslında kimi rahatlatmaya çalıştığımı bilmiyordum. "Gözü olan herhangi biri bunu anlardı."

"Bizim gibiler için," diye başladı, "nefsi müdafaa diye bir şey yoktur."

"Ne demek istiyorsun?" Cevap vermeyince devam ettim:

"Hem sen o şeyleri nasıl yapabildin ki? Sıradan bir öğrenci değilsin, değil mi? Konuşmaya gelme sebebin neydi?"

"Öyle bir şey değil," dedi hızlı bir şekilde. "Suzume, dinle bak–"

Arkamda bir yerlerde metal çınladı. Gün ışığı bizi öğleden sonranın altın rengine boyadı. Açıklığın önündeki silüetlere baktıkça gözlerim sulanıyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye seslendim.

Metallerin çarpışma sesi ve duyduğum sinsi bir ıslıkla irkildim. Küçük alanı dolduran gaz etrafımızı sardı. Kapı tekrar kapanırken büyük bir kilit sesi duyduk. Hava ekşi, kimyasal bir hâl aldı.

Kelimeleri giderek yuvarlanırken, "Kahretsin," dedi çocuk. "Nefes almayın. Nefes almamaya..."

Baş dönmesi hissi geri döndüğünde düşüncelerim de yavaşladı. Karanlık, korkmama ya da bir daha uyanıp uyanmayacağımı düşünmeme fırsat vermeyecek kadar hızlı gelen bir girdaptı. "Adın," diye soludum. "Adın ne?"

Bilinç kaybıyla mücadele ederek çırpındım. Bu doğru değildi, olan biten hiçbir şey doğru değildi... Neler olduğunu bilmeden gidemezdim...

Dünya karanlığa gömülmeden önce kulaklarıma tek bir kelime ulaştı: "Roman."



ALTI

Otoyolda giden tekerlekler, boğuk sesler ve üzerime eğilmiş bir adamın gürültülü, ıslak soluklarıyla tekrar kendime geldim.

Yine sırtüstü yatıyordum; ağır ısı beni her yönden yakıyordu. Sıcak kauçuğun kokusu her yerdeydi. Kendi terimde canlı canlı pişiyor gibiydim.

"Kahretsin," dedi biri homurdanarak. "Bu lanet ışık..."

Adam ayağa kalktı ve bacağımın üzerine basarak geçerken bir eklemim çatırdadı.

Uyanık kalmak için savaştım. Yeniden bilincimi kaybetmeden önce etrafımda olan biteni anlamaya çalıştım.

Etraf, adamın kaskının tepesine iliştirilmiş küçük ışık dışında zifirî karanlıktı. Üzerinde bizi yakalayanlarla aynı siyah üniforma vardı; teniyse karanlıktaki bir hayalet kadar beyazdı. Silüetinde doğal olmayan bir parıltı vardı; sanki düş gördüğünün bilincinde olduğun bir rüyadaki gölgeleri aramak gibiydi. Bulanık görüşüm yüzünden, yanıma ger-

çekten sarı sıvıyla dolu bir poşet mi asıyor yoksa hayal mi görüyorum emin olamadım.

Hayal değildi.

Kafasının üzerindeki ışık titredi. Kaskına indirdiği sert darbeyle Roman'ın uyuyan bedenini yeniden aydınlatıp botuyla onu sırtüstü pozisyondan sağ tarafına, bana bakamayacağı yöne doğru çevirdi. Roman, sığ nefesleri haricinde, adam arkasından diz çöküp çantayla uğraşırken bile hareket etmedi...

Aklım doğru kelimeyi bulmak için çabalıyordu.

Roman'ın elleri siyah bir kabloyla arkasından birbirine bağlanmıştı. Onları göremedim ama muhtemelen ayakları da birkaç tanesiyle böyle bağlıydı. Kendi ayak bileklerim de sıkıntıyla birbirine sürtününce cildime batan bir şey olduğunu hissettim.

Adam başını kaldırıp ışığı üzerine çevirdiğinde, torbadaki sıvının damlayarak Roman'a bağlı ince tüpün içinden aktığını gördüm. Ön kolundaki iğne, büyük bir yapışkan bandajla sabitlenmişti.

Fakat yine de... Gözümün önünde süzülen siyah lekelerin kaybolmasını bekledim. Hem onun serumu hem de Priyanka'nınki, muhtemelen kargoların güvenliğini sağlamak için kullanılan tavandaki kayışlardan garip bir şekilde asılmıştı.

Kendi kolum da aynı noktadan acımaya başladı. İğnenin ince bir deri tabakasının altına girdiği yerde yeni ve sürekli bir baskı vardı. Şeffaf bir tüp iğneyi metal bir askıdaki seruma bağlıyordu. Aynı sarı sıvının ilk damlamaları borunun içinden koluma doğru akmaya başladı.

Gözlerimin önünde her renkten leke yüzüyordu ama kor-

kunç bir dehşet dalgası, bana verdikleri ilaç her neyse onun etkisini bastırıyordu. Ellerim, hareket ettirmeye çalışınca sıcak kumlarla doldu.

Başaramadım. Bileklerim birbirine kilitlenmişti. Bağlarla değil lastik kaplı gerçek kelepçelerle. Ter alnımdan başlayıp boğazımdan ve göğsümden aşağı iniyordu.

İlaç bedenime yayıldığı esnada ağzımda acı bir tat bıraktı. İki kalp atışlık sürede Roman'ın üzerine eğilen adamın görünüşüne odaklanmak giderek daha da zorlaştı. Ama nihayet arkasını döndüğünde, kafamı çevirip serum hortumunu dişlerimin arasına alarak olanca gücümle çektim.

Uzun iğnenin bir kısmı damardan çıktı. Bandın ucu da hafif bir sesle tenimde yapıştığı yerden ayrıldı.

Bedenim gerilirken ellerim âdeta pençelere dönüşerek kıvrıldı. Adamın sırtını izliyor; bekliyordum.

Arkasına dönmedi. Ağzını kapamadan öksürdükten sonra terini ve sümüğünü siyah gömleğinin koluna sildi. Plastik tüpü yeniden dişlerimin arasına alırken kulaklarım elektrik akımıyla çınladı. Kalbim beni uyarırcasına çarpmaya başladığında bile bakışlarımı ondan kaçırmadım.

Bant, iğnenin kaymasına yetecek kadar kalktı. İlaç, bileğimin ve elimin üzerinden dökülerek altımdaki lastik paspasın üzerine damladı.

Adam cebinden cep telefonunu çıkarıp ayağa kalktı. Bir mesaj yazdı. Telefonun ekranı yüzüne hafif bir mavi ışık yansıtıyordu. Kaskındaki ışıkla birleştiğinde bu, şüphelendiğim şeyi doğrulamak için yeterliydi.

Bir çeşit tırdaydık. Kapının içinden, zemine ve duvarlara kadar her bir noktası kesilip eritilerek siyah katrandan bir

örtü hâline getirilmiş eski lastiklerle kaplıydı.

Düşünceler aklımda tekrar keskinleşti ve parçalar teker teker bir araya geldi. Önce yanımdaki serum askısına, daha sonra diğerlerinin nasıl gelişigüzel asıldıklarına baktım.

Şüphelerimiz doğru çıkmıştı. Sadece benim peşimdelerdi.

Çocuk da Sarı'ydı, değil mi? Düğmesini görmüştüm; sanırım bizi kaçıranlar da görmüştü. Ama plastikle kaplı uygun kelepçeler yalnız bana takılmıştı. Kız, nüfusun çoğu tarafından göreli zararsız kabul edilmiş bir Yeşil'di ama elleri önünde kilitlenmiş ve ayak bilekleri kablolarla bağlıydı. Sadece benim peşimdelerse neden diğerlerini –yani görgü tanıklarını– öldürüp ortadan kaldırmamışlardı?

Olası cevaplardan biri koz elde etmekti. Bir rehineden daha iyi olan neydi? Üç rehine. Böylece bana da aynı şeyi yapma konusunda ne kadar ciddi olduklarını göstermek için diğerlerinden birini veya her ikisini de öldürebilirlerdi.

Fakat Roman ve Priyanka hakkındaki önsezimden bir türlü kurtulamıyordum. Bu sezi, Roman'ın ilk darbesini gördüğüm andan itibaren bir elektrik akımı gibi içime kazınmış, o zamandan beri de kaybolmamıştı.

Yardıma ihtiyacı olan Psi'lerden şüphelenmekten nefret ediyordum; bu, midemi yatıştırıcılardan daha fazla bulandırmıştı. Korkunç bir durumda her yabancının niyetini sorgulasaydım yıllar önce minibüsün kapısını Ruby'ye asla açmazdım.

Ama saldırganlar, bu iki Psi, şimdi bizi hapseden bu adamlar... Bu olaydaki herkes çok iyi eğitilmişti. Kimse saatlerce alıştırma yapmadan Roman gibi ateş edemezdi. Daha önce dövüşmemiş hiç kimse Priyanka'nın öz güveniyle dö-

vüşemezdi.

Belki de gerçekten bu işin bir parçasıydılar. Tüm Psi çocuklarının aynı tarafta olduğuna inanmak istesem de aptal değildim. Örneğin Psi Konseyi'nin yaptığı her işi baltalayacak tehditler savuran Psion Halkası isimli nihilist bir grup vardı. Veya beni kaçıran adamlar, bir başka çocuğun yardımını almaya daha istekli olacağımı bildiklerinden bu ikisini yem olarak kullanmış olabilirdi. Durum buysa iyi iş çıkarmışlardı.

Fakat... Onlar da bağlanıp uyuşturulmuştu.

Vida'nın her zaman söylediği gibi, lağımı aşmanın en iyi yolu işe koyulmaktır; bir elinde burnun, ötekinde bombanla doğrudan o bok çukurunun içinden geçeceksin. Şu anda, bu ani tehdidi ortadan kaldırmam ve sonra bazı cevaplar almak için diğerlerini uyandırmam gerekiyordu. An itibarıyla bilinci yerinde olan tek kişi olduğum için bunun nasıl yapılacağını bulmak da bana düştü.

"Operasyonu değiştiriyoruz..." Adam telefonunu, kemerindeki deri kılıfa geri koyarak aracın kabini ile birleşen duvara doğru iki adım attı. Duvara vurup, "Şu pisliği görüyor musun? Onları neden oraya götürmemiz gerekiyormuş ki? Bölge geçişi berbat bir kâbus olacak," dedi.

Boğuk cevabı duyamadım ama iki ayrı erkek sesi olduğunu fark ettim.

"Evet, evet," diye mırıldandı. Kaskının ışığı yeniden bize tuttuğunda titredi. Bu defa, sol tarafımdaki Priyanka'ya dönmüştü. Üstündeki serum torbası boştu ve daha fazlasını istiyormuş gibi vakumlanıp içine çekilmişti.

Tır altımda sarsılıyordu. Yanımdan geçerken gözlerimi

kapattım. Priyanka'nın sağ bacağı adam eğilip eldivenli elleriyle çenesini tutarak yanaklarının yumuşak tenini sıkarken benimkine değdi. Kızın yüzüne baktı ve onu maskeli dudaklarına yaklaştırdı. Alaycı bir tavırla, "Cık cık," dedi.

Her bir parçam öfkeden buz kesti. Sağ elimi serbest bırakmaya çalışan parmaklarım, adamın fark edeceği kadar büyük bir hareket yapmadan, kelepçelere doğru kıvrıldı. Kalçasında bir silah, diğer tarafındaysa kınında bir bıçak duruyordu fakat aynı zamanda alet kemeri üzerinde Beyaz Gürültü ve cebinde de bir akıllı telefon vardı; duyularım beni yanıltmıyorsa kulağında da bir kulaklık.

Tıslayarak Priyanka'nın yüzünü uzağa itince kızın kafası yerdeki paspasın üstüne çarptı. Bakışları elbisesinin uyluklarına kadar yırtıldığı bölgeye gereğinden fazla takılınca dişlerimi sıkarak gerildim.

Ah, demek öyle? Demek o çeşit bir herifti.

Aklımdan geçen düşüncelerle çıldırmak üzereydim. Bu düşünceler hiç tanımadığım bir parçamı tetiklemişti. Burada, bu karanlıkta, başka biri olabilirdim. Seyircilerin önünde dünyanın ona neler yaşattığına aldırmadan sürekli gülümseyen o mükemmel insan değildim. Kameralar yoktu. Protokoller yoktu.

Sadece kaçmak vardı. Hayatta kalmak.

Adam döndü ve kapının yanındaki küçük soğutucuya doğru ilerlemek için Priyanka'nın bacağını bir kenara itti.

Hava durumunu sunan birinin soğukkanlılığıyla, "Kaçmamanız için bacaklarınızı kırmamızı söylemediğine dua edin," dedi. *Bizleri yüksek ızdırap ihtimalli, bulutlu bir gün bekliyor.* "Tabii ben bunu önermedim değil." Kapıyı açtı ve

kaskının ışığı soğutucudan çıkardığı sarı sıvı torbasını aydınlattı. Işığı yeniden Priyanka'ya çevirdi. "Kalçalarından başlayarak her seferde bir kemiği parçalamaktan özel bir keyif alırdım doğrusu."

Sözcüklerin dudaklarıma akış hızı bana ilacın sistemimden hızla atıldığını göstermişti. Boğazımdaki kuru ağrıya rağmen ne kadar da net çıkmışlardı. "Baygın kızlara salya akıtmayı seviyorsun, değil mi?"

Sıvı torbası elinden sıçrayıp paspasın üzerine düştü. Aracın motoru, hızlandıkça daha şiddetli bağırdı. Tır boyunca dolaşan motorun elektrik akımını hissediyor ama ulaşamıyordum. Aramızdaki lastik yalıtım katmanlarıyla bunu yapamazdım.

Adamın ışığı, ilacın düştüğü yanımdaki ıslak noktanın üzerine yöneldi.

"Seni küçük sinsi kancık," dedi şaşkınlıkla.

"Bana bir daha kancık de de sana nasıl sert ısırdığımı göstereyim."

"Amma da büyük ağzın varmış," dedi. "Ucube olsan da onu işe yarayacak bir yerde kullanabilirim. Belki de sırf çığlıklarını duymak için seni bayıltmam."

Bir kahkaha attı ve içimde yaşayan o gölge; daha fazlasını istediğinde utanmama yol açan kalbimin o küçük, karanlık köşesi uyanmaya, yükselmeye başladı.

Sen bir şey yapmadan evvel kaç kişi daha senin yüzünden ölmek zorunda?

Düşünmeyi ve dikkatlice koşullanılmış o sakinliği bir kenara bıraktım. Bir öfke dalgasıyla Mel'in ve verdiği tüm o derslerin aklımdan çıkıp gitmesine izin verdim.

Gülmeye başladım.

Ses lanetli ve alaycıydı. Ona ulaştığında adam sert bir nefes aldı.

"Kes şunu," diye haykırdı bana doğru eğilirken. Işığı görüşümü engellese de gözlerimi kapatmayı reddettim. Ayak bileğime basıp üzerine tüm ağırlığını verirken acı bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Bir meydan okumaya karşılık bir tehdit.

"Bence de çok komik," dedim ona. "Arkadaşlarının senden bu kadar nefret ediyor olması gerçekten ama gerçekten çok komik."

Bakışlarının bir anda değiştiğini görüp şüphelendiğim şeyin doğruluğundan emin olacağım kadar yakınımdaydı: Verdikleri ilaçların yeterli olacağını, kalan işi de kelepçelerin halledeceğini düşünüyorlardı.

"Neyden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

"Seni burada benimle kapana kıstırdılar, değil mi?" dedim. Gülümsedikçe dudağımdaki kesik de açıldı.

"Kapa çeneni," diye homurdandı, ilaçları geri getirmek üzere tırın arkasına doğru koşarken. Şiddetli sözleriyle birlikte Priyanka da kendine gelmeye başladı. Serum torbası hâlâ boş ve değişmeyi bekliyordu. "Seni öldüremiyorum ama son saatlerini kusursuz bir cehenneme çevirebilirim. Beni denemek ister misin ucube kancık?"

"Sana bu kelime hakkında ne demiştim ben?"

Kulağındaki telsizin akımını hissedip ona tutundum. Zonklayan bir başla bile odaklanıp plastik kılıfın içindeki küçük devreyi yakmak sadece bir saniye sürdü.

"Kahretsin!" diye bağırdı, elini kulağına götürürken.

Telsizi kulağından çıkarmaya çalışırken parmaklarının arasından dumanlar çıkıyordu.

"Kendilerini ve tırı korumak için her şeyi lastikle kapladılar. Fakat sana elektroniklerini onlarla birlikte bırakmanı bile söylemediler." Kelepçelerimi kaldırdım. "Sana zarar vermek için gerçekten dokunmam gerektiğini düşündürdüler, değil mi?"

Serbest elini hemen kemerindeki Beyaz Gürültü cihazına götürdü.

Bunu kendisi yaşamamış birine yapabileceklerimi açıklamak neredeyse imkânsızdı. Çoğu zaman gücüme sahip değilmiş gibi davranmak benim için önemliydi; tüm duyularımda vızıltı ve titreşimlerini hissettiğim elektronik parçalarını duymuyormuş ya da gömülü elektrik hatlarının ayaklarımın altında büyüdüğünü hissetmiyormuş gibi yapmak yani.

Aslında korkutucuydu; çocukluğumdan beri hep öyleydi. Bu gücün enginliği yani. Zihnimin içinde doğuştan bulunan bu elektrik yükü, yakınlardaki devrelere bağlanmak, katılmak, onları tamamlamak arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Pillere uzandım. Onlar da bana uzandılar.

Cihaz, elinde havaya uçtu. Adam sesin şaşkınlığı içinde geriye doğru sendelerken sıcak, plastik bir parça da bacağıma düştü ama henüz işim bitmemişti. Daha cep telefonunun bataryasına uzanacaktım.

"Özür dile," dedim öfkeyle.

"Seni... kancık..."

Batarya pantolonunun cebinde patladı. Alevler önce siyah pantolonuna, oradan da yan tarafını izleyerek boynuna, yüzüne ve kaskına sıçradı. Öyle şiddetli çığlıklar atıyordu ve alevleri söndürmek için yerde öylesine tepinip dönüyordu ki diğerlerinin tırı durdurmamasına şaşırıp kaldım. Isı lastiklere de yayılıp adamın altındaki kısmı eritti.

Derin bir nefes alıp doğrularak oturdum. Karanlık her yandan gelip dumanlarla beni eziyordu. İzlemek için kendimi dik durmaya zorladım.

Adam kıvranıp bağırarak kapıya doğru sürünmeye çalıştı. Tüm bedeni son bir sarsıntıyla hareketsiz kaldığında kapıya bir kol boyu mesafedeydi. Alevler daha fazla devam edemeyene dek lastiğin üzerindeki ince, parlayan damarlar boyunca yandı. En son alev de söndüğünde bana kalan tek şey karanlıktı; karanlık ve hızla atan kalbimin ritmine uygun hızda ilerleyen, yol üzerindeki tekerleklerin sesi.

YEDİ

"LANET... OLSUN..."

Priyanka'nın sesiyle yerimden zıpladım.

Hafifçe yana dönünce serum hortumunun çekişiyle sarsıldı. Bağlanmış ellerini uzatarak boş torbayı askıdan çıkardı.

"Bırak da ben yapayım," dedim. Söylemesi yapmaktan kolaydı. Ayak bileklerim kablolarla birbirine bağlanmıştı. Ancak dizlerimi altıma alıp yanına gidecek kadar hareket edebildim.

Kelepçelerimi birbirine bağlayan zincir, onun küfürlerine aldırmadan bandı tek seferde çekip çıkarırken şangırdadı.

"Bu mu canını yaktı?" dedim şaşkınlık içinde. Adamın kaskındaki ışık hâlâ yanındaki duvarın karşısında parlıyordu. Kullanmamız gerekebileceğini düşünerek cihazı bozmadığıma emin olmuştum. Işık şimdi sadece kızın kesik ve çürükler koleksiyonunu aydınlatıyordu. Onları görmek vücudumu kendi yaralarımın gerçeğine uyandırıyor gibiydi. Nefesim aniden acıyla kesildi.

Serumun hortumunu Roman'ın kolundan çıkarırken

zonklamayı durdurmak için başımı salladım.

"Bunu şikâyetler listeme ekliyorum," diye mırıldandı.

İğne yerinden çıkarken Roman usulca bir iç çekse de beklediğim gibi hemen uyanmadı.

Sarı sıvı torbasını aşağı çekip bir çeşit etiket aramak amacıyla kaskın ışığına doğru tuttum. Yaklaşık dörtte biri gitmişti. Hem Priyanka'dan hem de benden daha yüksek bir doz almış gibi görünüyordu ve ne kadar süre daha baygın kalacağını ya da tırdan onsuz çıkmak zorunda kalıp kalmayacağımızı bilmiyordum.

Öylesi daha kolay olurdu. Düşüncenin zihnimde şekillenmesine engel olamadım. Muhtemelen kaçılması gerekenler listesinden biri daha gidecekti. İçgüdülerimi sorgulamak için bir sebep daha eksilecekti.

Ama aynı zamanda, bizi kaçıran insanlarla savaşırken bir kişi de eksik olacaktık.

Gürültülü bir nefes verdim. Kimi kandırıyordum ki? İkisini de asla bu insanların insafına bırakacak değildim. Aynada yüzüme bakamazdım. Masum olduklarına dair en ufak bir ihtimal bile olsa buradan çıkmak için gereken şansın aynısını onlara da verecektim.

Hafifçe kayan sözcüklerle, "Hangi cehennemdeyiz biz?" diye sordu Priyanka.

Dirsekleri üzerinde doğrulup nihayet tam olarak dikleştiğinde dalgalı siyah saçları omuzlarına düştü. İlacın hâlâ sisteminde dolaştığı açıktı. Gözlerinde beyni sisle kaplanmış birine özgü o camsı bakış vardı. Bu da bir fırsatım olduğu anlamına geliyordu.

Başka bir zamanda ve çok çok başka bir dünyada, böyle

bir şeyi denediğim için kendimi suçlu hissederdim ama bu, ölüm kalım meselesiydi. Bu tırdan ne olursa olsun sağ çıkacaktım.

"Ben daha çok bizi kimin kaçırdığını düşünüyorum," dedim soğukkanlılıkla. "Herhangi birini tanıdın mı?"

Bağlı ellerini, yeni bir morluğun oluştuğu yüzüne götürürken, "Bunu neden bana soruyorsun?" dedi. Morluk bir parmak izi kadardı. "Sende eleme yapabileceğimiz, bir tür kötü adam kataloğu olması gerekmez mi? Şu otoyollarda bağırıp duran ve konuşmalara ellerinde pankartlarla gelen geri zekâlılar?"

"Özgürlük Bekçileri'nden mi bahsediyorsun?" diye sordum.

"Siz Psi'lerin bir tür fedakârlık ordusu kurmanız gerektiğini söyleyenler onlarsa evet, Özgürlük Bekçileri'nden bahsediyorum."

Ensem buz kesti.

"Siz Psi'ler mi?" Bu kelimeleri nasıl oldu da söyleyebildim; panik duygusunun her yanımı felç eden parmakları yüzümü okşarken gülümsemeyi nasıl başardım bilmiyorum. "Aldığın darbe ne kadar şiddetliydi öyle?"

Aramızdaki kısacık bir anlık sessizliğin ardından Priyanka uzanıp elini yüzüne bastırdı. "Evet. Vay canına. Aklım şu an karmakarışık... Ben..." Roman'a bakarken burnundan derin bir nefes aldı. "Ben... Şu... Dâhilerdenim."

"Affedersin?"

"Ah... bir Yeşil mi? İşte hükûmet hangi etiketi uygun görüyorsa onlardan," dedi.

Olan biten her şeyde bir tuhaflık vardı. Hem de hepsinde. Acaba gerçekten Psi'ler miydi? Yeteneklerini kullandıklarını hiç görmemiştim ve evet, genç görünüyorlardı... ama IA-AN'den etkilenmemiş bir sürü yetişkin de böyle görünebiliyordu.

Kelepçelerimi yeniden hissettiğimde, *Bir şeyler yap,* dedim kendi kendime. *Senden önce serbest kalmalarına müsaade etme.*

Öne eğilip avuçlarımı yere dayayarak ölü adama doğru emekledim. Beni izleyen Priyanka'nın bakışı âdeta boğucuydu. Arkama dönüp onlarla karşılaşmamak için harcadığım çabayla nefesimi tuttum.

Anahtarlar... Kelepçelerin anahtarlarını almalıydım. Bir cep olabilecek herhangi bir şeyi aramak üzere ellerimi adamın kömürleşmiş göğsünde gezdirdim. Yanık saç ve deri kokusu midemi o kadar bulandırdı ki sonunda nefesimi tutmak zorunda kaldım. Belindeki alet kemeri daha iyi durumda sayılırdı ama deliklerinden birkaçında ya sigaralar vardı ya da hiçbir şey yoktu.

Yaptığım şey dehşet vericiydi fakat zihnim o anda hayatta kalma moduna geçmişti; odaklanabildiğim tek şey bu tırdan çıkmak ve ölmemekti.

Kelepçenin anahtarları ondaysa ya erimişti ya da adam kurtulmak için kendini oradan oraya atarken düşmüştü. Daha güçlü bir ihtimalse öndeki askerlerden birinde olmasıydı.

"Yeteneklerimizi o iğrenç düğmelerle açıklamamız yeterince kötüyken neden bir de bize verdikleri etiketleri kullanmak zorundayız ki?" dedi Priyanka. "Hükûmetteki Psi'ler bunları kullanmaya neden devam ediyor?"

Parmaklarım adamın kemerindeki minik bıçağın kabzasına değerken titriyordu. Bu işe yarayabilirdi. Yapmam gereken tek şey bıçağı minik boşluklardan birinden sokup kelepçeyi kırmaktı.

Bakışlarım yanında duran silaha ilişti ve nihayet Priyanka'ya döndüğümde onun da silaha baktığını gördüm.

Sonra koyu renk gözlerini bana çevirdi.

Lanet olsun, diye düşündüm ve parmaklarım kemerden çıkardığım bıçağın kabzasına kilitlendi. *Bir şey söyle, herhangi bir şey söyle...*

Ama sessizliği Priyanka bozdu. Diliyle alaycı bir ses çıkardı; gülümsemesi doğal olamayacak kadar kolaydı. "Ne şaşırtıcı. Cevap vermiyorsun. Yoksa metin yazarın sana kısa sohbet cümleleri öğretmedi mi?"

Birçok Psi'nin Cruz ve geçici Kongre'yle yaptığımız işleri anlamadığını biliyordum ama onlar, bizim karşısında savaştığımız şeyin yarısını dahi görmemişlerdi. Alaycı olmak kolları sıvayıp işe girişmekten daha kolaydı.

"Belli ki yaptığım işe hayran değilsin," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Ama sanırım bu mantıklı. Roman zaten oraya konuşma için gelmediğinizi söylemişti."

Bu yalandı ama yine de dudaklarını şaşkınlıkla araladı.

Endişeyle hayal kırıklığı öylesine kol kola girmişti ki artık birini diğerinden ayıramıyordum.

Yanılmak istiyordum.

Onlara inanmak istiyordum.

Koyu renk gözleri ardında, en iyisini ararken elediği tüm o düşünce ve bahaneleri görüyor gibiydim. Sonunda tam da

beklediğim gibi duyduklarını reddetti. "Belli ki beyni pompaladıkları ilaç yüzünden çalışmayı bırakmış. Oradaydık çünkü yeni dönemin öğrencileri olarak orada bulunmamız mecburiydi."

Özellikle de yalanlar iskambil kulesi gibi istiflenmeye başlarken kurcalamaya devam etmek cazip geliyordu. Ancak yanlış bir hamle, çok hafif olsa da her şeyi üzerime çökertebilir ve zaten tehlikeli olan durumu daha da kritik hâle getirebilirdi. Küçük bir şüphe normal algılanırdı ancak Roman ve Priyanka'nın benimle ilgili başka planları varsa onları cevaplar için zorlamak, içlerine kapanmalarına sebep olmaktan başka bir sonuç vermezdi.

Buradan çıkmak ve DC ile bağlantı kurmak için garanti olan tek yol vardı: Bunu yalnız yapmak.

"İyi noktaya değindin. Beni yanlış da duymuş olabilir," dedim.

"Ailen senin için endişeleniyor olmalı. Yaralanıp yaralanmadıklarını gördün mü? Buradan çıkar çıkmaz, onları araman için bir telefon bulacağız."

Veya aramamak için bir mazeret bulup bulmadıklarını göreceğiz. Ya da arama yapmış gibi davranıp davranmayacaklarını...

Priyanka, "Can acıtıcı bir varsayım," dedi. "Roman benim tek ailem ve aynı şey onun için de geçerli."

Kahretsin. Bu kelimelerin zoraki hafifliği, gerçek olduklarını gösteriyordu. Boğazım utançla kavruldu. Aileleri buna dâhil etmemeliydim. Tanrı biliyor ya, ben de kendi ailem hakkında konuşmak istemezdim.

"Üzgünüm," dedim zayıf bir gülümsemeyle. "Biraz endi-

şeliyim. Ancak önceki soruna cevap vermem gerekirse hangi grup olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Hükûmet karşıtları, Psi karşıtları, Psion Halkası..."

Priyanka kabloları kesmem için ellerini uzatırken duruşunun sert çizgileri nihayet rahatlamıştı. Onunkileri çözmeden önce kendi ayak bileklerimi birbirine bağlayan bağları kestim. Elleri kucağına geri düştüğü zaman, ifadesi artık eskisi kadar anlaşılmaz değildi. Gözündeki o koruyucu pırıltıyı kaybetti ve bir saniyeliğine dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Hemen sonra da kayboldu.

Ama onu gördüm.

Kimsin sen? Ensemdeki tüyler diken diken olurken bile yüzüme ifadesiz bir bakış yerleştirmek için savaştım. *Kimsin?*

Priyanka, "Eh, Psion Halkası'nın üzerini çizebilirsin," dedi. "Onlar değildi."

"Nasıl emin olabilirsin?" diye sordum.

Grup hayalet gibiydi; onları bulmaya çalışan sayısız kurum vardı ve adlarına şiddet raporları düzenlenmişti ancak gölgelerden asla çıkmazlardı. Birçok kişi, onların Çocuk Birliği'nden kalanlardan oluştuğunu varsayıyordu ancak bu birliğe üye olan herkes hesap vermiş ve çoğu doğrudan devlet işlerine girmişti.

"Çünkü..." dedi Priyanka, "Eskiden onlarla çalışırdık."

Tır, kötü bir yoldan geçerken sarsıldı. Ona baktım.

"Ah, hadi ama. Roman'ın o adamları haklamasını izlerkenki ifadeni gördüm," dedi bakışlarını çocuğa çevirerek. "Aptal değilsin ve gözlerin de gayet iyi görüyor. Bir çeşit taktiksel eğitim aldığımız belli. Bunu kendin anlamamış ol-

mana şaşırdım."

Sesi o kadar can sıkıcıydı ki sinirlerim bozulmuştu, derin bir nefes almak zorunda hissettim.

"Psion Halkası'nın gerçek olduğunu düşünmüyordum," dedim. Peki, kanıtın nerede?

Priyanka, tırın hareketi ile sallanırken, "Eh, bunun sebebi zaten gizlice faaliyet göstermek istemeleri ve hükûmette kimsenin bize vermek istemediği şeyleri gizli gizli zorlamaya çalışmaları olabilir," dedi. "Daha da önemlisi, grupta sadece Psi'ler vardır."

Zekice. Bu söylediğini düşünerek yüzüme yapışmış saç tellerini geri ittim. Ne hükûmetin ne de benim hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir grubu seçmişti. Duyduğum andan itibaren Psion Halkası fikrinden nefret etmiştim. Psi'nin ihtiyacı olan son şey, kaosa neden olan bir haydutluk unsuruydu.

"Yani orada bulunma sebebin... neydi? Söylediklerimi rapor etmek mi?"

"Yeni bir başlangıç için oradaydık," derken sesi hafifçe yükseldi. "Zamanla sınırını aşan, şiddeti fazlaca kullanmaya başlayan bir örgütten ayrıldıktan sonra hayatımızı yeniden düzene sokmaya çalışıyorduk. Konuşmanı yayınlıyorlardı, hatırlıyor musun? Yurt odamda oturup televizyonu açarak elde edemeyeceğim ne tür bir bilgi topluyor olabilirdim ki?"

Aslında çok fazla şey düşünebiliyordum. Güvenlik protokolleri, kullandığımız arabanın bilgisi, Mel veya ajanları incelemek ve olası tehditleri analiz etmek.

"En azından o zaman yatağımda yatıp Pop-Tart yiyor olurdum," dedi. "Sence orada oturup hükûmetin bir sonraki

sadece bizden alacaklarını anlatmanı dinlemeyi ister miydim? Bu zorunlu bir etkinlikti. Hepimizi resmen yatakhanelerden sürükleyerek getirdiler."

Yalancılar hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da şuydu: Size çok fazla ayrıntı verirlerdi. Pop-Tart'lar hoş bir dokunuştu. hiçlikten ayrıntılı bir hikâye yaratabilecek tek kişi o değildi.

"Meşgul gününüzü böldüğüm için özür dilerim," dedim. "O yatakhane odaları güzeldi. Southgate, değil mi? Dekan, konuşmamdan hemen önce bana bir tur attırmıştı. Kayıp maskot başını sonunda orada bulmuşlar, değil mi?"

Yalan, yalan, yalan. Yeniden açtıkları tek yurt Southgate değildi; hatta orası yurt bile değildi. Maskotun başı da bildiğim kadarıyla hiç kaybolmamıştı.

Fazlaca uzayan bir sessizliğin ardından Priyanka gözlerimin içine bakıp akıcı bir şekilde, "Evet. Onu üçüncü kattaki mutfağın fırınında buldular," dedi.

Yalancı.

Bunu yakalamak içimi belki de küçük bir zafer duygusuyla doldurmalıydı ama sadece sinirlerimi bozmakla kaldı. Kışkırtmak ister gibi bakmaya devam ettikçe tenim sanki yavaşça kesiliyormuş gibi hissediyordum. Ne olacağını görmek ister gibiydi.

Bıçağı tutan elim terden sırılsıklamdı. Yumruğumu sıktım ve onu vücuduma yaklaştırdım.

"Çıkmana sevindim. Psion Halkası'ndan yani," dedim. "Ama terör örgütü gibi görünen bir grubun... Gizliliği de düşünülürse... Ayrılmana izin vermesi biraz şaşırtıcı."

"Çıkmak için ölü numarası yapmak zorunda kaldık,"

dedi. "Devam et, onlar hakkında istediğini söyle. En azından Psi adına bir şeyler yapmaya çalışıyorlar."

"Hayır, onlar işimizi mahvediyorlar," dedim. "Hepimizin hâlâ içinde olduğu bir evi yakamazsın. Kalıcı bir değişim yaratacaksan içeri girip masaya oturmak zorundasın. Psion Halkası'nın başardığı tek şey insanları korkutmak oldu; bu da iyilerin işini zora sokuyor."

"Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?" dedi Priyanka.

Onunla bu konuda tartışmak istemedim; kendimi haklı çıkarmak zorunda da değildim. Hükûmetle çalıştım çünkü kusurları olsa bile korunma ve güvenlik için hâlâ en iyi şansımız hükûmetti.

Kelepçeli ellerimi havaya kaldırıp kendimi omuz silkmeye zorlarken garip bir şekilde bomboş hissettim.

Nihayet Priyanka'nın bakışları yeniden Roman'a döndü. Uzun bir iç çektikten sonra, bu defa daha yumuşak bir sesle tekrar başladı: "Bak... Bu ülkedeki bazı suç unsurlarına yabancı olmadığımı itiraf edecek olsam da bugünkü adamlar yalnızca tıpkı senin kaçık, klişeleşmiş kötü adamların gibi görünüyorlardı. Eğitimli oldukları açıktı. Bu sebeple belki de eski askerlerdir. Eski PÖK'ler para karşılığı hizmet sunuyor olabilir mi? Demek istediğim, en azından bunu düşünsen ölür müsün?"

"Ne?" diye sordum.

"Kahraman bir izci olan aptal, en yakın arkadaşım bir patlamadan kurtuldu ve yine de olduğun kişi yüzünden değil sadece sana yardım etmesi gerektiğini düşündüğü için yardımına koştu. Ama nasıl olduysa sen bizim kötü adamlar olduğumuzu düşünüyor gibisin," dedi. "Lütfen buradan

çıkmaya odaklanabilir miyiz?"

İçimde istenmeyen bir suçluluk duygusu kıpırdandı. Sesinin keskinliği öylesine...

Başımı çevirdim. Bütün bunlar doğruysa suçlu hissedebilir ve daha sonra özür dileyebilirdim. Ama şimdi işleri düzeltmem gerekiyordu. "Haklısın. Üzgünüm. Sadece olanları anlamaya çalışıyorum."

O sırada, yumuşak bir ses, "Ne... neler oluyor?" diye araya girdi. Sonra daha güçlü bir şekilde seslendi: "Priya?"

Roman sırtının üzerinde döndüğünde ikimiz de irkildik. Loş ışıkta şiddetle gözlerini kırpıştırdı.

"Buradayım," dedi Priyanka, üzerine eğilerek. "İyi misin, dostum?"

İlacın etkisinden kurtulurken ağır hareketler yapan Roman, ayaklarını yere düz uzatmaya çalıştı ancak bileklerinin etrafındaki kablolar, ellerini arkasından bağlayanların arasından geçtiği yerden gerildi.

Bu küçük direnç bile tüm vücuduna bir şok dalgası göndermeye yetti. Roman, ince bir panik sesiyle yanına dönerek sarsıldı. "Sorun yok, sorun yok." O, bağları çözmek için mücadeleye devam ederken Priyanka'nın sesi yükseldi. "Roman, bekle lütfen. Yapma... Sakın..."

Roman'ın bedeni acı bir şekilde sarsılırken omuzları öne eğildi, sırt ve kol kasları gerilerek...

"Onu tekrar yerine sokmuyorum!" dedi Priyanka. "Yapma..."

Ellerini sırtında bağlayan kablolar kopup sol omuzunun olduğu yerden rahatsız edici bir çatırtı sesi yükseldi.

Korkunç bir ses çıkararak arkama döndüm. Ne halt olmuştu böyle?

Priyanka öğürdü. "Tanrım! Bana Hulk'lık taslamayı keser misin?"

Roman bir yandan eliyle omuzuna bastırırken bir yandan da omuzunu oturtmaya çalıştı. Priyanka, "Ah hayır, yapma," dedi. "Beceremeyeceksin... Bırak da ben..."

Bir elini çocuğun omuzuna yaslayıp dişlerini sıktı. Omuzu yerine oturtmadan önce başımı çevirmek için yarım saniyem vardı. Roman'dan gelen tek gürültü acı homurdanma ve sonra uzun bir iç çekişti.

"Ne? Ayak bağlarını çiğneyerek kopartmayacak mısın?" diye homurdandı Priyanka, çocuğun onları incelemesini izlerken. Tır üçümüzü de savurarak sağa döndü. "Yoksa gösteriş yapmayı bitirdin mi?"

Roman başını yana yatırarak bağlara baktı. Düşünüyordu.

Bıçağı beceriksizce tutarken, "Ben..." diye başladım. "Bıçak?"

***

"Adam, kim olduklarıyla ya da nereye gittiğimizle ilgili hiçbir şey söylemedi mi?"

Roman'ın koyu renk saçları, kelepçelerimi bir o yana bir bu yana çevirirken üzerlerine eğilmişti. Dokunuşu yumuşaktı ve bir anlığına da olsa, avuç ve parmaklarındaki uzun yıllar boyunca silah tutmaktan oluşan nasırları unutmama

sebep olmuştu.

Daha önce fark etmemiştim ama sağ elinin tersi karanlık bir yara iziyle kaplıydı. Ağrıyor gibi durmuyordu. Daha iyi görmek için elini hafifçe çevirdim ancak Roman anında geri çekti.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Böyle bir şeye ne sebep olmuş olabilirdi ki? Ateş mi?

Roman elini kelepçelere döndürürken bile yüzünü yerden kaldırmadı.

"Aptalca bir şey yaptım," dedi sessizce. "Benim hatamdı."

Ben yanıt veremeyince bana darmadağınık saçları arasından, dolgun kirpikli parlak gözlerle baktı. Yüzü düşüncelerini ele vermese bile o gözlerin derinliklerinde duygu fırtınaları vardı. Tehlike, içimden bir ses bakışlarımı kaçırmamı söylese bile beni içlerine çekmeye devam etmeleriydi.

Bir şairin gözleri, bir katilin elleri.

Kimsin sen böyle?

"Sana gerçekten borçluyuz," dedi başıyla ölü adamı işaret ederek. "Başına gelen şeyin ne olduğunu anlamamıştır."

O anda, adama saldırmaktan başka seçeneğim yokmuş gibi hissetmiştim ama şimdi yapabileceklerimi açığa vurmakla hata edip etmediğimi düşünüyordum. "Kendi kaşındı."

Cildim, Roman'ın bakışları altında ısındı ama kafam karmakarışıktı. Bana bombanın enkazından kurtulmama yardım ettiği zamanki gibi baktı. Bu bakışlarda müthiş bir rahatlama, müthiş bir şükür vardı; bunun ne demek olduğunu

anlamadım.

Mesafe, diye hatırlattım kendime. Ellerimi geri çekerken olabildiğince dik durmaya çalıştım. "Her neyse, ondan öğrendiğim tek şey operasyonu bir şekilde değiştirdikleri. Ayrıca daha saatlerce yolumuz olduğundan da bahsetti."

Bu küçük bilgi parçasının ortaya çıktığı bağlamı düşünmemeye çalıştım. "Operasyon." Priyanka kelimeyi tekrarlayarak kıs kıs güldü. "Operasyon."

"Senin derdin ne?" diye çıkıştım.

Sesi altımızda uzanan yol kadar sessiz ve istikrarlı, "Bir saniyeliğine çok hareketsiz kalmalısın," diye araya girdi Roman. "Kelepçeleri anahtarsız çıkaramam ancak şimdi sana daha geniş bir hareket alanı verebilirim."

Bıçağının ucunu kelepçeleri birbirine bağlayan dar bağlantılardan ikisinin arasına soktu. Ellerini, tırın sarsıntısına rağmen böylesi bir durumda titremeden kullanabiliyorsa ben de benimkilerin titremesine izin verecek değildim.

"Bunu söylediğini duymak komik geldi," dedi Priyanka sesini birazcık yükselterek. "Operasyon."

Metal bağlantılar ayrılınca bileklerim de birbirinden ayrıldı.

Hâlâ bileklerimi saran metal halkaları ovuştururken, "Sık sık kelepçelenir misin?" diye sordum Roman'a.

Ne cevap vereceğini düşündüğü belliydi; bıçağa baktı. "Hâlâ stresten kurtulmaya mı çalışıyoruz?"

Sinirlerimde kıvılcımlar uçuyor, etrafta herhangi bir ateş olmamasına rağmen sıcak ve hızlı bir şekilde tutuşuyorlardı. Yani cevap evetti.

Priyanka ellerini kaldırdı. "Şimdi dikkatimizi önümüzdeki duruma çevirebilir miyiz? Tırın önünde kaç kişi olduğunu düşünüyoruz?"

"Arkadaki adama cevap veren iki kişinin sesini duydum," dedim kollarımı kavuşturarak.

Priyanka etkileyici boyuyla ayağa kalktı ve bunu yaparken tırın tavanındaki boş raflardan birini devirdi. "Ahh, lanet olsun. Pekâlâ, o hâlde elektrikli buji," dedi başını ovuşturarak. "Artık serbestsin. Tırı durdurabilir misin?"

"Sen bana ne dedin?" diye sordum.

Roman, Priyanka'ya bir bakış atarak iç geçirdi. "Senin sınıflandırılmış bir Sarı olduğunu söylemek istedi. Bir enerji dalgası tırın motorunu durdurabilir, değil mi?"

Başımla onayladım. "Ama eğer ön kısmı da yalıtmışlarsa bu sorun olacaktır."

Roman bir an için durdu; kaşları düşünceli bir şekilde aşağı doğru düşmüştü.

"Sen de sarısın, değil mi?" diye bastırdım. "Düğmelerinizi hayal etmedim herhâlde?"

Onlar hakkındaki korkularım da dâhil olmak üzere her şeye rağmen burada benim gibi bir başka Psi'nin olması neredeyse rahatlatıcıydı. Bu durum ona karşı neden küçük bir içgüdüsel yakınlık hissettiğimi –şu an bile– açıklamaya yeterdi. Sarı olarak sınıflandırılmış Psi'ler, aynı elektrik akımlarını hissettikleri gibi birbirine de bağlanabilirlerdi. Aralarında birinden diğerine akan bir güç titreşimi vardı.

Bazı günler, bu his yalnız olmadığımı bana hatırlatan tek güvence gibi olurdu.

"Hayal etmedin," dedi. "Ama senin kontrolün çok daha iyi ve ben de nasıl yardım edebilirim bilmiyorum. Bu oyunu ne şekilde oynamak istiyorsun?"

Düşünceli bir hâlde suratımı ovuşturdum. Kontrol burada çok önemli olacaktı. Kontrol şu an bu motoru durdurmakla patlatmak arasındaki fark demekti ve ikincisini yaptığımız takdirde hepimizi ölebilirdik. "Ben motorun icabına bakarım. Sürpriz unsurunu kullanmış olacağız. Biriniz kapıyı açabilirsiniz; diğeriniz de bakmaya gelen askerlere ateş etmeye hazır beklesin."

Roman başını salladı, odaklanan bakışları keskindi. "Onlar daha ön taraftan çıkmadan işlerini bitireceğim. Priya kapıyı açacak. Bu herkes için uygun mu?"

Roman, bıçağı döndürüp ucundan tutarak bana geri uzattığında şaşırdım. Tırın hareketleriyle savrulurken bıçağı aldım ve bunu, sadece alet kemerini ölü adamdan çıkarmak için iki elini de serbest bırakmak amacıyla yaptığını çok geç fark ettim.

Ve silahı.

Lanet olsun. Ellerimi serbest bıraktığı anda onu neden almamıştım ki?

"Mümkünse bir kapıyı açmaktan daha fazlasını yapabilir miyim?" dedi Priyanka. "Yani, bilmiyorum, bizi kurtarmanızı beklerken uyuyakalmayayım diyorum da."

Roman ona endişeli bir bakış fırlattı. "Şimdilik bu kadarı yeterli olacak. Acele koşturma."

Priyanka ona bir bakış atınca Roman bıkkın bıkkın soludu.

"İngilizcede nasıl deniyor ki?" diye sordu. "Acele etme,"

dedi Priyanka. "Veya kendine hâkim ol diyebilirsin. Gerçi senin dediğini de sevdim. Ana vatan Rusya'ya bir puan!"

Demek haklıydım. Ana dili İngilizce değildi.

Başıyla onayladı. "Yalnızca dikkatli olmamızın ve mecbur kalmadıkça aşırıya kaçmamamızın daha iyi olacağını söylüyorum."

"Tamam ama karşı çıktığım bir nokta var: Şu pislikler söz konusuyken yaptıklarımızın aşırıya kaçması gerçekten mümkün mü?" diye sordu Priyanka. "Bu fırsatı, en üste kadar bir mesaj göndermek için kullanamaz mıyız? Bu şovu yürüten her kimse ona yani."

"Sadece buradan canlı çıkmamız gerekiyor." Roman'ın ses tonunda bir yakarış var gibiydi.

"Ve bizi kaçıranların kim olduğunu bulmamız," diye ekledim ikisinin de tepkilerini izleyerek. İfadelerinden hiçbir şey okunmuyordu.

"Bu ciddi ifadeyi kullanmandan nefret ediyorum." Priyanka öfkeli bir ses çıkardı. "Bana her zaman, köpeğine bir araba çarptığını söylemek üzereymişim gibi hissettiriyor."

"Priya."

"Pekâlâ," diyerek pes etti. "Kapıyı açacağım ama işi bittiğinde bıçağı istiyorum."

Kalbim bir kez daha hızla çarptı. Bıçağın kabzasını daha da sıkı tuttum. "Bekle–"

"Tanrım, şimdi sorun ne?" dedi Priyanka.

Her şey, diye düşündüm. Bu durum beni silahsız bırakacaktı ama aslında asla savunmasız kalmazdım. Gücüm vardı. "Yok bir şey. Boş ver."

Göz ucuyla, Roman'ın tırın önüne doğru kaydığını gördüm. Başını elindeki silaha indirmişti; yüzünde dalgın bir ifade vardı.

Bakışlarımı hissetmiş gibi kafasını kaldırınca hızla lastik paspasın üzerine çöktüm. Ağır malzemeyi, bıçağın keskin ucunu bastırarak altındaki metal kamyon yatağına ulaşana dek kestim.

Motorun gücü birden duyularımın üzerinde yükseldi ve voltaj kanımda yıldırım gibi ilerlemeye başladı.

Roman kaşlarını çatarak silahın kurşunlarını kontrol ediyordu. "Kaç kurşunun var?" diye sordu Priyanka.

"Üç." Kulağını bizi kabinden ayıran duvara bastırmak için yanımdan geçti. "İki ses duyduğuna emin misin?"

Kötü bir cevap verme sırası bendeydi. "Adam bir soru sordu ve ona iki ses cevap verdi. Bildiğim tek şey bu."

Roman başını salladı.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Bıçağı benden aldı ve duvardaki kauçuğun bir parçasını kesti.

Dışarı çık, bu insanların kim olduğunu bul ve uzaklaş. Bu son düşünceyle birlikte zihnimin motorla bağlantı kurmasına izin verdim. Elektrik yükü o kadar güçlüydü ki dünyanın geri kalanını yakıp kül etti.

Bedenimi lastik paspasın üzerine yatırıp toprakladım. "Her şey hazır. Şovu artık başlatabilir miyiz? "

Roman, "Pekâlâ," dedi. "Dışarı çıktıktan sonra batıya doğru gidin. Ne olursa olsun durmayın."

"Ya ayrı düşersek?" diye sordu Priyanka.

"Böyle bir şey asla olmayacak," dedi Roman yalnızca.

"Paspasların üzerinde durun," dedim. "Her ihtimale karşı."

Priyanka, bıçağı Roman'dan almak için adamın vücuduna bastığı sırada bana tatsız bir bakış attı. Ona yolladığım akımla muhafızın sarsılan tüm bedeninin görüntüsü kapalı göz kapaklarımın arkasında canlandı.

"Her ihtimale karşı," diye tekrarladım, diğerlerinin beklediğini fark ettiğimde. Parmak uçlarım sert zemine dokundu ve o güçlü bağlantıyı yeniden aradı. "Ne zaman yapacağımı siz söyleyin."

Priyanka biri askerin bıçağındaki, diğeri kapının kolundaki elleriyle kapının hemen yanında konumlanmıştı. Göz ucuyla, başını salladığını gördüm.

Roman bir an için durup, "Şimdi!" diye bağırdı.

Kendimi, zihnimi dolup taşıran o kör edici akkor güce teslim ettim. Onu çağırıp büyüttüm, büyüttüm, büyüttüm ve metalik bir sesle durana kadar on katı olarak motora geri yolladım. Tır sola savruldu ve şoför kontrolü sağlamaya çalışırken sağ taraftaki tekerlekler yerden yükseldi. Roman, römorkun kenarına sırtını yaslamış; bizi kabinden ayıran duvara iki el ateş etmişti.

Tekerlekler kilitlenip zıt yönlerde kaymaya başladı.

"Lanet ol–" Priyanka'nın sesi kapıya çarptığında kesildi.

Dünya aşağı yukarı, sağa sola, her yöne sallanıyordu. Akımı bırakıp bağlantımı kopardım. Gücünün son zerresi de omurgamı okşayıp sinir uçlarımda mırıldandı.

Tır sarsıcı bir şekilde dört tekerlek üzerine düştü ve sü-

rüklenerek yavaşça durdu. Roman kaşlarını kaldırdı. Ben de aynısını yaptım.

"Şey, bu bir iblisin eğlence anlayışı olmalı." Priyanka tüm vücudunu sallayıp tırın kapısını açacak kadar toparlandı. Arkasından loş bir ışık içeri dolarken dümdüz yeşil tarlalardan başka pek az şey içeren araziyi gözler önüne serdi. "Hadi, çok geçmeden-"

Motor yeniden çalışmaya başlamadan önceki o kıvılcımı diğerlerinden bir saniye önce hissettim. Tır aniden öne fırladığında Priyanka dışarı düştü.

"Hayır!"

Roman'ın bağırışı römorku kabinden ayıran duvardan geçen kurşunlarla bölündü. Kauçuğu paramparça yapıp içinden geçtikleri metali tıngırdatıyorlardı. Hava siyah ve metal şeritlerle dolmuştu ve sıcak kauçuk kokusu zaten sıcak olan ortamın havasını daha da boğmuştu.

Priyanka, römorkun metal kenarına tuttu; bacakları sanki tırın hızında koşmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. Ani bir nefes alıp bir eliyle kapının kayışına uzanırken dirseklerini römorkun içine doğru sürükledi. Tır şiddetli bir şekilde sola doğru kayıp onu yere serdiği sırada vitesin gürültüsü duyuldu.

Mermiler ıslık çalarak başımın üzerinden geçerken, onun tırın girişinden daha da uzaklaştığını gördüm, şimdi sadece bembeyaz kesmiş parmaklı eklemleri görünüyordu.

Priyanka'nın sürüklenmediğini anladım. Uzun bedenini akslar ve şasinin yakıcı sıcaklıktaki metalleri ile yolun pütürlü yüzeyi arasında tutmak için sahip olduğu son gücü kullanıyordu.

Duvardan içeri yağmur gibi yağan kurşunların altında yüzüstü yere yapışmış Roman, "Öldür şunu!" diye bağırdı. Döndü ve onunla tekerlek arasındaki iki bedenin üzerinden tırmanmaya çalışan, hareket hâlindeki figürü hedeflemek için delikleri kullanmaya çalıştı.

Üç. Üç kişilerdi, iki değil.

Bir kurşun daha...

"Yapamam," diye seslendim. "O esnada Priyanka'yı da yakarım."

Tırın kenarına süründüm. Priyanka uzun bacaklarını tırın altındaki bir yere sokup ayaklarını göremediğim bir şeye yaslamıştı. Tek görebildiğim elleri ve başının üst kısmıydı. Yol, onu parçalara ayırmaya hazır bir hâlde akıp gidiyordu.

Gözlerini ardımdaki bir şeye sabitlediğinde ifadesi donup kaldı. Egzoz ve dumanla dolu bir sonraki nefesini alırken, göz bebeklerinin aniden genişlediğini görecek kadar yakındım. Adrenalin seviyesi çok artmış olmalıydı.

Tırın kabininden yüksek bir ses duyuldu ve tekerleklerin insafsız gıcırtıları birkaç duraksamayla yavaşladı.

"Elimi tut!" diye bağırdım, ona uzanarak. "Priyanka!"

Beni duyduğundan bile emin değildim. Ben bile yoldan, kabinden gelen müzik sesinden ve kulaklarımın çınlamasından kendi sesimi zar zor duyuyordum.

"Priyanka!"

Ellerine tam da kendini bırakıp karanlık ve pürüzlü yol onu kaptığı sırada uzanabilmiştim.

SEKİZ

ÇIĞLIK ATAN BENDİM.

Tırın römorkunun kenarında durup Priyanka'nın yola düşüşünü ve hızlanan canavar tekerleklerin altından kurtulmaya yetecek şekilde kıvrılışını izledim. Darbeyi aldığı anda hareketsiz kalan bedeni tekrar tekrar yuvarlandı. Sonunda durduğunda, nefes alıp almadığından bile emin değildim.

Ayağa kalk, diye çığlık atıyordu zihnim. *Kalk!*

Kalkmadı. Hareket etmiyordu... O...

"Suzume!" diye bağırdı Roman. Başını aşağıda tutarak bana doğru süründü. Ön taraftaki her kimse, ateş etmeyi bıraktığından yanıma gelip kolumu tutmak için Roman'a yeterli zamanı vermişti. "Bunu tekrar yapmak zorundayız!"

İsmimi duymak, dokunuşuyla birleştiğinde beni yeniden harekete geçirdi. Başımla onayladım ve onu paspasları kestiğim boşluğa kadar takip ettim. Tır savrulurken ellerini omuzlarıma dolayıp beni sabit tutmaya çalıştı.

Yüzüme baktı; başımı salladığımda ikimiz de uzandık. Ellerimiz römorkun metaline değmeden bir saniye önce

gücü benimkine değdiği anda onun farkına vardım.

Bu defa motoru durdurmakla kalmamış; onu eritip sıvı çeliğe döndürmüştük.

Tır öyle şiddetli bir şekilde durdu ki büküm yerleri âdeta kendi üzerine katlandı. Römorkun arka tekerlekleri yerden havalanarak Roman'ı bir duvara, beni de diğerine savurdu. Aldığım son bir darbeyle birlikte aramızdaki bağ da koptu.

Sonunda araç tamamen durdu. Roman doğrulmuştu. Titreyen bacaklarımla ayağa kalkmadan önce görüşümü netleştirmeye çalışarak gözlerimi hızla kırpıştırdım. Sonra hemen yola atladım.

Priyanka olduğunu bildiğim noktaya doğru tökezlerken, nokta da giderek büyüdü ve yarı koşar yarı topallar vaziyette bana doğru geldiğini fark ettim. Kolları, omuzları, bacakları yırtıklarla ve eziklerle doluydu.

Bağırmaya başladım. "Sen iyi–"

"Onu orada mı bıraktın?" diye bağırdı. Bana ulaşır ulaşmaz dirseğimi tuttu ve bizi tıra doğru döndürdü.

Karşımızdaki, aracın şoför tarafındaki camdan dışarı tırmanan siyah üniformalı bir adamdı. Tabancasını bize doğrultmuştu. Beyaz teni öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Priyanka yumruğu havada bir adım öne çıktı. Görünüşe göre, bıçağın bir buçuk kilometre kadar geride, yol üzerindeki gümüş bir parıltı olması onu rahatsız etmiyordu. Kafasındaki bir kesik bolca kanıyor; önünde kıpkırmızı bir leke bırakıyordu. Avuç içleri ve parmak eklemleri sürünmekten açılmıştı; ona sadece bakmak bile canımı yakıyordu.

"Sakın buna kalkışayım deme," dedi adam. Adam tırın römorkuna doğru bir bakış attı. "Anders? Anders, rapor

ver!"

Anders'in vücudu kemiksiz bir hâlde yola devrildi. Arkasındansa elinde silahıyla Roman belirdi.

Tek kurşun.

"Bu riski almak ister misin? Gerçekten mi velet?" diye hırladı, ona bakarak. "Hepinize birden ihtiyacım yok. Hangi ölümle yaşamak istiyorsun? Onunkiyle mi?" Silahını Priyanka'dan bana çevirdi. "Gerçi bu, daha etkili bir beyanat olur."

"Vur onu!" Adam sallana sallana yaklaşırken Priyanka öfkeden patlayacakmış gibi hırladı. Arkamdan geçip bir elini enseme koydu. Vücut zırhından sıcaklık yükseliyor ve her nefes alışıyla etrafa tükürükler saçıyordu.

Ağırlığını arka bacağına verirken bile Roman'ın eli hiç titremedi. Gözleri arkamdaki adamdan yüzüme, sonra yeniden adama döndü. Çenesindeki bir kas gerildi. Bense kendi bakışlarımı, şakağından yanağına oradan da çenesine süzülen ter damlasından alamıyordum.

Silahın namlusu omurgamı öptü. *Yere düş,* dedim kendi kendime. Vida'nın bana yıllar önce gösterdiği hareketi hatırlamaya çalıştım. *Şaşırt onu.*

Ve muhtemelen bu süreçte kendin de vurul. Asker arkamda öfkeyle titriyordu; öfkeyle ya da korkuyla.

"İkisini de bırak," dedi Roman. "Tek şansın var. Ölmek zorunda değilsin."

Gözlerimi kısıp yüzüne bakarken arkasındaki dünya bulanıklaştı. Dudaklarının çevresindeki gergin çizgiler. Gözlerindeki saf yakarış. *Bunu yapma. Bana bunu yaptırma...*

Adam, "Sadece şakaydı," dedi ve silahı Priyanka'ya çe-

virdi. "Patron ateş edebileceğimi söyledi–"

Mermi onu kaskının hemen altından, sağ gözünden yakaladı. Sıçrayan kan başımın yanına gelip bir anlığına afallamama sebep oldu.

Roman bana tek bir anlığına korku içinde baktı. Sonra öne çıkıp römorktan yola düştü.

"Aman Tanrım!" dedim, ona doğru koşarak. "Ne oldu?"

"Roman!" Priyanka onu omuzlarından tutup gövdesinin üst kısmını yerden kaldırdı. "Roman, beni duyabiliyor musun?"

"Vuruldu mu?" Kendimi yanlarına varmadan durmaya zorladım.

"İyi," dedi Priyanka, hızlıca. "Sadece bayıldı. O böyle durumlarda... Strese bağlı migreni var. Bayılıyor."

Güneş ışığı tırın yolcu tarafındaki aynadan yansıdı. Topuğumun üzerinde döndüm, zihnim bile henüz denemeye karar vermemişti ki tırın kabinine doğru dümdüz ilerlemeye başladım.

"Ne halt ediyorsun?" diye seslendi Priyanka.

Ağır kapıyı açarak içeri tırmandım. Askerlerden birinin cesedi göğsüme düşüp nefesimi kesti. Kollarım, askeri içeri geri itmek için harcadığım çabayla sarsıldı. Roman'ın mermisi boynundan girip onu arkadan yakalamıştı.

Sonunda, avuçlarımı boyayan sıcak kanıyla, adamın ağırlığını üzerimden atmayı başardım. Ceset, orta koltuktakine doğru kaydı. Oradaki askerse sanki uyuyakalmış gibi panelin üzerine düşmüştü.

Sıcak ölüm kokusu duyularımı ele geçirdi. Nefesim kesil-

di ve adamların kimliğini gösteren bir tür evrak bulmak için zemini ve gösterge panelini aradıkça giderek daha zor soluk alır oldum.

Telefon, diye düşündüm. Arkadaki adamda ben onu yakmadan önce bir tane vardı. Bir kullan at telefon bile kiminle iletişim kurdukları hakkında bir tür bilgi verirdi. En yakındaki askerin kurşungeçirmez yeleğinin cebinde ince bir akıllı telefon bulduğumda zihnimdeki baskı nihayet biraz olsun azaldı.

Şifreli. Elbette. Servis de yok. Parmaklarım, üzerinde dolaşıp adamın akan kanını ekrandan temizledi. Ama fotoğraf çekmek için şifreye ihtiyacım yoktu. Parmağımı çatlak ekranından sola kaydırıp kamerayı açtım.

Olabildiğince çabuk bir şekilde tüm askerlerin fotoğrafını çektim. BM'nin bu insanları eşleştireceği bir yüz tanıma veri tabanı vardı. Kim olduklarını öğrenmek için fotoğraflar yeterli olacaktı. Asıl soru, kanıtları hükûmete geri gönderecek kadar uzun süre diğerlerinden uzaklaşıp uzaklaşamayacağımdı.

"Tekrar soruyorum: Ne halt ediyorsun?"

Nabzım kulaklarımda atarken sese doğru döndüm.

Priyanka beni aşağıdan elinde bir silahla izliyordu. Roman'ın vurduğu askerden almış olmalıydı. Namlusu yerle benim aramda bir yere doğrultulmuştu.

"Ben... Kanıt," dedim, ona telefonu göstererek. "Dinle, bence ayrılmalıyız. Bizi kolayca takip edemesinler diye dağılalım..."

"Yardımına ihtiyacım var." Priyanka gergin bir sesle sözümü kesti. "Onu yalnız başıma taşıyamam, en azından gü-

vende olacağımız bir yere kadar. Yapamam. Ben... O kadar güçlü değilim. Yardıma ihtiyacım var."

Bakışlarımı elindeki silahından çevirmek için büyük çaba harcıyordum.

Hayır diyemeyeceğimi fark ettim. Her şey yolundaymış gibi davranmayı bırakırsam onlar da aynısını yapardı. Ve amaçlarının ne olduğunu bilmeden, nasıl cevap vereceğini ya da beni burada tutmak için nasıl uğraşacağını tahmin edemezdim.

Telefonu DC'ye götürmem gerekiyordu. Beni burada tutmak için çabalarsa...

"Yardım istemek benim için ne kadar zor biliyor musun?" dedi Priyanka, sesi perişandı. Yaşadığı ne çeşit bir adrenalin patlamasıysa artık etkisini yitirmişti. Koyulaşan morluklar ve yaralarla kaplı bacakları, ayakta durmaya çabalarken titriyordu. "Sence gerçekten mecbur kalmasam bunu sorar mıydım?"

Yutkundum ve kararımı verdim. Şimdilik sadece hayatta kalmalıydım. Onlardan kurtulmak için başka bir şansım olurdu. Bunu yapacaktım.

"Ver," dedi Priyanka, yolda aldığı yaralar ve kanla kaplanmış elini uzatarak. "Senin için o telefonu saklayayım."

Telefonu tutan elim kasıldı. "Böyle iyi."

"Cebim var," dedi sesi de bakışları kadar doğrudandı. "Onu kaybetmeni istemem."

Silah hâlâ diğer elindeydi. Telefonu yavaşça avucuna bırakıp yırtık kot ceketi içine koyuşunu izlerken tüm içgüdülerim bana bunu yapmamam için bağırıyordu.

Araçtan aşağı indiğim sırada tüm uzuvlarım karıncalandı. Priyanka'nın, Roman'ı tırın gölgesinde uzanırken bıraktığı yere gittik.

Roman'ın kollarından birini omuzuna atmak üzere diz çöktüğü sırada, "Süvariler ufukta dörtnala görünmeden önce buradan gidelim," dedi Priyanka. Ben de aynısını yaptım.

"Peki, nereye?" diye sordum, yolun her iki yanındaki açık alanları tarayarak.

Buna karşılık, uzun otlar hafif bir esinti ile sallandı. Kilometrelerce batıda, doğuda, kuzeyde ve güneyde, kırlar ve bulutsuz gökyüzü dışında hiçbir şey yoktu.

Bizden başka hiçbir şey.

DOKUZ

Gece, boş karayolunu uzak ufka doğru uzanan bir asfalt şeridine dönüştürdü. Sanki farların ışığıyla ulaşabileceğim kadar yakındaki ayı kovalıyormuşum gibi hissediyordum.

Tekerlekler bir çukura çarptığında bu düşünce aklımdan çıktı. Eski püskü kamyonet üçümüzün de koltuktan zıplamasına sebep oldu. Priyanka'nın alnı, dayandığı pencereye çarptı. Sessiz sessiz homurdanmasıyla ona bir göz attım ama saniyeler içinde yeniden yorgunluğa teslim oldu.

Bakışlarım ceket cebindeki küçük yumruya takıldı. Sonra yola, sonra yeniden aynı cebe döndü. Alt dudağımı ısırdım, hafifçe inip kalkan göğsüne değmemeye çalışarak Roman'ın bedeninin üzerinden uzandım. Parmaklarım kızın ceketine yöneldi.

Telefonu al, onları uyandırmadan arabayı durdur, hemen uzaklaş.

Ama tam o anda Priyanka kıpırdandı ve bana tamamen sırtını döndü. Göğsümde gerili emniyet kemeri olmasa dahi,

Roman'ın üzerinden tırmanmadan telefona ulaşmanın yolu yoktu.

"Kahretsin," diye soludum ve tüm dikkatimi yeniden yola verdim. Direksiyonu öyle sıkı tutuyordum ki avuçlarımın altındaki nasır tutmuş derinin çatladığını hissettim.

Priyanka ile Roman'ın baygın bedenini aramızda taşıyarak saatlerce yürümüştük. Yabani otlar bizi terk edilmiş bir çiftliğe ve çöken bir ahırın altında kalmış bir kamyonete götüren mısır tarlalarına döndü. Yapmam gereken tek şey, evin jeneratöründe kalan son gücü kullanarak motoru çalıştırmaktı.

Kamyonet, en yeni yeri dikiz aynası ve kırık bir yakıt göstergesi olan eski bir modeldi. Göstergenin kırık olması ne kadar benzinimiz kaldığına dair istenmeyen bir gizem yaratıyordu. Gerçi Liam bu kamyonete bayılırdı; on klasik güzellik der ve muhtemelen eski bir rock şarkısının adını verirdi.

Belki... Chubs'a nerede olduğumu ve iyi olduğumu bildirdikten sonra onu arardım. Eğer numarası hâlâ elimde olsaydı yani.

Biraz taze yaz gecesi havasının, yorgunluğun düşüncelerimin derinliklerine sızmasına engel olacağı umuduyla pencerenin kolunu çevirdim. Sonunda bir tür ev, motel ve hatta benzin istasyonuna rastlayacaktık. İşin sırrı uyanık kalmaktı.

Sanki hiçbir şey yiyip içmemiştim. Uyuşturucunun etkisiyle baygın yattığım anlar dışında hiç uyumamıştım da. Belki de Priyanka araba sürmek için benimle bu yüzden mücadele etmemişti. Benim de yoldan çıkıp uykuya dalmamın ancak birkaç dakika süreceğini düşünmüştü.

Ona yeniden baktım. Silah kucağında, eli de üzerindeydi.

Askerden çaldığım telefonda hiç sinyal görünmüyordu. Ya burada herhangi bir baz istasyonu yoktu ya da birileri neler olup bittiğini anlamış ve derhâl hattı iptal etmişti. Sonuçta önemli de değildi. Kamyonete tırmanırken son gücümle bataryasından geriye kalanlara baktım ama çoktan bitmişti.

Uyuma, dedim kendi kendime. *Sakın uyuma.*

Zihnimin ihtiyacı olan şey kahveydi; elimde olansa bir radyo.

Aştığımız her kilometrede daha da güçlenen sinyal, şarkılarla cızırtı sesleri arasında gidip geliyordu; umutlandım, tekrar medeniyete kavuşmamıza az kalmıştı. Ve sadece tek bir nostalji istasyonu çalsa bile en azından yapacak bir şey olurdu: Şarkı söylemek. Liam'ın uyanık kalmak için kullandığı taktik.

REO Speedwagon şarkısının sözlerini fısıldarken kafam bir ton ağırlığındaydı ve melodiyi de pek takip edemiyordum.

"Bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştım."

Kamyonet diğer şeride geçti. Kalbim yerinden fırlayıp âdeta göğüs kafesime çarptı. "İsa aşkına!"

"Özür dilerim," dedi. "Öyle yapma–" "Hayır," diye sözünü kestim ve bir elimi göğsüme bastırarak bizi yeniden sağ şeride yönlendirdim. "Sorun değil." Adrenalin sinirlerimi yüz kat hassaslaştırmıştı ve attığı endişeli bakışlar içimi öfkeli bir kafa karışıklığıyla doldurdu. "Uyanmışsın."

Bana karşı nazik davranma, diye düşündüm gözlerimi tekrar yola çevirmeye zorlayarak. *Numara yapma.*

Alnını ovuşturarak, "Neredeyiz?" diye sordu. Priyanka'yı daha iyi görebilmek için döndü ve durumunu o parlak,

endişeli gözleriyle değerlendirdi. Kız yerinden kıpırdamadı.

"Hiçbir fikrim yok," dedim biraz daha dikleşerek. "Arama yapabileceğim bir yer bulana dek süreceğim sanırım."

"Ne kadardır baygınım?" Sesi sanki cevabı bilmek istemiyor gibiydi.

"Birkaç saattir," dedim. "Bir daha uyanmayacağından endişe etmeye başlamama yetecek kadar uzun."

Sessizce küfür etti. "Saatlerdir mi?"

"Saatlerdir. Priyanka migrenin olduğunu anlattı," dedim. "Stresle tetiklendiğini. Bu doğru mu?"

"Kafama çekiç gibi iniverip beni bayıltıyor ama normalde en fazla bir saat sürerdi." Roman yaralı elini yeniden yüzüne götürdü. "Priyanka sana başka ne söyledi?"

Ne yanıt vereceğimi duymak istemiyor gibiydi. Tabii ya! Aradığım cevapları ondan almak belki de daha kolay olacaktı.

"Psion Halkası'yla olan geçmişinizi," dedim tepkisini görmek için yüzünü inceleyerek. "Ve yeni bir başlangıç için o anda okulda olduğunuzu."

"Psion Halkası mı?" Başını koltuğa yaslarken yüzünü ekşitti. Kıza attığı bakışı kaçırmadım. "O hâlde sana çok fazla şey anlatmış."

"Neden?" diye başladım takılır gibi. "Yoksa sana daha fazlasını anlatırsam seni öldürmem gerek tarzı bir şey mi bu da?"

"Evet," dedi hissiz bir sesle. "Ne kadar çok şey bilirsen senin için o kadar büyük bir tehdit oluşturur. Ayrıca... Hükûmette çalıştığın için daha büyük riskler de var."

Ensemde diken diken olan tüyleri görmezden gelerek o şakacı ses tonumla devam ettim: "Aramızda ajanları mı var yoksa?"

"Hayır, çünkü bizim dâhil olduğumuzu bildirebilirsin ve sonra sorgulanmaya alınırız."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bunu yapmam."

"Neden olmasın ki?" diye sordu ön camdan bakarken. "Kişisel isteklerin önemli değil; bu senin görevin. Sorumluluğun."

Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum. "Eğer istersem hem hükûmet için çalışıp hem de kayıtlara geçmeyecek yardımlarda bulunabilirim. Yeni bir başlangıç yapmak istediğiniz ve o hayatı geride bıraktığınız doğruysa o zaman bir şey söylemek için hiçbir neden yok."

Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Hükûmet yıllardır Psion Halkası hakkında en ufak bir ipucunun peşindeydi. Yardım edebilecek bir bilgiye sahip olduğumu bilmek de içimi kemirirdi. Belki de kendimi bir şey söylemek zorunda hissederdim.

Gerçi bu, anlattıkları hikâyenin gerçek olması durumunda geçerli olurdu. Ve ikisiyle girdiğim her etkileşim –tıpkı Roman'ın şimdi daha fazla şey söyleme konusundaki isteksizliği gibi– bana bunun uygun bir paravan olduğuna işaret ediyordu.

"Üzgünüm," dedi o kısık sesiyle. Sessizliği bozmuyor; aksine daha da derinleştiriyor gibiydi. "Tanrım, çok özür dilerim. Sana teşekkür etmekten başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "

"Bana teşekkür etme," dedim, o gözlerin çekimine aldırış

etmeden. Acının kendine has bir çekim gücü vardı ve beni içine çekmekle tehdit eden sözleri acıyla doluydu. "Gerçekten pek bir şey yapmadım."

"Priyanka'yı yalnız bırakmadın," diye ısrar etti. "Ona yardım ettin."

Yardım etmek deyince kulağa bir seçeneğim varmış gibi geliyordu. Yine de söylediği hiçbir şey doğru değilse bile en azından bu sözler samimiydi sanki.

"Bunu telafi edeceğim," dedi kısık sesi gürleyerek. "Bunu unutmayacağım ve seni bir daha asla bu şekilde hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bu içtenlik dolu sözlerin sonunda ona baktım. Beni dikkatle izliyordu, yüzü içinde zor tuttuğu duygularla karman çormandı.

"Elinde değildi," dedim, cildimin tekrar ısındığını hissederek. Bana bakışları...

Orada hiçbir şey yoktu.

Bir yalancının bakışlarıydı sanki.

Yola döndüm. "Sorun değil, cidden. Önemli değildi."

"Fazlasıyla önemli bir şeydi," dedi usulca. "İlgilendiğim tek şey; en azından benim için önemi olan tek şey."

Ne cevap vereceğimi bilemedim; bu söylediğine niye bir cevap vermek istediğimi de anlamadım. O anda kendimi bir çiçeğin taç yaprağı kadar nazik hissediyordum. Oysa istediğim tek şey birkaç dikendi.

"Priyanka ve ben... Biz–" Roman, kelimeleri bir araya getirmek için mücadele ediyordu.

"Birbirinizden başka kimseniz yok," diye bitirdim onun

yerine. "O da öyle dedi."

Elini koyu, gür saçlarının arasında gezdirerek başını salladı.

"Ne? Bu doğru değil mi?" diye sordum.

"Yeterince doğru," dedi Roman, yaralı elinin arkasını kaşırken. "Ben... Ben kız kardeşimi kaybettim; tıpkı yıllar önce annemizi kaybettiğim gibi... Ona bakmak için ne kadar uğraşsam da sonunda her şey altüst oldu. Bizi büyüten adam yılanın tekiydi; kız kardeşimi ondan kurtaramadım. Ailemi bir arada tutamadım."

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. "Üzgünüm."

"Priyanka'ya yardım etmek için yaptığın şeyin benim için çok önemli olduğunu söylemem mantıklı gelmiyorsa bile gerçek bu; benim nihai gerçeğim."

"Anlıyorum," dedim kendimi durdurmaya fırsat bulamadan. "Muhtemelen sandığından daha çok."

Ben de ailemi bir arada tutamamıştım.

Belki de bunların hepsi bir oyundu, asıl planlarının – nasıl bir plansa artık– bir parçasıydı. Esaslı manevi hileler kullanarak beni yanlarına çekeceklerdi. Bu düşünce aklımdan geçse bile onu uzaklaştırmak istedim. Durum üzerindeki kontrollerini kaybettikleri ve derin duygularla konuşup hareket ettikleri zamanlar, anlattıklarının gerçek olduğunu hissettiğim tek anlardı. Gerçek kişilikleriyle ilgili edindiğim ufak tefek bilgiler –birbiri için deli gibi mücadele eden iki çocuk olmaları– de bana bu işin sonunun beni incitmek ya da öldürmek olmayacağını düşündürüyordu. Ya da en azından umduğum buydu.

Roman ile sessizce oturduğumuzu fark etmem en az on

dakika sürdü. Göz ucuyla ona baktım ama o da sessizlikten rahatsız olmuş gibi durmuyordu; tıpkı benim gibi.

Uzun zamandır ilk defa kendimi bir şey söylemek zorunda hissetmedim. Rahatlatacak ya da ikna edecek kimse yoktu; etkileyecek ya da cesaretlendirecek kimse de. Arabayı sürerken odaklanıp kendi içimde kayboldum; nefes alabilirdim. Huzuru bulabilirdim.

Fakat Roman'ın da buna ne kadar ihtiyacı olduğunu görmek, beklemediğim bir şeydi.

Bazı insanlar sessizlikten korkardı. Onu doldurmak için her şeyi yapar; önemli olmayan şeyler hakkında konuşur, sadece bir tür yanıt işitmek için anlamsız sorular sorarlardı. Bana öyle geliyordu ki birçok insan sessizliği bir tür başarısızlık olarak görüyordu; yeterince ilginç olmadıklarına veya aralarındaki bağın yeterince güçlü olmadığına dair bir kanıt. Ya da belki de sadece kendileri hakkında açığa çıkaracağı şeyler konusunda gergin hissediyorlardı.

"Mola ister misin?" diye sordu ona bakışımı yakaladığında.

"Hayır, iyiyim," dedim. Bu direksiyonu ikisine de bırakacak değildim. Direksiyonda olduğum sürece, gideceğimiz yer konusundaki kontrol de bende demekti.

Benimle tartışacağına, kendisinin nasıl dinlendiğiyle ve benim bitkin olduğumla ilgili doğru argümanları kullanacağına o kadar emindim ki! Ama o bana inanarak başını sallamakla yetindi.

"Neden şarkı söylemeyi bıraktın?" diye sordu.

"Sadece şey için söylüyordum... Aklımı başka şeylerden uzak tutmak için," dedim. "Hem çalan son şarkıların hiçbi-

rini bilmiyorum."

Roman neredeyse rahatladı. "Ben de."

Tamam. Sohbete devam edelim bakalım. En azından uyanık ve tetikte kalırdım. "Normalde ne dinlersin? Yoksa genelde müzik dinlemiyor musun?"

Yumruğunu ağzına götürdü, düşünüyordu. "Şey... Priyanka, yaşlı bir adamın müzik zevkine sahip olduğumu söylüyor. Eski müzikleri severim. Kadim müzikleri. Bunun için bir kelime vardı ama aklıma gelmiyor."

"Orkestra müziği veya klasikler gibi mi yani?"

"Hah, klasikler!" dedi, ifadesi aydınlanırken. "Sinatra, Billie Holiday, Nina Simone... Onları dinlemek İngilizce öğrenmeme yardımcı oldu. Büyüdüğümüz evde bir tek o plaklar vardı. Hem basitler de; o yüzden de seviyorum."

Alnımı karıştırdım. "Ne açıdan?"

"Sesler derin ve karmaşık, öyle değil mi?" dedi yavaşça. "Fakat şarkılarında söyledikleri şeyler genellikle oldukça basit; birini seviyorlar, birini özlüyorlar ya da veda etmek istemediklerini söylüyorlar. Bana keşke hayat da böyle olsa dedirtiyor."

Roman aniden derin bir nefes alarak dikleşti. Dikkatimi yeniden yola çevirip karanlığa, farların ötesinde hareket ederken gördüğü şey her neyse ona bakmaya çalıştım.

"Ne?" diye sordum. "Ne gördün?"

"Bunu biliyorum!" dedi radyonun sesini açarak.

Anlamam bir dakika sürdü.

"Biliyor olamazsın," dedim şaşkınlıkla.

Tüm dikkatini gösterge panosuna verdi ve parmağını ha-

vaya kaldırıp koroyu beklemeye başladı. Sonra şarkı söylemek için ağzını açtı.

Kurumuş boğazına rağmen güzel ve zengin bir sesi vardı. Bir çan kadar saf, cesur ve her zamanki sessiz konuşma biçimiyle çelişen bir tondaydı. Bir an öylesine şaşırdım ki söylediği şarkıya dikkat bile etmedim.

"Come on, Eileen, I swear what it means," diye söylüyordu, Priyanka'yı uyandırmamak için sesini kısmaya çalışarak. "In this moment you need everything. You are the best, oh, I swear you're the best. Stop your hurting... Come on, Eileen..."

Şok içinde bir kahkaha attım. Kendinden o kadar emin görünüyordu ki şarkının sözlerini yanlış bildiğini az kalsın söyleyemeyecektim. "Sözler böyle değil ama. Şarkının neyle ilgili olduğunu düşünüyorsun?"

Roman'ın ifadesi ciddileşti. "Kızın cesareti kırılmış ve adam da onu neşelendirmeye çalışıyor. Cesaretlendirmeye."

"Onunla yatması için ikna etmeye çalışıyor," diye açıkladım. "Yani aslında kıza eziyet ediyor."

"Olamaz," Neredeyse dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladım.

Roman sonraki kısmı dinlemek için başını iyice yaklaştırdı. Ardından öne doğru eğilip radyoyu kapattı.

Bir dakika sonra, "Kendi söylediğim hâlini daha çok sevdim," dedi.

"Biliyor musun," dedim, "sanırım ben de onu daha çok sevdim."

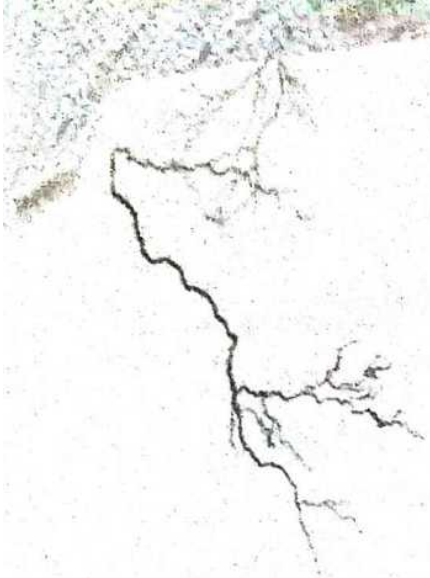
Roman omuz silkip yola geri döndü ve ben de aynısını yaptım. Aramızda yeniden sessizlik belirdi ancak kilometreler dikiz aynasından akıp giderken o anın kolaylığını da yanlarında götürdüler. Birden soğuk ve ürpertici bir aydınlanma yaşadım.

Kahretsin.

Ben az önce... Kendimi bırakmıştım. Aramızdaki sohbet çok samimi gibi gelmişti ve o kadar yorgundum ki gardımı düşürmüştüm. Onu oyunlarına kandığıma ikna etmek için konuştuğuma inanmak istiyordum ama bu kendime yalan söylemek olurdu.

Hatırlamam gereken tek şey vardı.

Tüm bunlar imkânsızdı ve hiçbiri gerçek olamazdı.



ON

GÜN AĞARMADAN BİRKAÇ SAAT ÖNCE UZAKLARDA BİR YERDE bir motelin, boş odaları olduğunu belirten, yanıp sönmekte olan tabelasını gördük. Onlarca kilometre boyunca sadece bir ışıktı; şimdiyse gökyüzünü menekşe rengine çeviriyordu. Bu manzarayı görünce düşüncelerim de birbirine girdi; aklım başka boş yerlerdeki diğer motellerin istenmeyen hatıralarıyla düğüm düğüm oldu.

"Telefon hatları," dedim, işaret ederek. "En azından sonunda arama yapabileceğim," diyerek eklediğimde bir zafer hissi filizlendi.

Tek sorun, beni durdurmak için ne yapacaklarıydı ve bir de bunu başaramadıklarında yapacakları şey tabii.

Roman sanki bunu hissetmiş gibi, "Bir saniye kenara çekebilir misin?" diye sordu.

Kamyoneti yavaşlattım ama park etmedim.

Roman motele bakıp düşünceli bir hâlde kaşlarını indirdi. "Düşünüyorum da... Belki yürüyerek gitmeli ve çalışanlarla iletişime geçmemeliyiz."

Suç olduğu bariz bu eylemin açık seçik tercümesini yaptım: "Kaçak olarak girip odalardan birini kullanmaktan mı bahsediyorsun?"

"Eğer bizi aramak için gelirlerse otel müdürü ya da personellerden biri eşkâlimizi tarif edebilir," dedi. "Bizi kaçıranlar buraya bizden önce gelmiş ve çalışanlara bizi görür görmez onları haberdar etmeleri için rüşvet vermiş olabilirler."

"Bu korkunç düşünce bir yana," dedi Priyanka, "bir cinayet mahallinden kaçmış gibi görünüyoruz. Yani belki de, özellikle de buradaki bir otel sahibinin silahı olabileceği ihtimaliyle, biraz daha temkinli olmak en iyisi."

Bakışlarımı bluzuma indirdim, üzerindeki kan lekesi midemi bulandırmıştı.

"O da var tabii," dedi Roman.

"O zaman önden ben gidiyorum," dedi Priyanka. "Mekâna göz atıp acele etmeden hangi odaların boş olduğuna bakarım."

"Neden ikiniz de gitmiyorsunuz?" diye önerdim masumca. "Ya da siz ikiniz burada kalın ben gideyim."

"Ya da Roman gidebilir," dedi Priyanka. "Ya da sen ve Roman gidebilirsiniz. Tüm olası çözümleri sunduğun için teşekkür ederiz."

"Hepsi bu değil," dedi Roman dalgın bir şekilde. "Hiçbirimiz gitmeyebiliriz ya da üçümüz birlikte gidebiliriz." Priyanka'nın ona attığı bakışları görünce, "Ne var? Tüm olasılıklar o kadar değildi," dedi.

"Ben gitmeliyim," dedim öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. O odalardan birine yalnız başıma girmeli, onlara yola devam etmek için bir bahane bulacakları zamanı ver-

memeliydim. "İçeri girip telefon edebilir ve kimse fark etme-den çıkabilirim."

"Sen aramızda en tanınır olansın," dedi Priyanka. "Birileri seni fark edecektir."

"Kimse fark etmeyecek," dedim ve bu doğruydu. Bir süredir pratik yapmıyor olsam da görünmeden hareket etmeye alışkındım. "Bu tür şeylerde sizden daha fazla deneyime sahibim."

"Nedense," dedi Priyanka, "Bundan o kadar da emin değilim." Ayağımı öfkeyle frene basınca ihtiyacı olan tek çıkış yolunu da elde etti. Ben kamyoneti tekrar hareket ettiremeden emniyet kemerini çözdü ve "İkinize de başıma gelebilecek tüm olasılıkları hesaplamada iyi eğlenceler," diyerek aşağı atlayıp topallayarak koşmaya başladı. Uzun otların ve ağaç kümelerinin arasında ilerlerken bacakları da tutukluğundan kurtuluyor gibiydi. Tarlada geniş bir yay çizerek otele arkadan yaklaştı. Dişlerimi sıkıp kamyoneti yolun kenarına park ettim. Hayal kırıklığıyla dolu titreyişlerim direksiyonu ne kadar sert tutarsam tutayım geçmedi.

Roman, "Şu bakışlarının ne anlama geldiğini söyle," dedi. "İyi misin?"

"Hayır," dedim ve sustum; gerisini kendi anlayacaktı artık. Uzaklaşan Priyanka yirmi dakika sonra motelin otoparkındaki köşede yeniden belirdi. Yaklaştıkça kot ceketindeki ve elbisesinin omuzundaki parlak, yani yeni olduğu belli kan lekesi belirgin bir hâl aldı; avucunu niye sol kaşının üstündeki deriye götürdüğü de.

Roman, bir iç çekti ve hemen motoru kapatmak üzere kontağı çevirmek için uzandı. Ona kapıyı açmak için koltuk-

ta kenara kaysa da Priyanka içeri girmeye zahmet etmedi.

"Bir iyi bir de kötü haberim var," dedi kafası kanamakta olan birine göre fazla neşeli bir hâlde. Eğildiğinde göz bebeklerinin yeniden büyüdüğünü gördüm; neredeyse ateşli bir heyecan içindeydi. Sözleri ağzından dökülmek için birbirini kovalar gibiydi.

Roman'ın tüm vücudu onu gördüğü an gerildi. "Kötü ile başla."

"Şeyyy nasıl desem," diye başladı, "odanın boş olduğundan emin olmak için penceresinden içeri bakmaya çalışıyordum ki müdür denen ufak tefek beyaz adam, lanet bir çakal gibi birdenbire ortaya çıktı. Yakınlarda uyuyan insanları uyandırmak istemediğimden masum ve çaresiz bir genç kızı oynayarak onu ofisine kadar izledim. Ve... Sonuç olarak adamın narkotik çeşitlerini içeren bir de yan işi olduğu ortaya çıktı. Yani onu bayıltmak, kemerini kullanarak ofisin tuvaletine bağlamak ve banyo kapısına da bir barikat koymak zorunda kaldım."

Hırsızlık ve saldırı. Mükemmel. Bunu Chubs'a anlatmak çok eğlenceli olacaktı.

Roman, "Sen buna dikkatli olmak mı diyorsun?" dedi.

"Aslında buna bir vatandaşın tutuklaması diyorum," dedi Priyanka. "Ben sadece Tanrı'nın ülkesinde vatandaşlık görevimi yerine getiriyordum."

"Güvenlik kameralarını etkisiz hâle getirdin mi bari?"

Priyanka ona bir bakış attı. "Sence burası güvenlik kameraları çalışan bir işletme mi? Daha iyi soru şu olurdu: Cebindeki yasa dışı uyuşturucu gelirini çaldım mı? Cevabımsa evet, çaldım."

Tanıdık soluk mavi kâğıdı ve holografik güvenlik folyoları ile BM baskısı büyük bir dolar demeti uzattı ve parayı mutsuz bir ifadeyle yakalayan Roman'a fırlattı.

"Bu bizi fazla idare etmez," dedi Roman. "Belki bir ya da iki depo benzin."

"Şaka yapıyorsun," dedim uzanarak. Destenin ağırlığı bile orada en az bin dolar olduğunu gösteriyordu. "Her neyse, bunu kullanamazsınız... Bu... kanıt."

Priyanka, "En son ne zaman bir şey satın aldın?" diye sordu. "Bugünlerde her şey bir yüzlüğe, bir kola veya bir ayağa mal oluyor."

"Ben... alıyorum tabii..." konuşmaya başladım. Son zamanlarda ne satın almıştım cidden? Cate'e doğum günü hediyesi olarak bir eşarp. Ama elbette yiyeceğe, giysilere ya da benzine para ödemiyordum. Devlet konutunda yaşayan bir hükûmet çalışanıydım. Ama bu beni ima ettiği gibi halktan kopuk biri değil de yalnızca şanslı ve minnettar biri yapardı.

Neredeyse her gün insanlarla tanışıp hikâyelerini dinlerdim. İnsanlar iş gücüne yeniden katılırken ve yeni şirketler kapılarını açarken herkesin işi zordu. Bir dolar şimdi fazla bir şey satın almıyorsa da kısa süre sonra alacaktı.

"Bir şeyler," diye bitirdim.

"Bu kirli para mı?" diye sordu Roman yeniden ona dönerek. "İzlenebilir mi?"

"Şu şekilde ifade edeyim: Adam ya hiçliğin ortasındaki berbat bir motelin yöneticisi olarak ek iş yapan bir Leda Corp çalışanı ya da bu bölgede kurulu olan ağın önemli isimlerinden."

"Ağ mı? Bir suç ağı gibi mi?" diye sordum. "Gerçekten

renkli bir hayal gücün var."

"Tamam," dedi Priyanka. "Buna inanmaya devam et. Benseye gördüklerime inanacağım: Odası çoğu eczaneden daha iyi stoklanmıştı. Her iki durumda da bana teşekkür etmelisin. Artık her şey, herkesin Psi sevgilisi Suzume ile demokrasi ve adaletin kucağına dönebilir. Bir şey değil, Amerika."

"Çok komiksin," dedim.

"Biliyorum, değil mi?" dedi. "Ama telefon hatlarının kapalı olduğunu söylediğimde gülemeyeceksin."

Sözleri içime süzülürken damarlarımdaki kanı yavaşlattı. Roman bana doğru endişeli bir bakış attı.

"Emin misin?" diye sordu.

Priyanka omuz silkti. "Fırtına falan çıkmış olmalı."

Elbette. İçimde kabaran öfke beni ele geçiriyordu. Bir şekilde hattı kesmiş olmalıydı. Yardım çağırmama izin vermeyeceklerdi; en azından benden istediklerini almadan önce.

"Kendin bakmakta özgürsün," dedi Priyanka masumca.

"Sanırım tam olarak bunu yapacağım," dedim kamyonetten inerken.

"Kafandaki kesiği nasıl yeniden açtın?" diye sordu Roman, incelemek için uzanırken. Priyanka boştaki eliyle Roman'ın elini itti.

"Sakin ol, ben iyiyim. Yalnızca et kesiği falan işte."

"Sana vurdu mu?"

Priyanka hakarete uğramış gibi görünüyordu.

"Hayır. Yani dövüşmeye çalıştı..." diye başladı. "Eh, ufak bir dövüş diyelim. Sevimli bir mücadele. Beni kıkırdattı."

"Yine kafanı bir kapının çerçevesine çarptın, değil mi?"

Priyanka'nın kocaman gülümsemesi kararda ama konuşması yavaşlamadı. Nabzının boğazında normal olamayacak kadar hızlı bir şekilde attığını görebiliyordum. "Küçük bir trol gibi ciyaklayarak çalıların arasından üzerime fırladığı anda alnımı cama vurdum."

"İyi bir haber de olması gerekmiyor muydu?" diye sordum.

Priyanka elbisesinin kısmen yırtılmış ceplerine uzandı. İşaret parmağında büyük bir ahşap anahtarlık ve gümüş bir anahtar vardı. "Bize daha büyük ve daha az pis olduğunu düşündüğüm odalardan birini kaptım. Sanırım müdür uyanıp ağzındaki koli bandını çığlık atmaya yetecek kadar açmadan önce bir saatimiz var."

Aman Tanrım.

Roman sanki onayımı bekliyormuş gibi bana baktı. İstekssiz bir hâlde başımı salladım.

Sadece bu seferlik... diye düşündüm. Onları takip ederken kendimi gittikçe daha küçük hissediyordum. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırladım: Yasaları çiğnemek, yakalanmamak için kendini görünmez hâle getirmek... Ellerim o kadar şiddetli titriyordu ki durdurmak için belime bastırmak zorunda kaldım.

Bunu tekrar yapabilirim. Sadece bu seferlik.

Sadece bir kez daha.

Priyanka yanımdan geçerken zihnimde beklenmedik bir elektrik kıvılcımı oluştu. Bir bağlantı olup olmadığını hissetmesi için gücümün o gümüş ipliğini göndererek yeniden ona doğru döndüm. Bir tane buldu.

Cebinde bizi kaçıranlardan aldığım cep telefonunun yanında bir başka elektrikli alet daha vardı. Bataryası hâlâ çalışan bir şey.

Motele doğru giden yolda önümdeydi. Roman birkaç adım arkamda kalmak için hafifçe yavaşladı. Beni esirleri gibi yürütüyorlardı.

Fakat sabahın o yumuşak ve loş erken saatlerinde, küçük bir gülümsemenin dudaklarıma yayılmasına müsaade ettim. Hissettiğim bu elektriğin ne olduğunu biliyordum.

Başka bir cep telefonu.

Bir şans.



ON BİR

Günümüz...

ARABA, GÜNLERDİR DOKUNULMAMIŞ PATATES KIZARTMASI gibi kokuyor ve sanki milyonuncu kilometresine yaklaşıyormuş gibi gidiyordu. Motor, her hızlanışımda tıkanıp acımasızca çalkalanıyor; yavaşladığımda frenler tiz bir çığlıkla ötüyordu. Dolu bir benzin deposu vardı ancak bunun nedeni Roman'a motelin bahçe hortumunu kullanarak park yerindeki diğer arabadan benzin çekmeyi öğretmemdi.

Bu iyi bildiğim bir rutindi. Bir araba bul. Benzini çek. Plakaları değiştir. Kendimi o tanıdık adımlara bıraktım çünkü düşünmek istemiyordum. Her şey, televizyonda gördüğüm görüntüleri zihnimde tekrar etmekten daha iyiydi.

O muhafızı öldürüşüm... Hoparlörleri ve teknoloji standından geçip hepsini havaya uçuran o parlak elektrik akımını gönderişim...

Orada bulunan gazetecilerden birinin saldırıyı kameraya çekmiş olmasını umuyordum. En az ikisi çekmişti ancak her iki video da bana silahla yaklaşan muhafızın arkasından çekilmişti. Yalnızca sağ tarafımdan çekim yapan biri gerçekte

olanları yakalayabilirdi.

Kamyonetin plakasını yeni aldığımız gri sedana takmak için eyaletler arası otoyoldan aşağıya doğru inerken bile bu fikri zihnimden atamadım. Kayıt yapan tüm kameralardan... sadece bu açı mı çıkmıştı?

Plakayı yerine oturttuğumda Priyanka ve Roman kasadaki malzemeler, Roman'ın otomattan aldığı su ve atıştırmalıklarla birlikte çoktan arabadaydı.

Arabanın gösterge panosundaki pusulayı kullanarak doğuya giderken kimse tek kelime etmedi. Nerede olduğumuzu anlamamız en az bir saat sürdü: Nebraska. Üç gün önce gerçekleşen Pennsylvania'daki saldırıdan en az bin altı yüz kilometre uzaktaydık.

Ülkenin geri kalanı, BM, barışı koruma görevlileri, muhafızlar ve yerel polis beni ararken; şehirleri ve karayollarını taramak için dronlarını gönderirken; yüzüm haber bültenlerini ve muhtemelen geçici hükûmetin erişimi onayladığı birkaç sosyal medya sitesini süslerken, adamlar bizi üç gün boyunca esir almıştı.

Yedi kişinin ölümünden sorumlu olan Psi için aramalar hâlen devam etmekte.

Arabalar belirmeye, şehir canlanmaya ve otoyol genişlemeye başlamadan önce bir saat daha geçti. Kendimi camın altında sıkışıp kalmış bir karınca gibi hissediyordum; hareket edemiyor ve güneş ışığı altında canlı canlı yanıyordum.

Güçlükle yutkunup bardaklıktaki su şişesine uzandım. Roman kapağı açıp bana uzattı. İçip bitirdiğimde şişeyi ezerek attım ama boğazımdaki ağrı hafiflemedi.

Arka koltukta yayıldığı yerden, "Bu konuda konuşacak

mıyız, yoksa aranan bir kaçak olduğun gerçeğini görmezden mi geleceğiz?" diye sordu Priyanka. "Bana ikisi de uyar, sadece aynı şeyi düşündüğümüzden emin olmak istiyorum. Bir de sıkıldım."

Dişlerimi sıktım. "Bu durumdan sıkılma lüksüne sahip olmana sevindim."

"Bir plan yapmamız gerek," dedi Roman, neredeyse özür dilercesine. "Sadece bölge geçişini halledebilmek için. Arkadaşın sana... Gideceğimizyer her neresiyse oraya ulaşmanın bir yolunu anlattı mı?"

"Evet, bu arada, o arkadaş kimdi?" diye sordu Priyanka. "Psi Konseyi'nde olan mı yoksa... Diğerleri kimdi? Stewart ve... Ruby? Kızın adı bu muydu?"

Konuyu hemen değiştirdim. "Charles."

Priyanka, Ruby'nin adını biliyordu. Kamp kapatılışlarını ve ardından ortadan kayboluşunu izleyen medya fırtınasından sonra herkes Ruby'nin adını ve hükûmet tarafından arandığını biliyordu. Bu masum bir soru değildi.

Başka bir şey söylememek için yanağımı ısırdım. Tüm olanlardan, üst üste söylenmiş yalanlardan sonra o kadar basit ve bu kadar açık olamazdı. Benim kişisel geçmişim, Ruby ve Liam'a olan bağımla birlikte ortadaydı. Arkadaşlarımla gizlice temas hâlinde olduğumu ve ihtiyaç duyduğumda onlara başvurabileceğimi varsaymaları hiç de mantıksız değildi.

Yine de bu düşünce soğuk parmaklarını enseme doladı. Bu... Ne anlama geliyordu? İşleri o noktaya getirebilmek için her şeyi ayarlamış olabilirler miydi? Yoksa şu an içinde bulunduğumuz durumdan faydalanıyorlar mıydı?

Lanet olsun. *Ben de burada durmuş onları gitmek istedikleri yere götürüyorum.*

Önümde iki seçenek vardı. İlki, beni kaçıranların kimlik bilgisi bulunan cep telefonunu Priyanka'dan almak ve sonra Virginia'ya geldiğimizde kaçmaktı. Böylece hem güvenli yeri hem de içindeki insanları açık etmemiş, hiçbir şeye ya da hiç kimseye zarar vermemiş olurdum.

İkinci seçeneğe gelince... Roman ve Priyanka'yı evin güvenli noktasına getirmeden yakalamak için Haven'ı kullanabileceğim bir yol da vardı.

Motelde plan yaparken ikinci seçenek bir geri dönüş gibi gelmişti; hatta onların Haven'ın yanına yaklaşmaları düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu ama şimdi o kadar da emin değildim. Roman ve Priyanka, Ruby ve Liam'ı bulmak istiyorsa arkadaşlarım bunu sadece bilmek istemezdi; bunu bilmeleri elzem bir ihtiyaç olurdu.

Durumu bu şekilde ilerletmek zordu ancak dikkatli olduğum sürece bu riskleri kontrol altına alıp sınırlandırabilirdim.

Bunu yapabilirdim. Yapabilirdim. Beni köşeye sıkıştırmışlardı belki ama benim de onları çoktan başka bir köşeye sıkıştırdığımın farkında değillerdi.

Yolun bir buçuk kilometre kadar yukarısında elektronik reklam panosu parladı. Elektrik akımı titreşti. Üzerindeki görüntü sonunda netleştiğinde bunun bir reklam veya trafik uyarısı olmadığını gördüm.

Benim yüzümdü. Dört metre yüksekliğindeydi ve ışıl ışıldı. Ekranın üst kısmında, yanıp sönen kırmızı bir metin boylu boyunca akıyordu.

BU PSI'Yİ GÖRÜRSENİZ 911'İ ARAYIN
SON DERECE TEHLİKELİDİR
TEMAS KURMAYIN

Aniden frene basınca koltuklarımızdan ileri savrulduk. Arkamda hızlanan bir araba, bizi korna çalarak sollayıp geçti.

"Hmm," dedi Priyanka usulca. "Bunun en güzel fotoğrafın olduğunu söyleyemeyeceğim. Birine yumruk atmak istiyor gibi çıkmışsın."

Psi kimlik fotoğrafımı kullanmışlardı; bana gülümsememi üstüne basa basa söyledikleri fotoğrafı. Sonuç, Vida'nın çok komik bulduğu için çerçevelettiği suratsız bir fotoğraf olmuştu.

Şimdiyse hiç komik durmuyordu.

Yolun bir buçuk kilometre kadar aşağısında bir sonraki pano titreşti.

BU PSI'Yİ GÖRÜRSENİZ...

Reklam panolarının yanıp sönen ışıkları dikkatimi dağıtırken yeni güç kaynakları aklımda yavaş yavaş kaydediliyor ve bir arı sürüsü gibi hızla büyüyordu. Elektrik titreşimleri yakındaki otomobil motorlarına kıyasla sessizdi ama onlarla öyle bir harmoni içindelerdi ki saçlarım diken diken oluyordu.

"Suzume..." diye başladı Roman.

"Anlıyorum," dedim güçlükle.

Birkaç kilometre ötede otoyol tek şeride indiğinden arabalar da yavaşlamaya başladı. Onların hemen ilerisinde kırmızı ve mavi ışıklar yanıyordu. Birkaç üniformalı polis memuru ve muhafız arabadan arabaya dolaşıp bagajları açı-

yordu. Kameraları ve tarayıcıları ile dronlar tepede dolanıyordu. Hepsi de Birleşmiş Milletler tarafından veda armağanı olarak sunulan son teknoloji ürünlerdi.

Yanımdaki şeritte ilerleyen arabanın önüne kırdım ve en yakın çıkıştan ilerlerken sert bir nefes alıp bir süre tuttum.

"Bu hareketle kırmızı bayrakları kaldırmayacağın kesin," dedi Priyanka, arabanın tutma kollarından birine asılarak.

Kırmızı ışığa bakmadan sert bir sağ dönüş yaparak hızlandım. Birisi korna çaldı ama ses bizi gökyüzünde takip eden elektronik bir şeyi hissetmemle silinip gitti.

Lanet olsun, dedim, bir başka dönüşle hızımı artırırken. Neredeyse yaya geçidine girmek üzere olan bir bisikletliye çarpacaktım. Ürperdim ama dronu hâlâ dikiz aynamdan görebiliyordum.

"Priyanka, lütfen–" diye başladı Roman.

"Başladım bile," dedi Priyanka. Parçaladığı tek kullanımlık telefonu attığını düşünmüştüm ancak parçaları ceketine doldurmuştu. Sim kartı dışarıda bıraktıktan sonra parçaları hızla birleştirdi ve diğer telefonu çıkarmak için cebine uzandı. İçinde fotoğraflar olan telefonu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum keskin bir şekilde.

"Sakin ol," dedi. "Bundan küçük bir parça alıp diğerini modifiye ediyorum. Telefonun hafızasına ve fotoğraflara bir şey olmayacak."

Koltukların arasından uzanarak telefonu elinden kapmak istedim ama zaten bir parçasını çıkarıp diğerine sokmuştu.

"O telefonu bozarsan yemin ederim..." dedim direksiyona sıkıca tutunarak. Priyanka sakin bir sesle, "O dron dışın-

da hiçbir şeyi bozmayacağım," dedi. "Telefon, görüntüleri yayınlamadan önce dronun pilini bozacak düşük seviyeli bir sinyal yayacak. Bu telefonun şarjı olduğu müddetçe yalnızca kör bir noktayız. Tüm otoyol kameralarında olduğu gibi altlarından geçtiğimiz anda yanıp sönecekler." Koltuğunda dönüp uçan siyah cihaza alaycı bir şekilde el salladı. "Gördün mü? Elveda, dron."

Arabayı, bulduğum ilk terk edilmiş alışveriş merkezine sürdüm. Bu arada dronun arkasına dönüp karayolu yönünde ilerleyişini hiç de hafife alınamayacak bir şaşkınlıkla izledim. Kepenkli bir kuru temizleyicinin hemen arkasında sertçe frene bastım. El frenini çekip kontağı çevirdim.

Virginia'ya giderken karşılaşacağımız yeni kurulan otoyol kameralarını düşünmemiştim bile. Kaçakçılık ve suçun önüne geçmek üzere kullanılan yeni bir güvenlik önlemiydi. Ayrıca yolcular kasıtlı bir şekilde yüzlerini değiştiriyor ya da gizliyorsa o aracı işaretlemek üzere programlanmışlardı. Oldukça faydalı bir şeydi... İzledikleri siz olmadığınız zaman tabii.

"Güvende olduğumuzdan emin misiniz?" Diğer Yeşillerin birkaç kablodan ve boş teneke kutulardan çıkan parçalarla mucizevî teknolojik sonuçlar elde ettiklerini görmüştüm ancak bu benim için bile çok fazlaydı.

Priyanka, söylediğime alınmış gibi elini göğsüne bastırdı.

O da en az Priyanka kadar yalancıyken onaylaması için neden Roman'a baktığımı bilmiyorum. Belki de bunun sebebi onlar hakkında inandığım tek bir şey varsa o da mecbur kalmadıkça birbirlerinin hayatını veya güvenliğini asla riske atmayacaklarıydı. Kameralardan kurtulmak için her türlü

nedenleri vardı.

Beni, "İşe yarıyor," diye temin etti. "Dronlar rutin bir hata yaşadıklarına dair sinyal yollayacak ve otoyol kameraları da fotoğraf veya video çekmeleri gerektiğini anlamayacak."

Soluklarım alev gibi yanarken nabzım hızlanıyordu. Alnımı direksiyona yaslamak için öne eğildim. Karanlıktaki reklam panosunun hatırasını gömmeye çalışarak yumduğum gözlerimi tekrar açtığımda Priyanka önümde plastik bir poşet tutuyordu. "Lütfen döşemeye kusma. Bu alanı paylaşmak zorundayız."

"Priyanka!" dedi Roman.

"Sanki aklına gelmemiş gibi davranma," dedi.

Elini ittim.

"Ben..." *Sinirliyim. Şaşkınım. Korkuyorum.* Aynı anda çok farklı korkunç şeyler hissediyordum. Fakat bu duyguların hiçbirini kabullenerek güçlendirmek istemediğimden konuyu değiştirdim. "İyiyim. Beni burada arayacaklarını nereden biliyorlardı?"

"Oldukça geniş bir arama alanı..." dedi Roman, bir yandan elini dağınık saçının üzerinde gezdirirken. "Her gün Pennsylvania'dan biraz daha öteye genişletiyor olmalılar."

Bedenim ancak toparlıyor olsa da kendimi oturmaya zorladım.

"Bize nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?" diye sordu. "Otoyolları kontrol ediyorlarsa onlardan kaçınmamız gerekebilir."

Hayır, yapamazdık. En azından tüm yol boyunca. "Virginia. Orada güvenli bir yere gidiyoruz. Medeniyetten uzak

bir yere."

Bizi kaçıranlarının fotoğraflarını Vida ve Chubs'a gönderebileceğim ve bomba ile aralarındaki bağlantıyı birleştirmeye başlayabileceğim bir yere.

Priyanka koltukların arasından öne eğildi. "Kulağa hoş geliyor."

Onlara bunca bilgiyi böyle kolayca vermekten nefret ediyordum ancak küçük bir miktar bilgi paylaşmak onlara güvenmeye başladığımı düşünmelerini sağlayabilirdi. Ayrıca onlardan kaçma şansım olsa bile Virginia büyük bir eyaletti. Bahsettiğim yeri etrafta yıllarca dolaşarak amaçsızca arayıp durabilirlerdi.

Roman, "Yani eninde sonunda bir geçiş bölgesine denk geleceğiz," dedi. "Bunu nasıl yapmak istersin?"

Nasıl yaklaştığımızın önemi yoktu, en az bir bölge kontrol noktasını geçmemiz gerekecekti. Şu an 3. Bölge'deydik. 1. Bölge'nin sınırı, Pennsylvania'nın batı ucundan Batı Virginia ve Virginia boyunca uzanıyordu; Virginia da Kuzey Carolina'da başlayan ve Teksas'a kadar uzanan 2. Bölge'nin güney sınırıydı.

Bölgeler, Birleşmiş Milletler'in müdahalesinden sonraki ilk günlerde çoğunlukla idari açıdan önemlilerdi. Erzakın nasıl paylaşılıp organize edileceğini belirlerken barış gönüllülerinin izleyebileceği daha küçük, yönetilebilir alanlar sağlıyorlardı. Şimdi beş yıldan uzun bir süredir ilk kez gerçekleşecek seçimimize sadece aylar vardı ve bölgelerin iptal edilmesi, muhtemelen yeni seçilen Kongre'nin oylayacağı ilk işlerden biri olacaktı.

Bu alanları kayıtlara geçmeden atlatmak tabiri caizse im-

kânsızdı. Tüm yan yollar kapalıydı. Herkes ana cadde ve otoyollardaki birçok kontrol noktasından birini kullanırdı. Plakaların fotoğrafı çekilir, arabalar taranır ve kimin gelip gittiğini takip etmek üzere bir sisteme kaydedilirdi.

Bu düşünce beni diğerlerine dönmeye zorladı.

"Bizi kaçıranlar bunu nasıl yaptı?" diye sordum, parmaklarımla direksiyona vururken. "Tır, herhangi bir kırmızı bayrağı kaldırmadan 1. Bölge'den 3. Bölge'ye nasıl geçti? Bir tarayıcıdan geçmemiş olsa bile görsel bir kargo kontrolünden geçmiş olmalıydı."

"Keşke herkesin kanunları senin kadar sevdiğini söyleyebilseydim," dedi Priyanka. "Ama insanlar rüşveti daha çok seviyor gibi görünüyor."

Rüşvet bizim için bir seçenek değildi. Elimizdeki nakit parayla bile kimliklerimizi tespit ettirme riskini alamazdım. Tüm kontrol noktalarına yüz tanıma kameraları kurmuşlardı ve trafik akışını izleyen BM barış görevlilerinin beni –yani firariyi– aramak üzere insanları durdurup daha kapsamlı kontroller yaptığına şüphem yoktu.

Roman bana baktı.

"Yaya geçmeyi deneyebilir miyiz?"

"Hayır," dedim dirseğimi kapıya yaslayarak. "Başka bir yol biliyorum."

Yapmaya meraklı değildim; bu, güvenlik iznine sahip olmayan kişilere anlatmanın suç olmasının yanı sıra bencilceydi ama benim durup da barikatlar ya da güvenlik protokolleri arasında bir boşluk olup olmadığını arayarak oyalanacak vaktim yoktu. Bu boşluktan benim de kazayla haberim olmuştu. Bir grup Özgürlük Bekçileri destekçisi ana

kontrol noktasına barikat kurduğu için seyahat planımızı 1. Bölge'den 3. Bölge'ye değiştirmiştik. Ajan Cooper görmezden gelmişti.

"İzlenmeyen bir yan yol var," diye itiraf ettim. "Hükûmet bazen trafiği ya da kontrol noktalarındaki eylemleri için kullanıyor."

New York'taki Erie Gölü ile Pennsylvania arasında uzanan bir devlet karayolu vardı. Hükûmetin ulaştırma ekibi, göl erişimi ve ana kontrol noktasındaki trafiğin bir parça rahatlatılması için burayı halka açmayı planlamıştı. Amerika'yı Doğru Yola Döndürme projesinin ilk adımı olarak trafik akışını izlemek için akıllı görsel kameralar ve her şeyi kurmuşlardı. Ancak son dakikada Kanada hükûmeti resmî bir şikâyette bulundu; göle bakan kameraların Kanada sularındaki Kanada gemilerini izlemek için kullanılabileceğini ve bunun vatandaşlarının mahremiyetini ihlal ettiğini söylediler. Birleşmiş Milletlerdeki rolleri göz önüne alındığında, bunun yerel casusluk olarak değerlendirilebileceğini iddia ettiler.

Hükûmet, kameraları daha sonra kullanmak üzere bırakmış olsa da açık değillerdi. Yol izlenmiyordu.

"Ne sürpriz," dedi Priyanka.

"Ne sıklıkla kullanılıyor?" diye sordu Roman. "Orayı kullanmaya çalışacağını düşünebilecek biri olur mu?"

Bunların hepsi, gerçek cevaplarını bilmediğim oldukça güzel sorulardı. "Bilmiyorum. Bence deneyip görmeliyiz."

İyi bir seçenek değildi, hayır. Ancak, bulabildiğim nispeten tek iyi seçenekti ve eğer arasında tercih yapabileceğimiz ikinci bir seçenek yoksa bu, bizim için yeterli olmalıydı.



ON İKİ

Priyanka'nın cihazının çalıştığına güvenmek için yüz altmış kilometre, bizi suç izleyici hava aracı desteğine sahip büyük şehirler ve kasabalardan uzak tutabileceğim konusunda kendime güvenmek için bir yüz altmış kilometre daha araba kullanmam gerekti. Uyuşturucu tüccarı adamın nakit parası Priyanka'nın tahmin ettiği gibi hızla azaldı. Yalnızca depoyu yarı dolu tutmak için yeterli miktarda benzin alabiliyorduk.

Priyanka, Ohio'ya varmamız için gereken on iki saat boyunca, uzun bacaklarını arabanın tavanına doğru eğerek arka koltukta hafifçe horlayıp uyudu. Ama Roman kendini asla bırakmadı. Bir saniye bile.

Tıpkı benim gibi.

Gece yarısı, sonunda bir mola vermek için durduk. Arabayı küçük bir lokantanın karşı sokağına bıraktım. Fark edilmeyeceğimiz kadar uzağa ancak parlayan pencerelerinin ardındaki insanları izlemeye yetecek kadar yakına park etmiştik. Küçük beyaz şapkalı bir adam tezgâhı siler-

ken neşeyle bir tabak krepi paylaşan iki sarhoş görünümlü müşteriyle sohbet ediyordu. Arkalarındaki bir televizyonda Avrupa hakkında bir haber dönüyordu.

"Gerçekten ağırdan almayı iyi biliyor..." dedi Roman biraz sinirlenmiş görünerek. Gözlerini lokanta ile binanın sağ tarafında, bir benzinlikteki gibi dışarıda yer alan tuvaletler arasında gezdiriyordu. Zaten tuvaletlerin dışarıda oluşu durup kullanmaya yetecek kadar güvende hissetmemizi sağlamıştı.

"Sorun değil," dedim. "Bırak ağırdan alsın. Motelde yıkanma şansı bulamadı."

Benim yüzümden.

Roman uzanıp radyoyu açtı.

Gerçekten olayla ve sözde katılımımla ilgili haberleri dinlemeye yetecek ruhsal güce sahip değildim. Hemen kapatmak üzere uzanmıştım ki Roman'ın uysal sözcükleri beni durdurdu. "Söyledikleri şeyleri duymanın acı verici olabileceğini biliyorum ancak haberleri yakından takip etmeli ve soruşturmaları dinlemeliyiz."

Elimi yeniden direksiyona götürdüm. Haklıydı ama patlamanın, Mel ve diğerlerinin başına gelenlerin hatırası hâlâ çok tazeydi. Olanları kafamda zaten hiç durmadan yeniden canlandırıyor; onları kurtarmak için neyi farklı yapabileceğimi düşünüp duruyordum. Bu korkunç son saniyeleri bir başkasından duyma düşüncesi arabadan dışarı fırlamak istememe neden oldu.

"Tamam," diyebildim güçlükle.

Roman bölgenin ana radyo kanalını bulmak üzere arama düğmesine basınca radyo istasyonları ekranda kaymaya

başladı.

Statik sesi kulaklarımın içinden akıp geçerken çekmeyen kanalların zayıf sesleri ve yarı unutulmuş şarkı parçalarıyla bölünüyordu. Roman nihayet doğru istasyonu bulduğunda ses o kadar yüksekti ki kulaklarımızı tırmaladı. Yüzünü ekşiterek sesi kısmak için düğmeyle uğraşmaya başladı.

'...Bay Moore'un söylediklerine tamamen karşı değilim ve aslında Kişiselleştirilmiş Bağımsız Eğitim Tesisi programında onunla daha anlamlı bir şekilde çalışmaya karar vermiş bulunuyoruz. Firmasının pilot tesisteki sonuçlar hakkında gönderdiği raporlar çok etkileyici. ÖPO'ya tamamen katılmadığım bir sır değil ancak pilot tesisi önümüzdeki ay hükûmet teftişini geçtiği müddetçe bu fikre açığım. Bildiğiniz gibi henüz buna erişemedik... Evet, bir sonraki soruyu alalım...'

Başkan Cruz'un sesini daha ilk kelimeden tanımıştım; tabii sesindeki tonu da. Yıllardır ucuz kurtulduğu anların ardından en sonunda köşeye sıkışmış olmanın verdiği isteksiz bir bitkinlik vardı sesinde.

"ÖPO nedir?" diye sordu Roman. "Özel Psi Okulu," dedim Başkan Cruz'un söylediklerine odaklanmaya çalışarak. O sabah basının karşısına çıkmış olmalıydı. Haberler düşünüldüğünde cesurca bir hareketti. "Psi için bir tür yatılı okul. Onlara iş gücünde kullanabilecekleri yetenekleri kazandırıp topluma daha iyi adapte olmalarını sağlamaya odaklanan okullar."

"Ben sanıyordum ki... Bağımsız yaşayan komünler olacaktı... Onlarla ilgili bir sunum yapmamış mıydın?"

Öfkelendiğimi hissettim ama bu öfke Roman'a değildi;

planlarımızı yok eden olaylaraydı. "İyileşen ekonomi açısından çok masraflı olacakları için oylamada reddedildi. Moore'unkinin de dâhil olduğu birkaç şirket, farklı okul ve yaşam projelerini finanse etmek için teklifler verdiler ve onunki seçildi."

Çocuklar güvenli ve temiz bir ortamda değerli beceriler öğrenecekse şikâyet edemezdim. Özellikle de hâlâ çok sayıda Amerikalı ile şaşırtıcı bir şekilde popüler olan orijinal fikir, uzak bölgelere birkaç yapı inşa edip Psi'yi elektrikli tellerin içine hapsetmekse.

Cruz, 'Hayır, George. Hem seninle hem de onunla aynı fikirdeyim,' diye devam etti. 'Bu programlar özellikle sahipsiz Psi'ler için mükemmel bir seçenek olabilir. On iki Psi, pilot tesisin birinci sınıfını oluşturmak üzere gönüllü oldu ve bir elli kişi kadarını da bakım evleri ve grup evlerinden alıp okula yerleştirmeyi umuyoruz. Ancak, yine de bu yalnızca Bay Moore ilk testleri bitirdikten ve programı daha detaylı bir incelemeye gönderdikten sonra gerçekleşebilir.'

"Kaç çocuk... sahipsiz?" diye sordu Roman kelimenin çirkinliğiyle tereddüt ederek. "Bin yüz on iki," dedim. "Çoğu, koruyucu evlerde ama daha büyük olan Psi'ler grup evlerinde birlikte yaşıyorlar. Hükûmet hepsini izliyor ve onları sürekli kontrol eden özel memurları var."

Endişeli bir yüz ifadesiyle başını yola çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiç," dedi. "Sadece... Bu konuda onlara karşı olmamana şaşırdım. Sen de bir kamptaydın."

Hayretle ona baktım. "Bunun ne alakası var?"

Yıllar önce verdiğim ve her yere yayılan röportajdan ve o

günün ardından katıldığım konuşmalardan sonra dünyada hakkımda bir şey bilmeyen tek insan yokmuş gibi görünüyordu. Detayları bilen o kadar çok insan vardı ki artık geçmişim sadece bana ait değil gibiydi.

"Önerisi onlara benzer göründüğünden bu adamdan nefret edeceğini düşünmüştüm," diye açıkladı. "Üzgünüm, niyetim konuyu açmak de–"

"Sorun yok." İyiydim. "Moore'un programındaki çocuklar gitmeye gönüllü oldular ve istediklerinde dışarı çıkabilmeleri garanti edildi. Gördüğüm tesis görüntüleri, bizim sahip olduklarımızla karşılaştırıldığında lüksün zirvesindeydi."

Daha önce sormayı düşünmemiştim ama şimdi merak ediyordum. "Anladığım kadarıyla kampta değildin?"

Kafasını salladı. "Hayır. Dışarıda hayatta kalabildik. Kamp sistemine hiçbir zaman dâhil olmadık."

"Nasıl?" diye sordum. Bir süre diğerleriyle zorluklar içinde yaşamıştım; avcıları ve PÖK'leri atlatmak neredeyse imkânsızdı. Gördükleri herhangi bir şeyi bildirip hızlı para kazanmak isteyen siviller bile bizim için tehditti. Roman ve Priyanka'nın hükûmette herhangi bir resmî kayıtları olup olmadığını merak ettim.

"Boş bir ev bulup orada kaldık," dedi, diğer başparmağıyla yaralı elinin arkasını ovalayarak. Kelimeleri mesafeliydi. Çalışılmıştı. "Bir komşu bize yiyecek getirirdi."

Bir şekilde uygun bir yalandı. Bu tür şeyler ancak rüyalarda olurdu.

"Neye benziyordu?" diye sordu. "Yani kampta olmak?"

"Bilinenin ötesinde başka ne anlatabilirim ki?" dedim.

"Kelimenin tam anlamıyla bir hapishaneydi. Ne zaman uyuduğumuz, ne zaman ne yiyeceğimiz gibi hayatımızla ilgili her şeyi onlar kontrol ediyordu. Bizi meşgul tutmak için çalıştırıyorlardı. Benzinle sırılsıklamken cehennemin içinde yürüyüp yanmamaya çalışmak gibiydi." Bu kabalık ağzımda acı bir tat ve aramızda rahatsız edici bir sessizlik bıraktı. Bir an sonra ekledim: "Kalbini bir kafeste bırakmak gibiydi. Hiçbir şey dışarı çıkamıyor; hiçbir şey içeri giremiyordu."

Evdeyken; Caledonia'dan önce, Toplama'dan önce hatta gücüm açığa çıkmadan bile önce, yaşça büyük akrabalarımdan İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerika'daki kamplarda geçirdikleri zamanların hikâyelerini dinleyerek büyümüştüm. Hükûmetin Japon Amerikalıları zorla hapsettiğini ve mülklerini ele geçirdiğini ve sırf Japon kökenine sahip olan birinin tehlikeli olacağını varsaydıkları için kendi vatandaşlarını zor bir yaşama mahkûm ettiğini biliyordum. Yine de beni ve birkaç başka çocuğu Ohio'ya götüren otobüs Caledonia'nın kapısından içeri girdiğinde bu rehabilitasyon merkezinin haberlerde vadedilen şey olacağını umacak kadar saf ve gençtim. Bizi hayatta tutacak tıbbi bir program, izole bir okul ve korkusuz yaşayabileceğimiz bir yer.

Deneyimler aynı değildi ve aralarında gerçek bir karşılaştırma da yapılamazdı. Sadece akrabalarımın anlattığı hikâyeleri daha dikkatli dinlemiş olmayı dilerdim. Böylece bir şekilde onları daha iyi anlardım çünkü hep en iyisini ummamayı ve hükûmetle başkanın her zaman bizi sarıp sarmalamak isteyen bir baba figürü olmadığını öğrenmiş olurdum. Bu da beni yaşadığım acının bir kısmından kurtarırdı.

"Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi o her zamanki uysal sesiyle. "Psi için neden bu kadar çok

çalıştığını anlıyorum."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim çünkü onunla hemfikir olmak istemiyordum. Aramızda paylaşılan hiçbir şey olmasını istemiyordum.

Priyanka tuvaletin girişinde belirip kapıyı arkasından dikkatlice kapattı. Sokağı geçmeden önce, içerideki insanların sırtlarının dönük olduğundan emin olmak için lokantaya bir göz attı.

Göğsümdeki baskı patlama noktasına gelmişti. "Aslında," dedim, kapıyı açarak, "Sanırım küçük bir mola verebilirim."

Kapıyı arkamdan kapattım ve Priyanka'nın yanından geçerken göz teması kurmamaya çalıştım. Tuvalete giden yolumu takip ederek döndü. Ben binaya yaklaşırken garson da tezgâhın arkasından çıktı ve masaları temizlemek üzere pencerelere doğru yürüdü.

Eğildim ve tam altlarında beklemeye başlayana dek sürünerek ilerledim. Ciğerlerimi dolduran ılık ve nemli havayı cildimde hissettim.

'Penn State'teki korkunç saldırıdan sorumlu olan Psi Suzume Kimura, başkanın ofisinde çalışıyordu!'

Adımı televizyondaki Joseph Moore'un ipeksi sesinde duymamla birlikte vücudumdaki her bir kas gerildi.

'Geçici Başkan Cruz mevcut konumuna seçilerek gelmedi; iplerini elinde tutan BM kukla ustaları tarafından atandı. Kabul ettiği onlar tarafından sunulan her kötü anlaşma, çalışkan Amerikalıların çıkarlarını her gün etkiliyor. Yabancı derebeylerinin ceplerini doldururken bir Psi neslini şekillendirmek yerine, yalnızca radikal unsurlarını beslemeyi ba-

şardı. Onun kararlarına nasıl güvenebiliriz? Kampanyasının başlamasından bu yana tek bir kez kamu önüne çıkmayan kendi kızı Rosa da bir Psi iken onun bu konuda tarafsız olacağına nasıl inanabiliriz?'

Kendi adımı da Rosa'nın adını da onun kirli ağzından söküp almak istedim. Kız Kanada'da yaşıyordu, biri okuldan eve dönerken onu kaçırmayı denedikten sonra orada okula gitmeye başlamıştı.

'Yeni bir Amerikan rüyasına ihtiyacımız yok... Dünyanın geri kalanının sorunlarımızı çözmesine izin vermeyi kabul ettiğimiz gün bizden çalınan eski Amerikan rüyasını geri almamız gerekiyor. Bunun ilk adımı da sadakat yemini...' dedi. Konuşmasının ardından gelen tezahüratlar tüylerimi ürpertti. 'Evet! Kesinlikle! Ve... Bitirmeme izin verin, bitirmeme izin verin... İkinci adım da Kimura ve yozlaşmış arkadaşlarının gerçekleştirdiği gibi bir saldırının bir daha asla gerçekleşemeyeceğinden emin olmak.'

Yozlaşmış arkadaşlar.

Öfkeden deliye dönmüştüm. Tüm o çalışmalar... Tüm konuşmalar... Yaşadığım tüm o duygusal azarı yalnızca diğer yanağımı çevirerek karşılamam... Sanki bir adım ileri bin adım geri gitmiştim.

Haber spikeri söz aldı.

'Cruz yönetimi, Özgürlük Bekçileri Partisi'nin sadakat yemini talebini lüzumsuz olduğu gerekçesiyle çok kez reddetmiş olmasına rağmen Penn State'teki saldırının bu politikada bir değişikliğe yol açacağı görülüyor.'

Tuvalet kapısına ulaşana dek emekledim. Bu açıdan baktığımda, ön pencerede televizyondaki görüntünün yansıma-

...görebiliyordum.

Basın sekreteri, toplantı odasındaki kürsüye çıktı. Sözcükleri, bastırılmış duygularla gergindi. Mel ile yakın arkadaşlardı. Olay sırasında orada bulunan gazetecilerin çoğunu tanıyordu.

'Halkın güvenliğini ve Psi'nin iş birliğinin sürdürülmesini sağlamak için pazartesiden itibaren iki yeni politika uygulayacağız. Öncelikle, ailelerinin gözetiminde olanlar da dâhil tüm Psi'lere, diğer yasal evrak işleri yanında bölgeler arası seyahat taleplerini de işleme koyacak yerel bir devlet danışmanı atanacaktır. İkinci olarak, bu danışmanlarla ilk görüşmelerinde, tüm Psi'lerden ABD'ye karşı herhangi bir biçimde şiddet ya da ihanet eylemi gerçekleştirmemeyi kabul ettiklerine dair bir belge imzalamaları istenecektir.'

Yani bir sadakat yemini. İnanamaz bir hâlde, bir kâbus görmediğimden emin olmak için ekranı daha iyi göreyim diye bir adım attım.

Bunu geriye almak masumiyetimi ispatladıktan sonra bile imkânsız olacaktı.

Spiker, 'Bu, Özgürlük Bekçileri ve Amerika'da Psi nüfusunu kontrol etmek için yeterli önlemin alınmadığına dair korkularını dile getiren diğer örgütleri, zorunlu askerlik hizmeti yaptıklarını görmek kadar tatmin etmeyebilir,' dedi.

Sokağın karşısında otomobilin farları yanıp söndü. Şaşkınlıkla onlara döndüğümde Priyanka'nın yumruğunu direksiyona indirdiğini gördüm. Ardından geceyi yırtan bir korna sesi duyuldu.

'...evet! O burada! Sana söylüyorum!'

Hızla lokantanın içine doğru döndüm. Tezgâhtaki beyaz

kadın cep telefonuna bağırıyordu ve yanında oturan adam çoktan kalkmış yan kapıya, yani bana doğru geliyordu. Garson tezgâhın altına uzanıp av tüfeğini çıkardı ve camdan üzerime nişan aldı.

Düşünmek için zaman yoktu. Tavan ışıklarından ve floresan tabelalardan akan sıcak beyaz akımı yakalayıp çektim. Camlar etrafa saçılan bir kükreyişle patlayınca içerideki insanlar çığlık çığlığa bağırdı.

Otomobil yolda kayarak dururken frenleri gıcırdadı. Arkamdaki ayak seslerine aldırış etmeden koşmaya başladım. Gözlerim pencereyi indirmiş olan Roman'ın gözlerindeydi. Tabancayı omuzumun üzerine doğrultmuştu.

Arka kapıyı açıp içeri atladım ve Priyanka'nın hızlanmasının etkisiyle kapı da kendiliğinden kapandı.

Kimse bir şey demedi. Bir tarafa kıvrıldım, yaşadığım adrenalin ve geç farkına vardığım korkunun etkisiyle zangır zangır titrerken derin nefesler alıyordum.

Sonunda Priyanka, "Herkes iyi mi?" diye sordu.

Roman'ın endişeli bakışlarıyla karşılaşmaktan utanarak doğruldum. Aptalca... Çok aptalca davranmıştım...

Priyanka'nın telefonu tanıdık bir tonla çalmadan önce bir, belki birkaç dakika geçmişti. Acil Durum Uyarı Sistemi.

Roman mesajı yüksek sesle okumadı ama yazanları omuzunun üzerinden görebiliyordum.

KAÇAK PSI SUZUME KIMURA ALANDA GÖRÜLDÜ.
SONU D531 İLE BİTEN GÜMÜŞ RENK BİR TOYOTA
GÖRÜRSENİZ YAKLAŞMAYIN. TETİKTE OLUN.
9-1-1'İ ARAYIN.

Karanlık gökyüzünde bir dron belirdi, lokantaya doğru ilerlerken yüksek bir sesle üzerimizden geçti. Ve ondan bir dakika sonra da sirenler duyuldu. Uzaklardı ama kilometreler ve saatler geçse bile bağırışlarını kafamın içinden atamadım. Olanları hafızamda serbest bırakmam için yeterince uzaklaştıktan sonra bile.

Yapamadım. İçimdeki geçmiş, şimdiyle çarpışıyordu ve benim yapabileceğim tek şey yarattığı kâbusu yaşayabilecek kadar uyanık kalmaktı.



ON ÜÇ

YÜZÜM HER YERDEYDİ.

Sayısız reklam panosunda. Yanlarından geçip gittiğimiz evlerin televizyonlarının ekranlarında, Priyanka'nın tek kullanımlık telefonuna gönderilen otomatik haber uyarılarında, sokak lambalarına, mağazaların pencerelerine ve benzin istasyonlarına asılı binlerce el ilanında...

Roman, saatler önceki son durağımız olan benzinlikten bir tane getirmişti. Reklam panosundaki mesajla ve fotoğraflarla aynıydı. Tek bir önemli farkla; üzerinde iletişim kurulacak ikinci bir telefon numarası ve altta küçük bir metin yazılıydı: 'Bu bildirim size, Moore Şirketler Topluluğu ve Moore'un Amerika İçin kampanyası kapsamında ulaştırılmıştır.'

Daha sonra, Moore'un tehdidini radyoda kendi ağzından da duyduk. 'Cruz, Kimura'yı zengin kaynaklarına rağmen bulamazsa o zaman ben bulurum.'

Diğerlerine baktım ve olabildiğince sakin bir şekilde, "Sanırım kılık değiştirmem gerekecek," dedim.

"Hah, sonunda mantıklı bir şey!" dedi Priyanka. "Seni bilmem ama ben sanki kendi mezarımdan fırlamış gibi görünmemek için can atıyorum."

Küçük kasabanın sınırına o kadar çabuk girdik ki tabelanın yanından geçerken ismini yakalayamadım. Roman, ayağını gazdan çekti ve durmamıza değip değmeyeceğini anlamak üzere yavaşladı. Çatısı arabanın arka ucuna kadar uzayan araba, vites değiştirirken acınası bir çığlık kopardı. Sedanı tutmak çok riskliydi ve şansımıza yeni aracımızı tren yolunun yanında terk edilmiş hâlde bulmuştuk.

Aşırı büyümüş ağaçların gölgesinde sıralanan sokakların ardından, yenilenen yaşam belirtileri ortaya çıktı. İş ekipleri, kesilen elektrik hatlarını tamir ediyor ya da yeni boyanmış evlerin çöp tenekelerini boşaltıp çalıları uzaklaştırıyorlardı. Arabalar yol boyunca bırakılmamış, evlerin araba yollarına park edilmişti. İnsanlar çimenlerinde durmuş komşularıyla sohbet ediyor ya da köpeklerini gezdiriyordu.

İşe yarıyor, diye düşündüm günlerdir ilk defa ufak bir umut kırıntısı duyarak. Hükûmet her gün yöneltilen tüm eleştirilere rağmen yaşamları iyileştiriyordu. Adımı temizler temizlemez daha çok çalışacaktım. Daha fazla insana yardım edecektim.

Ancak bu küçük hayat dokunuşu belli ki eski alışveriş merkezine uğramamıştı. Kaybolan ışıkta kırılgan ve simli bir yılan derisi gibi görünüyordu. Cam vitrinlerin çoğu hâlâ tahtalarla kapatılmış; geri kalanlar da polis bantları ile işaretlenip izinsiz giriş işaretleri konulmuştu.

Büyük bir bağış kutusu görüp işaret ettim. "Orada. Bu iş görür."

Roman'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Lokanta olayından bu yana direksiyonun kontrolünü almamıştım ve muhtemelen alacağımı da düşünmemiştim. Virginia ulaşabilecek mesafedeyken direksiyona geçmezdim. Sonuçta savaşmaya değmezdi. Kendilerini tuzağımın içine sokmakta özgürlerdi. Ve bu arada ben de onları etrafı izleyecek iki çift göz olarak kullanabilirdim.

"İdare eder gibi..." dedi Roman, arabayı devasa çöp kovasının arkasına yönlendirerek.

Kıyafetlerle dolu çöp torbası yığınları o kadar yüksekti ki kutunun kapağının güçlü bir rüzgârla yerinden kopması an meselesiydi. Yanında yağmur ve toz içinde kalmış çocuk oyuncakları diziliydi. Acı anılar. Bu eşyaların on gündür mü yoksa on yıldır mı burada olduğunu söylemenin imkânı yoktu.

"Burada seni bekleyeceğiz," dedim, emniyet kemerimi çözerek. Benzin almak aramızda üstü başı kan içinde kalmamış tek kişi olan Roman'a düşüyordu. Ya benzin kartlarından bir tanesini bırakması için insanlara ya da pompayı kayıt dışı kullanmak için istasyon görevlisine rüşvet veriyordu.

Roman camını açtı. "Sadece... Dikkatli olun tamam mı? İşim uzun sürmez."

"Endişelenme, Ro," dedi Priyanka. "Sana hayallerindeki fosforlu batik tişörtü bulacağım."

Yüzündeki, uzun süredir birinin kahrını çeken insanlara has bakış yüzünden neredeyse gülecektim. Neredeyse.

Priyanka, bağış kutusunun dışında yığılmış en yakın giysi torbalarını ayırmakla meşguldü. "Ooo... İşte bahsettiğim

şey bu."

Basamak olarak bir yığın kitabı kullanıp bir çöp torbasını aşağı çekti. Plastikteki delikten mor ipek bir bluzun kolu sarktı. Torbayı karıştırırken mutlu bir şekilde mırıldanıyordu.

Ellerim belimde buraya bırakılmış her şeyi değerlendirmek üzere döndüm. Çeşit çeşit aletle dolu kutular, yatak takımları ve süslemeler çöp gibi etrafa saçılmıştı. Savurganlık sinir bozucuydu. Ama düşününce... İnsanlar hatıraların ağırlıklarını atmaya çalışırken ellerindeki yüklerden kurtulurlardı.

En yakın kıyafet torbasını aldım. Ellerim pembe çiçekli bluzun üzerinde bir an durdu. Derin bir nefes alarak onu attım ve aşağısındaki büyük Cleveland Cavaliers gömleğine ulaştım. Altındaki elbiseleri incelerken kemer kullanırsam işe yarayacak gibi görünen bir kot şort buldum. Yıpranmış topuklu ayakkabılarımı çıkarıp çantaya koydum ve bulduğum beyaz tenis ayakkabılarını giydim. Sadece bir numara büyüktü. Fena sayılmaz.

Giysi işini hallettikten sonra yapılacak diğer işler adım adım zihnimde belirdi. Yiyecek, su, kaplar, battaniyeler...

Battaniyeyle başlayarak üç yığını kenara ayırdım ve sonra bulabildiğim yastık kılıflarını aldım. Sırt çantası olmadığında eşyaları taşımak için her zaman kullanışlı olurlardı. Su kaynatmak için küçük bir kap, pişirmek için küçük bir tava ve savunma için bir tava daha. Bıçaklar, her zaman iyiydi. Her birimiz için bir çatal bir de kaşık aldım. Bundan fazlası çantalarımızda ses çıkararak sessizce hareket etmemize engel olurdu. Pil yok. Işığı pek güçlü olmasa bile çalışıyor gibi

görünen bir el feneri. Asıl hazine, konserve yiyecek ya da tuvalet kâğıdı olabilirdi ama bunlar milyonda bir bulunurdu.

"Bizi kampa götürdüğünü söylemeyi unuttun mu yoksa?" dedi Priyanka, şaşırarak. "Klimayla hoş bir manzara olduğu sürece ben varım."

Kan suratımı ısıttı. Başımı düzenli malzeme yığınıma geri çevirdim.

Sadece yeni, temiz giysiler bulmayı bırakmak istemiştim. Bunlardan hiçbirini almam gerekmedi, özellikle de Haven'a doğru yola çıktığımızdan beri. Yorulduğumu biliyordum ama bu... Bu başka bir şeydi. Sanki büyümüş olduğunu düşündüğüm bir çift ayakkabıya geri döndüm. Bağış kutuları, boş sokak... Bu tanıdıklık beni çok etkiledi. "Üzgünüm," diye mırıldandım kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak. "Eski alışkanlıklar."

Kendimi... utanmış hissediyordum. Aslında doğru kelime tam olarak bu değildi. Çalıntı otomat yiyecekleri ve çalıntı benzinle kaçarak geçirdiğimiz aylar, hatırlamaktan keyif aldığım zamanlar değildi.

Her gün çaresizlik ve açlık ile geçiyordu. Tutunabileceğim tek ışık zerresi arkadaşlarımın el feneriyle aydınlatılmış hatıralarıydı: Hikâyeler anlatan ya da en sevdiği klasik rock şarkılarını detone sesiyle söyleyen Liam; paylaştığımız not defterine benim için zekice küçük matematik problemleri hazırlayan Chubs. Walmart'ın karanlık koridorları arasında dolaşıp gerçekten giymek istediği bir şey bulduğum Ruby. Güvende hissetmek. Umutlu hissetmek. Sevildiğini hissetmek.

Şimdi onları düşündüğümde güneş ışığının vitray bir

pencereden içeri süzüldüğünü hissediyordum. Her bir anının kendi rengi, kendi hissi vardı ve birlikte karanlık bir çerçevenin içinde duran güzel bir şey yaratmışlardı.

Priyanka yine bana baktı ama bu defaki bakışları öncekinden farklıydı. Artık orada herhangi bir şüphe yoktu ya da işimden bahsettiğimde takındığı o sabırsızlık hâli. İlk defa beni tartmıyordu.

Eğer işler farklı olsaydı beni anladığını söyleyebilirdim.

"Hayır, demek istediğim... Bu iyi," dedi Priyanka. Kıyafet yığınlarından birini bekleyen bir yastık kılıfına koymak için eğildiği sırada sesinde duyduğum kibarlığa alındım. Bana kendimi vahşi hissettirmişti. "Ne olur ne olmaz, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldandım, daha önce atlattığım kıyafetler için malzeme yığınlarını bırakırken. "Her neyse."

Priyanka bir süre arkamda durarak beni izledi. Neden böyle hissettirmek zorundaydı; sanki vahşi doğada serbest bırakılmış yaralı bir hayvanmışım gibi? Kafam bir şeye yaslanmaya ihtiyaç duyarak ağrırken gözlerimdeki baskı giderek büyüyordu.

Bu saçmalık, diye düşündüm. *Bir şeyin yok.*

Bunu kendime kanıtlamak için zihnimin uzanmasına ve çalışan telefonun bataryasının zayıf voltajını aramasına karar verdim. Boş bir cebi dışarı çıkarmak gibiydi. Galiba arabada bırakmıştı çünkü yakındaki tek elektrik kaynağı sokak lambasıydı.

"İşte," dedi Priyanka bana bir kumaş parçası uzatarak. "Bunu tut."

Uzun süren sessizliğin ardından uzattığı şeyi aldım.

Gömlek yumuşak kottan yapılmıştı. Silkelediğimde omuzlarındaki parlak renklerde sarmaşıklarla işlemeli çiçekleri açığa çıkardım.

"Bu sevimli," dedim kırışıklıkları bacağımla yumuşatmaya çalışarak.

Priyanka, "Üzerindeki nakış muhteşem," diye katıldı. "Kaçırdığım bir delik ya da leke var mı bir bak."

Parmaklarımı dikişlerin üzerinde yumuşakça gezdirdim ve gömleği ters çevirerek iyice inceledim. O anda onu ilk bulan olmayı her şeyden çok istedim.

Betty'de seyahat ederken çocuklar bana kıyafet bulmak için çok uğraşırlardı ve kendim için sevdiğim bir şeyi seçebilmenin bana ne ifade ettiğini anlamazlardı. Kaçarken canlı pembe renk giymek pek işe yaramasa da beni güçsüz bırakmaya çalışan bir dünyada kendimi istediğim gibi sunma gücü, iyi hissetmemi sağlıyordu. Kendimi, okuyarak büyüdüğüm mangadaki renkli ve güzel giysileri olan sihirli kızlardan biri gibi hissetmemi sağlıyordu. O zamanlar güç, bana bunun gibi bir şeymiş gibi geliyordu.

"Hâlâ benimle misin, Kıvılcım?"

Kendime geldim. "Evet, affedersin."

"Bu üst, canlı renklerde bir etekle sana çok yakışır ama maalesef kovalamacalar için pek pratik gibi görünmüyor."

"Bekle," dedim. "Bunu benim için mi seçtin?"

"Ah olamaz, şu üstüne fazla düşme şeyini yeniden yapıyorum, değil mi?" dedi Priyanka. "Affedersin. Renklerin teninle mükemmel görüneceğini düşünmüştüm. Onu geri atmak istersen duygularımı falan incitmiş olmazsın merak etme. Roman'a bakmaya o kadar alıştım ki bazen diğer in-

sanların kendilerine bakabilecek kapasitede olduklarını unutuyorum."

"Hayır, bayıldım," dedim. Ben sadece... Zevkimi bu kadar mükemmel şekilde kavramasına şaşmıştım. "Ben zaten kıyafet seçmiştim."

Bluzu ona geri vermeye çalıştım fakat elimdeki Cavaliers tişörtüne pireliymiş gibi bakıyordu.

"Kılık değiştirmemiz gerekiyordu," dedim, neden bu seçimimi savunmak zorunda olduğumu merak ederek.

"Bu şey sana en az üç beden büyük. Büyük bir şapka falan bulsak olmaz mı?" dedi Priyanka. "Demek istediğim, eğer hayatta kalmak isteyen bir kaçak olacaksan en azından iyi hissettiğin bir şey giymemen gerekmez mi?"

Boğazımdaki düğümden nefret ederek gömleği yeniden ona uzattım. Sonunda geri aldığında yüzündeki şakacı ifade yok oldu. Onu çantalardan birine geri koymak yerine, katlayıp kendi yığınına ekledi.

"Fikrini değiştirirsen," dedi.

"Değiştirmem."

Priyanka omuz silkti. "Her neyse, benim üzerimde göbeği açık tişört gibi durmayacağını düşündüğün için teşekkürler. Peki, buna ne dersin? Bana gider mi?"

Gösterdiği koyu renk bluz uzun kollu, hafif şeffaf ve çiçek desenliydi. İçinde gözlerinin amber rengini ortaya çıkarmaya yetecek kadar renk vardı ama onu o parlak sarı elbiseyle gördükten sonra, bu neredeyse fazla silik görünmüştü.

"Yüksek belli bir kot pantolon bulup onu bağla. Dışarısı bin derece olmasaydı, kat kat giymeni söylerdim." Yumuşak

bir mor renk kazak çıkardım.

Kazağı alırken yüzü parladı. "Maison de Çöplük markası bir hazine çıktı. Bu vintage bir Dior!"

Keyifle uzun bir yelek deneyip onu da yığınına eklemesini izlerken, "Tres Dökümtüleri şaşırtıcı bir çeşitliliğe sahip," dedim. Yeniden torbaya döndü ve alttan bir şeyler çıkardı. "Genellikle sadece NASCAR tişörtleri ve bebek kıyafetleri olur. Peki, ama bu kimin için?"

Priyanka, elindeki solmuş çiçek desenli tişörte baktı. Ne ona ne Roman'a uyardı ama bana da uzatmadı ve yığınının içine attı.

İki kişilik değil de üç kişilik bir yığındı. Priyanka, bunu anladığım anı görmüş olmalıydı çünkü ifadesi sarsılmakla kalmayıp tamamen değişti.

Ve o anda gerçeğe döndüm.

İlişkimizdeki bu son sıcaklık izleri de takip eden sessizlik tarafından bastırıldı. Bana sırtını dönmesi rahatlatıcı olmuştu. İçimde büyüyen acı öfkeyi gizlemek zorunda değildim.

Yine yaptın, diye düşündüm öfkeyle. Fazla rahatlamıştım. Beni kendi yanlarına çekmek için her şeyin dikkatlice hazırlanmış bir hile olduğu fikrine sarılarak onu suçlamak istedim.

Ama utandım. En azından birkaç dakikalığına da olsa bunu memnuniyetle karşıladığım için utandım. Bu kolay değiş tokuşun, içimde görmezden gelmeye çabaladığım derin ve sessiz bir acıyı yatıştırmasına izin vermiştim. Yalnızlık olduğunu itiraf etmekten çekindiğim o acı gerçeği...

"Onlar kimin için?" diye yeniden sordum.

Araba otoparka girip yanımıza yaklaşırken Roman'ın yaptığı frenin acı sesi duyuldu. "Bilmeni isteseydim sana söylerdim," dedi, her kelimesi bir sonrakinden daha sertti. "Bitirdin mi?"

"Evet," dedim ve taşıyabileceğim malzemeleri topladım. "Bitti."

***

Arka koltukta bir rüya gördüm.

Uzak yollar, sanki öfkeyle mırıldanan elektrik halatlarıyla sarılı gibi kükrüyordu. Etrafımı tanıdık yüzler sararken uzaktan gelen şeyi görmeme engel oluyordu. Onlara dokunmak için ne zaman uzansam kül gibi dağıldılar.

Mel'in ezici bir döngüye yankılanan sözlerini duydum: *Etkinliği erteleyelim mi? Etkinliği erteleyelim mi?*

İnsanların hiçbiri hareket etmiyordu. Hiçbiri Mel'i aramama izin vermiyordu...

Gözlerimi açtığımda bile kendimi sisli bir camdan bakıyor gibi hissettim. Işık arabanın içindeki karanlığın içinden geçiyordu. Başım emniyet kemeri kayışına yaslanmış, saçlarım terden alnıma yapışmıştı.

'Tek söylediğim, bize sözde ne kadar iyileşmiş ve insan olduklarını göstermek için tanıtımlarda kullandıkları Psi kız bunu yapıyorsa diğerlerinin yapabileceklerinden çok daha fazla korkmalıyız. Liderleri artık açığa çıktığından Psion Halkası da gölgelerin arasından çıkmak üzere.'

'Çok haklısın Carol. Onlara ne kadar çok devlet bilgisi

verdiğini bir düşün. Halka, Penn Eyalet saldırısından daha kötü bir şey planlamadığı için şanslıyız. Şu ana kadar yalnızca vandalizm ve kamu malının hırsızlığıyla sınırlıydı. Ancak, belli ki davranışları giderek daha da şiddetleniyor. Alınan önlemler yeterli değil. Cruz'un iyi davranışlarıyla ilgili güvencesi de yeterli değil. Başlarına gelenler çok üzücü ama sapkın insanlar sapkın davranışlara yatkındır. Başkan Gray'in mükemmel bir insan olduğunu söylemiyorum ama kusurlu insanlar bile bazen haklı olabilirler...'

Birisi bir tiksinme sesiyle radyoyu kapattı. Uyku uyuşukluğu beni yine yakalayınca gözlerimi kapattım ancak sesler durmuyordu. Sözleri, bana ulaşmadan sönen közler gibiydi.

"... öyle yakın ki güvenemeyiz..."

"...Ona anlatmalıyız... Yapmamız gereken..."

"Çok yakın... Onun için güvenli olmaz..."

Kim için?

"Lana..."

"Lana bunu..."

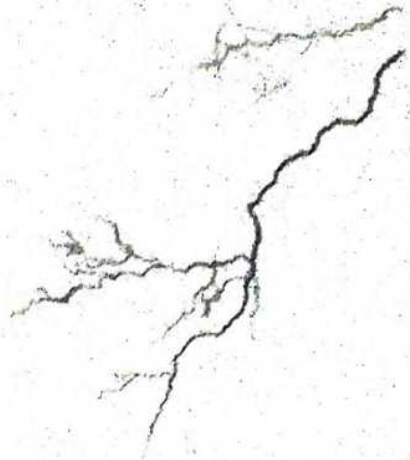
Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Lana.

Sormam gerekiyordu... Fakat ağır karanlık beni yeniden içine çekiyordu.

Lana.

Kimin için güvenli değildi? Benim için mi yoksa Lana için mi?



ON DÖRT

Virginia Blackstone'daki ana cadde, sanki birinin Amerika hayalinin çizimi gibiydi. Hatta o kadar mükemmel görünüyordu ki eğer bir filmde görmüş olsaydım, muhtemelen klişe derdim. Çizgili tenteler, parlak boyalı tuğla binalar ve eski moda sokak lambaları. 4 Temmuz'dan kalma bayrak ve flamalar, bayramdan altı hafta sonra bile hâlâ caddeyi taçlandırıyordu. İki trafik ışığının arasında yerel sinemanın geri döndüğünü açıklayan bir afiş asılıydı.

Blackstone hakkında söyleyebileceğiniz en kötü şey, Petersburg ve Richmond yolunun biraz dışında bulunmasıydı. Küçük olması, daha büyük şehirlerde kurulan yüksek teknoloji güvenlik kameralarından faydalanmaması ve çöplükle itfaiye vanalarında BM sembolünün bulunmaması anlamına geliyordu. Ancak bunlar, Psi için gizlenecek bir ev bulmaya geldiğinde pek de sorun yaratacak şeyler değildi.

"Daireler mi çizeceğiz?" diye sordu Priyanka. "Yoksa bir şeyi ya da birini mi bekliyoruz?"

Kötü bir ruh hâliyle uyanmıştım ve o gün bunu aşmama

yardımcı olacak hiçbir şeyle karşılaşmamıştım. Özellikle de eyalet genelindeki tüm barikatlar ve polis kontrol noktaları yüzünden kasabaya ulaşmamız altı saat sürmüşken.

Tıpkı beklediğim gibiydi; istedikleri şeye yaklaştıkça bana taktıkları tasmayı daha da sıkıyorlardı. Tuvalet kullanmam gerekirse Priyanka yanımda geliyordu. Roman, yolcu koltuğunda kalıp çalıntı bir haritada ilerlememizi işaretliyordu. Nihayet o sabah erken saatlerde direksiyonun kontrolünü tekrar kazanabilmiştim ama sadece bizi içeri almanın güvenli olduğunu düşünmeleri için arkadaşlarımın beni direksiyonda görmeleri gerektiği yalanını söyledikten sonra.

Onlardan asla kaçamayacaktım; motelde arabaya bindiğim an kaderimi –şimdi tıpkı onların da yaptığı gibi– mühürlemiştim. Geriye kalan tek şey umut ve yanılsamaydı.

Kahvaltıda yediğim bayat benzin istasyonu sosislisi mideme bir tuğla gibi oturmuştu. "Sadece takip edilmediğimizden emin olmak istiyorum. Gece girişlerini tercih ediyorlar."

Şimdi yalan söylemek kolaydı. Başıboş bütün hislere kendimi kapamak ve tereddütsüz bir şekilde odaklanmak. Tabii ki Ruby ve Liam gece girişlerini tercih etmiyorlardı. Ayrıca onlarla temas kurması gereken çocuklar için adım adım ilerleyen bir süreçleri vardı. Son ve tek ziyaretimin tecrübeleri hâlâ aklımdaydı.

Ama bunu kullanmayacaktık. Varışımızı olabildiğince şüpheli hâle getirecektik.

Priyanka'nın parmakları iki koltuğun sırtında geziniyordu. Roman, kahvesinin son yudumunu almış, gözlerini sokağa dikmişti. Rüzgâr, yakınlarda bir sokak lambasının

üzerindeki aranıyor yazısını yırtıp ön camımıza yapıştırdı. Bu konuda daha az endişeli olsaydım herhâlde bu olaya gülerdim. Bunun yerine beyzbol şapkamı aşağı indirip güneş gözlüklerimi yukarı itmek için uzandım.

Roman'ın çenesi gerildi ve o sakin dış görünüşü hafifçe dalgalandı. Söylemek istediği bir şey mi vardı yoksa söylememeye çalıştığı bir şey mi, merak ettim.

"Güzel," dedi Priyanka, koltuğunda biraz zıplayarak.

Buraya gelişimiz hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum. Hatta boğazımı parçalayan rüyalar bile uzaktı. Ama bir şeyi hatırlıyordum. Bir kelime.

Lana.

Ruby'yi ya da Lana'yı –o her kimse artık– arıyor olmalarının bir önemi yoktu çünkü Haven'a adım atmayacaklardı.

Saatler geçerken güneş de gökyüzünde geniş bir yay çizdi. Parkmetrelerde kalan süreyi kontrol eden park görevlisinden kaçmak için arabayı birkaç kez hareket ettirdim. Nihayet bir çıkmazın kenarına, temeline kadar yıkılmış bir evin inşaat çitlerinin önüne park ettim.

Sonunda, gün batımında, anahtarları tekrar kontağa soktum ve kalbimin motorla birlikte kükremesine izin vererek döndürdüm. Şu ana dek taşıyabilmiş olsam da bu ağırlık yakında üzerimden kalkacaktı. Tüm yalanlar ve sırlar çözüldüğünde tekrar nefes alabilecektim.

"Farlar," diye hatırlattı Roman, uykulu sesiyle.

"Bu sefer değil," dedim.

Kasabanın hemen dışındaydık, arka sokaklardan ve ara yollardan gidip takip edilmediğimden emin olmak için son

bir kez daha geriye döndüm. Bizi banliyö tabelalarından uzaktaki geniş ormanlara doğru süren aracın deposu tehlikeli ölçüde boşalmıştı.

Yakında kimsenin olmadığından emin hissettiğimde farları tekrar açtım.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Priyanka.

Farlar üzerine doğrultulduğunda gizli bir kapıyı örten mavi bant boylu boyunca parladı. Frene bastım. Emniyet kemeri göğsüne yapıştığında Priyanka'nın nefesi kesildi. "Bunu."

Arabayı kenara çektim ve kontağı kapatmadan dışarı çıktım. "Yardıma ihtiyacım olacak."

Roman kapıyı arkasından sessizce kapatarak bana katıldı. Uzun, fazla büyümüş bir böğürtlen çalısına benzeyen şeye doğru yürüdük ve dikkatlice içine uzandım. Altındaki metal kapı tüm günün sıcağını emmişti. Mandal, yüksek bir tıklama sesiyle hemen açıldı.

Bariyeri arabanın yolundan çekerken Roman'ın yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Ondan yayılan heyecanı hissedecek kadar yakın duruyordum. "Gerçekten geldik mi?"

Boş alan geçitte dar başlayıp sonra park etmemize izin verecek kadar genişledi. Optik bir yanılsama gibiydi. Yoldan bakıldığında, yoğun ormanda ağaçların bir kısmının eksik olduğu bile fark edilmiyordu.

"Geldik."

Priyanka sürücü koltuğuna geçip arabayı geçitten içeri sürerken yoldan çekildim. Roman ile birlikte çabucak kapatıp arkamızdan tekrar kilitlemeye giriştik.

Haven sakinlerine ait, çoğu çarşafların ardına gizlenmiş birkaç araba açıklığın bir tarafına düzgünce dizilmişti. Tanıdık bir kamyonun görüntüsü kalbimi yerinden zıplattı.

Buradalar.

Priyanka, kısık sesle çaldığı bir ıslık ile arabadan çıktı. "Etkileyici bir yerleşim," dedi hafifçe.

Gülümsedim. "Ah, sadece bekle."

"Yanımızda ne getirmeliyiz?" diye sordu Roman.

"Hiçbir şey," dedim. "Aslında... Belki el fenerini. "

Başını sallayarak görev sorumluluğuyla hemen feneri bagajdan almaya gitti. "Priya, nereye koymuştun?"

Priyanka arabaya doğru döndü ve uzun bacaklarıyla hızla ilerledi. "Yastık kılıflarından birinde olmalıydı..."

Değildi. Daha önce durduğumuzda arka koltuğun altına sokup yerini değiştirmiştim. Onlar bunu fark etmeden ve dikkat dağıtma planım son bulmadan evvel belki bir dakikam vardı.

Hatırladığım kadarıyla, Liam ve babasının kurduğu kameralar harekete duyarlıydı. Araba içeri girer girmez kendilerini açmış olmalılardı ancak öyle iyi gizlenmişlerdi ki bize en yakın olanı ancak kamerayı besleyen gizli kabloyu takip ederek buldum.

Yüzümü lense doğru çevirip beni net bir şekilde görmesini sağladım. Sonra işlerin yolunda olmadığını belirtmek için aklıma gelen en gizli mesajı vermeye çalıştım. Kollarımı yukarı kaldırdım, ellerimi çapraz şekilde omuzlarıma oturtup bir X yaptım.

Lütfen hâlâ bunu kullanıyor olun, diye düşündüm ve tek bir

kelime söyledim: Yardım.

Liam, bana Haven'ın çocuklarına Psi'nin kullandığı eski yol işaretleri hakkında bilgi verdiğini söylemişti. Buna bir yerin güvenli olmadığını belirten bir çemberle çevrili X de dâhildi. İzleyen insanlar –Liam, Ruby ya da başka biri– işaretimi anlamasa bile belki de hâlâ işlerin göründüğü gibi olmadığını ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlamalarına yeterdi.

"Buldum," dedi Roman, arka kapıyı kapatırken. El fenerini açtı ve yeri taradı.

"Sorun nedir?" diye sordu Priyanka yanımda durmaya geldiğinde.

Kollarımı biraz aşağı indirip kendimi sıkıca sarıyormuş gibi yaptım. "Niyeyse birden üşüdüm. Gölden falan olmalı."

Nem bir yana, dışarısı en az 20 derece olmalıydı. Priyanka omuzlarını silkmekle yetindi.

"Hadi gidelim," dedim. "Biraz yürümemiz gerek."

Haven'dakilere neler olduğunu anlayıp bir plan yapabilmeleri için biraz zaman vermemiz gerekiyordu.

Roman dik başıyla ve ağaçları inceleyen keskin gözleriyle yanımda yürüyordu. Kot pantolonunun belinde taşıdığı silahı gri tişörtünün altından seçebiliyordum. Aslında onu arabada bırakmaya ikna etmeyi düşünmüştüm ama bunu o dikkatli zihnini uyandırmadan nasıl yapacağımdan emin olamamıştım.

Priyanka arkamızdan, "Gecenin köründe ormanda yürümek en sevdiğim kâbuslardan biri olsa da," diye fısıldadı, "cidden şu an ne aradığımızı bilmeyi çok isterdim. Bir ev mi? Bir çeşit tünel mi?"

"Az kaldı," diye fısıldadım ben de. "Su sesini duymaya çalışın."

Göl, çoğu haritada minik bir noktaydı. Yakınlardaki Lee Gölü'ne kıyasla hiç dikkat çekmiyordu. Bu, Liam Stewart'ın fark ettiği ve üzerine bol bol şakalar yapılmış bir durumdu. Ancak arkalarında saklanan binalara giden herhangi bir yol olmayan, sık ağaçlı karşı kıyıya geçmek için bir bota ihtiyaç duyulacak kadar derin ve büyüktü.

Onları bu noktaya getirmeden önce büyük bir yay çizerek dolaştırmak niyetindeydim. Ama Roman aniden durdu.

"Bence bu yönden gideceğiz," dedi başını tam gölün olduğu tarafa işaret ederek.

Roman başka bir şey söyleyemeden, feneri elinden almak için döndüm. Yol burada o kadar da açık değildi; büyük kayalar vardı ve onlarla dolu bir yamaç uzanıyordu. Yavaş yavaş aşağı inmek için bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Gölün çamurlu kıyısına ulaştığımızda kalbim, Nebraska'dan buraya kadar koşarak gelmişiz gibi atıyordu.

Diz çöküp diğerlerinin de aynısını yapmasını işaret ettim. Feneri karşı kıyıya doğrultup açıp kapadım, açıp kapadım, açıp kapadım...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Roman. "Bu bir işaret," diye yalan söyledim. "Onlara dost olduğumuzu bildirmek için. Bir güvenlik protokolleri var."

Ama bu hareketim kesinlikle protokolün bir parçası değildi.

İşte geldik, diye düşündüm. *Gelip bizi alın.*

"Uuu," diye fısıldadı Priyanka ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak. "Bu çok esrarengiz oldu."

"Evet," diyerek kabul ettim.

Roman gölün diğer tarafına bakarak, "Sanırım birini görüyorum," dedi. Tabii ki hemen ardından karanlık suya bir şey girerken yüzeyde hafif hareket belirdi. Gecenin karanlığında bir tekne ve içinde kürek çeken tek kişi. Kürekler suda kolayca ilerliyordu. El fenerini öyle sıkı tutuyordum ki pillerinden birinin kıvılcımı beni çarptı. Pazen giysiler... Açık renk saç...

Liam değildi.

Tekne bize yaklaştığında, küreği çeken kişi kalan mesafeyi anlamak için bize doğru döndü. Onu gerçekten tanıdım. Lisa'ydı; üç yıl önce almaya gittikleri ilk gençlerden biriydi. O da benim gibi on sekiz yaşındaydı ve bu noktada, muhtemelen Haven'daki en büyük Psi'lerden biriydi.

Liam değil. Ruby değil.

Lisa baktığında yüzü beni tanıdığını belli edercesine parladı. Planımın son işe yarar parçasını da devreye soktum.

"Sen de kimsin?" diye seslendim.

Kayığın ortasından donakaldı. Roman arkasına uzanıp elini silahına götürdü.

"Seni tanımıyorum," dedim sert bir ton takınarak. *Ve sen de beni tanımıyorsun. Hadi Lisa...* "Sorumlu Psi de nerede?"

Lisa'nın ağzı açıldı. Kapandı. Korku yüzüne yayıldı.

Gelen kişi Liam ya da Ruby olmalıydı. İşler o kadar da değişmiş olamazdı, özellikle de güvenlik söz konusuysa.

Bir sorun vardı. Burada başka bir şey oluyordu.

Priyanka omuzları geride arkama geçti. "Bir sorunumuz mu var?"

Roman diğer tarafıma yaklaştı. Karşımdakiler başka birileri olsa, kaçmamı engellemeye çalıştıklarını değil de beni korumaya çalıştıklarını düşünürdüm.

Kimse tek kelime söylemedi ve zaten bu yüzden çıtırdayan dalın sesini duyabildik. Bir an sonra bir ses, "Bırak onu!" diye seslendi.

Yüzleri, siyah kayak maskeleriyle gizlenmiş altı kişi arkamızdaki ağaçlardan ellerinde bir dizi tüfek ve tabancayla fırladı. Koyu renk gömlek ve pantolonlarla gizlenmişlerdi ve hiçbiri askerî giysiler olmasa da bir akşam pususu için yeterince iyiydi. Arkamız dönükken Lisa'nın gölde yavaş yavaş yaklaşmasıyla dikkatimizi dağıtıp bizi çevrelemişlerdi.

İçlerinden uzun boylu bir genç öne çıktı. Parmağını tüfeğinin tetiğine götürüp konuştuğunda sesi daha sakindi. "Silahını bırak."

Arkama dönme fırsatı bulamadan Roman silahı eline almıştı bile. Bakışlarını bir tehditten diğerine çevirirken yüzünde yeniden o korkunç, ifadesiz maske belirdi.

Onları alt edebilir. Fark ettiğim gerçek mideme keskin bir bıçak gibi saplandı. Roman işi şansa bırakacak bir tip değildi. Verilen emre karşı geliyorsa bu, onları yeneceğini bilmesindendi.

Uzanıp elimi silahın namlusuna koydum. Bana baktığında gözlerinde buz gibi bir boşluktan başka bir şey yoktu. Güçlükle yutkunmasını izlerken silahı yavaşça aşağı indirdim.

Sonunda güvenlik kilidini yeniden çekti ve önündeki genç adama doğru fırlattı. Priyanka'ya attığı bakıştan ya da onun altındaki mesajdan hiç hoşlanmadım. Ellerim başımın

arkasında yerde diz çöktüm.

"Sırf yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum," dedim. "Ben de silahlıyım."

"Başka silahları var mı diye kontrol edin."

Lisa farklı maskeli bir gence başını sallayınca kız da öne doğru çıkıp hızlıca beni yokladı. İşi bitince beni tekmeledi; toprak ağzıma dolmadan hemen önce zor durdum.

Roman, "Ona bir daha dokunayım deme sakın," diye uyardı. Şaşkınlıkla üzerindeki tek silahın tabanca olduğunu gördüm. Priyanka'da buldukları tek şey ise iki telefon oldu. Lisa onlara baktığımı görüp telefonları pazen kapüşonunun cebine attı.

Bizi ayırın, diye yalvardım içimden. *Beni onlardan, neler olduğunu öğrenmeye yetecek kadar ayrı tutun. Bizi ayırın. Onları eve götürmeyin.*

"Açıklayabilirim," diye başladım.

Çocuk, beni kolumdan tutup ayaklarımın üstüne kaldırdı. "Haklısın, kesinlikle açıklayacaksın."

Priyanka, kendine doğrultulmuş silahları görmezden gelerek tehditkâr bir adım attı. "Bak şimdi, bir hanımefendiyle böyle konuşulmaz, değil mi?"

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak elimi kaldırdım. "Önemli değil, sorun yok."

Maskeli genç kolumu sıktı. Tehditkâr değildi; aksine beni telkin eder gibiydi. "Diğerlerini Çukur'a götürün. Bunu sorgulayacağız."

"Hayır!" Roman öne fırlarken kendisini tutan iki gence bir de ona silah doğrultan üçüncüsü eklendi. "Hayır, yap-

mayın... Lütfen..."

O tek kelime nefesimi kesmeye yetmişti. Lütfen... Kendimi zorlayarak olan biteni şaşkınlıkla ve kederle izleyen Lisa'ya döndüm. Oynadığım oyun elime yüzüme bulaşmaya başlamıştı.

Roman'ın yüzündeki öfke gerçekti. Sesindeki korku gerçekti.

Diğerleri Priyanka'ya döndü. Kız ellerini kaldırdı. "Bu konuda dramatik davranacak değilim." Sonra bana doğru son bir baş hareketiyle ekledi: "Ama onun kılına zarar verirseniz sizi doğduğunuza pişman ederim."

Çocuk beni Lisa'ya ve kayığa doğru götürüp binmeme yardımcı oldu. Silahını öyle inandırıcı şekilde çekmişti ki tüm oyunu açığa çıkarmadan diğerlerine ne olduğuna bakmam mümkün değildi.

Küçük kayığı yeniden suya doğru çekti ve bir şekilde üçümüz de rahatça sığabildik. Uzaklaşırken ay ışığı altında parlayan sulardan yükselen serin ve nemli havayı ciğerlerime çektim. Aramızdaki mesafe arttıkça olanları daha az anlar oldum. Ayrılmamak için direneceklerini, beni kullanma fırsatı bulamadan ellerinden kaçırmayı istemeyeceklerini sanıyordum. Ama...

Ama öyle olmadı.

Çocuk yüzündeki maskeyi çıkarıp derin bir nefes almadan önce kıyıya sadece onlarca metre kalmıştı. Jacob.

"Ne oldu böyle?" dedi.

"Cidden," dedi Lisa, biraz titrek bir hâlde.

"İyi misin?" Jacob hatırladığım zamana göre bir kırk san-

tim kadar uzamıştı. Kayıkta otururken bile gözlerimin içine bakmak için hafifçe eğilmesi gerekiyordu. Orijinal üçlü arasında en sessiz ve hatta en utangaç olan oydu. O zamanlar hem görünüş hem de enerji olarak Chubs'a benzediğini düşünürdüm. Şimdiyse Chubs'ı bir hamlede havaya kaldırabilir gibi görünüyordu.

"Zu?" dedi, biraz endişeyle. "Seni onlardan uzak tutmamızı istedin, değil mi?"

"Evet," dedim. Geriye bakmamak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım.

"Normal prosedürü kullanmadın gerçi ama... Unutup unutmadığından emin olamadık," dedi Lisa. Son kısımda biraz tereddüt etmişti. "Uzun zaman oldu."

"Şu X sembolünü kullanmak zekiceydi," dedi Jacob. "Miguel hemen anladı. Evin arkasından kürek çektik ve yanınıza gelmek için uzun yoldan dolaştık. Oyalanarak iyi iş çıkardın."

Bununla gurur duymak istedim. Ya da sadece bu delice planın işe yaramış olduğunu kabul etmek. Her nasılsa, sadece...

Lütfen...

"Ben iyiyim ve evet, amacım buydu," dedim sığ suya ulaştığımızda. "Yeni edindiğim şöhretimin benden önce geldiğini söyleyebiliriz, değil mi?"

Bu çocukları tanıyor sayılmazdım; tanışıklığımız yalnızca dakikalar sürmüş, bir saatlik bir etkileşim bile olmamıştı. Hepimiz Ruby ve Liam'ın parlak takımyıldızına girmiştik.

Ama o anda, bana anlayışla bakan gözleri ve masumiyetimi anında kabul eden varsayımlarıyla ikisine de sarılıp on-

ları asla bırakmayabilirdim.

"Dinle," diye başladı Lisa rahatsız bir şekilde. "İçeri girmeden önce..."

Kayık durdu ama ne Jacob ne de Lisa inmek üzere harekete geçti. O anda hatırladım.

"Neredeler?" diye sordum.

"Charlie söylemedi mi? Ruby ve Liam iki hafta önce çocukları toplamak üzere çıktılar," dedi Jacob. "Ve ikisi de geri dönmedi."



Üç Yıl Önce

SALI GÜNLERİNDEN GERÇEKTEN NEFRET EDİYORDUM.

Dünya pazartesi günlerinin haftaya rahat bir geçiş yapmak için ideal olduğuna karar vermiş gibiydi ama salı günleri... İşte asıl mücadele onlardı. Telefonum aniden susup tüm arkadaşlarım onlarca toplantı içinde kaybolurken apartmanın boşaltılıp sessizleşmesi o gün başlamıştı. Daha da kötüsü, Bayan Fletcher'ın salı günleri matematik günümüz olsun demesiydi.

Matematikle bir sorunum yoktu; hatta hoşuma bile gidiyordu. Hayattaki her şeyin aksine, göründüğü gibiydi ve doğrudandı. Sadece bir doğru cevap ve genellikle ona ulaşmak için tek bir doğru yol vardı. Yazarken veya okurken olduğu gibi tek bir kelimenin cümlenin anlamını değiştirebileceği belirsizlikler yoktu. Matematik iyiydi.

Sorun şuydu ki bu, Chubs'ın bana bir buçuk yıl önce öğrettiği matematikti ve Bayan Fletcher bildiğim konuları atlamayı reddediyordu çünkü ona göre gerçek bir kavrayış, ancak birbiri ardına eklenen yapı taşlarıyla mümkün olurdu.

Yakındaki oturma odasında bir yerde, telefonumdaki metin uyarısı neşeli bir tonla çaldı.

Daha dik oturup kahvaltı masasının kenarına bir göz atmak için sandalyeme yaslandım.

Onu nerede bıraktım?

O açıdan görebildiğim tek şey Nico'nun sırtıydı. Kulağındaki ses yalıtımlı kulaklıklarla kanepeye oturmuş, geçen hafta boyunca kodladığı yeni programı yazıyordu. Dikkatini çekmenin, mesajı kimden geldiğini görmek için kontrol etmesini sağlamanın bir yolu yoktu. Aylar boyunca süren en kötü kâbusların ardından nihayetinde onlar olup olmadığını görmenin bir yolu yoktu.

"Hayır." Bayan Fletcher, kontrol etmekte olduğu çalışma sayfasından başını kaldırmadı. Kırmızı kalemi cebir problemleri üzerinde hareket edip doğru cevapları geçerken yanlış olan birkaçını işaretledi. "Denklemlerini bitir."

Kalemimi bırakıp ona en tatlı gülüşümle baktım. Vida'nın bana yasa dışı olması gerektiğini söylediğim gülüşümle.

"Peki ya–"

"Hayır."

"Hem neredeyse öğle yemeği zamanı geldi–"

"Hayır."

Çenemi sıktım. Çıplak ayaklarım kiremitlerin üzerinde, her küçük hareketle başparmaklarımda elektrik akımını hissedene dek, titredi. Ya bir mesaj göndermek için sadece bir saniyeleri varsa ve hemen bir cevaba ihtiyaç duyuyorlarsa? Ya aylarca tekrar ortadan kaybolmadan önce onlarla konuşmak için tek zamanım buysa?

Ya... Bu Chubs ise ve en kötüsünün yaşandığını söylemek için bana ulaşmaya çalışıyorsa?

Sesimin bu kadar sinir bozucu çıkmasını istememiştim ama yine de engel olamadım. "Bunun gerçek bir okul olmadığını biliyorsunuz, değil mi? İzin almaya ihtiyacım yok."

Bayan Fletcher sonunda kendi kalemini bırakıp başını kaldırdı. Oturma odasındaki telefon bir kez daha öttü ve her nasılsa bu defa öncekinden daha acil bir ses tonuyla çalmıştı.

Üzgünüm Bayan Fletcher, bunun arkadaşlarımdan biri olup olmadığına bakmam gerekiyor... Evet, hani şu altı ay önce kaybolanlar? Bilirsin, aranan kaçaklar?

"Zamanını boşa harcadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu sonunda.

Cevap basitti: Hayır. Ama kelimeyi bir türlü söyleyemedim.

Odaya baktı. Bakışları Cate'in mutfak duvarında asılı duran ve aylarca yenen hazır yemeklerin ardından hâlâ kullanılmayan tencerelerinden Nico'nun bizi görmezden geldiği oturma odasına kaydı.

Tam olarak neye baktığını anlayamıyordum. Apartmandaki her şey garip bir şekilde çok yeni, çok mükemmeldi. Bana daha küçükken sahip olduğum ve tüm dekorasyon malzemesi ve mobilyaların ambalajlı, mükemmel tonlarda ve odalara uyacak minyatür boyutlarda olduğu o oyuncak bebek evini hatırlatıyordu.

Aslında mobilyaların çoğu, sözleşmeye daire kiralanırken dâhil edilmişti. Oturma odasındaki kanepe ve sandalyeler, sanki halıdan çıkan mantarlar gibi garip bir karışık desene sahipti.

Cate sabahın erken saatlerinde eve gelmiş olmalıydı çünkü sehpanın kenarında dengelenmiş yeni klasör yığınları vardı. Muhtemelen o ve Vida şu anda hangi projede görevlendirilmişlerse onda çalışmaya dönmeden önce duş alıp üzerini değiştirmeye yetecek kadar zamanı vardı.

Dışarıdalardı ve cebirle değil gerçek işlerle uğraşıyorlardı.

Bayan Fletcher sadece kırklı yaşlarının başlarındaydı ancak son birkaç yıl çifte stres, çifte korku, çifte öfke taşımış ve bunun etkisi hepimizde farklı şekillerde görülmüştü. Ağzının her iki tarafında iki derin somurtma çizgisi vardı. Biri öğrencileri için, diğeri de hayat azıcık adil davransa şu an kendisiyle birlikte mutfak masasında oturacak olan oğlu için diye karar verdim.

"Yaşadıklarından sonra bir rutine adapte olmak zor olmalı," dedi usulca. "Eminim gördüklerinden sonra bu dayanılmaz derecede sıkıcı geliyordur."

Cate'in yeni dairesindeki odamı yerleştirmeme yardım ettikten sonra Chubs'ın bana söylediği aynı sözleri ona fısıldadım. "Sıkıcı iyidir."

O gittikten sonra tek başıma oturup Nico için yeni bir yatak getiren taşıyıcıların seslerini dinledim. Dairedeki diğer odaların aksine, bizim iki küçük yatak odamız döşenmemişti. Nakliyeciler onlara konuk odaları deyip duruyordu ve Cate de her seferinde onları düzeltiyordu. Ama bunda gerçeklik payı da vardı. Chubs, Vida ve Psi Konseyi'nde çalışan diğerlerinin oturacağı binada kendi dairemi almak için onay verilene kadar burada kalacaktım.

Cate'i seviyordum hem de çok. Ancak bu düzenlemede

ikimizin de gerçek bir seçim şansı yoktu. Yasa, on sekiz yaşının altındaki tüm Psi'lerin, Psi olmayan bir vasi ile yaşamak zorunda olduğunu söylüyordu ve o, arkadaşlarımın tamamen güvendiği tek yetişkindi. Cate de hayır diyemeyecek kadar kibar bir insandı.

Şimdilik yatak odası benim mabedimdi. Cate, onu istediğim gibi boyayıp dekore etmeme izin verdi ancak bu bana hiç doğru gelmiyordu. İstediğim tek şey bir kapıydı. İstediğim zaman açıp kapatabileceğim bir kapı. Dışarıdan değil içeriden kilitlenen bir kapı. Kendi alanımı dünyanın geri kalanından ayıran bir kapı.

Sıkıcı gerçekten de iyiydi. Her gece aynı yatağa uzanıyordum; uykuya dalarsam neler olur diye korkmama gerek yoktu.

Bayan Fletcher, "Sıkıcı değilse o zaman... aptalca. Bir anlamı olur mu bilmiyorum ama sanırım seni az da olsa anlıyorum," dedi. "Dünyanı sarsan böylesi bir olay yaşadığında her şey önemsiz gelecektir. Gereksiz. Ama lütfen... Tek istediğim bu konuda sabırlı olman. Dünyaya açılmadan önce öğrenebileceğin her şeyi öğren. Bu, kimsenin sizden alamayacağı bir şey."

Kâküllerimin altından ona baktım. "Benden alacakları başka ne var ki?"

"Umarım bunun cevabını asla öğrenmezsin." Bayan Fletcher arkasına yaslanarak yumuşak bir nefes aldı. "Tamam. Kısa bir mola verelim... Ama mesajına baktıktan sonra telefonu kapat, tamam mı?"

Sandalyemi arkaya itip koşmamak için kendime hâkim olmaya çalışarak oturma odasına yöneldim. Nico, ben ya-

nından geçip koltukta telefonumu ararken başını kaldırıp baktı. Sandalyelerden birinin yanındaki masayı işaret etti.

"Teşekkürler..." diye başladım.

Ama bana küçük bir gülücük verip işine geri döndü.

Telefonun ekranı tersti ama Vida'nın bana aldığı pembe kılıf, dağınık duran gazetenin altından seçilecek kadar parlaktı. Her adımımda kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Telefonu çevirdiğim anda tüm hevesim kayboldu.

Chubs'tı.

'Aile yemeğini cuma yerine bu gece yapabilir misin?'

'Sence başka ne tür planlarım olabilir?' Aslında yazmak istediğim buydu. Bunun yerine şunu yazdım: 'Tabii. Sende mi yoksa Vi'de mi?'

'Bende. Neden saat 6.30'da parkta buluşmuyoruz?'

Pencereden dışarı baktım. O hafta hava, karla karışık yağmurla dondurucu yağmur arasında gidip geliyordu. Hem onun dairesi hem de Vida'nınki dinleniyordu. Dışarıda buluşacaksak bu, benimle yalnız konuşmak istediği bir şey olduğu anlamına gelirdi.

Evini ilk defa ziyaret ettiğimde mikrofonların pillerinin küçük iğnelerini hissetmiştim. Daha sonra, Cate'le buluşmak için beni dışarı çıkarırken onlar hakkında endişelenmememi söylemişti; böcekler onların güvenilirliğini pekiştirecekti.

"Pekâlâ, Suzume, hazır mısın?" dedi Bayan Fletcher.

Chubs'ın son mesajını hızlıca cevapladım ve söz verdiğim gibi telefonu kapattım. Önümüzdeki iki saat boyunca nasıl odaklanacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Hazırım."

***

Chubs beni Meridian Hill Park'taki en sevdiği noktada bekliyordu. Cruz ve diğerlerinin, rehabilitasyon kamplarının her birinden en az bir temsilciyi içeren Psi Konseyi üyeleri için ayırdığı küçük daireli binanın birkaç blok ötesindeydi. Şehrin diğer yeşil alanları ve anıtlarıyla birlikte yeniden açıldığında bakımı yapılmış olmasına rağmen en etkileyici özelliği olan büyük çeşme hâlâ kapalıydı ve yakındaki yansıma havuzunu dolduran tek su, yağmur suyuydu.

Chubs bunu umursamıyor gibiydi. Çıkıntıya oturmuş, çeşmeye bakıyordu.

Yaklaşırken ayaklarım yavaşladı. Onu görünce her nasılsa içime bir sancı saplandı. Cildimin altındaki iğneleri durdurmaya çalışarak kolumu ovuşturdum. Sırılsıklamdı. Kış mevsimine uygun giyinmişti ama yağmur beklemediği belliydi. Şemsiyesi yoktu. Benimki gibi örgü beresi de. Kafamı yana yatırdım. Eldiven bile giymemiş miydi?

Ters giden bir şeyler vardı.

Çenesini atkısının içine daha da sokup çıplak ellerini birbirine sürtüyordu. Yanındaki ıslak evrak çantası, diğer tüm iş ve hükûmet tiplerinin evlerine gitmek üzere aceleyle parkın kesişen yolları boyunca taşıdıklarının neredeyse aynısıydı. Genç bir kadın onu gördüğünde durup baktı; neredeyse takılıyordu.

Farkında olmadan dengesini sağlamak için uzandı ancak kadın kolunu hemen kendi yanına çekti ve başını yere indirip tek kelime etmeden aceleyle uzaklaştı.

Kalbim yüzünde gördüğüm şaşkın ifadeyle bir yumruk

gibi sıkışıp kaldı. O kadının Chubs'ın nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Başımı sallayıp burnumdan güçlükle derin bir nefes aldım. Yaptıklarımızın amacı buydu. O ve diğerleri bu yüzden Konsey ile birlikte çalışıyorlardı. İnsanlara korkmaları için hiçbir neden olmadığını kanıtlamamız gerekiyordu.

Kadın korkmuyordu, dedi zihnimdeki bir ses. Onun neye benzediğini biliyordum ve bu korku değildi. *Tiksiniyordu.*

Birkaç adım ötede gazete okuyormuş gibi yapan Chubs'ın güvenlik ajanı Frank kaşlarını çattı ama o sadece arkasına yaslanıp ellerini dondurucu taşın üzerine koydu. Omuzlarını, soğuktan korunmaya çalışıyormuş gibi kulaklarına doğru kaldırdı. İfadesinin kadın yüzünden mi yoksa aklındaki bir şey yüzünden mi gerildiğini anlamadım ama iki seçenek de hoşuma gitmemişti.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken yağmur iyice şiddetlenmiş, pembe şemsiyemi dövmeye başlamıştı. Sonunda Chubs, su birikintilerinden sıçrayan hızlı adımlarımın sesine doğru döndü.

"Yürüyüş için güzel bir akşam seçtin," dedim şemsiyemi ikimize de tutarak. Chubs'ın gülümsemesi hakkında gerçekten sevdiğim şeylerden biri de nadir rastlanır olmasıydı; bunu görünce bilirdiniz ki karşınızdaki içten bir gülüş.

"Hey..." Birdenbire gözlükleri ardından bana odaklandığını fark ettim. "Bekle, güvenlik ajanın nerede?"

Aurelia'yı kastediyordu. Frank'ten bile daha nazikti ve bana saçımı nasıl öreceğimi öğretmişti. "Çağırıldı. Ofis artık halka açık bir figür olmadığımı ve ihtiyaç duyduğum her şey için Cate'e güvenebileceğimi söyledi."

Frank bize bir bakış attıktan sonra parkı rahat bir tavırla taradı. Ayağa kalktı, gerindi ve karşımızdaki yolda oturarak bize biraz daha alan vermek üzere harekete geçti. Üzerindeki kumaş pantolon mevsim dışı görünse de zaten mevsime uygun giyinmeye vakit harcayan biri olduğunu düşünmüyordum.

"Göreceğiz bakalım!" diye söylendi Chubs. "Halka açık bir figür değil miymişsin? Sanki ismin ve yüzün aylardır haberde değilmiş gibi. Daha geçen gece, kanallardan birinin röportajını yeniden yayınladığını gördüm! İnanılmaz. Bunu tam olarak kime duyuracağımı bili–"

"Sence Frank'in sadece bir çift pantolonu mu var?" diye böldüm. "Derin düşüncelere dalmak için kışın ortasında dışarıda oturmayı alışkanlık hâline getireceksen belki de ona bir çeşit yünlü pantolon hediye etmeliyiz, ne dersin?"

"Giysilerini dolabından çalıp yenilerini sipariş etmeyi düşünme sakın," diye uyardı Chubs.

"Ama onlar içinde çok hoş görünüyorsun, hem tüm bedenleri de doğru seçmemiş miydim?" dedim.

Chubs, Betty'de seyahat ederken bile görünüşüne her zaman özen gösterirdi. Liam, gömleklerini ütülediği için onunla alay ederdi ama Chubs böyle biriydi; güvenilir ve düzenli bir insandı. İlk birkaç basın toplantısında, babasının eski takım elbiselerinden birini ödünç almak zorunda kalmıştı ve takım ona tam uymuyordu. Yenisini almak için ailesinden para da isteyemezdi çünkü babası açık kalp ameliyatı geçirdiğinden tıbbi masrafları karşılamaları gerekiyordu.

Cate'e, Chubs için küçük bir kıyafet ödeneği ayırıp ayıramayacaklarını sordum. Böylece uygun iş kıyafetleri bulmak

için bağış kutularını karıştırmak zorunda kalmazdı. Cruz'a dilekçe verdik ve bana Chubs'ın koleksiyonuna ekleyeceği giysilerin parasını kazanıncaya kadar dönüşümlü giyebileceği üç yeni takım elbise bedeli için kişisel bir çek yazdı. Ancak düzenli bir maaş muhtemelen yıllar kadar uzaktı. Vida da o da şu anda yalnızca konut ve mutfak masrafına yetecek maaşla çalışıyorlardı çünkü Birleşmiş Milletlerin Gray'i devirdiği ayları izleyen o dehşet verici ve yanlış yönetilen dönemden geçiyorduk.

Chubs, parklarda insanlar ondan kaçarken ya da ofisine metroyla giderken ona hakaretler ederken hiç durmadan çalıştı. En azından görünüşü konusunda iyi hissetmeyi hak ediyordu.

"Başka birinin dairesine girdiğimi düşünmeme sebep olmuştun. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum..." Chubs'ın gözleri kısıldı. "Tamam, bu kadar dikkat dağınıklığı yeter. Seni buraya bir ajan arabayla getirmediyse nasıl geldin? Metroya yalnız bindiysen lütfen yalan söyle."

"Metro şimdi tamamen güvenli."

"Kim söylüyor?" dedi.

"Sen! Geçen hafta yaptığın konuşmada. Hani şu binmek için neden özel ücret kartlarına ihtiyaç duymadığımızı anlatan konuşmanda," dedim. "Ayrıca, sana da merhaba."

Chubs, jilet gibi bir takım elbise ve koyu renk bir palto giyip ilk çalışma günü için ona seçtiğim mavi kravatı takmıştı. Yakasına taktığı mavi iğne ile neredeyse aynı renkteydi. Saçlarımı omuzumdan geriye attım ve dışarı çıkmadan önce paltoma iliştirdiğim sarı iğneden kurtardım.

"Merhaba," dedi ve şemsiyeden kaçınarak bana dikkatli-

ce sarıldı. "Ama cidden, buraya nasıl geldin?"

Omuzunun üzerinden, "Bayan Fletcher beni araçla getirdi. Yola çıkmadan önce de seni görene kadar bekledi," diye açıkladım. "İyi misin? Bu senin için gerçekten çok uzun bir kucaklama da..." Korkunç düşünce bir saniye sonra zihnimde belirdi. "Vi mi? İyi mi?"

Geri çekildi. "O iyi. Biraz oturmak ister misin?"

Yağmur, şapkam ve omuzlarıma buz gibi iniyordu. Gülümsüyor muyum yoksa salyalarım mı akıyor, soğuktan anlayamıyordum. "Hmm... Tabii..."

Chubs, sadece büyük bir sır saklamaya çalıştığı ve başarısız olduğu zamanlarda böyle temkinli davranırdı. Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor; daha sağlam bir yer arıyormuş gibi ayaklarını zeminde kaydırıp duruyordu. Liam buna gergin karınca dansı derdi. Amerika'nın geri kalanı da yakında her sözüne inanmayı öğrenecekti çünkü söylediği yalanı boynuna doladığı bir çapa gibi taşırdı.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var," diye başladı.

Nabzım hızlandı. Derin bir nefes alarak başımı salladım. Chubs çantasını çözerek içine uzandı. Birkaç nemli kâğıt çıkartmadan önce de Frank'e baktı.

"Seninle okumanın önemi hakkında konuşmak istiyorum," diye bitirdi.

Bana uzattığı kâğıtları alarak baktım.

"Çünkü zaten yeterince okul çalışmam yoktu, değil mi?" diye sordum.

"Seveceğini düşündüğüm birkaç kitap ve hangisini okuyacağına karar vermene yardımcı olacak basılı birkaç eleştiri

buldum. Okumak hayatını değiştirebilir," dedi. "Ve zihnini açıp–"

"Bugün zaten eğitimin önemi hakkında bir ders aldım," diye kestim. Gazeteyle yüzüne vurmak bir anda çok cazip göründü. Bana sadece –başımı indirip kitabın başlığına baktım– *Watership Down*'ın eleştirisini okumamı söyleyecekse tüm bu gizeme ne lüzum vardı? "Cidden mi?"

Eğilip parmağını yazının kenarında gezdirdi. "Notları, eskiden ailemle yaptığımız gibi karşılaştırabileceğimizi düşündüm."

Biraz zaman alsa da ne demek istediğini anladığımda neredeyse banktan zıplayacaktım.

"Sen..." diye yutkundum. Boğazımı temizleyerek devam ettim: "Bu eleştirmenlere güveniyor musun?"

"Evet," dedi. "Yıllardır."

Onlardı. Chubs'la ailesinin kaçışı sırasında nasıl mesajlaştıklarını bir tek Ruby ve Liam biliyordu. Eleştiriye bu defa daha yakından baktım; kullandıkları çevrimiçi mağazadan gelen bir e-postaydı ve başlığı da 'EleanorRigbyyy kullanıcısından Bir Tavsiye'ydi.

Rahat bir nefes alırken neredeyse altı aydır içimde hissettiğim dehşet nihayet kayboldu. *İyiler. Hayattalar.*

Ama bu korku bitince kalbimde başka bir şey için bir boşluk kaldı. Çok sıcak ve dokunulmayacak kadar yakıcı bir şey. Bakışlarını kaçırmadan önce, Chubs'ın yüzünde de aynı hissi gördüm. İkimiz de bunu kelimelere dökmedik ama aramızda iki ucu keskin bir bıçak gibi şekillendiğini hissettim.

Gittiler.

"Neden onları eve götürüp ilk önce hangisini okumak istediğini düşünmüyorsun?" Chubs sayfaları elimden alıp onları çantama sığacak kadar küçük bir şekilde katladı. "İçeri girelim mi? Açlıktan öldüm. Umarım yine İtalyan yemeği söylemiş olmamın kusuruna bakmazsın."

Yirmi blok yarıçapında yeniden açılabilen tek bir restoran vardı ve o da Italia North'tu.

"Bir gün senin sarımsaklı ekmek tutkuna sahip olabilmek için can atıyorum," diye takıldım ve kolumu, uzattığı koluna geçirdim. Frank biraz arkamızdan gelirken ikimiz Chubs'ın dairesine doğru yürümeye başladık.

Bu bizim yeni normalimizdi, tıpkı yeni hükûmet ve onların yeni yasaları gibi. Parklar yeniden açıldı. Toplantılar yapıldı. Okul başladı. Biz kaldık.

Onlar gittiler.

Chubs'ın bana iş hakkında anlattığı ve okul hakkında sorduğu şeylere rağmen kelimelerin zihnimde tekrar tekrar dönmesini engelleyemedim. Çoğunlukla daha iyi, normal ve en iyisinden sıkıcı hayatlar yaşarken bile.

Onlar gittiler.

Neden olduğunu anlıyordum. Yaptıkları seçimi anlıyordum. Fakat bir parçam asla dördün nasıl olup da ikiye döndüğünü anlayamayacaktı.

***

O sabah saat üçte daireden gizlice çıkışımı duymamasının sebebi Cate'in tamamen tükenmiş olmasıydı. Üzerimde

örgü berem, çizgili süveterim, ceketim ve yırtık astarlı bir çift çizme vardı. Bu kombin bile binanın arka kapısını açıp ara sokaktan içeri girdiğimde yüzüme vuran şiddetli soğuk hava ve yağmur damlalarını engellemeye yetmemişti. Binanın çöp konteynırını geçtim ve park hâlindeki birkaç aracı atlayarak doğru olanı aramaya başladım.

"Hey!"

Dönerken ayaklarım ıslak kaldırımın üzerinde kaydı. Sıra dışı koyu mavi sedanın iç ışığı yanınca Chubs'ı sürücü koltuğunda gördüm. Ağzının üzerine çekilmiş siyah bir balıkçı yaka giymişti ve neredeyse gözlerini kaplayacak kadar aşağı inen siyah bir bere takıyordu.

Bir an hatırlayana kadar arka kapıya yöneldim. Sadece ikimiz vardık. Ön yolcu koltuğuna döndüm ve kapıyı sessizce arkamdan kapattım. Havalandırmadan çıkan sıcaklık kemerimi takarken yüzüme çarptı ve Chubs geri vitese takıp sokağa çıktı. Sonunda kazağın boğazını konuşacak kadar aşağı çekmeden önce caddeyi bir kez daha taradı.

"Vi de gelmek istedi," diye açıkladı, "ama üçümüzün aniden ortadan kaybolmasının çok şüpheli olacağını düşündük," dedi.

"Bence ikimizin gidişi de oldukça şüpheli olacak," dedim.

Öne doğru eğilip önümüzdeki karanlık sokağa bakarken parmakları da direksiyonun üzerinde oynuyordu. Nihayet hızlandığında ön cam silecekleri daha çabuk ve daha çok çalışmaya başladı.

"Vi, Cate'e bugün seninle bir seyahate çıkacağımızı bildirdi," dedi. "İkisi Frank'i neden bıraktığımıza dair iyi bir bahane bulurlar. Teorik olarak hafta sonları izinliyim..."

"Bugün çarşamba," diye hatırlattım.

"Bir hafta sonu izin yapmadığımda çarşamba da pekâlâ benim hafta sonum olabilir," dedi gittikçe kısılan bir ses tonuyla.

"Asla." Kafamı salladım. "Sen hiç hafta sonu izni kullanmazsın ki. Muhtemelen daha önce sormalıydım ama kimin arabası bu?"

"Vida bunu bizim için... şey, aslında nereden aldığını sormadım çünkü sormamam gerektiğini biliyorum," dedi. "Kendisini kontrol etti. Her türlü GPS veya izleme sisteminden tamamen arındırılmış."

Gerçekten bunu yapmak zorunda kaldı mı? Araba, yaşlarımızın toplamından bile yaşlı görünüyordu. Bırak GPS sistemini muhtemelen jant kapağı bile yoktu.

"Ee..." diye başladı bir süre sonra. "Mesajlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Toplamda üç tane vardı. Liam ve Ruby'den iki, Chubs'tan o sabah onunla buluşma talimatını içeren bir tane. 'Hayattayız ve bize gelirseniz her şeyi açıklayacağız.' İlk mesaj buydu. İkincisi biraz daha karışıktı. 'Blackstone duvar resmine isim yaz, taşı bırak, karşısındaki kahve dükkânından bir şeyler al.'

"Sanırım hâlâ hayatta olduklarını bildiğimiz için minnettar olmalıyız. Yine de tipik Liam işte," diye mırıldandı Chubs. "Asla basit bir şuraya gidin, ben de sizi almaya geleceğim mesajı gönderemez."

"Bize bir bulmaca çözdürmeye çalışıyor değiller," dedim. Talimatlar tam olarak belli olmasa da başlamamıza yeterdi. Blackstone, Virginia'nın güneyinde, birkaç saatte gidilebile-

cek bir şehirdi. Yapmamız gereken tek şey bir duvar resmi ve kahve dükkânı aramaktı. "Sadece dikkatli davranıyorlar."

"Her zaman Lee'nin tarafını tutuyorsun," dedi.

"Hayır, öyle yapmıyorum," diye direttim. "Bazen Vida'nın tarafını tuttuğum da oluyor."

Umduğum gibi gülmedi. Radyoyu da açmadı ama bu beni düşündüğümden daha az rahatsız etti. Liam her zaman arka planda bir şarkı veya haber dönsün isterdi.

Chubs, dirseğini kapıya, başını da avucuna yasladı.

"Seni direksiyon başında görmek her zaman tuhaf olacak sanırım," dedim.

Chubs, "Gerçek gözlüklerim olsaydı Betty'yi arada sırada Liam'dan devralabilirdim," dedi. "Gerçi bana izin vereceğinden şüpheliyim. Araba kullanma konusunda nasıl olduğunu biliyorsun."

"Muhtemelen haklısın," dedim. "Bak gördün mü? Şimdi de senin tarafını tuttum işte."

Sonunda hafif bir gülümseme belirmişti.

"Keşke araba kullanabilseydim," dedim. "Beklemek zorunda olmam o kadar saçma ki."

"Bu ne sabırsızlık," dedi, elini kafama koymak için uzanarak. Bunu yıllardır yapmamıştı. "Direksiyonun başındayken kaç şeyin yanlış gidebileceğini biliyor musun? Diğer sürücüleri hesaba katmıyorum bile. Aslında... hadi araç katliamı içermeyen başka bir şey hakkında konuşalım."

DC sınırlarını geride bırakıp geçide giderken direksiyona daha sıkı sarıldı. Yağan yağmurun pencerelerdeki bulanıklığı arasından önümüzdeki birkaç ay içinde kurulacak olan

yeni otoyol ışıklarının ve kameraların şekillerini seçebiliyorduk. Şu anda ise tek gerçek ışık kaynağımız arabanın kendisi ve başkentin ışık kirliliğiydi.

"Gerçekten her zaman onun tarafını mı tutuyorum?" diye düşündüm yüksek sesle. "Yemin ederim ki bunu bilerek–"

Chubs bana hızlıca bir bakış atıp sonra gözlerini hemen yeniden yola çevirdi. "Bu taraf seçmekle ilgili değil. Bunu hiç söylememeliydim. Üzgünüm. Kan şekerim düştüğünde nasıl olduğumu biliyorsun. O Lee işte... Komik, nazik biri ve yürüyen bir kucaklaşma makinesi gibi giyiniyor."

"Cidden çok fazla oduncu gömleği var," dedim. "Ama sende de o saydığın özellikler var. Beni haksız çıkarmak için şu suratı yapma. Öylesin işte."

"Ben öyle hissetmiyorum," diye itiraf etti. "Ama sizin aranızda farklı bir ilişki olduğunu anlıyorum zaten. Buna saygı duyuyorum. Ben hiç... İnsanlara açılmak benim için daha zor."

Farlar, ön camdan akan yağmur damlalarını yakalayıp kayan yıldızlar gibi parıldatıyordu.

Bir arkadaşlık diğerinden daha iyi ya da daha önemliymiş gibi konuşuyordu. Bu doğru değildi. Onlar sadece farklıydı. Sevgi tam olarak aynıydı. Tek fark Liam'ın küçük bir kız kardeş kaybetmiş olmasıydı; bir parçam hep kendine en azından birimizi kurtarabileceğini kanıtlamak istediğini hissediyordu.

"Seni her zaman anladım," dedim. "Tıpkı senin beni anladığın gibi."

Chubs yutkunarak gözlerini çevirdi. Doğası gereği, bizden biraz daha hızlı yaşardı ama şimdi ona bakınca kalbim

acıdı. Giydiği kıyafetler ne kadar zayıf olduğunu gizliyor ve karanlık gökyüzünün gölgeleri yüzündeki çöküntüleri ortaya çıkarıyor gibiydi.

Arkadaşlarımı görecek olmanın heyecanını yaşayan bencil yanım yüzünden Chubs ve Vida'nın onlarla buluşabilelim diye ne kadar çok plan yaptığını durup düşünmediğim için kendimden nefret ettim. Gizli mesajları veya düzenlemeleri başka kimse anlamasın diye ne kadar dikkatli olmaları gerekmişti.

Yakalanır veya takip edilirsek en fazla riski Chubs üstlenmişti. Vida aktif ajan statüsünü kaybedecek ancak Chubs'ın geçmişi delik deşik edilecekti. Kendi kendine hizmet eden bir yalancıya çevrilirdi. Kongre, onları bilerek yanlış yönlendirdiğini iddia edebilir ve yeminli olduğu için hapse girebilirdi. Psi Konseyi hâlâ başlangıç aşamasındaydı. Vizyonerinin kaybını atlatamazdı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi fazla hızlı bir şekilde.

"Artık DC'de değiliz," diye hatırlattım. "Kimse dinlemiyor."

"Gerçekten, bu..."

"Bana hiç yalan söylemezdin," dedim, ellerimi havalandırmadan çıkan sıcak havaya tutarken. "O yüzden lütfen şimdi başlama."

Chubs iç çekip elini saçlarına götürdü. Genelde kısa kullanırdı ama bu sefer normalden birkaç hafta kadar uzun bir süredir saçını kestirmemiş gibi geliyordu. "Bu... Zor. Hepsi. Beni çok göremediğin için özür dilerim; son zamanlarda da kafam biraz dalgındı. Sadece... bir türlü bitmek bilmiyor.

Bazı insanları mutlu ediyoruz, başka bir grubu öfkelendiriyoruz. İnsanların hakkımızdaki düşüncelerini değiştirmeye çalışıyoruz ve sadece yanlış düşündüklerini hissetmek istemedikleri için kendi düşüncelerine daha derin saplanıyorlar. Konsey'deki herkesin organize olduğundan ve her şeyi okuduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum ancak asıl hedeflerimizi hükûmetin diğer politikalarına uyacak şekilde esnetmek zorunda kalıyoruz. Kafayı yersin, şu iğrenç protesto afişleri ile haberlere çıkan o korkunç insanlar, Kaliforniya'daki o Psi çocuğunu öldürüp bunun nefsi müdafaa olduğunu iddia edenler... Bu... Bir türlü bitmiyor. Tazminatlar konusunda biraz olsun ilerleyebilsek..."

Mahkeme sistemi, IAAN ile hayatını kaybeden ya da hayatta kalıp kamplarda yaşayan çocukları olan ailelerin devlete karşı açtığı sivil davaların birçoğunu çoktan düşürmüştü. Hâkimler her seferinde aynı sebeplerden bahsediyordu. İdare ve Leda Corp, Ambrosia'nın güvenli olduğundan emin olmak için makul testleri yapmıştı. Hükûmetin amacı, su kaynağımıza yapılan biyolojik saldırıları önlemek için kimyasalların kullanımıydı. Yeteneklerimiz ve IAAN'nin temasla bulaşabileceği kaygısı yüzünden, bizi eli kulağında birer tehdit olarak algılamaları için geçerli sebepleri vardı.

Geçici Başkan Cruz, bir anlaşma yapmak için perde arkasında çalışıyordu ancak kesin bir şey çıkması yıllar alacaktı. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki hemen her aile etkilenmişti ve ülke hâlâ borç ve depresyon batağındaydı. Herhangi bir uzlaşı sağlamak için ödeme yapabilecek bir para yoktu.

Müdahale etmedikleri için Gray yönetimi adına resmî bir özür yayınladılar. En azından bu bir başlangıç olmuştu. Ancak Chubs, anma için fon sağlayacak bir tasarı sunduğunda

Meclis Başkanı, ulusun doğru şekilde yas tutmadan önce trajediyi yansıtmak için zamana ihtiyacı olduğu gerekçesiyle bunu gündemden çekti.

Kolunu sıkmak için uzanarak, "Chubs..." diye başladım. Birlikte seyahat ederken geçirdiğimiz onca zaman zarfında onu hiç böyle görmemiştim. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü başıma geleceklerin farkındaydım." Başını iki yana salladı. "Vay canına, dinle beni. Affedersin, Zu. O kadar da kötü değil. Ben sadece sinirliyim. Kendime, zor olsa bile işin iyi olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Bundan bir yıl sonra, bu sinir krizime tekrar bakıp kendime güleceğim."

İşler daha iyi olabilirdi ve olacaktı da. Buna tüm kalbimle inandım. Ama yardıma ihtiyacı vardı. Yükünün ağırlığını omuzlarından almamız için bize daha çok ihtiyaç duyuyordu.

"İyimserliğinin, Ruby'nin Gerçekçilik Takımı'ndan şutlanmana sebep olacağını düşünüyorum," dedim neşeyle.

Chubs, gergin bir sesle, "Gerçeklik Takımı'ndan sıkılmıştım zaten," dedi. Araba hızlandı ve otoyolun diğer tarafındaki kaldırımı onaran işçilerin yanından geçti. "O takımla işim bitti. Duyduğu şüpheler doğru çıktığında gülüp geçen alaycı biri olmak yerine, umut edip değişim için çalışan bir aptal olmayı tercih ederim."

Başımı salladım. "Bu konuda da sana katılıyorum."

Gülümsedi. "Dinlediğin için teşekkürler. Bazen sadece kendi kendime konuşuyormuş gibi hissediyorum."

"Hepimiz seni duyabiliyoruz," dedim. "Hepimiz için konuşuyorsun."

Aynı gülümseme soldu. "Hepiniz için değil."

Kimse dinlemediğinden sonunda aylardır aklımı kurcalayan soruyu sorabilirim.

"Seni hiç incittiler mi?"

"Gitmeden önce beni incitme zahmetine girmediler," dedi Chubs, sesindeki öfkeyi korumak için mücadele ederek. "Bana ayrıldıklarını bile söylemediler."

"Ortadan kaybolmaları hakkında seni sorgulayanları kastettim," dedim sessizce.

Chubs, FBI tarafından benim sorgulanmadığım bir şekilde sorgulanmıştı. Onu haftalardır taciz eden ve her hareketini izleyen aynı adamlar bana bakmak için dönmediler bile. Cate'in dairesine, Ruby ve Liam'ı en son ne zaman gördüğüm hakkında soru sormak üzere İki FBI ajanı gelmişti ancak Cate her zaman yanımızdaydı. Ve bir saat sonra, gitmelerini istedi. O kadardı.

İlk başta bu konuda neredeyse kızmıştım. Tabii, küçük bir kız ne bilebilirdi ki? Ancak sonrasında, soruşturmaların Chubs'a ne yaptığını gördüm.

Kongrenin önünde oturmuş; yemin ederek sözde arkadaşlarının nerede olduğunu bilmediğini söyleyişini ve tüm sorularını, "Bir fikrim yok, ikisiyle de aylardır konuşmadım," diye cevaplayışını izledim. Ajanlar, ailesiyle yemeğimiz sırasında kanıt bulmak için dairesini aramaya gelip sırf onu korkutmak için kitapları dâhil istedikleri her şeyi dağıttıklarında ben de oradaydım. İnanılmaz insanlar olan ebeveyninin muhabirler, soruşturmacılar ve Psi'den tiksinenler tarafından taciz edilmesine ve sonunda Virginia'dan tamamen taşınmak zorunda kalmasına şahit oldum.

Gerçek şu ki küçük olmak beni korumuştu.

"Hayır," dedi bir süre sonra. "Sadece cevaplarını hâlâ bilmediğim sorular sordular."

Katlanmış haritayı bardak tutuculardan birinden aldım. Eyaletin güneyindeki orta kesimde adını daha önce hiç duymadığım küçük bir kasaba olan Blackstone'a doğru rotamızı işaretlemişti.

Kendini biraz daha toplamış bir hâlde, "Üç saatlik bir yolculuk olmalı," dedi. "Acıkırsan bana haber ver. Birkaç şişe su ve protein barı aldım. Arabanın sıcaklığı iyi mi?"

"Her şey harika," dedim ona. "Radyoyu açmamı falan ister misin?"

"Aslında... sakıncası yoksa," dedi, "sessizliği tercih ederim."

Yağmuru izlemek için arkama yaslanarak gülümsedim. "Ben de."

ON BEŞ

Günümüz...

BANA KİMSE BİR ŞEY SÖYLEMEDİ.

Haven'a giden yıpranmış yolu kollarım bağlı bir hâlde, canlı ve güçlü bir tempoda yürüdüm. Genelde pürüzsüz ve bakımlı olan toprak, en son fırtınada etrafa saçılmış yapraklarla ve ayak izleriyle bölünmüştü. Ne zaman ters istikamete giden bir ayak izine rastlasam bunun Liam'ın ya da Ruby'nin olup olamayacağını merak ettim.

Fakat bu düşünce beni sadece öfkelendirdi.

Öfkemin ısısının, bir devre bulup kendini tamamlamak isteyen çaresiz bir elektrik akımı gibi tenimi pençelediğini hissettim.

Bana söylemediler.

İki hafta. Gitmelerinin üzerinden iki lanet hafta geçmişti ve Chubs bana bunu söyleyecek bir saniye bulamamış mıydı? Lisa, hemen onunla temas kurmayı planladıklarını söyledi. Bana bir şekilde, şahsen veya Vida aracılığıyla haber verebilirdi. Sevdiğimiz iki insanın öylece çekip gitmesini ve onlar için en önemli şey olan Haven'ı geride bırakmalarını

umursamayacağımı mı düşünmüştü yoksa?

Titrediğimi biliyordum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmak öfkeli sıcağı içime hapsedip beni içeriden sarmasına sebep olmaktan başka işe yaramadı.

"Buraya son gelişinden beri sayımız biraz daha arttı. Şimdi yaklaşık yirmi çocuğumuz var. En genci dokuz yaşında. Suzume?"

Sonunda bakışlarımı izlerden kaldırdım.

Haven, başka bir hayatta yazlık bir ev olabilirdi. Göl kenarında, birinin isteyebileceği tüm mahremiyeti barındıran tenha bir yerdi.

Liam ve üvey babası, epey bir tadilat yapıp iki katlı basit bir ahşap evi genişletmişlerdi. Koyu yeşiller ve kahverengilerden oluşan o karanlık ve odunsu renkler, mülkün çevresiyle uyum sağlamasına yardımcı olmak için kullanılmıştı. Haven'ı ilk ve son görüşümde, çatısının keskin açılarına rağmen evin belki de çevresindeki ağaçlar gibi ormandan büyüdüğüne dair çılgınca bir fikre kapıldım.

Yaklaşırken tanıdık halatlar ağaçların arasında belirdi ama... Bir dakika. Hâlâ evden çok uzaktaydık ve buraya son gelişimde halatlar bu kadar ileri uzanmıyordu.

Başımı çevirdim ve üzerimizden geçip bir ağaçta düğümlenen halatı izledim.

Devasa, hâlâ yaşayan bir meşe ağacıydı. Yan tarafına dayalı metal bir merdiven, üzerinde de bir kova çekiç ve çivi vardı. Dalların en sağlamları arasına sokulmuş bir ahşap platformun başlangıcı seçiliyordu.

"Bu Ağaç Ev 10 olacak. Liam ne zaman... Eh, birimiz bitirdiğinde," dedi Lisa. "Yerde dokuz tane yaptık. Çocuklar-

dan bazıları Lee'nin inşa ettiği ilk eve gittikten sonra, o ve Ruby onlara biraz özel alan yaratmak için daha fazlasını inşa etmeye karar verdiler. Ondan sonra iş çığırından çıktı çünkü Liam hayır demeyi sevmiyor. Sonuçta elimizde gerçek evlerden daha fazla ağaç ev oldu."

"Harikalar," dedim güçlükle.

"Çocuklar genellikle burada uyuyor. Tabii, hava çok sıcak veya çok soğuk olup onları eve girmeye zorlamadıkça," dedi Jacob.

İçimi saran ani suçluluk duygusu öyle yoğundu ki konuşamadım. Kayıp yıllar hiçbir zaman burada durduğum anki kadar belirgin olmamıştı. Her ağaç ev, kemiğe dayanmış bir kesik gibiydi. Vücudum dönüp kaçma dürtüsüyle gerildi ancak bakışlarımı onlardan ayıramadım.

Kaçırdığın şey bu.

Neden geri dönmemiştim?

Sensiz ne yaptıklarına bir bak.

Neden aramak için bir yol bulamadım ki?

Buraya ait değilsin.

Boğazıma uzanıp düğümü ovalayarak dağıtmaya çalışmamı sağlayan işte bu son düşünceydi.

"Haven'ı onaylamadığını biliyorum..." dedi Jacob. Aklımdan geçenleri yanlış anlamıştı.

Ellerimi kaldırıp sözünü kestim. "Öyle değil. Asla öyle değildi."

"O zaman neydi?" diye sordu Lisa.

"Lisa..." Jacob araya girdi.

"Hayır, bilmek istiyorum," dedi Lisa, bana daha iyi bak-

mak için dönerek. "Geri dönmedin ama onlar döneceğini ummaktan asla vazgeçmediler."

Sözlerindeki suçlama, bir süre atlatmayı başardığım bir gerçeğin farkına varmamla bir olup beni gafil avladı.

Onları incitirdim. Lisa'nın, Jacob'ın ve buradaki tüm çocukların sevdiği o iki kişiye zarar verirdim. Eski yaralar bile doğru miktarda baskıyla yeniden açılabilirdi.

Çığlık atmak istedim. Yumruğumu en yakındaki ağaca indirip aramızdaki sessizliğin kan gibi akıp gitmesini istedim.

Bunun yerine derin bir nefes aldım. Ellerimi arkamda yumruk yaptım. Mel'in beni eğittiği o dikkatli ve sakin ses tonuyla konuşmaya başladım. Ve bu hissizleştirici otokontrol benim zırhım oldu.

"Haven gibi yerlere ihtiyaç duymadığımızdan emin olmak için çalışmak istedim," dedim. "Onların yardım etme şekli bu; benim de kendi yöntemlerim var."

Veya en azından vardı.

Haven hükûmet tarafından onaylanmamıştı. O ve onun gibi başka yerler asla olmayacaktı çünkü çocukları hükûmetin koruması ve gözetimi dışına çıkarıyorlardı. Bu yerler, Psi'yi bir zamanlar takip etmeye zorlandığımız tehlikeli yola geri sokmuştu.

Haven'daki çocukların gerçekten korkunç durumlardan kaçtığından hiç şüphe etmedim. Ailelerine iade edildikten sonra istismar ve ihmal edilenler, geri dönmeyi reddeden kaçaklar, Psi yeteneklerini kendi arzuları dışında kullanmaya zorlananlar...

Anlıyordum. Daha iyi yaşam koşulları bulmak için neden

bize getirilmediklerini anlamakta zorlanıyordum yalnızca. Toplumun gölgesinde yaşamak görünmez ve kırılgan bir varoluştu.

Lisa ve Jacob birbirlerine baktılar. Jacob başını salladı ve kızın omuzları düştü.

"Üzgünüm," diye başladı. "Ben sadece–"

"Anlıyorum," dedim. "Gerçekten. Hadi... Ortada ne döndüğünü anlamaya çalışalım. O telefon için bir şarj cihazı bulmam gerekiyor ve neler olup bittiğiyle ilgili bildiğiniz her şeyi de duymam gerek. Şeyle ilgili–"

Lisa, evlerden bize bakan meraklı yüzlere dönerek parmağını dudağına götürdü.

Bilmiyorlardı.

"Uzun bir toplama yolculuğuna çıktılar," dedi Jacob. "Yakında dönecekler."

Diğerlerine yalan söylüyorlardı. Daha doğrusu eksik bilgi veriyorlardı fakat bu yaptıkları da yalan söylemekti. Amaçları muhtemelen küçük çocukları korumaktı ama onları buraya getiren şartlar göz önüne alındığında, bilgilendirilme haklarına saygı gösterileceğini düşünürdüm.

"Hadi," dedi Jacob. "Miguel bizi Batcave'de bekliyor. Yeni arkadaşlarınla ilgili bazı teorileri olduğundan eminim."

Evin etrafındaki sundurma yoluna ilerlerken, Ağaç Ev Dört'teki çocuk, Ağaç Ev Bir'e gerili bir halat hattına alt kısmı ağırlaştırılmış eski bir kahve tenekesiyle bir mesaj gönderdi. Teneke bir vızıltıyla başımızın üzerinden geçti. Bütün evler birbirine ve Liam ile Ruby'nin Haven'daki evinin tavan arası penceresine bağlı görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Siyah giysili başka bir genç, evin arkasından fırladı. Kızın uzun örgüsü arkasından sallandı, soluksuz kalmış gibiydi.

"Evet, kontrol altında," dedi Jacob silahını kıza teslim ederken. "Jen, bu Zu; Zu, bu Jen. "

"Merhaba," dedi kız. "Bu geceyi çok ilginç hâle getirdin. Gidip diğerlerine yardım etmem gerekiyor mu?"

"Onlar halletmiştir," dedi Jacob. Daha sonra utangaç bir şekilde ekledi: "Bana bir iyilik yapıp bunu üst kattaki dolaplara koyabilir misin? Gidip Miguel'den bilgi almalıyız."

"Tabii," dedi silahını alarak. "Bana ihtiyacın yoksa benimkini de kaldıracağım."

Jacob verandanın basamaklarından çıktı ve kapıyı bir ara Liam'dan öğrendiği belli bir kol hareketiyle dramatik bir şekilde açtı. Jen önümüze geçti ve giriş salonuna doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Sinirlerime hâkim olmaya çalışıp kapıdan geçerek serin, sedir kokulu havaya adımımı attım. Ayaklarımı yıpranmış paspasa silmeyi neredeyse unutuyordum.

Dışarıda hissettiğim bu gariplik şu an içimden geçenlere kıyasla bir hiçti; neredeyse fiziksel olarak acı çekiyordum. Bu yer hakkında sahip olduğum tanıdık his o anda uçup gitti. Arkamda yürürken evin yapısını açıklayan Lisa'yı pek dikkatli dinlememiştim ama dikkatimin çoğu koridorun üzerindeydi.

Evin dışı doğada gizlenebilecek şekilde tasarlanırken, iç kısmın her tarafı renkler ve desenlerle doluydu. Halılar, baş döndürücü sarı ve mavi renklerdeydi; çarpık bir vazodan kır çiçekleri fışkırıyordu. Ön merdivenlerin korkuluklarına

renkli bir ışık teli sarılmıştı.

Ama gözlerim sürekli duvarlara kayıyordu. Yıllar önce Ruby'yle yaptığımız kısa turda çocuklar ister aylardır ister haftalardır orada kalıyor olsun fotoğraflarını saklamanın çok tehlikeli olduğunu açıklamıştı. Bunun yerine bir sanat eseri yapmalarını teşvik etmeyi düşünüyorlardı; böylece ev ve tüm sakinleri onları asla unutmayacaktı.

Belli ki bu kararlarını hayata geçirmişlerdi.

Sonuç; ana salonun duvarları ve merdivenler boyunca dağılmış çerçevelerdi. Psi'lerin çoğu Haven'ın çizimlerini yapmış bazılarıysa kendi portrelerini yapmaya karar vermişti. Bazıları bileklikler ya da saksılar örmüş, bazıları mesajlar dikmiş, bazıları boncuk dizerek düz plastik çiçekler ve gülen yüzler yapmıştı. Liam ve Ruby de hepsini özenle çerçevelemişti.

Duvardaki sonuncu eser; kısa, koyu saçlı bir kadınla uzun boylu, sarışın bir adamı birbirine bağlanmış kolları ve gülen yüzleriyle tasvir ediyordu. Pastel boya kullanılarak dikkatlice çizilmişti. Yüzüm resmin camından yansıdı ve bir anda karşımda kendiminki yerine Liam'ın o aptal, gururlu sırıtışını gördüm.

"Sakıncası yoksa..." Lisa duvar boyunca düzgünce dizilmiş ayakkabı sırasına işaret etti. İçlerinde hepsi farklı boylarda spor ayakkabılar, sandaletler, botlar vardı. Kendi ayakkabılarımı bir çift kirli kırmızı yağmur botunun yanına koydum.

Oturma odasında televizyon açıktı ve hoparlörlerden tatlı ve neşeli bir şarkı yükseliyordu. Etrafa bakınca tanımadığım bir animasyon filmi izleyen on iki kadar çocuk gördüm. Biz

geçerken odadan bir kız çıktı. Banyoya doğru ilerlerken gözlerini yorgun bir şekilde ovuşturdu.

Tam önümde aniden durma noktasına gelince koyu renk buklelerden oluşan saçları zıpladı ve gözleri genişledi. "Zu?"

Hareketsiz kaldım.

Aman Tanrım, diye düşündüm. *Patlamayı gördü ve benim suçlu...*

Ama kaçmak yerine yüzünde kocaman bir gülümsemenin belirmesine izin verdi.

Duyduğum rahatlama o kadar güçlüydü ki ağlayabilirdim. "Merhaba. Evet."

Elime yapışıp onu yukarı ve aşağı salladı. Bir el sıkışma değil saf ve gizemli bir heyecan jestiydi bu. Bana baktığında ifadesi birden değişti. Ciddileşti. "Atları hâlâ seviyor musun?"

"Ne seviyor muyum?" dedim şaşkınlıkla.

"Röportajında atları sevdiğini söylemiştin," diye ısrar etti. "En çok hangi türü seversin? Arap atları, Perşöron, İskoç atları, Lipizzan veya başka bir tür?" diye sordu.

Lisa bir kahkaha attı. "Üzgünüm, Sasha, şu an konuşmaya vakti yok. Biraz daha bizimle olacak."

"Tamam!" dedi kız, elimi son bir kez daha sarsarak. "Odamıza gelebilirsin, mavi olan bizim, o zaman azıcık daha konuşabiliriz!"

Şaşkınlığımı üzerimden atamadan, "Tamam," dedim. Yanımızdan geçip yolda Jacob'a bir beşlik çakarak koridor boyunca devam etti.

İkisine de sorgulayıcı bir bakış attım.

"Göstermesi daha kolay," dedi Jacob. "Hem yolumuzun üstünde."

Lisa bizi koridorda ilerletti. Yemek odasından sola döndük ve mutfağa ulaşmadan hemen önce gazete ve dergi kupürleriyle dolup taşan bir duvar panosunun yanında durduk. Her fotoğrafta tek bir yüz gülümsüyordu.

Benimki.

"Vay canına... Bu..." Bunun için uygun kelimeleri bulamıyordum. Konuşmalarımdan ve tanıtım çekimlerimden toplanmış fotoğraflara, katıldığım her olayla ilgili yazılmış yazılara baktım.

"Üzgünüm," dedi Lisa. "Umarım utanmamışsındır. Liam'ın nasıl olduğunu bilirsin. Bence sadece... Herkes seni tanısın istedi."

Çünkü geri dönmedin.

Lisa, "Yukarıda Charlie için de bir tane var," dedi. "Ama o daha küçük. O senin kadar medyaya çıkmıyor... Yani senin eskiden çıktığın kadar."

Farklı bir gölün yakınlarında, bir ormanın derinlerine gizlenmiş bir minibüsün eski jant kapağı büyük mutfak masasının üzerine asılıydı. Ona bir saniye daha bakmaya dayanamadan başımı çevirdim. "Konuşacağımız yer her neresiyse oraya gidebilir miyiz artık?"

"Bu taraftan," dedi Jacob ve başını arka kapıya doğru işaret etti.

Orijinal yapıya sonradan eklendiği belli olan küçük oda, evin geri kalanından yaklaşık on derece daha soğuktu. Bu, arka duvarın sunucularla kaplı olduğu düşünüldüğünde büyük başarıydı. Alanın yarısını kaplayan yerleşik bir masa

vardı ve her santimi ekranlar veya bilgisayar üniteleriyle kaplıydı.

Miguel tüm bunların ortasında otururken parmakları klavye üzerinde bir piyanodaymış gibi dans ediyordu. Büyük kulaklıklardan çıkan boğuk bir şarkının ritmiyle sandalyesinde ileri geri sallanıyordu.

Biz içeri girerken bakışlarını görevinden ayırdı. Bilgisayar ekranları doğuştan yanık ten rengini aydınlatıp yüzünü parlattı.

Kulağındaki müziğin sesi yüzünden, "Selam, Zu. Uzun zaman oldu görüşemedik," diye bağırmaya başladı. Bir yandan da yazmaya devam ediyordu. Bir Yeşil'in beyninin aynı anda ne kadar farklı şeyi işleyebileceğini görmek her zaman şaşırtıcı olmuştu. Miguel bana gülümserken üç farklı bilgisayar ekranı kod ile parladı. Bu, sahip olduğu cazibenin tam olarak farkında olan bir çapkının kendine güvenen gülümsemesiydi.

Jacob, kulaklığı Miguel'in kafasından şefkatle alırken bir iç çekti. Miguel, Jacob'ın elini o daha çekmeye fırsat bulamadan yakalayıp göz kırparak arkasına bir öpücük kondurdu. Jacob utanmış ama memnun bir hâlde elini geriye çekti.

Bu, birlikte olduklarını doğrulamaya yetmediyse Miguel'in kulaklıklarını masaya koyduğu yerdeki fotoğrafları yetmişti. Lisa eğilip klavyedeki ses kapama düğmesine basana kadar kulaklıklardan elektronik vuruş ve kemanların senfonisi duyuldu.

"Selam Miguel," dedim. "Mesajımı aldığın için teşekkürler."

Miguel, bir elini koyu renk saçlarının üzerinde gezdirip

onları bir topuz şeklinde bağladığı yeri kaşıdı ve omuzlarını silkti. "Sorun değil. Her şeyin yoluna girmesine sevindim."

"Unutmadan," dedim, diğerlerine dönerek. "Bu telefonları alabilir miyim? Miguel, bir şarj cihazın var mı acaba?"

Yakındaki bir çekmeceyi çekti. İçinde düzinelerce şarj kablosu demeti düzenli bir hâlde duruyordu. Lisa telefonları bana iletti ve ben de bizi kaçıranların fotoğraflarını çektiğim cep telefonunu işaret ederek ikisini de Miguel'e verdim.

"Priyanka buna bir şey yaptı," dedim. "Bir parçayı çıkarıp diğerine koydu..."

Miguel iki telefonun da arkasını açtı ve bir şekilde Priyanka'nın arabada yaptıklarının tam tersini yaptı. Jacob ellerini Miguel'in omuzuna koymuş, izlemek için başının üzerinden eğilerek bakıyordu. "Sadece sim kartını çıkarmış. Bir şey değil yani."

Ekranın açıldığını görünce nihayet rahat bir nefes aldım. En azından bu hallolmuştu.

"Çukur'da durum nedir?" diye sordu Jacob, ilgili yayını bulmak üzere ekranları tarayarak.

İki tuşa basan Miguel ekrandaki görüntüleri değiştirdi. "Şimdiye kadar çoğunlukla aşındırma. Ve arşınlama. Biraz senin gibi olduğunu söylemeliyim."

Miguel, Jacob'ın attığı bakışa küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Tabii ki, Roman on adımlık alanda ileri geri tur atıp duruyordu. Duruşu katıydı ve gözlerini görünmeyen bir kapı olduğunu düşündüğüm noktadan ayırma yeteneğinden yoksun görünüyordu. Barakada oturacak küçük bir bank dışında fazla bir şey yoktu belki ama adı gibi bir çukurdan

ibaret de değildi. Onlara bakarken kendimi bu kadar kötü hissetmem gereksizdi.

"Oldukça güzel bir kurulum," dedim. "Ne hakkında endişeleniyorlar? Yakalandıkları için mi?"

Miguel başka bir komut yazdı ve görüntüler on dakika önceye geri döndü. Sesi açtı. Ellerimi masanın üzerine koyup eğildim.

'...ona neler yapıyorlar,' dedi Roman, kelimeleri öfkeyle çınlayarak. 'Çok aptalım! Onu gözümün önünden ayırmalarına izin vermemeliydim. Şimdi, ona zarar verip vermeyeceklerini bilmenin hiçbir yolu yok.'

Priyanka, sanki zayıf bağlantıları araştırıyormuş gibi duvarların kenarlarını ellemekle meşguldü. Roman'ın sözlerini duyunca omuzunun üstünden ona baktı. 'Bir şey olmayacak. Kız sanki çaresiz bir aptalmış gibi davranma. Bizi, karşılaştığımız sorunların çoğundan o kurtardı. Bir şey deneyecek olurlarsa hepsiyle deli gibi savaşır.'

'Yine de...' dedi Roman, barakanın ortasında durarak. Başı geri düştü ve yumruklarını iki yanında sıktı. 'Biliyorum. Biliyorum. Ondan şüphe etmiyorum. Sadece... Bu hoşuma gitmedi Bizi ayırmalarına izin vermemeliydik...'

"Ve böyle devam ediyor," dedi Miguel görüntüyü ileriye doğru sararak. "Buradan kaçıp onu bulmalı mıyız? Geri dönecek, endişelenme. Dışarıdaki çocuklarla konuşmayı deneyelim mi? Bizi neden ayırdılar falan diye..."

Yeniden doğrulurken hem Jacob'ın hem de Lisa'nın bakışlarını üzerimde hissettim. Başım dönüyordu. "Şey... Bekçi çocuklarının duyabileceği mesafede planlarını açık edecek değiller tabii."

Hızla ileri sarılan görüntüler şimdiki zamana ulaşıldığında durdu. Priyanka'nın, Roman'ın eline uzandığını gördüm. Küçük bir irade savaşından sonra, Roman teslim oldu. Bankın üzerinde, Priyanka'nın yanına çöktü ve kız başını omuzuna yasladı. Priyanka düşündüğümün tersine gözlerini kapatmak yerine yukarı baktı.

Doğrudan kameraya.

"Sarı mı? Kameraların ve mikrofonların yerini anında belirledi," dedi Miguel.

Hmm. Şanslı bir tahmin miydi bu? Miguel'in onları açıkça belli bir yere koyduğunu hayal bile edemezdim.

"Hayır, Yeşil... En azından bana söylediği buydu," dedim. "Sizde eski avcı ve PÖK askerleri veri tabanının bir kopyası yoktur, değil mi? Ondan bakabileceğimizi umuyordum."

"Tabii ki var ve zaten denedim," dedi Miguel. "Sistemde yüzlerini taradım ama hiç kayıt yok. Hâlbuki veri tabanı bu noktada neredeyse beş yaşında."

"Roman yakalanmaktan kaçındıklarını söylemişti; sanırım bu kayıt altına alınmaktan da kaçındıkları anlamına geliyor."

"Veya birileri kayıtlarını sildi," dedi Miguel. "Bunların olayı ne? Onlarla nasıl bağlantı kurdun?"

Onlara Haven ya da Ruby ve Liam'ı hedef almış olabileceklerine dair teorimin yanı sıra, tüm olan biteni de çabuk ve gerçekçi bir şekilde aktardım. O anda aklıma başka bir fikir geldi. "Burada Lana adında kimse yok, değil mi?"

Çocuklar Lisa'ya baktılar.

"Hayır," dedi. "Geçtiğimiz birkaç haftadadır ihbar hatlarını izliyordum ve bu ada hiç rastlamadım. Nasıl göründüğünü biliyor musun? Ne yeteneği olabilir?"

Kafamı salladım. "Tek bildiğim ismi. Lana hakkında konuşurken sesleri... Kötü niyetli değildi. Hatta ikisi de bu konuda oldukça duygusaldı. Onu bir başkası adına takip ediyor gibi de görünmüyorlardı."

"Gizem derinleşiyor," dedi Miguel ekrana tekrar bakarak. "Haven, Psi çocuklar için tam bir sır değil. Son zamanlarda adımız daha çok anılır oldu. Belki sadece kendileri için güvenli bir yer bulmak istemiştirler, olamaz mı?"

İçimde bir hayal kırıklığı yükseldi. "Öyleyse neden bunu bana baştan söylemesinler?"

Jacob rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve bir bakışıyla Miguel'e sessiz bir mesaj ulaştırdı. Çocuk anlayarak başını salladı.

"Ne?" diye sordum.

"Bunu bir düşün..." dedi kibarca. "Hükûmet için çalışıyorsun. Buraya nasıl geleceklerini söylemek yerine, onları izleme sistemlerinden kaçtıkları için FBI ya da Muhafızlara teslim edeceğinden endişelenmiş olabilirler."

Bu düşünce bile midemi bulandırmaya yetti. "Bunu yapmazdım. Buraya gelmek isteselerdi..."

Yasayı çiğnemelerine yardım eder miydin?

Öyle değildi... Bu kadar basit değildi. Durumumuz hakkında hiçbir şey siyah beyaz değildi; hayatlarımız gri tonlarında sürüyordu. Çocuklara seçimler sunup onları mümkün olan her şekilde korumaya çabalamaktan yanaydım ben.

Jacob hızlı bir şekilde, "Ya da," diye ekledi, "belki de onlara inanmayacağını düşündüler. Veya sana doğrudan sorarlarsa içine kapanıp bir şey söylemeyeceğini. Belki de konuşmaya sana bunu sormak için geldiler ve olaylar gelişince sonunda yolunun buraya düşeceğini düşündüler. Olamaz mı?"

Lisa başını salladı. "Bilmiyorum... Zu'nun yalnız kalmasını sürekli olarak engellediler." Derin bir nefes aldım. Bunu bir kenara bırakıp devam etmemiz gerekiyordu. Ruby ve Liam'a neler olup bittiğini bilmediğim için aklım patlamak üzere olan bir düdüklü tencereye dönmüştü. "Bir süre daha orada kalabilirler mi?"

"Evet," dedi Lisa. "Onlar için biraz yiyecek ve su göndereceğim."

"Ve battaniye," dedim. "Her ihtimale karşı... Geceleri hava soğuyor, değil mi?"

Kız hafifçe gülümseyerek başını salladı. Kapıdan kaybolduktan birkaç dakika sonra geri döndü.

"Tamam," dedim. "Şimdi, Liam'a ve Ruby'ye ne olduğunu bana kim anlatacak?"

ON ALTI

Lisa, kollarini kavuşturarak masanin kenarina oturdu. "Nereden başlamak gerektiğinden bile emin değilim. Ayrılırlarken bir şeylerin yanlış olduğuna dair herhangi bir belirti yoktu. Liam sanki üzgün görünüyordu ama bunun getireceği çocukla bir ilgisi olduğunu düşündüm..."

"Bekle, Haven'dan aynı anda mı ayrıldılar?" diye kestim. "Bu politikayı ne zaman değiştirdiler?" Hatırladığım kadarıyla çocukların hayatında, değişmeyen en azından tek bir şey olsun diye birinden birinin her zaman Haven'de kalmasını kararlaştırmışlardı.

"Miguel, Jacob ve ben burada işlerle ilgilenebiliyoruz," dedi Lisa. "Gerektiğinde yerlerini doldururuz."

Miguel sandalyesine yaslanıp bizlere doğru döndü. "Her durumda, bu yeni bir şeydi. İkisinin de hoşuna gittiğini sanmıyorum ancak ayrılıp daha fazla alanı tarayabiliyor ve daha fazla çocuğu kurtarabiliyorlardı."

"Birlikte ayrılmadılar mı yani?"

Üçü birbirine baktığında ensemdeki tüylerin diken diken

olduğunu hissettim.

"Söyle ona," dedi Jacob sonunda. "İkisi de bunu güvenlerine ihanet gibi hissetmezdi. Karşımızdaki kişi Zu."

Lisa tamamen ikna olmuş görünmüyordu. O keskin acıyı tekrar hissettim.

Buraya ait değilim. Onlardan biri değilim.

Ruby ve Liam artık benim değillerdi; önceden oldukları gibi değil. Onlar beni nasıl kırdıysa ben de onları kırmıştım ve üçü beni her ne kadar hoş karşılamış olsalar da bu, son ziyaretimi akıllarından sildikleri anlamına gelmiyordu.

"Dinle," dedi Lisa sonunda. "Nasıl olduklarını biliyorsun. Ayrı seyahat etmeye başlamalarının ana sebebi, ağımızın büyümesi ve çocuklar hakkında daha fazla ipucu almaya başlamaları. Bundan çok memnun olduğumu söyleyemem. Bu durum stresi–"

"Birbirleriyle tartışıyorlardı," dedi Jacob, nihayet konuya girerek.

Miguel başını sallayarak, "Ne hakkında olduğunu bilmiyoruz," dedi.

"Sanki onları duyamayacağımızı düşündükleri için fısıldayarak kavga eden ebeveynler gibilerdi," diye açıkladı Lisa.

"Şaka yapıyorsun," dedim güçlükle. Ruby ve Liam kavga etmezdi.

"Hayır," dedi Jacob. "Bu arada, Ruby gittikçe daha fazla yalnız başına ayrılıyordu. O gittiğinde hepimiz endişeleniyoruz ama Lee korkudan kafayı yiyordu. Kendini ağaç kesme kulübesine kapatıyor ve sonunda herkese kendisini daha

iyi hissetmesini sağlamak için seviyormuş gibi yaptıkları yumuk yumuk oyuncak hayvanlar veriyordu."

Yüzüme düşen bir saç telini üfledim. "Tam Liam'lık bir hareket."

"Yine de sorun şu," dedi Lisa. "Ruby'nin yolculukları giderek daha da uzuyordu fakat artık yanında çocuklarla gelmiyordu. Her zaman sessiz biriydi zaten ama son zamanlarda... Sanki artık burada değil gibiydi."

Ruby öyle biriydi; bazen kendi düşüncelerine o kadar derinden dalardı ki gözlerinizin önünde kaybolduğunu hissederdiniz. Ama bu çocukları ve burayı sevmişti. Yaşadığı onca şeyden sonra arazinin sessizliğini ve evin konforlu çılgınlığını eşit ölçülerde sevmiş olmalıydı. Onu rahatsız eden şey her neyse, burada bulduğu huzuru bozacak kadar büyük bir şey olmalıydı.

"Son yolculukta ne oldu?" diye sordum. "Liam'ın kamyonetini gördüm ve kürek çeken kişinin o olacağından çok emindim."

"Miguel, bırakma yerinden malzemeleri almak için Lee'nin kamyonetini kullanıyordu," diye açıkladı Lisa. "Bu yüzden aracı almadı. Ruby ayrıldı ve belki bir iki gün sonra ağda, Missouri'nin yakınında yaşayan Mavi bir çocuk hakkında bir ipucu aldık. Liam da gidip kontrol etmesi gerektiğini düşündü."

"Ve o zamandan beri ikisi de bağlantı kurmadı, öyle mi?" diye sordum.

"Liam kurdu," dedi Jacob.

Doğruldum. "Öyle mi? O hâlde neden kayıpmış gibi anlatıyorsunuz?"

Miguel, "Çünkü ondan bir haftadan fazla bir süredir haber alamadık," dedi. "İpucunun sahte olduğunu söylemek için aradı ve ona Ruby'nin şebekeden çıktığını söyledik. Cep telefonu takipçisi tamamen kapatılmıştı. Onu kendisi aramaya gitti. Sonra Liam'ın telefon sinyalini de kaybettik ve bilinmeyen bir numaradan telefonunun bozulduğunu ve hâlâ onu aradığını söyleyen bir kısa mesaj aldık. O zamandan beri hiçbir mesajımıza cevap vermedi. Bana kalırsa o da kayıp."

"Teorimize göre takip edildiğini düşündü ve telefon görüşmelerinin burayı ele vermesini istemedi," dedi Jacob.

"Sizi endişelendirmek istemez," dedim. "Aptal. Ruby'nin en son konumunun neresi olduğunu biliyor musunuz?"

Miguel, "Biliyoruz," dedi. "Tahmini adres, Jackson Mississippi'deki 1020–1024 Cypress Sokağı. Yani bir tarlanın ortası."

"Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Lisa.

Başımı salladım. Bir anlamı yoktu. Jacob, "Gerçekten tarladan başka bir şey değil mi?"

"Herhangi bir uydu görüntüsü yok," dedi Jacob. "Yani bu ya bir hata ya da... görebileceğimiz bir yerde değil."

Kelimeler asıl anlamına kavuşurken görüşüm de bulanıklaştı.

Keskin bir sesle, "O ölmedi," dedim. Gayet kararlıydım. "Ölmedi. Belki de birisini atlatmak için telefonunu oraya atmıştır."

Lisa'nın yüzü buruştu. Yorgun bir hâlde elini alnına bastırdı. İki haftadır burada, çocuklara her şeyin yolunda olduğunu söylerken kendilerini en kötüsüne hazırlamışlardı.

Jacob, "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi. "Başına ödül konmuş. Kaçırılmış ya da hükûmete götürülmüş olabilir. Birtakım suç grupları onu yakalamış olabilir. Herhangi bir yabancı aktör, onun yeteneğine sahip birini arıyor olabilir. Ya da sadece... Ayrılmaya karar vermiş olabilir. Kendi başına kalmaya."

Vücudumdaki tüm kaslar aynı anda gerildi. O ve Liam gittiklerinde kendimi...

Kendimi nasıl hissettiğimin bir önemi yoktu. Böyle hareket etmelerinin sebebinin Ruby'yi güvende tutmak olduğunu biliyordum. Parkta dolaşırlarken babası onu nefret dolu bir canavarın mermisinden koruduğu için vurulduktan sonra Ruby'ye yönelik tehditler, görmezden gelinecek bir rahatsızlıktan aktif olarak kaygılanacak bir şeye dönüşmüştü.

Babası hayatta kaldı ama onun dünyaya duyduğu inanç babasınınki kadar kuvvetli değildi. Kendisini hepimizden ayıran bir güce ve o gücün kontrolüne sahipti. Bu, Ruby'yi besin zincirimizin en tepesine yerleştiriyor; ondan ve yapabileceklerinden korkan herkes için sırtında parlak kırmızı bir hedefle gezmesine sebep oluyordu.

"Hükûmet seçeneğini eleyebilirsiniz," dedim. "Kaç eski Çocuk Birliği üyesinin hükûmette çalıştığını unutmayın. Birimiz mutlaka onun yakalandığını duyardık ya da çeşitli sistemlerde bir şeyler görürdük."

Hükûmetin her seviyesinde, her bölümde arkadaşlarımız vardı. Nico'nun sistemde böyle bir şeyi işaretlemek için monitörler kurduğunu saymıyorum bile. Hem hükûmet, haberlerin dışarı en kolay sızacağı yerdi. En güçlü Psi'yi yakalayıp bunu uzun süre gizli tutamazdı. Birinin egosu eninde

sonunda başarıya sahiplenme arzusunu hissederdi.

"Bir duyuru yapacaklarını düşünüyorum," dedi Lisa. "Ruby her zaman kaçışının hükûmetin itibarına onlara yapabileceği her şeyden çok zarar verdiğini söylerdi."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Miguel bana.

"Düşünüyorum da..." Derin bir nefes aldım. "Ruby'nin kaybolmasından hemen sonra birinin beni hedeflemesi bir tesadüf mü?"

"Burada bir şeyler olabilir," dedi Jacob. "Zamanlama şüpheli ve ikiniz de yüksek profillisiniz. Bu tüm dünyaya verilen bir mesaj olabilir: Hiçbir Psi dokunulmaz değildir."

Ruby sadece güçlü değildi. Asıl önemli olan onun hikâyesiydi. Çemberi tamamlamış ve kendisini tutsak eden yeri yakıp yıkmıştı. O bir semboldü. Bizim sembolümüzdü.

Tüm eksik parçalar yüzünden hüsrana uğramış hâlde başımı salladım. "Gerçekten hiçbirinize ne olup bittiği ya da kendini neden geri çektiği hakkında herhangi bir ipucu vermedi mi? Ayrılmadan önce baş başa çalıştığı bir çocuk var mıydı?"

"Owen," dedi Lisa usulca. "Owen ile çalışıyordu. Ama o... kırılgandır."

"Ne açıdan?" diye sordum.

"O bir Kırmızı," diye açıkladı Jacob. "Jamboree Projesi."

Kalakaldım.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedim. "Eğer zorlamış olmayacaksam yani."

"Muhtemelen fazla bir şey elde edemezsin," diye uyardı Miguel. "Owen için konuşkan demek pek mümkün değil-

dir."

"Onun yaşadıklarına sen maruz kalsan konuşkan olur muydun?" dedim. "Pek konuşmasa bile hiç yoktan iyidir..."

Odada aniden çalan telefon hepimizi ayağa kaldırdı. Jacob huzursuz ve garip bir kahkaha attı ama yine de telefona yöneldi. "Betty Jean Pizza, siparişinizi alabilir miyim? Ah, evet. Burada. Bekle." Dönüp telefonu bana uzattı.

Burnumdan derin bir nefes alarak masadan uzaklaştım. Telefonu aldım ve dolaşık kordonu çözdüm. Bir parça mahremiyet için Batcave'den çıkıp mutfağa geçtim.

Derin bir nefes daha almama rağmen sesim hâlâ titriyordu. "Bunu bana anlatmayı hiç–"

Ama arayan Chubs değildi.

"Kapa çeneni ve beni dinle. Millet ortalarda olmadığımı anlamadan önce sadece birkaç dakikam var."

"Hayır," dedim sertçe. "Bir kereliğine beni dinle, Vi. Neler oluyor? Ruby ve Liam iki haftadır kayıp ve bunu bilmek isteyeceğimi düşünmediniz mi? Bunu yeni öğrenmiş gibi davranma. Chubs sana her şeyi anlatıyor."

"Tabii ki biliyorum," dedi Vida sessizce. "Bu son birkaç haftadır ne yaptığımı sanıyordun? Ülkenin dört bir yanını altüst edip onları arıyordum."

Parmaklarımın üzerinde dolaşan statik akımı görmezden gelerek telefonu sıkıca tuttum. Öfkem azaldı ama çok az. "Onları buldun mu?"

"Hayır," dedi. "Henüz değil. Ama ben seni onlar için aramıyorum... Senin için arıyorum. İyi misin?"

"Pek sayılmaz," dedim. Mel, Ajan Cooper, gazeteciler...

Anılar beni kızgın bir bıçak gibi kesip dağlıyordu. Bunu kabullenmek bile gözümün tekrar yaşarmasına yetmişti. "Ama yaralı değilim."

"Elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde olanları anlat."

"Görüntüleri izledin mi?" diye sordum. "Açı–"

"Görüntülerle oynanmıştı," dedi Vida. "O kamera açısından daha az şüpheli uyuşturucu laboratuvarları gördüm."

Hikâyeyi hızla anlatırken kelimeler aceleyle birbirlerinin üzerinden atlıyordu. "Bir telefonum var. Bizi kaçıranların fotoğraflarını çektim... Onları sana nasıl ulaştırabilirim?"

"Ben oraya gelene kadar sen de fotoğraflar da yerinden kıpırdamamalı. Dosyaları hiçbir yere göndermeyin. Ağlarının ne kadar güvenli olduğu umurumda değil, kimsenin onları Haven'a kadar izlemesi riskini alamayız."

"Burada oturup beklemekten daha fazlasını yapmak istiyorum..." diye başladım öfkeyle.

Birden hattın diğer ucunda, arka planda cızırtılı sesler duyuldu.

"Aptallığın retinaları çizdiğinin farkında değildim, Murphy," diye çıkıştı Vida. "Bu kişisel bir arama. Bana bir saniye ver. Evet, ölü anneme söylersin. Hayır, umurumda bile değil... "

"Vida?" dedim. "Vi?"

"Hâlâ orada mısın?" Vida'nın sesi zayıftı. Hiç ona benzemiyordu. "Gitmem gerek, özür dilerim. Dinle, seni seviyorum, tamam mı? Sakın aptalca bir şey yapma. Sadece olduğun yerde kal ve birimiz yakında orada olacağız. Tamam mı?" Durakladı. "Tamam mı?"

Ortada tamam denecek bir şey yoktu.

"Katiller dışarıdayken ve Ruby kayıpken ben sadece burada oturmaya-"

Hat düştü. Çevir sesinin yarattığı şok içimi bir kurt gibi kemirip boşalttı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. Bir an için mutfak tezgâhına yaslanıp ahizeyi alnıma bastırarak kalakaldım; tam yerine bırakıyordum ki tezgâhın üstünde bir yığın gazete fark ettim.

En üstteki bir ay öncesinindi ve cesur bir başlık içeriyordu: 'Asıl CEO?' Elime alıp ilk satırları okudum: 'Kurumsal iş bitirici Joseph Moore; kablo, araba ve konteyner imparatorluğuna eklemek üzere başka bir nakliye şirketi daha satın alırken destekçileri onun ülkedeki en yetkili ofise çıkmasını istiyorlar.'

Gazeteyi iğrenerek bıraktım ve tartışmak dışında hiçbir sonuca varamamış üçlünün yanına, Batcave'e döndüm.

"Ona komplo kurmaya çalışıyorlarsa çok çılgınca bir fikir sayılmaz..."

"Kime komplo kurmaya çalışıyorlarsa?" diye araya girdim. Jacob, sözlerini vurgulamak için kullandığı ellerini iki yanına indirerek döndü.

Miguel başparmağını ona doğru salladı. "Bu sevimli palyaço, ikisini Çukur'dan çıkarıp bize Psion Halkası hakkında bir şey söylemeye istekli olup olmadıklarını görmemiz gerektiğini düşünüyor."

"Buradaki tek sorun şu ki bence Psion Halkası'na hiç girmediler," dedim. "Hikâyelerini o anda uydurduklarına inanıyorum."

"Onları sorgulayabilirim," diye önerdi Jacob. "Bakalım benden burada kalmayı isteyecekler mi? Ya da şu Lana her kimse onu soracaklar mı?"

"Hayır," diye araya girdi Miguel. Risklerden rahatsız görünüyordu. "Zu'ya yalan söyledilerse sana da yalan söylerler. Jacob, senden bir sır saklayamam ama bu süper gücün ne yazık ki sadece benim üzerimde işe yarıyor."

"Onları sonsuza dek orada tutamayız," dedi Jacob. "Hem evin yerini tam olarak bilmiyorlarsa da yakında çözebileceklerinden eminim."

"Üzgünüm," dedim. "Ruby'nin bu konuda yardımcı olabileceğini düşünmüştüm."

"Bilmiyordun." Miguel omuzlarını silkti.

Lisa, sandalyesinin arkasından geçerek monitörlerden birine yaklaşıp ekrana işaret etti. Roman kollarını sallıyor, Priyanka bir şeyler bağırıyordu. "Yere bir şey yazdılar..."

Miguel, ekranları değiştirip görüntüyü en büyük ekrana gönderdi. Ekran net olmasa da kelimeler netti.

TELEFONU KAPATIN

"Kahretsin," dedi Miguel ekranın sesini açarak.

"Telefonu kapat!" diye bağırıyordu Priyanka. "Kapat!"

"Hangi telefon?" dedi Lisa. "Neden bahsediyorlar?"

Miguel ne demek istediklerini bizden beş saniye kadar önce anladı. Getirdiğim telefonu şarj cihazından çekti. Çevirdiğinde ekranı parlıyordu. Parçalamaya başlamak için sadece bir kez bakması yetmişti.

"Kahretsin!" diye bağırdım. "Fotoğraflar!"

Jacob'ın kemerindeki telsiz aniden statikle çalışmaya başladı. "Jay? On dakikadır devam ediyorlar..."

Bunu o anda hissettim. Sinirlerimdeki ani sıcaklık, bir mırıltıdan çığlığa dönen ve yakındaki kablolar üzerinde ilerleyen elektrik.

Bir saniye sonra Haven'ın elektrikleri kesildi.

ON YEDİ

O ANDA, O KARANLIĞIN İÇİNDE, EVİN ETRAFINDAKİ ESKİ MODEL kablolar patlarken hiçbir ses çalan zillerinkinden daha korkunç olamazdı.

Ama sonra küçük bir kızın çığlığını işittim.

Miguel ayağa fırladı ve dışarı açılan kapıya yöneldi. Onu yerinde tutacak şekilde yakaladım.

"Jeneratörler..." diye başladı.

Benden çok daha uzun ve ağırdı. Jacob bana yardım edene kadar onu yerinde tutmakta zorlandım. "Orada ne olduğunu bilmiyoruz."

"Evet ve kameralarla acil durum projektörlerini açmazsam da hiç bilemeyeceğiz!" dedi sonunda kurtularak.

Lisa iki kolunu da açarak kapıyı kapattı. "Zamanımız yok. Sen ve ben çocukları alıp kaçış kapısına gitmeliyiz."

"Elektrik..." diye itiraz etti.

Lisa, "Artık çok geç," diye bağırdı ve Miguel'i mutfak kapısına doğru çekti. "Hâlâ zamanımız varken gidelim."

"Ben?" diye seslendi Jacob telsize. "Ben! Kimse duyuyor mu? Beni duyan var mı?"

Karanlıkta Miguel'e baktı.

Miguel, "Frekansları bozan bir şeyleri olmalı," diye açıkladı. "Bu da demek oluyor ki..."

"İyi eğitimli ve iyi silahlanmışlar," dedim güçlükle.

Lisa, "Bunun için tatbikat yapmıştık," dedi. "Ağaç evlerdeki çocukları uyandırmalıyız."

"Hayır," dedi Jacob hızlıca. "Onlara hızlı ve sessizce ulaşmamız gerekiyor. Çocukları uyarırken çok fazla gürültü yaparsak davetsiz misafirler derhâl saldırabilirler."

Miguel'in yüzündeki gerginlik her sunucudan parçaları çıkarmak üzere harekete geçtiğinde kırıldı. Hepsini masanın altına yerleştirilmiş bir torbaya attı. Lisa kapıyı açar açmaz, üst kattaki çocukların şaşkın seslerini duydum. Lisa ellerini ağzına götürdü ve usulca, "Özgür Kuş! Bu bir tatbikat değil! Her şeyi bırakın!" dedi.

Buna karşılık, merdivenlerde bize doğru gelen ayakların gümbürtüsü duyuldu.

"Kaçış kapısı çamaşırhanede, kurutucunun altında," dedi Lisa. Bu arada kapıya ulaşan Miguel'in kolunu tekrar yakaladı.

"Ağaç evlerdeki çocukları ben alacağım," dedi Jacob bana bakarak. Başımı salladım.

"Lütfen dikkatli ol... Lütfen," dedi Miguel ve yalnızca Jacob'ı kucaklamaya yetecek süre için arkasına döndü.

"Yakında görüşürüz," diye söz verdi Jacob.

İki oğlan arasındaki son uzun bakıştan sonra Miguel, Li-

sa'yı takip etti.

"Üzgünüm, bilmiyordum... Telefon..." diye başladım.

Jacob başını hızlıca salladı. "Miguel bile fark edemedi." Yüzümü görünce hemen omuzlarımı sıktı. "Lisa ve diğerleriyle gitmelisin."

Zihnimi maskeleyen korku, sözleriyle parçalandı.

Bunu ben yaptım. Beni kaçıranları istemeden de olsa buraya getirdim ve kayıp telefonu izleyeceklerini düşünmeyecek kadar dikkatsiz davrandım. Her bir çocuk, bizim için gelen her neyse ve her kimse ondan kurtulmadan önce, oradan ayrılmayacaktım.

"Hayır," dedim. "Hayır, Jacob. Silahlara ihtiyacımız–"

"Yukarıdalar," dedi o tarafa giderken.

Yatak odalarında uyuyan çocuklar, biz koşarken merdivenlerden aşağı indiler. Lisa, koridorda onları çamaşırhaneye doğru yönlendiriyor ve her geçeni sayıyordu.

Son numarayı duyabileceğimiz kadar yüksek sesle söyledi: "Sekiz!"

"Ağaç evlerde dokuz kişi vardı, değil mi?" diye sordum Jacob'a.

"Dört de Çukur'da," diye ekledi. Birden içimde beyaz-sıcak bir endişe belirdi. Çukur. Priyanka ve Roman ya yem ya da hepimizden daha güvende olacaktı.

Hızla tavan arasına girdik. Ruby ve Liam'ın yatak odasına.

Odaları, oraya son gelişimden beri hiç değişmemişti. Orayı görmek neredeyse tüm gardımı indirmeme yol açtı. Ruby'nin büyükannesinden kalan aynı yeşil halı orada du-

uyordu. Uzak duvarın pencereleri boyunca ağaç evlerden gelen bütün çizgilerin birbirine bağlandığı yerde büyükannesinin onlar için yaptığı şeritli perdeler asılıydı. Masa, iki komodin, yatak ve bir kitaplığın dışında odada başka bir mobilya yoktu. Bu da eğer iş o noktaya varacak olursa burada kimsenin saklanamayacağı anlamına geliyordu.

Haven'daki son iki çocuk da bizi orada bekliyordu. Jen ve kuzgun siyah saçlı başka bir kız, çoktan Ruby ve Liam'ın yatağının altından ağır silahlar çıkarıp kurmaya başlamışlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Jen.

Jacob yanlarında çömeldi. Aynısını yaparken odanın ağaç evlere bakan muazzam pencerelerine doğru ilerleyip sırtımı duvara verdim.

Korktuğu sesinden belli, "Bu bir baskın mı?" diye sordu diğer kız.

Jacob bana bir tüfek uzatırken, "Hayır," dedi. "Başka bir şey."

Bir çığlık havayı delip geçti. Karanlığın içinde bir yerlerde bir ahşap gürültüyle yere çarptı. Ağaçların arasındaki gölgeleri taramak üzere dizlerimin üzerine kalktım. "Hiçbir şey görmüyorum..."

Çalıların arasında ince kırmızı ışıklar vardı ve evin önünde silah silüetleri seçiliyordu.

"Eğilin!" diye bağırdım kendimi duvardan uzağa fırlatırken. Odanın karşısındaki iki kız, kendilerini korumak için kapının önünde çömeldi. Jacob tek bir el hareketiyle yatağı ve rafları devirip önümüze bir barikat kurdu.

"Arka tarafı kontrol edip tüm evin etrafını sarmadıklarından emin olmamız gerekiyor," dedi. "Jen, sen benimlesin.

Zu ve Ana, burada kalıp bizi korumanız gerek."

Sesi, ateşli silahların gürültüsünde kayboldu. Evin yan tarafını parçalayıp ahşap kaplamayı deldiler. Cam ve alçı parçaları bir ses ve şiddet kasırgasına dönüştü.

"Başardılar mı?" diye sordum, duman ve enkaz ağzımı doldururken. "Evdeki çocuklar?"

Alt kattan hiç ses gelmiyordu. Kapağa ulaşmış, kaçmış olmalılardı.

Ama dışarıdaki çocuklar...

Silah sesleri durdu ama çığlıklar durmadı.

"Yardım et! Bana yardım et!"

"Çık! Koş!"

Bir sonraki düşünce tüm benliğimi ürpertmeye yetti. Davetsiz misafirler çocukları öldürmek isteseydi çoktan yaparlardı.

Diğerlerine, "Onları öldürmeyecekler," dedim. "Hepsini alıkoyacaklar!"

Jacob, sırtında tüfekle kırılan mobilyaların arasından sürünerek geldi. Silahı havaya uçan pencerenin pervazına dayanarak nişan aldı. Burnunun köprüsündeki bir yaradan akan kan yüzüne yayılıyordu.

Tabanca elimde, pencerenin diğer tarafına geçerek onu izledim.

"Vurabilir misin?" diye fısıldadım pencerenin köşesinden dışarıyı görmek için boynumu uzatarak.

Yapamazdı. Ağaçların arasından tekmeler, haykırışlar ve bağırışlarla dışarı sürüklenen çocuklara isabet etmeden yapamazdı.

"Neden güçlerini kullanmıyorlar?" diye fısıldadım.

Diğer çocukların bu insanların dost olmadığını biliyor olmaları gerekirdi ve davetsiz misafirlerin silahları karşısında bile onlardan kaçmaya çalıştıklarını duyabiliyorduk. Başka bir şey yeteneklerini kullanmalarını engelliyor olmalıydı. Buradan göremediğimiz bir şey.

Adamların hepsi siyahlar içinde canavarlara benziyordu. Ormanın yeşili ile uyum sağlamak için yüzlerini boyamışlardı ve vücut zırhları savaşa giren bir askerinki kadar ağırdı.

Tıpkı bizi Pennsylvania'da kaçıran adamlar gibi.

Korku her yanımı sardı. Burası... Burası Liam ve Ruby'nin hayaliydi ve ben onu bir kâbusa çevirmiştim. Kötülük beni buraya kadar kovalamıştı ve şimdi bu masum çocukların hayatını etkileyecekti.

Silahın emniyetini çekip kovanı kontrol ederek yeniden yerine taktım. Çocukluğumda kimsenin vermek istemediği eğitimi Vida verdiğinden beri, elimde bir silahın ağırlığını hissetmemiştim. Ondan sonra, birini öldürmeyi bırakın kimseyi incitmeyeceğime dahi yemin etmiştim. Buna gerek kalmayacaktı. Yarattığımız dünyada buna gerek kalmayacaktı.

Her bir yabancıdan ve niyetinden korkmamıza gerek kalmayacaktı.

Kendimizi korumak ya da nefsi müdafaa iddiasında bulunmak zorunda kalmayacaktık.

Dışarıya adım attığımız her seferde ölümün soğuk parmaklarını ensemizde hissetmeyecektik.

Elimdeki silahı daha sıkı tuttum. *Bu çocukları almayacaksınız.*

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı Jen ben kapıya yakla-

şırken. "Zu! Ciddi olamazsın!"

Diğerlerinin itirazlarını görmezden gelerek onu geçtim.

Sanki askerler de bunu hissetmişlerdi. Sanki beni gerçekten ezecekleri anı biliyorlardı.

Beyaz Gürültü açılmadan evvel sadece bir adım atabildim.

***

Hâlâ ayaklarımın üzerinde durduğumu ve bu şekilde kalan tek kişi olduğumu aynı anda fark ettim.

Dışarıdaki hoparlörlerden gelen ses, evi bir kasırga gibi sardı. Yankılandı ve aralıklı olarak bağırdı. Ama bu duyduğum bir şeyden ibaretti. Çok gürültülüydü, kafamı istila edecek kadar yırtıcıydı ama ızdırap verici bir yanı yoktu.

En azından benim için.

Jen, bacaklarını karnına doğru kıvırıp ellerini kulağına götürerek inledi. Odanın karşı tarafındaki Ana, sanki uyuşturulmuş gibi sallanarak kendini yerden kaldırmaya çalışıyordu. Ondan birkaç metre ötede, Jacob boynunu bir yana bükmüştü, yüzü Beyaz Gürültü'ye karşı koymaya çalışmaktan kıpkırmızı bir hâldeydi ve ter içinde kalmıştı.

"G-git!" demeyi başardı.

Koştum.

Merdivenlerden aşağı inerken *Üniversitedeki patlama,* diye düşündüm. Patladıkları sırada hoparlörlere çok yakındım... Kulaklarım sonrasında uzun süre bir şey duyamamıştı ve işitme kabiliyetim sonunda geri dönse de artık Beyaz Gürültü'nün içine yerleştirilmiş, zihni pençeleyen o frekansı duy-

muyor olmam mümkündü.

Nereden geliyor?

Son birkaç basamağı inerken kendimi yavaşlamaya zorladım. Koridor bir kâğıt ve cam karmaşası içindeydi. Duvarlarda kalan fotoğraflar ya yamuk duruyordu ya da baş aşağıydı.

Derin bir nefes alıp Vida'nın bu durumda ne yapacağını düşünerek silahımı kaldırdım.

Kapının yakınındaki döşemeler gıcırdadı. Sese döndüm. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş karanlık bir figür kapıda duruyordu; elindeki tüfeğin namlusu başımı hedef almıştı.

Silahımı değil sol elimi kaldırdım; kulaklığı olması benim için yeterliydi. Bu küçük gücün kontrolünü ele geçirdim ve yüzünde bir fişek gibi patlayana kadar büyüttüm. Mavi-beyaz elektrik akımını kemerinden sarkan fener, tüfeğinin nişanı, şok tabancası gibi üzerindeki diğer elektronik eşyalardan çekerken çatırdayıp dalgalandı. Plastik kılıfları, kemik kırılmasına benzer korkunç bir ses çıkardıktan hemen sonra patladı.

"Siktir!"

Adam düşerken bir çığlık attı. Alevleri söndürmek için kemerine vurup duruyordu. Ona doğru bir adım atarken zihnim, bu güvenli yere geldiği için onu bitirme ve cezalandırma düşüncesiyle karardı. Bir adım attım, bir tane daha. Silah ellerimde duruyordu.

Ön pencerelerin dışında, adamın yere düşüp inlediği yerin hemen ötesinde iki gölge belirdi. Verandaya doğru yürüdüler. Dönüp hızlanmadan önce bir saniye kadar durup ön

kapıda açtıkları deliklerden onları izledim.

Salonu geçip koridorda koşarak mutfağa ulaştım. Çamaşır odasından dışarı açılan kapı hâlâ kilitliydi ama riske girmedim. Kapının penceresindeki kısa perdeyi bir kenara çekip sırtım duvara yapışık hâlde bekledim. Gözüme gümüş bir parıltı çarptı. Silinebilir ev işi çizelgesini yanımdaki duvardan çekerek gümüş çerçevesini kapının hemen dışındaki alanı görmek için kullandım.

Kimse gelmiyordu. Gölden yükselen sisin içine daldım. Barutla karışık nemli toprak kokusu her yerdeydi. Beyaz Gürültü gürlemeye devam ediyordu; onun sesinden başka bir şey duymak âdeta imkânsızdı. Buna, hoparlörlerin yaydığı gücün kaynağını bulmak için ormanın derinlerine doğru ilerlerken çıkardığım adımlarımın sesi de dâhil.

Başımı yolun soluna çevirdim. Aynı siyahlı figürler, çocukların kıpırtısız bedenlerini ağaç evlerden çekiyorlardı. Onlara doğru dönerken parmaklarım öyle sıkıydı ki yanlışlıkla tetiğe basmamış olmama şaşırdım.

Çocukları teker teker, korkunç bir zincir hâlinde yolun ilerisine, göle doğru sürüklediler. Aklım ateş açmam için çığlık çığlığa bağırıyordu ama...

Yapamazdım. Yerimi belli etmeden önce belki bir tanesini haklayabilirdim, o kadar. Dudaklarımı öyle sert ısırdım ki ağzıma kan tadı geldi. Hayır. Beyaz Gürültü'yü durdurmam gerekiyordu. Bunu durdurmama yardım etmeleri için diğerlerinin yeteneklerini kullanabilmelerine ihtiyacım vardı.

"Hadi... Neredesin?" diye fısıldadım. Ses ormandan geliyordu. Her bir santimetreyi kaplıyor ve sanki aynı anda her yerden ve hiçbir yerden geliyordu. Beni bayıltmamıştı ama

ana sesin yoğunluğu hiçbir düşünceye uzun süre odaklanamamam anlamına geliyordu. Ormanın içinde elektrik akımını hissederek içgüdüsel bir şekilde geziyordum.

Öyle dalgındım ki ilk hoparlöre takılıp düştüm.

Dizlerim, düşüşümün şokunu emdi. Hoparlör kılıfını bulmak için ellerimi kayaların ve saman yığınlarının arasında dolaştırdım. Herhangi bir kablo bulamamıştım ve bu hiç iyi bir haber değildi. Bu demek oluyordu ki bulduğumun diğer hoparlörlerle bir bağlantısı yoktu ve hepsini tek tek bulmam gerekecekti.

Kafamı salladım, o gümüş ipliğin aklımda çözülmesine izin verdim. Gücüm cihaza bağlanırken kalbim sarsıldı. Batarya içeride erimeye başlayana dek daha sıcak ve daha güçlü bir akımla yükledim. Nihayet kasa cızırtıyla eridi ve sesi kesildi.

Ayağa fırlayıp en yakın ağaca dayandım ve bakışlarımı bir ağ gibi kullanıp ağaçları incelemeye başladım.

Birisi çığlık atıyor, yalvarıyordu: "Yapmayın, yapmayın!"

Dişlerimi sıktım. *Hareket et,* diye düşündüm, *Hareket et!*

Sağ tarafımdaki ağaç patlarken mermiler, kabuğunu ve yapraklarını kıymıklara çevirdi. Pürüzlü bir parça yanağıma saplanınca şok ve acı ile gözlerim sulandı, görüşüm bulanıklaştı. Havadaki ince sis tabakasının dışına doğru düştüm. Sıcak kan şimdi çenemden aşağı, tutunduğum toprağa doğru akıyordu.

Hiçbiri önemli değildi. Aşırı büyümüş bir eğrelti otunun arkasından bir elektrik devresi işitilebilir alev olarak da tanımlanabilecek Beyaz Gürültü'yü yayıyordu.

Yakın... Çok yakındım. Hoparlörün gücü kulaklarımın

ince kıllarını, yüzümü ve boynumu okşadı. Sürünürken çamur kot pantolonumun içine bile sızmıştı. Onu göremesem de dikkatimi cihazın güç kaynağına verdim. Bu, ilkinden daha büyük olmalıydı çünkü elektrik yükünü duyularımda iki kat fazla hissediyordum.

Kafatasımın dibinde keskin bir ağrı hissettim. Karıncalanan bir sıcaklık orada patlayıp omurgamdan tüm bedenime yayılırken ellerim de merminin kemiği, siniri ve kası sıyırıp geçtiği yeri bulmak üzere yarayı arıyordu.

Ama yara yoktu. Kan ya da bir kesik de...

Delici ağrı ortaya çıktığı gibi aniden yok oldu ve denge duygumu altüst etti. İleri doğru düşerken kendimi zar zor tuttum. Sürünerek, çamuru yayıp çalıları yararak ilerledim ve aklımdaki o gümüş ipliği çağırarak onu hoparlör yönüne bir kıvılcım hâlinde yollamaya çalıştım.

Hiçbir şey.

Göğsümde, Beyaz Gürültü'den bile daha büyük bir panik canlandı.

Hoparlörün gücünü hissedemiyordum. Akımın nabzı artık atmıyordu. Devreye girdiğimde zihnime dolanacak statik de.

Hiç.

Cihazı bulana kadar yaprakların arasında ilerledim. Elimi hoparlörün sert kasasına bastırdım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Kendi bedenimde, kafamın içinde ağzını açıp beni tüketen bir boşlukla birlikte yapayalnız kalmıştım.

İçimde tek bir kıvılcım bile yoktu.

Gücüm gitmişti.

ON SEKİZ

"NE... HALTLAR DÖNÜYOR?"

Saçlarımı avuçlarımın arasına alıp gözlerimi sımsıkı kapattım ve gümüş ipliğe yoğunlaşarak onu zihnimde dolanırken hayal ettim. Orada kalbim ağzımda oturdukça daha derin bir korku sarmalının içine düştüm.

Biri çığlık attı, adımı haykırdılar.

Elimdeki silahın ağırlığını ve o anın gerçekliğini hatırlayıp kendime geldim. Beyaz Gürültü sessizliği parçalıyordu ve ben orada hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey hissetmeden durdukça sanki daha da yüksek sesle çığlık atıyor gibiydi.

Ancak o anın karanlık kargaşasında tek bir aydınlatıcı düşünce su üstüne çıkmayı başardı.

"Sanki bir hoparlörü yok etmek için psiyonik güçlere ihtiyacın var seni aptal," diye soludum.

Her taraftaki sesleri ve hareketi görmezden gelerek doğrudan cihaza nişan alıp ateş ettim. Mermi hoparlörü delip geçerken yerden sekti ama sonunda ikinci atış, aleti susturmayı başardı.

Diğer hoparlör de sesini takip edebileceğim kadar yakındı. Ayaklarımı yere sağlamca bastım ve kulaklarım sesin geldiği yeri tespit edene dek çevremde döndüm. Gözlerimi kısıp hoparlörle aramdaki her şeyi; sisi, karanlığı, ağaçları incelemeye koyuldum.

Bu imkânsız bir atıştı. İmkânsızdı çünkü nişan alacak kadar iyi görmüyordum; yol üstünde erkekler ve çocuklar varken daha fazla yaklaşamazdım. Bunun yerine, bitmemiş Ağaç Ev On'u destekleyen meşe ağacının kalın dallarına nişan aldım.

Şarjörü o dala boşaltırken silah sanki elimden fırlamaya çalışıyormuş gibi hissettim. Mermiler, her yönden gelen eşek arıları gibi ağaçlara çarpsa da büyük dal çatlayana kadar ateş etmeyi kesmedim.

Gövde ayrılırken kendimi yere attım. Dalın, Liam'ın yapmaya başladığı evin bir kısmıyla birlikte yere düştüğünü duydum. Ağaç zemine çarptı; hoparlörün yerini tam olarak bulmak zorunda kalmamıştım işte. Enkaz onu gömmüş, Beyaz Gürültü'yü susturmuştu.

Arkamda bir dal çıtırtısı duydum. Dönerken göz ucuyla hareket eden bir şey görüp silahımı çevirdim.

Bir genç kız.

Kız gerçekten sağlıklı olamayacak kadar solgun görünüyordu. İri gözlerinin altındaki ten öylesine çökmüştü ve elmacık kemikleri öyle ince görünüyordu ki kıyafetlerini soyup vücudundaki tüm mavi damarlarının kalbine bağlandığı yeri görebilirmişsiniz gibiydi. Dolgun ve koyu renk kirpikleri mavi gözlerini ürkütücü bir şekilde çevreliyordu.

Azıcık da olsa rahatladım. Ağaç evlerden en azından bir

çocuk kaçmıştı.

"İyi misin?" diye sordum.

Bana şaşkınlıkla bakarken uzanıp kolyesindeki küçük altın çiçeğe dokundu. Olan biten yüzünden şaşkına döndüğü belliydi.

"Kaçman gerek," dedim ona hızlı bir şekilde. "Evin arkasına gir ve çamaşır odasındaki kapıdan dışarı çık... Diğerleri çoktan gitti."

Kız gülümsedi ama gülümseme gözlerine ulaşamadı. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Arkadan gelen adamın sesini duymamıştım ama kafamın arkasına vurulan tüfeğin ucunu elbette hissettim.

Gözümün önünde ışıklar patladı ve ızdırabın, karanlığın içine eridim.

***

"Sen! Owen–"

Bu...

Bacaklarım kumla dolularmışçasına nemli zeminde sürüklendi.

"Zu!"

Bu... Bu isim... Owen bir... Bu düşünce aklımın bir kenarında hep vardı belki ama ulaşılmaz bir yerdeydi. Israrcı uyku baskısı altında titriyordu ve ismi her duyduğumda aklımda sadece tek bir renk beliriyordu.

Kırmızı.

Gözlerim açıldı ve son birkaç saatin hatırası, ciğerlerimdeki havayı tüketerek üzerime düştü.

Haven. Kız. Siyahlı adam. Tüfek.

Yakalanmıştım.

Ellerim... Ensemde hissettiğim baskıyı azaltmak için ellerimi kaldırıp bastırmaya çalıştım. Telsizi hemen başımın üzerinde cızırdayan adam beni taş, kök ve dikenli çalıların üzerinden aldı. Belden altım taş kesmiş gibiydi ama üst kısmım o kadar hafifti ki orada olduğumdan bile emin değildim.

Altımdaki toprak aniden yumuşayıp düzleşti. Yeniden hissetmeye başladığımda bacaklarımdaki acı veren o yakıcı uyuşuklukla birlikte üzerlerinden akan kanı da hissettim. Adam bir eliyle boynumdan tutmuş, beni boğana kadar gömleğimin yakasını çeviriyordu.

"Owen! Owen, yapma!"

Sis toplanmış; gece yarısının renkleriyle birlikte şekilleniyordu. Yeniden sıkıca kapayıp baş dönmemi durdurmaya çalıştığım gözlerimi güçlükle bir kez daha açtığımda evi göremedim.

Ama on üç yaşından büyük olmayan bir çocuk görüyordum. Haven'ın geri kalanıyla aramızda duruyordu. Owen, teni ve gömleğiyle bir hayalet kadar beyazdı. Kolay bir hedefti.

İlerlememizi yavaşlatmaya çalışarak yere doğru tekmeler savurdum. İleride, siyahlara bürünmüş bir avuç asker, kendi mücadeleci yükleriyle uğraşıyorlardı. Çocuklar tekmeleyip pençelerken adamlar gülüyordu. Bize gülüyorlardı.

Neden kimse yeteneklerini kullanmıyor?

Aklımdaki o gümüş ipliğe yeniden ulaştım ama hiçbir şey yoktu. Hiç. Hiç. Hiç. Saldırganımın elektronik aksamını, kalp atışımdan daha fazla hissedemiyordum.

Birdenbire, bunu yapamayacaklarını fark ettim. Hepsinin aklına benimki gibi aynı engeli koymuş olmalılardı.

Hiçbirimizin algılayamadığı bir ses olabilirdi ya da zihnimizin bu bölümünü kapatan ve sise karıştırdıkları bilinmeyen bir toksin olabilirdi. Buna sebep olan milyonlarca şey olabilirdi ama sonuç hepimiz için aynıydı. On yıldan beri ilk kez, içimde arayacak bir şey yoktu. Gücüm yoktu.

Bizden bunu da aldılar, diye fısıldadı içimdeki o asi ses.

Hayır. Yeteneklerimiz olmadan bile hiçbirimiz çaresiz değildik. Adamın baskısını gevşetme umuduyla ağırlığımı aniden değiştirerek kırılmış tırnaklarımı boynumun arkasını sıkan ele geçirdim. Fakat deriyle değil de kalın ve pürüzlü kumaşla karşılaştım.

Parmaklarını boynuma daha da geçirerek elini aşağı kaydırdı. Akciğerlerimi doldurmaya çalışarak eğilip büküldüm. Yeniden gözlerim kararda. Vücudum gevşedikçe baskı da hafifledi ama uzaklaşmama yetecek kadar değildi.

"Bir tane daha var." Adamın keyifli sesi kaba ve boğuk çıkıyordu. Benden mi yoksa Owen'dan mı bahsettiğini bilmiyordum.

Burnuma keskin ve belirgin bir duman kokusu geldi. Bakışlarımı eve çevirirken adamların onu ateşe vermeye ve güzel olan her şeyi yakmaya karar verdiklerinden emindim.

Sonra ateşin gazabını arkamda hissettim. Alevler, nemli giysilerimi yakıp cildime zarar vermeden yalnızca okşuyor-

lardı.

Adam çığlık atarak beni karanlığa savurdu. Görüşüm netleştikçe, göğsünün ortasındaki alevin büyüyüp altın rengi bir alev topu şeklinde başına yükseldiğini gördüm.

Uyuşukluk hepimizi etkilememişti. Owen... Owen'ın gücü hâlâ yerli yerindeydi.

Bunu görmem yeterliydi. Yuvarlandım, midem kavrulan etin pis kokusuyla altüst olmuştu. Çok geçmemişti ki havayı döven çığlıklar birer birer arttı. Takla atıp dizlerimin üzerinde doğruldum.

Adamlar birer birer yanıyor; bir kurt sürüsü gibi acıdan uluyordu. Vahşi ve kısacık bir anda onların uzaktan etrafa dağılmış doğum günü mumları gibi göründüğünü düşündüm.

Alevler o kadar parlak ve yıkıcı bir yoğunlukta yanıyordu ki adamların ciğerleri kavrulmadan önce çığlık atmak için sadece birkaç saniyeleri vardı.

Çocuklar serbest kalır kalmaz eve koştular. Adamların hırpalamasının dışında hiçbirinde bir hasar yokmuş gibi duruyordu.

Çocuklar hâlâ yolun ortasında durup gözlerini bir zamanlar insan olan, yerdeki kömürleşmiş figürlerden ayırmayan Owen'a geniş bir hareket alanı vermişlerdi. Alevler, rüzgârla birlikte adamların kalıntılarından evin dış cephe kaplamasına ve verandaya yayıldı.

"Owen!" diye seslenerek ayağa fırladım.

Çocuk bakışlarını bana çevirdi.

İşte bu yüzden, dedi aynı karanlık ses kulağıma. Cruz ve

diğerlerinin bizler için koyduğu kontrolleri kabul etmek bu yüzden o kadar kolay olmuştu. Şüpheci yanım bu yüzden söylediklerini onaylayıp bize yasal kısıtlamalar getirme nedenlerini kendi kendime tekrar edip durmuştu. İnsanlar bu yüzden her zaman korkacaklardı ve işte tam da bu yüzden sanki bize verilen en küçük özgürlük kırıntısını bile kabul etmek zorunda hissediyordum.

Kimse böyle bir güce sahip olmamalı.

Kimse kendini ve başkalarını korumak amacıyla böyle bir gücü kullandığı için cezalandırılmamalı.

Bu korkunçtu.

Bu gerekliydi.

Ona bir adım daha yaklaşırken midem isyan etti. *O bir çocuk. O sadece bir çocuk.*

Kendini kontrol edebiliyordu. Birinin onu kontrol etmesine gerek yoktu.

"Owen," dedim, bu defa daha usul bir şekilde. "Bu yeterli..."

Evden yükselen alevler sıcak bir parıltıyla yüzünü aydınlattı.

Ani bir farkındalık. Ufak bir çocuğunki gibi bakan gözlerinde toplanan ani bir korku.

"Sorun değil," dedim elimi uzatarak. "İyisin..."

Haven'ın kapısı açılıp kapandı. İkimiz birden döndük ama Owen daha hızlı davrandı. İki adam silahları çekili vaziyette verandadan aşağı atlayıp ancak bir adım atmıştı ki ilki dehşet verici bir alev fırtınasına tutuldu.

Ateş ve dumanla kör olan ilk adam yeniden eve doğru

koştu ve verandanın tahta direklerinden birine çöktü.

Hareket edemedim. Görüşüm bulanıklaştı; artık asker değil Mel'i görüyordum. Muhafızları, muhabirleri, patlama ile parçalanan izleyicileri görüyordum.

Durdur şunu, durdur şunu, durdur... Kusacakmış gibi hissederek kafamı salladım. Alevler saniyeler içinde koyu renk ahşaba sıçrayıp verandaya yayılmıştı. İkinci adam olduğu yerde donup kalırken Owen'a korku dolu bir bakış attı.

Oğlan sadece geriye baktı. Alnı, önce belirgin bir kafa karışıklığı sonra da düpedüz bir panikle buruştu. Acı bir inlemeyle başını elleri arasına aldı.

Hayır. Onu da esir almışlardı.

Kız, sanki gece gökyüzünden can bulmuş gibi ağaçların arasından çıktı. Elleri büyük boy ceketinin cebinde; bakışları Owen'ın kambur biçimine odaklanmıştı. Dudakları bir gülümsemenin zalim alaycılığıyla bükülmüştü.

O muydu?

Göründüğü kadar çabuk tekrar gözden kaybolup sise ve karanlığa geri döndü. Bu tesadüf olamazdı... Zihnimdeki basınç daha da büyüdü. Her nasılsa bu kız... Bunu bize yapan bu kızdı. Fakat Owen hemen etkilenmediyse bu, uyuşturan gücünün işe yaraması için her Psi'yi ayrı ayrı hedeflemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu fırsat gören verandadaki ikinci asker silahını kaldırdı. "Hayır!" diye atılıp küçük bedenini korumak için kollarımı Owen'a doladım.

Bir silah sesi duyuldu.

Ağır bir beden, tangırdayan ekipmanları ve hışırdayan

kumaş sesleri eşliğinde yere yığıldı. Merminin acısını hissetmediğim için geri çekilip hemen yarayı ve kanı aramak üzere Owen'ı yoklamaya başladım.

"İyiyim," diye mırıldandı. Sözcükleri de bedeni gibi zangır zangır titriyordu. "Ben iyiyim."

Bir bağırış işittim. Askerlerden biri, bir kadın, ormanı taradığı yerden çıkmış, silahlarının tangırtısıyla üzerimize geliyordu. Yalnızca birkaç adım atmıştı ki bedeni ani bir merminin etkisiyle havaya kalkıp yakındaki bir ağaca çarptı.

Owen'la arkamızı döndüğümüz anda, Roman'ın sisin ve küllerin arasından çıkıp sırtında bir çocukla kaçmakta olan bir askere nişan aldığını gördük. Kollarını düzeltirken gözleri kısıldı ve sonra ateş etti. Askeri, boynundaki açıkta kalan teninden, kızın gövdesiyle adamın kurşungeçirmez yeleği arasından vurmuştu.

Farklı bir ağacın arkasında saklanan Priyanka, "Gördün mü? Bir partiye geç kalmak her zaman en kötü şey değildir," dedi. Hafif bir duraklamanın ardından ekledi: "Dramatik, sürpriz bir girişin gücünü asla küçümseme. Sen iyi misin, Zu?"

Kaçmamışlardı.

Girdiğim şoktan çıkıp Owen'ı en yakın ağacın arkasına sürükleyerek onu vücudumla olabildiğince örtmeye çalıştım.

Priyanka, "Zu?" diye seslendi yeniden.

"İyiyim!" diye bağırdım. Sesim hem dumandan hem de beklenmedik ve şaşırtıcı rahatlamanın etkisiyle çatallı çıkmıştı.

Yardım etmeye çalışıyorlar.

Kaçmış olmalılardı... Ama nasıl olduysa bir şeylerin geldiğini anlamış ve bizi uyarmaya çalışmışlardı. Tüm bu çocuklara yardım etmek için savaşın ortasına dalmışlardı.

Onları koruyan iki genç ağaçların arasından fırlayıp yanımdan geçtiler. Her birinin sırtında ağlayan bir çocuk vardı.

"Owen," dedim, gözlerinin içine bakmak için eğilerek. Teni ateş gibiydi. "Onlarla gitmen gerek, tamam mı?"

"Yardım edebilirim," dedi usulca.

Ağır duman üzerimize bir perde gibi çöktü. Ağzımdan nefes aldığımda bile dilimi kaplayan tadını alabiliyordum.

Ve Owen... Çukur'u koruyan çocukların askerlerin kömürleşmiş kalıntılarının yanından geçerken çıkardıkları her bir hayret nidası ya da sessiz bağırışta irkiliyordu.

"Zaten yardım ettin," dedim. "Şimdi yardım edebilmenin tek yolu onlarla güvenli bir yere gitmen."

Çukur'daki çocuklardan biri elini Owen'a uzatıp onu yanına çağırdı. Benden uzaklaştı ama kızın elini tutmak yerine kollarını havaya kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Owen!"

Alevler daraldı ve evin üstünü örttükleri yerde bir dağ gibi yükseldiler. Saf hava ve ahşap çerçevede ziyafet çeken alevler yenilmez görünüyordu. Ama sonra Owen ellerini gürültülü bir şekilde birbirine vurdu ve hepsini bir kerede söndürdü.

Bana son bir isteksiz bakış attıktan sonra diğerlerinin peşinden koştu.

Onları uyarmak için gecikmiştim; şu kıza daha önce tahliye edilen Haven çocuklarının nereye gideceğini söylediğimi

hatırladım.

Haber verdiğin için teşekkürler.

Bu yangından önce olmuştu. O ya da askerlerden biri peşlerinden gidecek zaman bulmuş olabilirdi. Onları incitebilirlerdi.

Silahını doldurmak için bir ağacın ardına saklanan Roman'ı gördüm. Yalnızca kadın askerin elinden düşen silahı almama yetecek süreliğine bir ağacın yanında durduktan sonra ok gibi yanına fırladım. Ben koşarken mermiler tepemde vızır vızır uçuyordu.

Ağacın gövdesine çarparak yanına düştüğüm anda Roman yüzünde vahşi bir rahatlama ifadesiyle bana döndü. Bir elini uzatıp beni daha yakına çekmek için kafamın arkasına sarıldı. Silah sesleri arasında duyulmak için bağırması gerekiyordu. "İyi misin? Bana canını yakmadıklarını söyle..."

Hayır... Bunun için zaman yoktu...

"Çocukları nasıl bulacaklarını biliyorlar," dedim nefes nefese. "Peşlerinden gidecekler!"

Vücudu kaskatı kesildi. "Hiçbir halt edemezler! Priya!"

Priyanka ağaçlardaki alev kalıntıları arasında koşturan bir renk ve hareket yumağı gibiydi. Yanımıza koşup kalan son birkaç metreyi de kalçası ve bacağı üzerinde çamurda kayarak tamamladı. "Tamam, bana bu hareketi sakın bir daha yaptırmayın. Harika görünüyor ama çok fena acıyor–"

Roman sözünü kesti. "Evden kaçmak için bir tür gizli tünel ya da kaçış yolu var." Teyit etmek için bana baktı. Başımı salladım. "Nerede olduğunu buldular. Biz burayı halleder-ken sen bu konunun icabına bakabilir misin?"

İfadesi ciddileşti. "Evet. Nerede?"

"Çamaşır odasındaki kurutucunun altında," dedim. "Hâlâ tavan arasında sıkışıp kalmış birkaç çocuk olabilir. İçeri girdiğinde Jacob'a seslen ve herkese ulaştığımızı bilmesini sağla."

Uzun saçlarını omuzunun üzerinden geri atarak başını salladı. "Size kahramanların sık sık öldüğünü ancak ahlaki açıdan vasat insanların neredeyse her zaman başka bir gün görmek üzere hayatta kaldıklarını hatırlatmak isterim. Tepemi attıracak hiçbir şey yapmayın."

Bunu söyler söylemez eve doğru yola çıktı. Geride kalan askerlerden biri ormanın içinden ateş açtığından ikimiz de onu koruyorduk. Evin kapısı arkasından kapandı ve hemen sonra çerçevesinden tamamen düştü. Verandanın bir kısmı, kırılan odun sesleri eşliğinde çöküp cesetleri oraya gömdü.

Dikkatini çekmek için uzanıp Roman'ın kolunu sıkıca tuttum. "Kaçmalıydınız. Burada ne yapıyorsunuz?"

Roman'ın yüzü islerle kaplıydı; koyu renk saçları gözlerinin önüne düşmüştü ama şaşırtıcı maviliklerini fark etmemek yine de imkânsızdı. Karanlıkta yanıyor, beni biraz daha kendine çekiyordu. Nefesi kesilmişçesine duraksadı. Sonra koyu renk kirpikleri aşağı indi ve hayalî bir gülümseme takındı. "O gürültü olmasa daha erken gelebilirdik... Sen icabına baktın, değil mi? Yerden kalkabilecek duruma gelir gelmez hemen şöyle düşündüm: *Sen geri kalanları da süpürürken bize oturup izlemekten başka yapacak iş kalmayacak.*"

Sözleriyle doğrulmuştum ki sesinde herhangi bir alay olmadığını anladım. Samimi tonu ve dudaklarının ufak ve neredeyse hayranlığını belirten eğriliği, dengemi kaybetme-

mek üzere yere tutunmamı gerektirdi.

"Burada olmalarının sebebi benim," diye fısıldadım, dikkatimi yeniden ormana çevirip silahımı doğrulturken. "Bu benim hatam. Bu aptal telefon–"

Uzanıp beni omuzlarımdan tuttu. "Bu senin hatan değil. Eğer bir suçlu varsa o benim. Bunu düşünmeliydim. Tahmin etmeliydim. Bu tip insanların nasıl çalıştığını biliyorum. Bu durumda her şeyi doğru yapan kişi sendin."

"Ben de bilmeliydim," dedim, başımı sallayarak. Elektrik kesildikten sonraki panikte, saldırıyı nasıl tahmin ettiklerini merak etmek bile aklımdan geçmedi. Ama şimdi Roman burada, tam karşımda, her zamanki gibi sakin ve istikrarlı bir şekilde durduğuna göre biraz olsun odaklanabilirdim. Biraz netlik kazanabilirdim. "Sen ve Priyanka telefonu fişe taktığımızı nasıl bildiniz?"

Hızlıca bir bakış attı. "Uzaktan helikopterleri duyduk. Yolda takip edilmemek veya görülmemek için çok dikkatli davranmıştık; bu yüzden ikimizin de bulduğu tek açıklama buydu."

Uzaklardan belli belirsiz başka bir çığlık duyuldu. Bir kız. İkimiz de ona doğru döndük.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Roman.

"Ayrılalım," dedim ayağa kalkmaya başlarken. "Sen sola git, ben de sağa gideyim; sonra tekrar gölde buluşuruz. Helikopterlerin indiği yer orası mı?"

Başını iki yana salladı. "İnecek yer yoktu. Onları öylece bıraktılar. Bu da onlar ulaşmayı beklerken bize biraz zaman kazandırır."

Dumanlı havayı içime çekerek başımı salladım. Yerden

sağlam ve korkusuzca kalkışının görüntüsü bir süre gözlerimin önünden gitmedi.

"Gitmeliydiniz," dedim tekrar. *Gitmediğiniz için teşekkürler.*

"Birlikte geldik," dedi, "birlikte gideceğiz."

Ben daha yanıt veremeden, Roman'ın ifadesi bir kez daha değişti. Kararlı duruşu yerini sadece acı olabilecek bir duyguya bıraktı.

Hayır, acı değil. Can çekişme.

Acının pençesine düşerken birden nefesi kesildi. Tek elini, havada tutunabilecek, yeniden dengesini sağlayabilecek bir şey bulma umuduyla kaldırdı. Uzattığım koluma indirdi; yere düşmesini engellemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

İçinde tuttuğu çığlıklarla yüzünde beliren boncuk boncuk terler eşliğinde başını iki yana salladı.

"Roman!" dedim.

Bu daha önceki migren gibi değildi. Bilincinin fişi bir anda çekilmiş gibiydi. Şimdi vücudu kilitlenmiş, sanki boğazına yapışan ızdırabın elleri onu yavaşça boğuyordu.

"Sorun ne?" diye sordum. Bir yandan da nabzını kontrol edip başını kayalara vurmasını engellemek için yüzünü ellerimde tutuyordum. "Ne oluyor? Roman!"

"Çocuklar.... Çocukları... al..." diyebildi. "Git!"

Bakışları bir anda odağını kaybederken üzerime yığıldı. Ellerimi gömleğinin altına kaydırıp sırtındaki sert çizgiler boyunca bir kurşun, şarapnel mermisi ya da bu hâlini açıklayabilecek herhangi bir şey aradım. Parmaklarıyla ön kolumu

morartacak kadar sıkı tutuyordu. Bu bir uyarıydı.

"Bunu yapmak zorunda kalmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Kız. Uzun saçlarını omuzlarının üzerinden atarken ellerini ceketinin cebine soktu. "Bunu çok zorlaştırıyorsun. Sana başka türlü nasıl ulaşabileceğimi bilemiyorum."

Bir kıza bir Roman'a baktım. Dudakları hareket ediyor, kelimeleri çıkarmak için uğraşıyordu. Kız aklını kilitlemekle kalmayıp ona saldırıyor gibiydi. Bir adım daha attı; Roman bağırıp tekmeler savurmaya başladı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Yaptıkların için seni kendim öldürmeliydim. Yapmam gerekiyor, biliyorsun. Seni öldürmeliyim aslında. Bazı günler bunu isteyebileceğimi bile düşünüyorum." Sesi kısıktı, hırslıydı. Ancak o zaman bu sözlerdeki açık nefretle silahların durduğunu fark ettim. "Sana ne oldu bilmiyorum Roman ama yardıma ihtiyacın var. Çok geç değil. Benimle gel, güvende olmanı sağlayacağım. Seni koruyacağım."

Elimde silahla ayağa kalktım. Soğuk bir öfke beni sarmış; hedefime sağlam adımlarla gitmemi sağlamıştı. "Ona, hepimize her ne yapıyorsan hemen dur."

Duygusuz gülümsemesi, omurgamı boydan boya çizen sivri bir tırnak gibiydi. "Hayır."

Üst dudağımdaki teri yaladım. Tetikteki parmağım gerildi. "Öyleyse bana seni öldürmememem için bir sebep ver."

"Çünkü," dedi Roman zayıf bir sesle arkamdan. "O benim kız kardeşim."

ON DOKUZ

"LANA..."

Kız gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Sonra Roman'a dönen gözleri öfkeyle kısıldı.

Lana.

Roman, yerden kalkmak için ağacı kullandı. Öne çıktı, dizleri tehlikeli bir şekilde titriyordu. Gözleri cam gibiydi, acıdan neredeyse kıpkırmızı olmuştu.

İçimde bir öfke fırtınası vardı ve onu durdurmak için zahmet etmedim. Kız onu öldürecekti... Onu öldürecekti ve bunu engellemenin tek yolu önce kızı öldürmekti.

Bunu bana yaptırma, diye düşündüm onu izlerken.

"Gitmek zorundaydık," dedi Roman. "Yapmamız gerekiyordu. Bunca zamandır seni arıyorduk."

Bunca tahminle geçen onca günün ardından sonunda olan biteni öğrenmek yüzüme bir yumruk gibi indi.

Haklıydım.

Kız geri çekilerek başını sallıyordu. "Yardıma ihtiyacı

olan sensin. Ben seni kurtarmaya çalışıyorum! Seni kurtaracağım!"

Birisi ona seslendi.

Üzerine doğrulttuğum silahı görmezden gelerek, "Buradayım!" diye bağırdı. "İşte! Onu buldum!"

"Yapma... Yapma... " Roman'ın sesi zayıftı. "Solnyshko..."

Sonra hissettim. Kasırga.

Kafatasıma dökülen erimiş sıvı gibiydi. Boğazımdan bir çığlık yükseldi. Vücudumdaki her eklem geriliyor, esniyor ve bükülüyordu. Yere düştüm ve düşerken sol tarafımı kocaman ağacın köküne çarptım. Silah elimden toprağa, yaprakların arasına düştü.

Gözyaşları ve dumanın bulanıklığı arasında, askerlerden birinin bize yaklaştığını ve peşinde bir oğlanı sürüklediğini gördüm. Yerden kalkmak için ellerimden güç almaya uğraşırken korku her yanımı sardı.

"Dur Lana!" diye yalvardı. "Seninle geleceğim, tamam mı? Lütfen... Bunu yapma!"

"Ne olursa olsun bizimle geleceksin," dedi Lana. "Bu..." İçimde kaynayan basınç arttıkça tekrar çığlık attım. "...yaptıklarının sonuçları olduğunu anlaman için."

Bir silah patladı. Asker bir an oradaydı, sonraki an gözden kayboldu. Eldivenli elini boynundan fışkıran kana bastırarak geri tökezledi. Vuruşun şokuyla çocuğu bıraktı. Zihnimdeki sıcaklığın bir kısmı kaybolunca kafamı kaldırıp Roman'a baktım.

Ancak atış verandadan geriye kalan yerden gelmişti. Pri-

yanka o kocaman açılmış gözleriyle silahı indirdiği sırada namlusu hâlâ tütüyordu.

"Lana!" ağzından sanki neşeli bir şey gibi çıkmıştı ki hemen ardından hayretle sonlandı.

"Geri dur!" Acı içinde bağırmayı başardım. "Daha fazla yaklaşma–"

Kız döndü; suratındaki ifadeyi görmeyi diledim; acaba hâlâ o öfkeli maskeyi mi takıyordu yoksa yüzünde Priyanka'nınki gibi dehşete dönen bir coşku mu vardı?

Priyanka, Lana'ya dönmeden, önce Roman'a sonra bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" Priyanka verandadan aşağı atladı ve uzun bacakları aralarındaki mesafeyi hızla kapattı. Lana ona bakmayı reddederek geri döndü.

Priyanka'nın sağladığı dikkat dağınıklığı, kafatasımdaki acı verici ısı ve baskının bir an için gevşemesine yetti. Kaybettiğim silahı toprakta sürünerek bulmaya çalıştım.

"Sence?" dedi Lana. Köşeye sıkışmak üzere olduğunu bilen bir hayvanın tüm vahşi şüphesiyle bakışlarını üçümüzün üzerinde gezdirdi.

Priyanka durdu ve sanki aralarında manyetik bir güç varmış gibi Lana da dondu.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Priyanka usulca. "Buradan defolup giderken açıklarsın."

İçinde bir şeyler kapanmış gibiydi ve Lana'nın ses tonu tekrar hissizleşti. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Sen benimsin."

Roman'ın yanında diz çöküp nabzını kontrol ederken, "Tabii ki öyleyim, gün ışığım," dedi Priyanka acı bir gülüm-

semeyle.

Hı, dedim içimden aralarındaki ilişkiyi nihayet çözerek.

"Ben onu kast..." diye başladı Lana. Ağır ve dengesiz bir nefes alırken burun delikleri kocaman oldu. "Yapma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Çok fazla şey biliyorum," dedi Priyanka yavaşça tekrar ayağa kalkarken. Roman da onu takip etmeye çalıştı ama ancak dizlerinin üstüne kadar kalkabilmişti. "Benim sevdiğim Lana'nın başkalarını, özellikle de kendi abisini incitmeyeceğini biliyorum mesela."

"Pri'nin beni asla terk etmeyeceğini bildiğim gibi, değil mi?" dedi Lana öfkeyle.

Priyanka ifadesini kontrol etmeye çalışıyordu ama gözleri onu ele veriyordu. "Sana ne oldu böyle?"

Lana, yumruklarını sıkarak bir adım öne çıktı. "O beni daha güçlü yaptı. Artık kimse beni incitemez, sen bile! Benimle o ilgilendi. Ve şimdi sadakatimi hak eden tek kişi de o."

Zihnimde hüküm süren acının içinden tek bir kelime yükseldi. *Kim?*

"Bahsettiğiniz... bu herif de... kim?" Kelimeleri güçlükle söyleyebildim. İkisi de beni görmezden geldi çünkü tamamen birbirlerine odaklanmışlardı.

Priyanka elini uzattı. "Lütfen... Benimle gel. Seni bulmaya çalışıyorduk. Tüm bu zaman boyunca sana ulaşmaya çalışıyorduk."

"Yalancı," diye fısıldadı Lana ama bir daha geri adım da atmadı. Priyanka'nın uzanmış eline bakıyordu. El, havada

asılı olduğu yerde titriyordu ve Priyanka ne kadar gizlemeye çalışsa da yüzünü görebiliyordum. Kalbinin kırılmasına çok az kalmış gibiydi.

Yine de Lana'ya doğru bir adım daha attı. "Yapacak çok işimiz var. hatırladın mı?"

Lana'nın zihnini ele geçiren şaşkınlık her neyse etkisini kaybetti. "Hayır."

Silah mekanizmasının sesi, mermi Lana'nın kafasının hemen yanındaki ağaca saplandıktan bir saniye sonra geldi. Jacob çoktan verandada pozisyon almış bir sonraki atışına hazırlanıyordu. Daha önce gördüğüm çocuk arkasındaydı ve konuşurken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Belli ki ne olduğunu anlatıyordu.

Uzakta helikopterin pervaneleri geceyi yarıyor; gürültüsü her geçen saniye daha yakından geliyordu. Priyanka, bu kesinti anında hemen Lana'ya uzandı ancak Lana ondan daha hızlıydı. Hem koşmada hem de şansını değerlendirmede. Çalıların içinden geçip devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladıktan sonra ağaçların arasında kayboldu.

"Hayır!" diye seslendi Priyanka, peşinden koşarak. "Lana!"

Görüşüm, zihnimdeki basıncın kelepçesinden kurtulduğunda ikiye bölündü. Roman yanımda titreyip sarsılıyordu.

Statik akım, zihnimde, kulaklarımda kükrüyor, âdeta damarlarımı dolduruyordu. Gücümün o beklenen okşayışı zihnimdeki korkunç sessizliği sildi.

"İyi misin?" dedi Jacob, koşarak yanıma geldiğinde.

Beni kaldırmak için teklif ettiği yardımını kabul etmeden önce baş dönmemin geçmesini bekledim.

Roman; Lana ve Priyanka'nın peşinden gitmek üzere ayağa kalkmıştı.

"Sasha hâlâ ellerinde!" diye bağırdı çocuk verandadan.

Lanet olsun. Roman'ın kolunu tuttum. "Lana'nın peşinden git–"

Roman ise geri çekilerek başını sert bir şekilde salladı. "Hayır, ben gideceğim. Priya'yı bulabilir misin?"

Sözlerini kavramam biraz zaman alacak kadar şaşkındım; ben ne dediğini anlayana dek o çoktan koşmaya başlamıştı. Yalnızca yerden farklı bir silah almak için durdu. Sonra da karanlığın ve dumanların arasında ortadan kayboldu.

Jacob elini omuzuma atınca olduğum yerde zıpladım. "Sen iyi misin?"

"Sadece Sasha mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı; duyduğum rahatlama o kadar saftı ki gözyaşlarım tekrar yüzeye yaklaştı.

"Onu götür," dedim, başımla çocuğu işaret ederek. "Biz Sasha'yı geri getireceğiz."

Yüzündeki teri silerek, "Bu söylediğinden yaptığım çıkarım onlara güvendiğin yönünde," dedi.

Bir hareket var mı yok mu diye etrafı tarayarak için için yanan ormana döndüm. "Çocukları kaçırılmaktan ve güzel bir ölümden kurtarmaktan büyük keyif alıyorum galiba."

Onaylamaz bir ses çıkarttı. "O zaman oy birliğine vardık sanırım. Kız eve girdiğinde hem benim hem de Jen'in kıçını kurtardı. Onu ekstra sevimli görebilirsin."

Bundan daha fazlası var, diye düşündüm sonunda neler olduğunu anlayarak. Etraflarında varlığını hissettiğim ve

yalanlarını şekillendiren karanlık, korkunç bir niyet değildi. Bir insandı ve hayal bile edemeyeceğim biriydi.

Bizim gibi ama değil.

Patikadan çıkıp ormana girerken Priyanka'ya seslenip durdum. Beynim çılgına dönmüştü. Lana'nın yapabileceği şeyler... Aklımızı öyle etkileyebilmesi, güçlerimizi bastırabilmesi ve sinirlerimize doğrudan acı yükleyebilmesi beni Turuncu olabileceği fikrine yaklaştırdı. Bildiğim iki turuncu vardı, onlar da Ruby ile Clancy'ydi ve tam olarak aynı yeteneğe sahip değillerdi. Clancy birinin zihnine öneriler sokabilir, duyguları manipüle edebilir ve vücutları kontrol edebilirdi ancak yalnızca Ruby birilerinin hafızasını doğrudan etkileyebiliyordu.

Kolları sıkıca bağlı ve başı önde bana doğru gelen Priyanka'yı görmemle birlikte olduğum yerde durdum. Tüm vücudu titriyordu; sanki yüzündeki her bir duygu çekilmişti.

"İyi misin?" Ona doğru koştum.

Başını salladı, bir an için tüm kelimeleri yitirmiş gibiydi. Priyanka... Aciz olmasa da kendinde değildi sanki. "Yapamadım... Başaramadım. Onu kalmaya ikna edemedim."

"Kimsenin bunu başarabileceğini düşünmüyorum," dedim bunun dışında ne söyleyeceğimi bilemediğimden.

"Yapabilirdim. Yapmalıydım. Ama Roman'a fazla ileri gitmeyeceğime söz verdim." Onları tekrar etmese de yüzünde kelimelerin yankısını gördüm: *Başaramadım.*

"Helikopterle çıkarma için göle geri döneceğini düşünmüştüm," dedi Priyanka. Sesi heyecanına ihanet ediyordu. "Sanki karanlıkla bir oldu. Farklı bir yöne gitmiş olmalı. Onu kalmaya ikna edemedim, edemedim..."

Bu kelimeler ve onları sürekli tekrarlayışı Priyanka'nın kendinde olmadığını gösteriyordu. Onu kendine getirmeye çalışarak kolunu tuttum.

"Onu aramak ister misin?" diye sordum. "Zemin daha iyi bir ışıkla onu izleyebileceğimiz kadar nemli."

İşin aslı, az önce beynimi yakmaya çalışan kızın peşinden gitmek istemiyordum. Ama onun dışarıda dolaşıp başka bir Psi'ye de bize yaptığını yaşatması fikrine dayanamıyordum. Mesele sadece bizi nasıl incittiği değildi, mesele bundan keyif alıyor olmasıydı.

Priyanka, alnını ovuşturarak perişan bir şekilde, "Hayır. Onu kovalamaya devam edersek daha uzağa gider ve daha hızlı davranır," dedi. "Bize gelmesi için bir yol bulmalıyız."

Cevap vermediğimde Priyanka düşüncelerimi yüzümden okumuş olmalıydı. "Dinle... Lana öyle... O farklı biri."

"Bak onu hiç anlamamıştım," dedim alaycı bir tavırla.

Dudağını ısırdı. "Şu an kendinde değil. Bu o değil. Ona ne yaptıklarını bilmiyorum ama bu benim tanıdığım Lana değil."

"Dur tahmin edeyim, aslında tam bir gün ışığı gibi neşe saçar, değil mi?" dedim Priyanka'nın ona taktığı adı hatırladığımda. Kendimi durduramamıştım. "Affedersin."

Bir elini kaldırıp önemsiz bir şeymiş gibi savuşturdu ve eve doğru döndüğümde beni izledi.

"Ama bizi kaçıranlarla arasında bir bağlantı olduğu kesin," diye bastırdım. "Peki, oradaki hikâye nedir?"

Priyanka fiziksel olarak hastaymış gibi görünüyordu. "Ben... Sanırım adamlar aslında Roman'la benim peşimiz-

delerdi. Özür dilerim... Çok özür dilerim. Lana'yı burada görene kadar emin değildim. O adam... Yani onlar bizi geri almaya çalışıyor olmalılar."

Söylediklerini yutmamıştım; hâlâ birbirine uymayan bir sürü parça vardı. Mesela telepromptır üzerindeki uyarı. Hem madem bizi kaçıranlar yalnızca Roman ve Priyanka'nın peşindelerdi, o patlama ne içindi? Ancak aklımda daha büyük bir soru belirdi.

"Onlar dediklerin kim?" diye sordum. "Psion Halkası mı? Lana da birinden bahsetti. Onun kendisini daha güçlü kıldığını söyledi."

Öyle dalgın bakıyordu ki sonunda konuşmaya başlayana dek beni duyduğundan bile emin değildim. "Bilmiyorum. Birisi... Birisi Psion Halkası'nı ele geçirmiş olabilir. İşleri değiştirmiş... Eskiden Psi olmayanlarla çalışmazlardı ama işler... Değişiyor. Ayrılmamamız gerekiyordu. Hiçbir zaman. Biri bizi geri istiyor olmalı."

Priyanka, kendini konuşabilecek kadar toparlayabilmek için gerçekten mücadele ediyor gibiydi. "Oradan ayrıldığımızda bizimle gelmedi. Onu asla terk etmemeliydik ama bu kaçınılmazdı. Gerçekten öyleydi, yemin ederim."

"Sana inanıyorum," derken onu anlamama ne kadar ihtiyaç duyduğunu görmek beni şaşırttı. Gözleri dalıp gitmişti.

"Onunla iletişim kurmaya çalıştık ancak ona ulaşamadık. Bu arada ona bu şeyi yaptılar..." Elini yukarı kaydırıp saçlarına götürdü.

"Gücünden mi bahsediyorsun?" diye sordum. "Bana bir tür Turuncu gibi göründü ama bunu nasıl yapabildi?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum... Onlar... Lana nazik ve pırıl

pırıl bir insandı... Bu değil... Bu her neyse o değildi." Priyanka ağlamak üzereydi. "Nasıl yaptılarsa... onu insanları incitmek için eğitmişler. Onu geride bırakmamalıydım."

Roman, 'Ailemi bir arada tutamadım,' demişti. 'Nihayetinde kız kardeşimi kurtaramadım.'

Bir anlamda, bana gerçeği anlatmaya çalışmıştı. Lana'yı korurken ancak bu kadarını yapabilmişti. O zamanlar kız kardeşinin öldüğünü sanmış; başka bir kişinin ölümünden sorumlu hissetmenin ne kadar acı verici olduğunu bildiğimden ona baskı yapmamıştım.

Priyanka, "O hâlâ içeride bir yerde," dedi. "Öyle olduğunu biliyorum. Annemin kolyesini çıkarmamış... O küçük altın çiçeği gördün, değil mi? Öfkeli göründüğünü biliyorum ama onun içinde hâlâ sevgi var. Ona ulaşabiliriz."

Ben bu sözde sevgiye dair hiçbir şey hissetmemiştim ve tersini iddia etmeme yetecek kadar yaram berem vardı. Ancak Priyanka'nın Lana'ya duyduğu hisler kesindi.

"Neden buraya gelmek istediniz?" diye sordum.

Priyanka, "Çünkü Daly'yi... Arkadaşın Ruby'yi duymuştuk," dedi. "Lana'nın Psion Halkası'ndan ayrılmış olabileceğini duymuştuk ve onun burada olacağını umuyorduk. Ya da arkadaşların bir şeyler duymuş olabilirdi. Onlardan kurtulabileceğini düşünecek kadar aptaldım."

Düşüncelerim kelimelere dökülemeyecek kadar karışıktı.

"Yardımcı olacaklarını ummakta haklıydınız," dedim. "Hiçbir soru sormadan yardım ederlerdi. Ama burada değiller. Ruby yaklaşık iki hafta önce başka bir çocuğu almak için ayrıldıktan sonra kayıplara karıştı."

Rüzgâr yukarıdaki ağaç dallarını hışırdattı.

"Lanet olsun," dedi Priyanka aniden. "Ciddi misin?"

Sesi, tepemizde dolanan bir helikopterin çığlığında kay boldu. Araç göle değil de tersi istikamete doğru gidiyordu. Priyanka ile birbirimize baktık.

Birlikte yola koyulup ormanın içinden tekrar patikaya dönmüştük ki Roman'ın zaten orada olduğunu gördük. Toprak yolu sabit bir hızla koşarken gözyaşlarıyla dolu yüzünü sırtına yapıştırmış Sasha'yı taşıyordu.

"Hallettik," dedi sessizce ve sonra Priyanka'ya baktı. Priyanka başını iki yana salladı.

"Gitmeliyiz," dedim. Fakat Roman tekrar ormana dönmüştü. Yüzünde yeniden o kararlılık vardı. Bulunmak istemeyen birini bulmak için vaktimiz yoktu, şu an bunu yapamazdık. "Birlikte geldik, birlikte gideceğiz. Değil mi?"

Gözümün içine baktı ama kafatasımın dibinde hissettiğim iğneleyici sıcaklığın bu bakışla ilgisi yoktu. Yakınlardaki tanıdık bir güç hissiyle ilgiliydi.

Dron.

Birden diğerlerini peşime takıp yukarı doğru koşmaya başladım. Ayaklarım nihayet, onu gördüğüm an yavaşladı. Örümcek benzeri cihaz, askerlerin cesetlerinin üzerinden yavaş ve kasıtlı turlar atarak geçiyordu. Altındaki toprağı aydınlatıyordu ve bu sadece fotoğraf ya da video çekerken yaptığı bir şeydi.

Miguel içinde orijinal fotoğraflar olan telefonu imha etmişti... Ama eğer bu saldırganların fotoğrafları bu cihazın içindeyse onu istiyordum. Mel'in her zaman söylediği gibi, insanlar inanmak isterdi; sadece inanacakları şeyi doğrulayabilecekleri makul bir anlatıya ihtiyaçları vardı. Benim

hikâyemse en azından gerçek olma avantajına sahipti.

Priyanka ve Roman'ın bana yetiştiklerini duydum ama dönmedim. Aklımdaki gümüş güç ipini uzattıktan sonra hemen kestim. Onu kızartıp işe yaramaz hâle getirmek çok kolay olurdu. Bunun yerine tabancayı kaldırdım. Dron bir kedi kadar büyüktü; tabii hareketini takip edip nişan alırken muhtemelen böyle bir benzetme yapmamam gerekirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Roman.

Dron bir şeyleri incelemek üzere verandaya doğru alçaldı. Derin bir nefes aldım, kollarımın açısını düzelttim ve ateş ettim.

Mermi aletin kanatlarından birini delip geçti. Sallanıp dengesini kazanmaya devam ederken beni ikinci bir atışa zorladı ve sonunda verandanın kömürleşmiş ahşabına çarpıp yerde sürüklendi.

"Dikkatli ol," diye uyardı Priyanka yaklaştığımda. "Kamera muhtemelen birine doğrudan görüntü yolluyor."

"Güzel," dedim, aleti tutup ters çevirirken. Omuzumun üzerinden arkaya baktığımda, endişeli ifadesi azalan Roman'ı beni izlerken gördüm. Priyanka askerlerden birinin yanına diz çökmüş; ceplerini ve kemerini arıyor, fenerini çıkarıp kotunun cebine bir şey koyuyordu.

Aletin pervaneleri dönmeyi bıraktı ama parlak kamera merceğinin yanında hâlâ küçük bir kırmızı ışık yanıyordu.

Üzerindeki pisliği sildim. Böylece olabildiğince net bir görüntü elde edecekti.

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedim. "Ama bana ya da sevdiklerime bir kez daha saldıracak olursan Tanrı'ya beni gerçekten öldürmek için dua etsen iyi olur çünkü ensende-

yim ve kaybedecek başka hiçbir şeyim yok."

Kırmızı ışık yanıp söndü.

YİRMİ

HAVEN'IN ALTINA KAZILMIŞ UZUN TÜNELİN SONUNDA, ÇÖP dolu bir alana açılan bir su gideri vardı. Diğerlerini orada, dar bir kümede, birbirlerinin omuzlarına ve sırtlarına yaslanmış ve gözlerini açık tutmak için savaşır hâlde bulduk.

Lisa ve Miguel ağaç evlerden daha sonra gelenleri toplamış, kesikleriyle yaralarını suyla ve kucaklamayla iyileştirmeye çalışıyorlardı. Yabani otların üzerinde açık duran ilk yardım çantaları çoktan boşalmış görünüyordu.

Çamur dolu borudan önce Roman çıktı. Bileğimize kadar gelen balçık karmaşasında Sasha'nın kolunu tuttu ve kız aşağı doğru büyük bir adım atarken dengesini korumasına yardımcı oldu. Priyanka da Jacob ve diğerlerinin kurum lekeli eşyalardan oluşan bir yığını ayırdığı yere giderken yine Roman'dan güç alıp indi. Birkaç eşya toplamak üzere eve dönenler de olmalıydı.

Roman sonunda bana döndü ve Sasha'ya olduğu gibi bana da yardım etmek ister gibi ellerini kaldırdı. Ama sonra tereddüt ederek hafifçe koluma dokundu; elini tutup aşağı

indim. Roman tüm bu zaman boyunca dikkatini sadece önündeki basit göreve odaklamak zorunda kalmış gibi ken di eline vermişti.

"İyi misin?" diye sordum.

İrkildi; karman çorman saçlarının arasından bana baktı. "Yaralanmadım."

"Lana'yı kastettim," dedim. "Priyanka olanların bir kısmını anlattı. Keşke bana her şeyi dürüstçe anlatsaydın."

"Anlatmalıydım," dedi. "Üzgünüm, Suzume."

"Zu," diye düzelttim.

Yine gözlerime baktı. "Zu. Bir önemi olmadığını biliyorum ve affedilmeyi de beklemiyorum ama sana gerçeği binlerce kez söylemek istedim."

"Ama aynı zamanda kız kardeşini korumak da istedin," dedim. *Benden.*

"Güçleri ortaya çıktığı andan itibaren her yönden tehditle çevriliydi. Onu korumak için yapmayacağım hiçbir şey yok. Ona ulaşmak için," dedi Roman. Sonra biraz kaba bir şekilde ekledi: "O anda hep bir yabancı olarak kalması gereken birine yalan söylemek, mühim bir mesele gibi gelmemişti."

"Komik," dedim. "Ben de bir yabancı olarak kalman için uğraşıyordum." Eğer her zaman için anlayabileceğim bir şey varsa o da insanların sevdiklerini korumak için yapabilecekleriydi. "Seni ve Priyanka'yı, Haven'a vardığımızda yakalanacağınız şekilde oyuna getirdim. Durumu eşitledik diyebilir miyiz?"

Sözlerimi idrak ederken yüzü durgunlaştı ve o anı zihninde tekrar yaşadı. Hayrettir ki eliyle kafasını geriye doğru

iterek usulca güldü. Bakışlarım, sağ yanağının hemen altında küçük bir yara izi bulunan çenesinin güçlü çizgilerine takıldı. "Priyanka haklıydı. Ben bir aptalım. Öte yandan seni bir harikasın."

Bunu basit ve doğrudan bir gerçeğin ifadesi gibi söylemişti. Bu ona inanmak istememi, sıcaklığın gerçek olana kadar içime nüfuz etmesine izin vermemi sağladı. Ama gerçeği görmek istiyorsam yapmam gereken tek şey etrafıma göz atmaktı. "Evet, hayatları mahvetme konusunda harikayımdır."

Yüzündeki şakacı ifade kayboldu. "Bu doğru değil."

"Değil mi?" dedim. "Telefonu açmamalıydım. Aptal değilim. Gerçekten açmamam gerektiğini biliyordum ama yine de yaptım ve bu çocukların hayatını cehenneme çevirdim. Güvende hissettikleri tek yeri yerle bir ettim."

Bu rüyayı neredeyse tek elle katletmiştim. Ruby ve Liam ile yüzleşme düşüncesi şimdi göğsümü nefes alamayacağım kadar sıkıştırıyordu.

"Herhangi birimizin yapacağı bir şey yaptın," dedi. "Hem belki de telefonu kapalıyken bile izliyorlardı."

"Öyle olsa bizi Nebraska'dan çıkmadan önce yakalarlardı," dedim.

Bana ciddi bir bakış attı. "Seni daha iyi hissettirmek için verdiğim tüm uğraşları engelliyorsun."

"Beni çok daha iyi hissettirecek şey ne biliyor musun?" dedim. "*Cheer Up Eileen* şarkısının heyecan verici bir başka yorumu."

"Pekâlâ, tamam." Roman derin bir nefes aldı.

Ellerimi kaldırıp onu hemen durdurdum. "Dalga geçiyordum."

Roman'ın beni izledikçe ayıldığı yüzünden belli oluyordu. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Gürültü'yü kapatmamış olsaydın, hiçbirimiz oradan çıkamazdık. Herkes kötü bir kart çeker. Önemli olan sonuçta nasıl oynadığındır. Sen kaçmadın. Kaldın ve savaştın."

"Sen de."

Roman, sözlerimdeki şükranı kabul ederek başını hafifçe eğdi. "Sen her şeyi halletmiştin zaten."

Priyanka arkada Jacob'dan ve yetişkin gençlerden sıyrılarak çocuk kümelerinden birine doğru yürüdü. Kapanmış dron elindeydi.

"Merhaba, minik Psi kardeşlerim!" dedi, sesini neşeli çıkması için zorlayarak. "Ben sizin yeni arkadaşınız Priyanka'yım ve size bir dron nasıl sökülür, içindeki işe yarar parçalar nasıl çıkarılır onu göstereceğim!"

Priyanka çocukların yanında diz çökerken Roman döndü. "O da yaralanmamış."

Ne demek istediğini biliyordum. "Beraberler miydi?"

Başıyla onayladı. Kontrolünü, iliklerine kadar hissettiği yorgunluk sesine yansıyacak kadar kaybetmişti. "Çocukluğumuzdan beri hepimiz yakındık ama ikisi daha farklı bir şey oldu. İki yıl boyunca ciddilerdi. On altı yaşımızdan onu orada bırakmadan hemen öncesine kadar."

"Peki, bu ne zamandı?"

"Yaklaşık altı ay önce."

Bana yakın bir zamanmış gibi gelen şey muhtemelen on-

lar için bir ömürdü.

"Zu! İyi misin?" diye seslendi Lisa beni yarına çağırarak. Yakındaki çocukların çoğu Roman'ı ve beni kocaman gözlerle izliyordu. Bakışlarımı kül rengi yüzlerinden kaçırmak zorunda hissettim.

"Bir saniye!" diye bağırarak ona baktım. "Sana bir şey söylemem gerek. Ruby yaklaşık iki haftadır kayıp ve Liam'ın durumu da belirsiz. Eğer Lana'nın peşinden gitmek istiyorsan yollarımızı burada ayırmak zorundayız. Benim onları bulmam gerek."

Roman bu bilgiden derin bir rahatsızlık duymuş gibi görünüyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Bence ayrılmamalıyız," dedi. "Bak, beni dinle... Birileri seni kaçırmaya çalışmadan hemen önce arkadaşının kaybolmasının tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm ancak Priya kaçıranların sizin peşinizde olduğuna inanıyor," dedim. "Psion Halkası olabileceğini düşünüyor."

Başını hızlı bir şekilde iki yana salladı. "Hayır, Lana başka biriyle çalışıyor ve o... Bizi de kendi saflarına çekmek için zorluyor. Her nasılsa, bütün bunlar birbirine bağlı."

Buna inanmadığımı gizlemeye çalışarak, "Birinin onu buna zorladığını mı düşünüyorsun?" diye sordum. Ancak bundan şüphelendiğimde bile Priyanka'nın onda farklı bir şey olduğu konusundaki ısrarı zihnimi daha çok meşgul etmeyi sürdürdü.

"Bence... sanki programlanmış gibiydi. Doğru kelime neydi?"

"Beyni yıkanmış," dedim. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Koşullanmış Kırmızılar gördüm ve emir almanın ötesine geçemiyorlardı."

Bu düşünce beni arkama dönüp Owen'ı aramaya itti; orada, herkesten uzakta oturuyordu.

Roman, "Onu tanımıyorsun," diye ısrar etti. "Lana değişti. Birisi sanki içine bir öfke tohumu ekmiş. Ona bir şey yaptılar. Neden böyle olduğuna dair başka bir açıklama olamaz."

Lana sıkıntılı görünüyordu ancak Jamboree Projesi'nden geçen Kırmızılar gibi de değildi. Bu koşullama, yaşam kıvılcımlarını söndüren bir akıl hastalığı gibiydi. Fakat Roman, Lana'nın nasıl değiştiğini benden daha iyi bilirdi.

"Arkadaşın Ruby'yi birlikte bulursak o... O, Lana'ya yardım edebilir mi?" diye sordu. Sözcükleri güç zapt edilen bir umutla hafifçe titriyordu. "Ona ulaşabilir mi?"

"Ruby'nin sorunu yardım edemeden duramamasıdır. Bu yüzden evet, deneyeceğini düşünüyorum," dedim. Bir yandan da ağzından çıkan bu küçük 'birlikte' sözcüğünün üzerimdeki ağırlığı nasıl uzaklaştırdığına hayret etmiştim. "Her nasılsa tüm bunların –kaçırma, kumpas, saldırı– bağlantılı olduğu konusunda ben de sana katılıyorum. Ruby de işin anlamadığım bir parçası. Sen olayları benden daha net görüyorsun."

"Bu doğru değil," dedi neredeyse hayretle. Belli ki karakterinin bir parçası da buydu; ona iltifat etme girişimlerimi her seferinde savuşturuyordu fakat iş beni ya da Priyanka'yı övmeye gelince aynısını yapmamıza asla izin vermiyordu. "Priyanka ile yalan söylediğimizi hemen anladın."

"Alınma ama ikiniz de iyi yalancılar değilsiniz," dedim.

"Hem her neyse, biri bir keresinde bir arada kalmanın da faydaları olabileceğini hatırlatmıştı."

"Gözetmek için iki göz," diye onayladı.

"Yiyecek bulmak için iki çift el daha," diye bitirdim.

Bunu yalnız da yapabilirdim. Başarabileceğimi biliyordum ve o hafif gülümsemesinden onun da bildiğini görebiliyordum. Bana bakarken taşınması ve korunması gereken küçük bir kız çocuğu görmüyordu. Ya da kurtarılması gereken birini.

Ruby'yi –aynı zamanda Liam'ı da– bulabilir ve bu işin ardındakileri ortaya çıkarabilirdim. Eğer zorunda değilsem bunu yalnız yapmak istemiyordum, o kadar.

Omuzuna dokunduğum anda ikimizi de elektrik çarptı. Roman bir başka şaşkın ve nefes kesici kahkaha attı.

"Affedersin," dedim. "Zaten bildiğin gibi, bu normal bir şey..."

"Evet," dedi, küçük gülümsemesi solarken.

Çamurda ilerlerken, dengemi sağlamam için teklif ettiği kola tutunup aynı hızla bıraktım. Her şeyin fazlaca farkındaydım. Teninin sıcaklığı, kemiklerinin üstündeki sıkı kas katmanı, doğrulurken onunkine sürtünen kalçalarım. Tam Lisa'ya doğru ilerliyordum ki yine o yumuşak sesine yakalandım.

"Senin için bir yabancı olmak istemiyorum."

Ona döndüm. "O zaman olma."

O an, şafak sökerkenki aydınlıkta, gökyüzünün renklerini tasvir etmekte sulu boyalar bile yetersiz kalırdı. Hayat hakkındaki en acımasız gerçek akmaya devam etmesidir.

Gün doğar, yer çekimi ayaklarınızı yerde tutar ve çiçekler gökyüzünü selamlamak için yüzlerini çevirir. Dünyamız keder, acı veya öfkeyle parçalanıyor olsa da gökyüzü size hâlâ leylaktan uçuk pembeye dönen en nefes kesici gün doğumunu sunmayı sürdürür.

Ben onlara doğru ilerlerken Miguel ve Lisa bana aynı anda rahatlamış bir ifadeyle baktılar. Jacob çembere katılmama izin vererek bir adım geriledi.

"Üzgünüm," dedim. Boğazım ağrıyordu. "Buraya asla geri gelmemeliydim."

"Böyle söyleme," dedi Lisa. "Ruby ve Liam gelmeni isterdi. Sen çok yorgundun ve inanılmaz stres altındaydın. İçimizden birinin telefonu kontrol etmeyi düşünmesi gerekirdi."

"Ama ev–" Gözlerimi kapattım; görebildiğim tek şey, hayalleri küle dönerken yıkılan veranda kenarında duran Ruby ve Liam'dı.

Jacob, "Bu durumun tamamen berbat olmadığını iddia edecek değilim," dedi. "Başta biz vardık ve herkesi dışarı çıkarmış olsak da durum hâlâ acı verici. Ama Haven içindeki insanlardır, evin kendisi değil. Burada kime istersen sor, sana böyle söyleyecektir. Birbirimize göz kulak olduğumuz sürece, hangi çatının altında yaşadığımızın bir önemi yok."

Başımı sallasam da suçluluk duygusu azalmamıştı.

Arkamda bir yerlerden, "...ve bu standart pervane," dedi Priyanka. "Quadkopter tarzı dronu havada tutarken, arkadaki itici pervane adının gerektirdiğini yapıp dronu ileri doğru itiyor. Bu, yanıma alacağım hafıza kartı. Ah, bunun ne olduğunu biliyor musunuz?" Sorunun etkileyiciliğini artır-

mak için duraksadı. "Bu bir motor kulağı. Çatlak olmadığından ve vidaların gevşemediğinden daima emin olmalısınız."

Arkama döndüğümde birkaç küçük başın onaylarcasına sallandığını gördüm. Amaçladığım şey bu olsa da olmasa da gözlerim Roman'ı buldu. Sasha onu yanına çağırıp küçük çocuklardan oluşan bir çemberin ortasına oturttu. Kızın hararetli el hareketleri ve Roman'ın pembeleşen yanaklarına bakılacak olursa onlara kaçış hikâyelerini anlatıyordu. Kızlardan biri ayağa kalkıp Roman'ın dağılmış saçlarını düzeltti.

"...acil durum planı devrede," dedi Jacob dikkatimi tekrar kendisine çekerek.

"Bunlar erzak çantaları mı?" diye sordum, çocuklar arasına dağıtılmış büyük sırt çantalarını başımla göstererek. Liam, geçen yolculuğumda yanlarından geçerken onlardan bahsetmişti. İçlerinde bir süreliğine hayatta kalmak için ihtiyaç duyabileceğiniz her şey vardı. Paketlendikleri siyah çöp torbaları şu an çocuklar tarafından örtü ya da çarşaf olarak kullanılıyordu.

"Öyleler," dedi Lisa. "İçlerinde yiyecek, su, ilk yardım kitleri ve isteyebileceğin hemen her şey var. Liam'ın babası ve arkadaşları buraya gelinceye kadar bizi idare eder."

Miguel şaşkın ifadem karşısında kapaklı bir telefon çıkardı. "Tehlike kodumuzu tünelden geçerken olabildiğince çabuk yolladım. İçlerinde başka biri ya da bir izleme cihazı var mı diye yedek barınağı kontrol ediyor, yakında burada olur."

Yedek barınak. Derin bir nefes alarak gözlerimi bir anlığına kapadım. Liam ve Ruby'nin ev açığa çıkarsa diye bir tür acil durum planı olduğundan hiç şüphem yoktu ama yine de

küçük bir rahatlama hissettim.

"Sonra ne olacak?" diye sordum.

Lisa, "Yeni bir ev bulacağız ya da inşa edeceğiz," dedi. "Ve küçükler orayı da sevecekler."

Owen'ın yalnız başına oturduğu noktaya baktım. Çocuklardan birkaçı temkinli bir şekilde ona yaklaşmaya, dikkatli ve tereddütlü bir şekilde ellerini omuzuna koymaya çalışıyor ancak o, bu temasların hiçbirine tepki göstermiyordu. Doğruca karşıya, gün doğumuna bakıyordu. O büyük kara gözlerin nasıl da boş baktığını daha onları görmeden biliyordum.

"Planın ne, Zu?" diye sordu Miguel. "Burada senin için yerimiz var."

"Gidip onları bulacağım," dedim.

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi Lisa. "Ben burada bizimle birlikte güvende olmanı tercih ederim."

"İnsanlar beni arıyor," diye hatırlattım. "Ne kadar kalmak istesem de yanınızda olursam asla tam güvende olmayacaksınız. Bu karışıklığı çözene kadar olmaz."

"Şuradakilerle mi?" dedi Jacob, başıyla Roman ve Prikanya'yı göstererek.

Onlara tekrar baktım. Çocuklara hâlâ dronun çeşitli kısımlarını gösteren Priyanka, Sarılardan birine izleme aracı olduğunu varsaydığım şeyi değiştirtiyordu. Roman ise papatyadan yaptığı tacı gerçekmişçesine Sasha'nın başına takmakla meşguldü. Kız, beyaz çiçekler koyu renk saçlarında yıldızlar gibi parlarken Roman'a gülümsedi.

"Evet," dedim. "Sanırım onlarla başa çıkabilirim."

Miguel, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Kaçış arabasını alsanız iyi edersiniz."

"Kaçış arabası mı?"

"Liam, ormanın derinliklerine, ağaçların başlangıcının yüz metre kadar içine bir Toyota sedan sakladı," dedi Lisa karşı araziyi işaret ederek. "Çantalardan birini de yanınıza alın. İçlerinde kullan at bir telefon ve şarj aleti de dâhil ihtiyacınız olan her şey var."

Başımı iki yana salladım. Zaten onlardan çok fazla şey almıştım. "Alamam..."

"Alabilirsin," dedi Lisa kendinden emin bir şekilde. "İhtiyacımız olmayacak."

Sonunda önemli olan buydu. İhtiyaç. Hem iletişim kurmak hem de Priyanka'nın kameraları bozacak yeni bir alet yapabilmesi için telefona ihtiyacımız vardı. İhtiyaç insana başka zaman olsa yapmayacağı şeyler yaptırıyor, almayacağı şeyler aldırıyordu.

"Lütfen," dedi Miguel. "Bizi haberdar etmeye çalışın. Herhangi bir bilgi alırsanız, bize iyi olduğunuzu bildirmek için..."

"Denerim," diye söz verdim.

"Bekle," dedi Lisa aniden ve evden kurtarılan eşya yığınına döndü. Bazı çizimlerin altında kalmış bir fotoğrafı çekip bana uzattı. "Bunu isteyebileceğini düşündüm. Odalarından aldım."

Vida'nın beş yıl önce çektiği bir fotoğraftı. Ben, Chubs, Ruby ve Liam, Virginia Prince Gölü'nün yakınlarındaki ormanın ortasında, Betty'nin önünde poz vermiştik.

O zamanlar Liam, getirip tamir etmek için Betty'yi atölyeye gitmek istemişti fakat eski minibüsü bulduğumuzda, doğanın motoruna ve şasisine çok acımasız davrandığını görmüştük. Onu çekmek için bir çekici kamyonuyla oraya girmeye çalışmak kâbus olurdu. Bu yüzden, birlikte yaptıklarımıza ve birlikteyken olduğumuz insanlara dair bir tür anıt olsun diye Betty'yi öylece bıraktık.

Gerçi Liam jant kapaklarından birini çıkarmış; bir kolunun altına onu, diğerine de Ruby'yi almıştı.

Üzerimdeki canlı pembe elbise ve yüzümdeki ışıl ışıl gülümsemeyle fotoğrafta çok genç görünüyordum. Saçlarım uzundu ve hareketli bir kesimi vardı; kocaman gülüşümle oldukça haylaz görünüyordum. Chubs'ın bakışları gökyüzündeydi ve belli ki resmin çekilmesinden hemen önce Vida'nın söylediği bir şey yüzünden hayrete düşmüştü. Liam, başımın üstünden Ruby'ye gülümseyerek bakıyordu. Thurmond'da olanlardan sonra bacağı hâlâ alçıdaydı ve dengesini sağlamak için Betty'nin kapısına yaslanmıştı. Gülüşü hafif ama... huzurluydu.

Fotoğrafın tek kopyasının Chubs'ta olduğunu sanıyordum. Cruz, BM temsilcileri ve Kongre geçici üyeleri önünde, onları artık arkadaşı olarak görmediğine ve nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrinin olmadığına dair ifade vermeden bir saat önce fotoğrafı imha etmişti.

Bu anı parçasını alıp korunaklı arka cebime koydum.

Bir çocuğun Lisa'ya, "Lee ve Ruby bizimle orada mı buluşacak?" dediğini duydum. Ellerini bir araya getirmiş, parmaklarını endişeli endişeli birbirine geçiriyordu. "Bizi bulabilecekler mi?"

Bulacaklar, diye düşündüm, *Çünkü onları size geri getireceğim.*

Ama onları aramaya gitmeden önce konuşmam gereken son bir kişi vardı.

Yanından geçip uzakta oturan yalnız figüre yöneldiğimde Roman başını kaldırıp bana baktı.

Owen yüzündeki is lekelerini temizlese de saldırının izleri hâlâ üzerindeydi. Sıcağa rağmen göğsüne bir battaniye bastırırken ifadesi bomboştu. Küçük yapısının ve sessizliğinin –neredeyse silik sayılabilecek doğasının– bile başkalarının Kırmızı olduğunu öğrendiklerinde duydukları korkuyu engellemede yeterli olmadığı açıktı.

"Hey, Owen," dedim, onun yanında diz çökerek. "Daha önce tanışma şansımız olmadı. Ben Zu."

Hiçbir şey. Ne bir hareket. Ne tek bir kelime.

"Yaptıkların için tekrar teşekkür ederim," dedim. "Ne desem az. Teşekkür ederim. Sen olmasaydın şimdi hiçbirimiz burada, güvende ve birlikte olmazdık. "

Tek tepkisi çenesini battaniyeye daha da sokarken başını hafifçe sallamak oldu.

"İyi misin?" diye sordum. Şafak yeni söküyor olsa da hava nemliydi ve battaniye de yün gibi görünüyordu. "Üşüyor musun?"

Şokta olabilir, diye düşündüm. Ama Owen, battaniyeyi etrafına sarmak için hiçbir hamle yapmıyordu. Hiç hareket etmiyordu.

"Sorun olmazsa sana bir soru sormam gerek," dedim, sessizliğini inceleyerek. "Ruby ile ilgili."

Bir kez daha başını onaylar şekilde hafifçe salladı. Hepsini ezberime kaydediyorduk.

Diğerleri Ruby'nin onunla birebir çalıştığını ve zihnindeki Jamboree Projesi'nin etkisini kırması için yardım etmeye çalıştığını söylemişti. Bu düşük bir ihtimal olsa da Ruby ona yolculukları hakkında herhangi bir şeyden bahsettiyse –laf arasında bile olsa– yararı dokunabilirdi.

"İkiniz son birlikte olduğunuzda neler konuştuğunuzu hatırlıyor musun?" diye sordum. "Telefonunu açmıyor ve nereye gittiğini bulmaya çalışıyoruz."

Şeytani Jamboree Projesi'nin parçası olan bir Kırmızı'yla ilk kez karşılaşmıyordum ama bu bile işi kolaylaştırmıyordu. Başkan Gray'in beyin yıkama programı, onları kitle imha silahlarına dönüştürmek için tasarlanmıştı fakat sonuçta sadece zihinlerini ve iradelerini kırmakla kaldı.

Ruby, dünya onu da kırmaya çalışıncaya kadar, birkaçıyla çalışmıştı.

Orada oturdukça sessizlik daha çok uzadı, boğazım daha çok düğümlendi. "Sorun değil," dedim Owen'a. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ama sesine ihtiyacımız olduğunu bilmelisin ve duyulmayı hak ediyorsun."

Bu defa alnını buruşturarak baktı ve onu yanlış anladığımı fark ettim. Bakışları boş değildi. Owen'ın gözleri, denizin en derin kısmı gibiydi; karanlıkları, her duyguyu, her korkuyu gizliyor ve hepsini yüzeyin derinliklerine gitmeye zorluyordu.

"Şey... sorun değil," dedim hissettiğim hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Owen. Aklına bir şey gelirse Jacob'a ya da Lisa'ya söy-

le. Onlar bana anlatırlar."

Tam ayaklanıyordum ki kısık bir ses işittim. "Ruby için."

"Nedir o?" dedim olduğum yerde kıpırtısız durarak. Battaniyeyi kucağına bıraktığını gördüm. "Battaniye mi?"

Owen benimle göz göze gelmeden başıyla onayladı. Parmakları battaniyenin kenarlarında dolandı. "Çok üşüyor."

Bu kelimelerle ne demek istediğini anlamam için onları zihnimde tekrarlamam gerekti. "Onu son gördüğünde üşüdüğünü mü söylemek istedin?"

"Üşüyor," dedi Owen. "Çok üşüyor."

"Anladığıma emin değilim," dedim. "Sana gitmeden önce bir şey söyledi mi?"

Karanlık bakışları yeniden battaniyeden kalktı. "Sadece güle güle dedi."

Arkamı dönmeden, daha Miguel'in, "Ah lanet olsun!" nidasını duymadan çok önce kalbim hızla atmaya başladı.

O, Lisa ve Jacob tek kullanımlık telefonlardan birinin başına toplanmış dururken her birinin yüzü diğerinden daha çok dehşet içindeydi. Onların yakınlarında, Priyanka'nın elindeki bize verdikleri telefonun ışığı yanıp söndü. Roman çoktan yanına varmıştı ve olduğum mesafeden bile yanaklarındaki kanın çekildiğini görebiliyordum.

Priyanka ve Roman'ın yanına doğru ilerlerken kulaklarımda gürleyen statik elektriğin sesi vardı. İkisi de başını kaldırıp tek kelime etmeden telefonu bana uzattılar.

Başta baktığım şeyi anlamlandıramadım. Canlı yayında yanan ve parçaları her yana dağılan bir uçağın görüntüsü vardı. Kamera, polis sirenleri yanıp sönerek uçaktan uzakla-

şan bir konvoya döndü.

Videonun altında, yakıcı gerçeklikleriyle, kelimeler akıyordu.

JOSEPH MOORE'UN KAMPANYA UÇAĞI PİSTTE PATLADI.

Lisa'nın, "Bu dünyaya neler oluyor?" dediğini duydum.

BAŞKAN ADAYI UÇAĞA GİRMEDEN HEMEN ÖNCE
BİR PATLAYICI HAREKETE GEÇİRİLDİ.
MÜRETTEBATTAN ON İKİ KİŞİ VE UÇAK EKİBİ HAYATINI
KAYBETTİ. KURTULAN YOK.

"Anlamıyorum," dedi Jacob. "Biri neden böyle bir şey yapar?"

PSION HALKASI LİDERİ SUZUME KIMURA
SALDIRIYI ÜSTLENDİ.

YİRMİ BİR

SEDAN, SADE GÖRÜNDÜĞÜ KADAR YAŞLIYDI DA. LIAM'IN HER zaman tercih edeceği türde bir otomobildi; güvenliydi ve göze çarpmıyordu. Bejden de bej. İyi bir motor ve standart güvenlik özellikleri dışında olmazsa olmaz tek talebi çalışan bir radyoydu. Bombalama ve ardından olanlar hakkında en son haberleri duymamız gerekmese radyoyu hiç açmazdım.

Yola çıkalı bir saat olmuş, bir dizi konuşmadan montajlandığı açıkça belli sesimin bir kaydını duymanın şokunu hâlâ atlatamamıştım. 'Bu, Psi'ye karşı işlenen tüm suçlar için bir misillemedir.' Bundan bir saat sonra, radyoyu tamamen eritmeyi ciddi ciddi düşünür olmuştum.

Kilometrelerce yol boyunca çeken tek kanal, resmî bölge kanalı değil geçici hükûmet tarafından açıkça onaylanmayan 'Jim Johnson'la Gerçekler Konuşuyor Radyosu' isimli yeni bir kanaldı. Geçen her saatte biraz daha aşağılık bir hâl alan, sürekli aynı konuları konuşan bir program akışı vardı.

Aklım kaygı ve sabırsızlıkla doluydu. Roman, yola çıkmadan önce gecenin karanlığından yararlanana kadar ara-

bada dinlenmemiz konusunda ısrarcıydı. Ben diğerleri gibi uyuyamıyordum. Harekete geçme, Mississippi'ye varma sabırsızlığı cildimin altında bir yara gibi kaşınıyordu. Kuta orada olmasa bile en son bulunduğu yer bizim sahip olduğumuz tek ipucuydu.

'Yani, şunu bir dinleyin... İnanılmaz. Sadece dinleyin,' dedi Jim Johnson. Sesi öyle ukalaydı ki tüylerim diken diken oldu. Farklı bir ses duyuldu. Başkan Cruz'un sesi.

'Havaalanında yapılan terör eylemi sonucunda,' dedi, sesi neredeyse her zaman olduğu gibi sabit ve cesur –asla yanılamazmış gibi çıkan– Başkan Cruz. 'Muhafızlara ülkemizin korunmasında yeni bir rol atadım. Onları takip etmek için mevcut tüm kaynakları kullanacaklar. Bu... sözde Psion Halkası denen haydut Psi elemanlarını. Bu amaçla gerektiğinde güç kullanma yetkisine sahipler. Onlara, psiyonik yeteneklerle uğraşmanın getireceği tehditlere karşı yeni bir uzmanlık eğitimi verilecek. Önceden bu tür konularda eğitim alan kişiler önümüzdeki on iki saat içinde göreve alınacaklar.'

Bizimle ilgilenirken bu tür bir eğitim alan tek grup vardı, onlar da eski PÖK'lerdi. Bu düşünce kanımı dondurdu.

Ancak Başkan Cruz daha bitirmemişti.

'Bu yerli terörist grubun potansiyel üyelerinin belirlenmesindeki yardımları ve bu Psi'lerin geçmişlerine dair bir bilgi karşılığında genel başsavcı, hâlen yargılanmayı bekleyen tüm kamp görevlileri hakkındaki suçlamaları geri çekecek.'

Gözümün önündeki lekeler yeniden belirdi; eğer gittiğimiz iki şeritli yol terk edilmemiş olsaydı, emniyet şeridine girip nefes almak için arabayı kenara çekerdim. Sadece titremiyordum; resmen öfkeyle parlıyordum.

Yalancı.

Hâlâ Başkan'ın sesini duyabiliyordum, verdiği sözü hatırlıyordum.

'Asla geçmişte olduğu gibi acı çekmek zorunda kalmayacaksınız. Bu yeni bir dünya ve bizler kadar sizlere, hepinize de ait.'

DC'ye döndüğümde yapılacak çok iş olacaktı. Yıllardır ilk defa Cruz'a senaryo dışında söyleyecek iki çift lafım olacaktı. Aklımda fırtına gibi esip geçen gerçek fikirlerimi duyacaktı.

'Şu an hatta Özgürlük Bekçileri Partisi başkan adayı Joseph Moore'dan başkası yok. Bay Moore, sizi yeniden programımızda görmek harika.'

'Her zaman olduğu gibi burada olmak çok güzel.'

'Koşullar korkunç... Dinleyicileri siz ve ailenizin iyi olduğu konusunda temin edebilir misiniz?'

Moore derin bir nefes aldı. 'Eşim sarsıldı ve kampanyada çalışan ekibimiz hayal edilemez bir gerçeklikle yüzleşmek zorunda kaldı. Çok fazla iyi insanı kaybettik. Şimdi yapabileceğimiz tek şey yaslarını tutup onların şereflendirmek için zafer kazanmak.'

"Bu onun acı çeken hâli mi?" diye sordu Priyanka. "Çünkü arka planda fırsatı değerlendiren bir serseri duyuyor gibiyim."

'Bugünkü son dakika haberinde Geçici Başkan'ın bu noktalardaki uygulamalarını gördüğünüze şaşırdınız mı?' diye devam etti sunucu.

'Elbette Cruz nihayet pes etti... Hem kasvetli anket so-

nuçlarını hem de duvardaki yazıları gördüğünü düşünüyorum. En sevdiği evcil hayvanlarına bir bakın: Biri Psion Halkası'nın ardındaki isim; diğeri de sonunda konsey denen o saçma sapan yapıyı dağıtmak zorunda kaldı. Umuyorum ki o çocuktan uzun süre haber almayacağız. Sorgusu bitene kadar.'

Chubs. Araba tepkimin kuvvetiyle sağa doğru savruldu. Roman, direksiyonu sabit tutmak için uzandı.

"Üzgünüm," dedim nefes nefese. "Üzgünüm..."

"Arkadaşın mı?" diye sordu Roman. "Hani şu daha önce aradığın?"

Güçsüzce başımı salladım.

Sunucu, 'Biz de Psi Konseyi'nin dağıldığına dair onaylanmamış raporlar aldık, ancak sorguya çekildiğine inanmamızı sağlayan şey nedir?' diye sordu.

Onu yakaladılar. Patlamadan sonra, ilk sorgulaması için muhtemelen onu almışlardı ve sonra onu doğrudan aradığımda hâlâ yakın olduğumuzu doğrulamış olmuştum. Nereye gideceğimi ve kimden yardım ya da kalacak yer isteyeceğimi bilebileceğini de.

'Eh, bağlantı o, öyle değil mi? Kimura ve hatta henüz bulunamamış olan Daly ile Stewart arasında bile. Kim onların da Psion Halkası ile ilişkide olmadıklarını söyleyebilir ki? Onun da bir köstebek olmadığını? Ben bu soruları soruyor olacağım.'

Hayır. Tanrım, hayır...

O anda araba sürmüyor olmayı dilerdim. Bedenim bir anlığına kendi kendine kıvrılmak ve kemiklerimle tenimin gerçeği saptırmasına izin vermek istedi.

Ben yalnızca Ruby ve Liam'ın rüyasını yok etmemiştim. Birileri Chubs'ı da yok etmek için beni kullanıyordu ve ben bunu durdurmak için güçsüzdüm.

Uzun sürmeyecek, diye düşündüm ve direksiyonu daha da sıkı tuttum.

Moore, 'Cruz'un gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalması sadece an meselesi,' diyordu. 'Aslında kalbinin derinliklerinde, BM genel başkanlarının bu ülkeyi kendi çıkarları doğrultusunda yürüttüğünü bildiğini düşünüyorum. Psi'yi toplumumuza nasıl adapte olacakları konusunda yeniden eğitmek için bir tür program başlatmayı reddettiği sürece seçimleri kazanmasına imkân yok. Bu bir kuşak fakat kayıp bir kuşak olması gerekmez. Onları bir kenara ayırmak yerine bu ülke için çalışmalarını isteyelim. Bunu tarih boyunca görmedik mi? Ülkelerine hizmet için eğitim görmek onları sokaklardan uzaklaştıracak... Hatta küresel politikadaki baskınlığımızı bile yeniden tesis edebiliriz. Başkan'ın isteksizliği Birleşmiş Milletler'in üzerimizdeki kontrollerini kaldırma niyetinde olup olmadıklarını sorgulatıyor. Sözlerimi bir kenara yazın, kazanmanıza izin vermeden önce bu seçimi iptal edecekler.'

"Bu çok saçma," dedim aniden.

Moore, 'Böyle bir şey olmamasını umalım,' diye devam etti. 'Bu noktada, hepimizin bir konuda hemfikir olabileceğini düşünüyorum: Gray bile daha iyi bir başkandı...'

Sıkılı yumruğumu ses düğmesine indirdim. Aslında niyetim sadece kapatmaktı ama parmaklarımdan fırlayan kıvılcım ekran üzerinde ilerledi. Joseph Moore'un sesi tatmin edici bir gürültüyle kesildi.

Roman temkinli bir şekilde düğmelere dokundu ama sı-nucunun sesi bir anlığına duyulduktan hemen sonra radyo temelli kapadı.

Kulaklarımı zonklatan kalbim yavaşlayana dek kendimi yavaş ve derin nefesler almaya zorladım.

"Durumu takip etmemiz gerektiğini biliyorum," dedim.

Priyanka, "Bu, durumu takip etmekten çok adamın tekni-nin ne kadar da akıllı ve harikayım diye kendisini sevmesini dinlemekti," dedi. "Fakat Cruz neden seni savunacak tek bir kelime söylemedi? Neler olup bittiğini araştırıyor gibi bile görünmüyorlar."

Dudaklarımdan dökülen ses Mel'e ait gibiydi. Şimdi önümde açıkça beliren stratejiyi öyle net görüyordum ki bunu daha önce düşünemediğime inanamadım. "Şu anda politik bir zehirim. Benimle ilişkili olduğunu insanlara hatırlatmasa daha iyi."

Ama... Günler önce sesini radyodan ilk kez duyduğumda da beni savunmaya çalışmamış ya da olayın ardında başka bir açıklama olması gerektiğini söylememişti. Bu da canımı derinden yakmıştı. İçimde açılan bu küçük yarayı iltihaptan nasıl koruyacağımdan emin değildim.

"Bir iyi bir iyi ki sorma," dedi Roman.

Priyanka, "Roman Volkov'dan güçlü dövüş kelimeleri," dedi. "Sen kızmayacaksan biz senin yerine kızarız. Bu nasıl?"

"Volkov," dedim. "Rusça mı? Ukraynaca mı?"

"Rusça," diye yanıtladı. "Ailem Rus."

Başımla onayladım. "Ama burada büyüdün, değil mi?

Lana'yla birlikte?"

"Evet," dedi Priyanka ama devamını getirmedi. Haklı. Ben bile ailem hakkında konuşmak istemiyordum ki onlar bir de yetiştirme yurdunda büyümüştü.

"Çoğunlukla," diye açıkladı Roman. Hislerimi sezmiş olacak ki ekledi: "Durum biraz karışık. Burada doğmadım."

Böyle birkaç IAAN vakasına rastlanmıştı; anne Birleşik Devletler'e seyahat eder, ülkesine dönmeden bir müddet buranın suyunu içer. Tabii başka ihtimaller de vardı. Belki de annesi burada doğup büyümüş ama onu başka bir ülkede dünyaya getirmişti.

Bunu sorardım ama Roman başını çevirip dudaklarını yumruk yaptığı eline yaslayarak pencereden dışarı bakmaya başladı. Burada ama çok uzakta gibiydi.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Priyanka bir müddet sonra. "Kamp görevlileri hakkındaki davaları düşürmek uzun süredir duyduğum en kan dondurucu şey. Bu kadın hiçbir zaman bizim dostumuz değilmiş."

Hayır. Eskiden, başta, hepimiz bunun bilincindeydik ama bu bir ortaklıktı. Bizimle çalışmaya istekli biriydi. Hatta benim saygı duyduğum biri bile olmuştu.

"Cruz hakkındaki ironik şey ne biliyor musunuz..."

Kendimi durdurdum.

"Ne?" dedi Priyanka.

Kelimelerini kontrol etmek zorunda değilsin, diye hatırlattım kendime. Ancak Geçici Başkan'ı en iyi şekilde temsil etmek için öyle uzun süre çabalamıştım ki hakkında böyle konuşmak şimdi çok tuhaf geliyordu.

"İktidarda olmasının tek nedeni biziz. Çocuk Birliği onu bombalamanın ardından Los Angeles'tan kurtardı. Onu, diğer Kaliforniya politikacıları gibi ihanetten tutuklayacak olan Gray'in ağır askerî devriyeleri arasından çıkardılar. O da karşılığında bizimle çalıştı. Müdahale etmeye hazır olduklarında BM'nin yanında yer aldı," diye açıkladım. "Yani, hayır, muhtemelen dostumuz değil ama kızı bizden biri olduğundan refahımızda büyük payı var."

"Mantıklı," dedi Priyanka. "Ama gerçekten iktidarda kalmak istiyorsa akıma uyması gerekmez mi?"

"Seçimler bittikten sonra işler düzelecek," dedim. "Ve adımı temizlediğimde bu idari emirleri geri çekecek. Şu an ihtiyacımız olan tek şey oy kazanmak ve Moore'un canına okumak için ne gerekiyorsa yapmak."

"Bu uzun vadeli oyun hakkında haklı olmanı kalpten umuyorum," dedi Priyanka. "Ama şu anda satranç tahtasında feda edilecek ilk taşlarmışız gibi hissediyorum."

"Sen satranç bile oynamazsın," dedi Roman araya girerek.

"Doğru," dedi Priyanka, "ama harika benzetmeler konusunda uzmanım."

Başımı iki yana salladım. "Bu sadece politika."

***

Bölge 1'in Bölge 2 ile buluştuğu kontrol noktalarından biri Bristol, Virginia'daydı. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi.

"Bundan emin misin?" diye sordu Roman.

"Kontrol noktasından o kadar az araç geçiyordu ki iki ay önce diğer bölge geçiş noktalarının kapatılması için yapılan bir test çalışması olarak kullanılmak üzere kaldırdılar," diye açıkladım. "Orada beni aramak için yerleştirilmiş görevliler olmadıkça bizi gözleyenin sadece kameralar olması koşuluyla oradan geçebilmeliyiz." Dikiz aynasından Priyanka'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Ve sen bunu halledebilirsin, değil mi? Gitmeden önce telefonun bataryasını şarj etmemiz gerekir mi?"

"Hayır, gerek yok," dedi Priyanka cihazı tutarken. "Sadece bir kamera mı? Sonunda seninle buluştuk şans."

"Şans bir insan değildir, "dedi Roman.

Priyanka ona kızgın bir bakış attı. "Herkes şansın bir hanımefendi olduğunu bilir."

Görünüşe göre, şans bir hanımefendi olsa da aynı zamanda gerçek bir piç kurusuydu.

On altı kilometre sonra, Bristol'deki tamamen işlevsel bölge kontrol noktasının arama ışıkları, önümüzdeki karayolu üzerinde ileri geri parlıyordu. İnanmaz gözlerle baktım.

Kontrol noktası tıpkı diğerleri gibi görünüyordu. Beni aramak üzere alelacele kurulmamış; aslında hiç kapatılmamıştı. Devasa elektrikli çitler, betonarme kabinlerin ve yakındaki idari binaların çevresini sarıyordu. Her boydan zırhlı araçlar, karayolu boyunca park etmiş; yol iki şeride daralmıştı. Şeritlerden biri iki kabinin içine doğru gidiyor, diğeri dönüyordu.

Kontrol noktalarının çoğu basit treylerlerle başlamış ancak zamanla bu yapılar zemine sabitlenerek güzel kırsalda

bıçaklar gibi yükselmişti.

Bu binaların zaten heybetli olması gerekiyordu. Birçoğundan geçtikten sonra bile tüm bedenim, hâlâ hayatımda yaptığım her hata yüzünden ağırlaşıyordu.

"Belki tarihi yanlış biliyordun?" diye fikir yürüttü Priyanka usulca.

Karayolu ışıklarına ve içlerindeki kameralara bakarak, "Sırf bu konudan bahsettiğim bir konuşma yaptım," dedim. Tesisatın hepsi çok moderndi: Parlak ve gümüş, yumuşak hatlı aletlerdi. Kendilerini çevreleyen doğal yeşil manzara ile tamamen çelişiyorlardı.

"Birisi ya benden yalan söylememi istedi ya da fikirlerini değiştirip bunu kimsenin fark etmeyeceğini umdular."

Her iki seçenek de beni eşit derecede rahatsız ediyordu.

"Sonraki fikir?" diye sordu Priyanka.

Yaklaşan bir dronun bizi geçip ters yöne gitmesini beklerken, "Tek fikir var: Yürüyerek gidiyoruz," dedim. "Diğer tarafta bir araba bulup elimizdeki adrese doğru devam edeceğiz. Bagajda hâlâ en az bir teneke daha benzin var, değil mi?"

Kapıları açıp gecenin karanlığına daldık. Roman, görev bilinciyle çıkıp Liam'ın depoladığı cıvata kesiciler de dâhil olmak üzere tüm malzemeleri arkadan topladı. Bana küçük bir bez fırlattığı sırada şoför kapısını kapatmak üzereydim.

"Silsen iyi edersin," dedi.

Anlamaz gözlerle baktım.

"Parmak izleri." Kelimeleri, anlamını yumuşatmaya çalışır gibi özenli bir şekilde söylemişti.

Firari.

"Ah. Doğru." Kullandığımız son iki aracı o silmişti.

"Endişelenme," dedi Priyanka arabanın yanına yaslanarak. "Gittikçe kolaylaşıyor."

Havluyu hızlı bir şekilde direksiyon simidinin ve torpidonun üzerine sürdüm ve sonra dikkatimi kapıda ve bagajdaki izlere çevirdim. "Neymiş o kolaylaşan?"

"Doğru nedenlerden dolayı yanlışmış gibi hissettiren şeyler yapmak." Priyanka, kontrol noktasının uzak ışıklarına dalmıştı. "Sonunda yaşamanın tek yolunun kendin için koyduğun kurallara uymak olduğunu anlıyorsun."

"Bunlar hafifletici durumlar. Hayat her zaman bu şekilde işleyemez," dedim. "İnsanlar yaptıklarından sorumlu tutulmalı. Bir çeşit sistem olmak zorunda. Biz onunla ilgileniriz, o da bizimle ilgilenir."

"Belki de," dedi, sesinde hiçbir ima olmadan. "Gerçekten bilmiyorum. Son zamanlarda hesap verebilirlik bana kendi boyunlarımıza tüm itaatkârlığımızla bir tasma takmak ve sıkmamaları için bizden nefret eden insanlara güvenmek gibi geliyor. Eğer bir sistem bozulduysa ve sen de içine hapsolduysan onu nasıl onarırsın?"

"Potansiyeli olan bir şeyi tamir etmeye çalışmak, onu bin parçaya ayırıp ardından gelenin ondan iyi olmasını ummaktan daha iyi değil mi?" diye sordum. "Katılmayarak kendimi dışlamaktansa kendi yerimi kazanmak için kusurlu bir sistemde çalışmayı tercih ederim."

Roman yüzünde soluk bir endişe ile yanıma gelip bir ona bir bana bakmaya başladı. Bizimki bir tartışmadan ziyade sohbetti. Priyanka da bunu omuzumun üzerine attığı koluy-

la doğruladı.

Roman'a, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum gerçekten meraklı bir şekilde. Her zaman olduğu gibi söylemeden önce sözlerini iyice tarttı.

Roman, "Kötü bir döngüyü kırmak bazen bir sistemi altüst edebilir," dedi. "Fakat bir sistemi altüst etmek kötü bir döngüyü daima kırar. Aralarındaki tek fark kesinlik derecesinde."

"Bu şiirsel bakış açısından sonra," dedi Priyanka, ondan benzin kutusu alarak. "Bence biri otoyolda devriyeye çıkmadan önce yola koyulmalıyız," dedi.

Roman'ın asfalt yoldan otobanın sağındaki ormana giden sessiz adımlarını takip ettik. Bizi, sadece merkezî kontrol noktasındaki binalardan görünmeyecek bir yere çıkarmasını beklerdim ama ayaklarım su toplayana dek ağaçların arasında yürümeye devam ettik.

Bir noktada, gözlerimin başlangıçta zifirî karanlık gibi gelen şeye uyum sağladığını fark ettim. Ağaçların ana hatları ve Roman'ın uzun boyu belirginleşirken artık yaprakların damarlarını ve Roman'ın güçlü bedenine sarılan tişörtündeki katları seçebiliyordum.

Canının sıkıldığı her hâlinden belli Priyanka, "Roman'ın sihir numarasını görmek ister misin?" diye fısıldadı.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Hey, Ro, saat kaç?" diye sordu rahat bir tavırla.

"Hayır. Bu oyunu sevmiyorum," dedi kıza.

"Bu bir oyun değil," dedi Priyanka. "Sadece bilmek istiyorum. Bazı sebeplerden dolayı."

Roman, elleri sırt çantasının askılarında, ona omuzunun üzerinden şüpheli bir bakış attı. "Sebepler."

"Gerçekten, çok önemli sebepler."

Bakışlarını gökyüzüne çevirmeden önce Priyanka'ya son bir bakış attı. "Bir otuz beş."

Arkasına döndüğü anda, Priyanka yüzünde neşe dolu bir ifadeyle telefonunu tutup bana ekrandaki saati gösterdi. 01.36.

Bir kahkaha atınca Roman yeniden arkasına döndü.

"Boğazıma... Bir böcek kaçtı da," dedim. "Yeterince yürümedik mi? Çitin belirli bir bölümünü mü arıyorsun?"

Erzak çantasını sırtında şöyle bir tarttıktan sonra kayışlardan birine taktığı yerdeki cıvata kesicileri söktü. "Hayır. Çitsiz bir bölüm bulmaya çalışıyorum."

"Neden?" diye sordum. "Cıvata kesicimiz var."

"Çünkü," dedi sessizce, "devlet mülküne müdahale edip bölgeler arasından izinsiz geçmek bir suçtur."

Vay canına.

Nedense Priyanka birden telefonun daha eğlenceli olduğuna karar verdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışırken ellerimle dirseklerimi ovaladım. Elbette bunun beni ne kadar rahatsız edebileceğini düşünmüştü, Roman çok az şeyi atlardı. Öyle uzun zamandır kameraların ve izleyicilerin önündeydim ki tanınmanın böyle bir şey olduğunu sanıyordum. Ama bu sadece görünmekti.

"Endişelendiğin şey bu muydu?" dedim usulca. "Cinayet, ihanet ve terörle suçlanan biri için bir araziye izinsiz gir-

mek nedir ki? Dur, bırak da ben yapayım." Cıvata kesiciyi işaret ettim.

Dronun kamerasına söylediklerimde ciddiydim. Şu anda, arkadaşlarım kayıp ve dağınıkken, itibarım yerle bir olmuşken gerçekten de kaybedecek fazla bir şeyim yoktu. Hâlâ hükûmete geri dönebilir, hâlâ her şeyi düzeltebilirdim ama o zamana daha vardı ve biz şu andaydık. Sadece devam etmek için ne gerekiyorsa onu yapmalıydım.

"Ben yapabilirim," dedi. "Seninki kadar kuvvetli bir kontrolüm yok ama deneyebilirim; en azından o zaman bununla yaşamak zorunda kalmazsın."

"Sorun değil," dedim. "İstiyorum."

Bana bunu tam olarak neyin yaptırdığını söyleyemem. Endişeli ifadesi, yumruklarını sıkış şekli ve davranışındaki o küçük nezaket. Tel örgü çitteki cızırdayan elektrik. Hepsi kalbimdeki küçük depremler gibiydi.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı yanağına bastırdım. Ne kadar da yabancı bir dokuydu; çıkan tüylerinin sertliğini hissettim. Teni dokunduğum yerde ısındı beklediğimden biraz daha uzun orada kaldım. Burnumu arabanın deri koltuklarının ve etrafımızı saran tatlı yeşil ormanın kokusu doldurdu.

Uzanıp cıvata kesicisini elinden aldığımda hiç direnç göstermedi. Sıcaklık azalıncaya kadar çekildim ve geriye hâlâ onu hissettiğim ilk anki kadar şaşırtıcı ve yumuşak dürtü kaldı. Güneye, elektrikli çitin beni çağırdığını hissettiğim yere döndüğümde tek kelime etmedi.

Altı metre değil de yalnızca iki buçuk metreydi ve kontrol noktasının yakınında gördüğümüzden daha basitti ancak

üzerinde gezinen elektrik ne daha sevimli ne daha az ölümcüldü. Sanki heyecanlı bir köpek sürüsü gibi yaklaşmamla birlikte köpürdü. Zihnimdeki gümüş iplik koparak onunla bağlantı kurdu ve önümdeki tellerden uzağa yolladı.

Önemli olan tek şey diğer tarafa ulaşmaktı. Şu an sinirlenmeye hakkım vardı. Kontrol noktasının kapanmasıyla ilgili bana söylenen yalana ve karşıma çıkan bir başka engele öfke duyabilirdim.

Cıvata kesicileri çıkarıp kendimi durdurmaya fırsat bulmadan önce ilk metal şeridi kestim.

İşim bittiğinde gevşek parçayı itip tellerin arasından geçtim. Bir elim telde diğerlerini çağırdım. İlk önce Roman geçti ve geçerken yüzüme kısacık bir bakış attı. Priyanka sadece uzun, etkilenmiş bir ıslık çaldı.

İkisi de geçtikten sonra yaptığım işi görmek için bir kez daha arkama döndüm.

Ve hepsini orta parmağımla selamladım.

***

Priyanka ile kaldırımdan koyu mavi sedana doğru yürürken Roman'ın sesi telsizde duyuldu. "İçeride bir şey görebiliyor musunuz?" Lisa telsizlerden bir çiftini almamız için bizi zorlamıştı ve istememiş olsam da şimdi ona borçluydum. Hem de çok.

"Henüz değil," dedi Priyanka. "En azından hareket eden bir şey yok."

Tahmini adresin uydu görüntüleri tam olarak aldatıcı

olmasa da doğru da sayılmazdı. Araç, boş bir arazi yerine büyük, boş bir asfalt otoparkta duruyordu. Bir süpermarket veya mega alışveriş merkezinin otoparkı gibi bir yerdi. Burası bir şey için kullanılmış olmalıydı. Ama geride yalnızca bir binanın temeline ait büyük çimento izleriyle yakındaki arazide birkaç dağınık kereste ve beton blok vardı.

"Bu tüyler ürpertici, değil mi?" dedi Priyanka. Adımlarına yetişmek için koşmam gerekiyordu. "Biraz tüyler ürpertici?"

Hava o kadar nemliydi ki içinden geçtiğimiz sırada sanki bize sesleniyor gibiydi. Saçlarım dalgalanıp yanaklarıma ve boynuma yapışmıştı ve ağzımdaki tek tat Priyanka'nın aldığı Waffle House kahvaltısındaki reçeldi. O ve kendi terimin tadı.

Sıcaklık sinirlerime kadar eritmek için çabalarken bile vücudum giderek daha fazla geriliyordu. Arabanın içindeki koltukların şeklini çıkaracak kadar yaklaştığımızda artık güçlükle nefes alabilir olmuştum.

Arabada değil. Arabada olamaz.

Roman bana Haven'daki silahlarından birini vermişti ve otoparka adım attığımızdan beri onu bir an olsun elimden bırakmamıştım. Araca arkadan yaklaşırken silahı doğrultup nişan aldım.

Priyanka'ya bir baş işareti yapınca ben şoför koltuğundan yaklaşırken o da yolcu tarafına yöneldi. Arabanın aküsü bitmişti. Priyanka'nın elindeki telsiz dışında yakındaki hiçbir yerde elektrik kıvılcımı hissedemiyordum. Bunun incelikli bir tuzak olduğundan endişe eden tarafım neredeyse rahatlamıştı.

Sedan kilitli değildi. Kapıyı açtığımda bayat ve sıcak hava kokusu beni karşıladı. Bir zamanlar M&M's olan bir paket, bardak tutuculardan birinin içindeydi. Bir adımdan daha kısa bir mesafedeki kontakta bir anahtar asılıydı. Kapıda boş bir su şişesi vardı.

Ağır havayı içime çekerek şoför koltuğuna oturdum. Gözlerimi kapatıp Ruby'yi burada, aynı yerde hayal etmeye çalıştım. Dümdüz karşıya bakan yeşil gözler.

Burada ne işin vardı?

Neden böylesi bir yere yalnız gelirdi?

"Bagajı açmalı mıyım?" diye sordu Priyanka dikkatlice.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bunu hiç... Bunu hiç düşünmemiştim bile."

Priyanka, "Daha iyi hissetmeni sağlayıp sağlamayacağını bilmiyorum ama cesetlerle olan sınırlı deneyimime dayanarak öyle bir şey olsaydı şimdiye kadar kokusunu çoktan almış olurduk diye düşünüyorum," dedi. Yüzünden ve boynundan akan ter dalgalı saçlarını daha sıkı buklelere çevirmişti.

Ellerimi direksiyon simidine koyup başımı salladım. Araba, bagajını açarken sarsıldı. Dikiz aynasından bagaj kapağının yukarı kalktığını gördüm.

Lütfen, dedim içimden. *Lütfen...*

"Boş!" diye seslendi. "Ah, bekle..."

Sesindeki şaşkınlığı duyduğumda hemen şoför kapısını açıp dışarı atladım.

Priyanka kolumu tutup beni öne çekti. Boştu. Aracın dış kısmı, son yağmurla hafifçe lekelenen bir toz tabakasıyla

kaplıydı ama iç kısmı neredeyse tertemizdi.

"Hayır, şuna bak..." Yedek lastik bölmesinin kapağı hafifçe açılmış ucunu işaret ediyordu. Priyanka kapağı çıkardı; içeride bir silah vardı. Sahte kimlik belgeleri. Ve Ruby'nin cep telefonu.

"Yaklaşık 8-10 kilometre geride bir toz bulutu görüyorum," dedi Roman telsizden. "Birisi geliyor."

Üçünü de kapıp kapağı tekrar yerine bastım ve Priyanka bagajı tekrar kapatsın diye geriledim. Ayak seslerimiz, yeniden toprak yola dönene kadar asfaltın sıcaktan çatlamış yüzeyinde yankılandı.

Bir buçuk kilometre kadar ileride Roman, kendi arabamızı yanmış benzin istasyonunun kalıntılarına saklıyordu. Bizi görünce dürbününü indirdi –hiç şüphesiz gerçek mesafemizi hesaplamak için– ve sonra arkamızdaki yola bakmak amacıyla dürbünü yeniden gözlerine götürdü.

Arkama hızlı bir bakış attım. Toz bulutunun ardında kırmızı mavi sirenleri görmeme yetecek kadar.

Priyanka ile arabaya ulaştığımızda sert bir dönüş yapıp kayarak diğer tarafında durduk. Roman'ın yanında ikimiz de yere eğildik.

"Gitmeliyiz," dedi Priyanka. "Hadi."

"Hayır, otoparka dönüyorlar," dedi Roman. "Onlar gidene kadar kımıldamamalıyız."

Arabalar tam asfalta geçtiği anda geri döndüm. Ruby'nin arabasını yamuk bir çembere aldılar.

"Bakayım," dedim, dürbüne uzanarak.

Gözlerimi kırpıştırıp dürbüne adapte olmaya çalıştım.

Üniformalı erkekler ve kadınlar, ellerinde silahlarıyla terk edilmiş arabanın etrafını sarmışlardı. Tuhaf bir gruptu: BM barış gücü, FBI, Muhafızlar ve...

Vida.

Kahverengi teni ikindi güneşinde parlıyordu ama onu koyu renk saçlarıyla tanımak biraz zamanımı aldı. Saçlarını boyamayı, yıllar önce FBI'ın geçici direktörlüğüne özel asistan olarak atandığında bırakmıştı. Onu ilk gördüğümde tuhaf gelmişti ve şimdi üzerinde o profesyonel görünümlü takım elbisesiyle üniformalı memurların arasına girip çıkarken de sanki bir yabancıyı izliyor gibiydim.

Dürbünü indirdim ama boğazım bir şey söyleyemeyecek kadar daraldı.

"Arabayı nasıl bulmuş olabilirler?" diye fısıldadı Priyanka. "Bizi takip etmiş olamazlar..."

"Haven çocuklarını bulmuş olabilirler mi?" diye sordu Roman. Elini dalgalı saçlarında gezdirirken kaşlarını çatmıştı.

Kafamı salladım. Mantıksız görünen bir durumda bile emin olduğum tek bir şey vardı: "Vida hükûmeti asla yanlarına yaklaştırmaz. Haven'a gelip onu bıraktığımız şekilde bulduysa Liam'ın, üvey babası Harry ile irtibata geçeceğini biliyordu. Harry bildiklerini ona anlatmış olabilir ve Vida da hükûmete şüphelenmemeleri için bir şeyler vermek zorunda kalmıştır."

Ya da belki senin suçlu olduğunu düşünüyordur.

Ruby'nin cep telefonunu göstererek, "Bunu tekrar açmaya çalışacağım," dedi Priyanka. "Umalım da sıcaktan bozulmuş olmasın."

Arka koltuğa geçip koltuk ceplerinde şarj aletini aramaya koyuldu. Bu arada başını yanlışlıkla kapının üstündeki kulplardan birine çarptığında bir küfür savurdu.

"Vida tanıdığım en akıllı insan," dedim Roman'a. "Ve muhtemelen de en güçlüsü. Bu, her neyse, onunla başa çıkabilir."

İki açıdan da gerçek buydu. Chubs kitabi bir zekâya sahip olabilirdi ama Vida dünyayı anlamak konusunda doğuştan bir yetiye sahipti. Zihni bir kasa gibiydi ve bir detayda neyin önemli olduğunu bulup onu ilgili bir durumda kullanmasını sağlayan esrarengiz bir yeteneği vardı. Bunu yapışını pek çok kez, imrenerek izledim.

Roman başını salladı. "Öyle olması gerek. Sana yetişebilmesi için."

Vida'nın herhangi birimize yetişmesi düşüncesi o kadar saçmaydı ki neredeyse bir kahkaha atacaktım. Hayır, Vida bu gibi durumlara acımasız bir hız kazandırdı ve onun hızına yetişebilirsek asıl biz şanslıydık.

Aklımdaki ağır düşünceleri hafifletmeye çalışarak, "Vida'yı severdin," dedim. "Şey, aslında lafımı geri alıyorum. Biraz bunalabilirdin de. Ama ona uygun miktarda beceri ve hürmet göstersen seni severdi."

"Anlaşıldı."

Dürbünü yeniden gözüme götürdüm. İçeriyi araştırırken Ruby'nin arabasının tüm kapıları açıktı. Vida, kulağına bastırdığı telefonuyla, bir sonraki öğününü bekleyen bir aslanın sabırsızlığı içinde voltalar atıyordu.

Mücadele ettiğim şey buydu işte. Arkadaşlarımdaki değişiklikler değil; hepimiz az ya da çok değişmek zorunda kal-

dık. Ancak tanıdığım ve özlediğim o parçaları görmek çok zordu.

"Ruby ve Liam'ı kendi başına arıyordu." Chubs'la birlikte çok geç olana dek bana hiçbir şeyden bahsetmediklerini hatırlayınca yeniden canım yandı. "Haven'da onunla konuştuğumda DC'deki diğer ajanlarla birlikteydi. Buraya gelip devlet ajanlarıyla arama yapması için bir şeyler olmuş olmalı."

Daha fazla izleyemediğimden dürbünü Roman'a verdim.

"Arkadaşın Charles, başlarına gelebileceklerden endişelenip hükûmete Ruby ve Liam'ın kayıp olduğunu söylemiş olabilir," dedi. "Onların çok daha kapsamlı bir arama yapmak için kaynakları var. Veya o ya da Vida, Ruby ve Liam'ın Psion Halkası'yla ya da yakın tarihli bombalamayla bir ilgisi olmadığını ispatlamak için bunu anlatmış olabilirler. Veya... Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Sorun da buydu. Eskiden onları kendimden iyi tanırdım. Chubs ve Vida'nın neden böyle davrandıklarını tam olarak tahmin edebilmeliydim. Neyi nasıl yapmaya çalıştıklarını yüzde yüz bir kesinlikle bilmeliydim.

Ama bilmiyordum.

"Ruby ve Liam, Psion Halkası'na bulaşmadılar, değil mi?" diye sordum aniden. "Katılımlarına dair herhangi bir işaret var mıydı? İsimleri hiç geçti mi? Şu an, güya yönettiğim gizli organizasyonla ilgili herhangi bir bilgi yararlı olabilir."

Bunu daha önce neden düşünmedim bilmiyorum ama Ruby zaten Psion Halkası'yla ilgili değilse ilgilenmesini istemiş olabilirlerdi. Ve kendi rızasıyla gitmediyse onu kaçırmış

olabilirlerdi. Gücü bunu yapmayı zorlaştırsa da imkânsız kılmazdı. Özellikle de onu baygın tutuyorlarsa.

Ya da Lana yeteneğini üzerinde kullandıysa.

Roman, dürbünü yeniden gözlerine götürmek yerine parmakları arasında döndürerek inceliyordu. Psion Halkası hakkında konuşma isteksizliğinin beni korumak duygusuna bağlı olduğunu biliyordum ama öğrenmem gerekiyordu. "Örgütte ikisinin adını da hiç duymadım."

"Ne tür operasyonlar yürütüyorlar?" diye sordum. "Suçlandıkları her şey doğru mu? Örgütteki kişilerin bazıları kimler?"

"Kıdemlilerin hepsi... Kod adları kullanırlar. Ve genelde hep küçük eylemler. Haberlerde iddia ettikleri şeylerin hiçbiri değil. Bunun için kaynakları olduğunu sanmam."

"Güzel," dedim. "Şu ara elde ettikleri ilgiyi seviyor olmalılar. Umarım bunu başka bir düzeye çıkarmadan önce gerçeğe müdahale edebilirim."

Cildi tozla ve terle kaplıydı, nemli havada dalgalı kestane saçları daha da gür görünüyordu. Güneşte yanmış yanağını omuzuna sürttü. Gözlerim yeniden çenesindeki o küçük yara izine takıldı.

Arka cama inen sert bir vuruş beni yerimden zıplattı. Priyanka kaldırdığı bir kaşıyla bize renkli camdan bakıyordu. "İçeri girin çocuklar, şifresini kırmak için güçlü beyinlerimizi birleştirmeliyiz."

Şoför koltuğuna yerleşirken, "Sıfır-beş-sıfır-bir," dedim.

"Hayır, değil," dedi Priyanka, ancak sonra sayıları gerçekten denedi. "Evet, öyleymiş. Kahretsin. Bu hiç eğlenceli değildi. Sıfır-beş-sıfır-bir ne peki?"

"Liam'ın doğum günü."

"Ahh, çok romantik. Ancak kişisel güvenlik açısından berbat bir şifre."

Dürbünden son bir kez baktıktan sonra Roman da ön yolcu koltuğundaki her zamanki yerine geçerek bize katıldı. "Arabasını çekiyorlar. Yol birkaç dakika sonra açılır."

"Tamam, telefonda tek bir mesaj var," dedi Priyanka ve okudu: "*Eve gel. Bu şekilde bırakma.* Ama mesajı yollayan numara engellenmiş."

"Muhtemelen Liam'dır o zaman," dedim. Midemin derinlerinde yeni ve tiksindirici bir his toplanıyordu.

Bu şekilde bırakma mı? *Neyi bırakma? Haven'ı mı? Onu mu? Hepimizi mi?*

"Herhangi bir adresi aramış mı?" diye sordum.

Priyanka usulca mırıldandı. Roman'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim ama nasıl baktığını görmeye dayanamazdım.

"Bakalım... Raleigh, Tampa, Jacksonville, Nashville," dedi Priyanka, adres listesinde gezinerek. "Bir dakika. Bu adres sürekli çıkıyor. En az dört ya da beş kez adı geçiyor. Charleston'da bir yer. Zu, sana tanıdık geliyor mu?"

Adresi göstermek için başparmağını kullanarak telefonu bana uzattı. Cadde ismini gördüğüm an kanım dondu.

Ruby, diye düşündüm. *Ruby, ne yapıyorsun?*

"Evet. Adresi biliyorum," dedim. "Burası Clancy Gray'i tuttukları yer."

YİRMİ İKİ

Tarihe tanıklık etmiş büyük manolya ağaçlarının gölgesindeki bir caddede, verandası ve çiçekli pencereleri olan küçük pembe bir evde katil eski Başkan'ın sosyopat oğlu yaşıyordu.

"Söylemeden edemeyeceğim, bayrak hoş bir dokunuş olmuş." Verandanın ucundaki Amerikan bayrağına işaret ettim. Pastel renklerin hâkim olduğu bir sokakta koyu kırmızı, beyaz ve mavi renkteki bir ünlem işareti gibiydi. "Neredeyse ülkeyi yıkmaya çalışmadığına inanacağız."

Otomobili birkaç ev aşağıya, önündeki tabelada otantik bir güney yaşamı vadeden satılık, büyük bir eski evin önüne park ettim. Charleston şehir merkezine ya da en azından bütün turistlerin toplandığı tarihî merkeze o kadar yakındık ki aylak aylak dolaşmanın huzursuzluğunu hissetmeye başlamıştım.

Öne doğru eğilip kollarını ön koltuklara dayarken, "Babasını hiç bulamadılar, değil mi?" diye sordu Priyanka.

"Hayır, hâlâ bir kaçak. BM koalisyonunun ülkeyi kont-

rol altına aldığı esnada çıkan kargaşada kaçtığını düşünüyorlar." Kafamı salladım. "Başkan Gray'le ortak bir noktam olacağını asla tahmin edemezdim."

Bize o kadar şey yapmıştı ama yine de fotoğrafı gazetede ya da haberlerde tam karşımda olmadığı müddetçe adamın nasıl göründüğünü hatırlayamazdım.

Çok tuhaf bir zihinsel engeldi. Benim için uzun zamandır izlenimden başka bir şey değildi. Bize musallat olan ve her Psi çocuğa aslında ne kadar yanlış olduğunu tekrarlayan bir ses. Bizi kampımızın dikenli telli kapısından geçirirken otobüsün radyosunda dinlediğimiz bir ses. Oldukça sessiz akşam yemeklerimiz sırasında bazen yayınladıkları anonslardaki ses. Hiçliğin ortasında, Betty'nin hoparlörlerinden dökülen ses.

Roman, "Posta kutusunda Hathaway yazıyor," dedi.

"Annesiyle birlikte John ve Elizabeth Hathaway adıyla saklanıyorlar." Cruz bize bu bilgileri yıllar önce vermişti çünkü zaten arayıp bulacağımızı biliyordu. Fakat bunun haricinde bildiğim hemen her şey bir söylentiden ibaretti. "Annesi geçmiş yaşamlarını hatırlıyor. Clancy hatırlamıyor."

"Beyin sarsıntısı mı?" diye sordu Roman merakla.

"Ruby." Bakışlarımı ön kapıdan ayırmadım. Tatlı, yaşlı yüzü, nazik tavırları ve sonsuz sıcak kurabiye stokuyla çirkin ve ırkçı geçmişini saklayan bir büyükanne gibiydi.

Halkın geneli Lillian'ı kötü kocası karşısında, aslında kurban olan evladını kurtaran bir kahraman olarak görüyordu. Bu anlatımda, Clancy Gray elbette tedaviyi mutlu bir şekilde uygulatmıştı. Tıpkı Amerikan ailelerine kamplardaki rehabilitasyon programlarının işe yaradığını göstermek için

Thurmond'a gitmeye gönüllü olduğu gibi bu prosedürün güvenli olduğunu kanıtlamak için de gönüllü olmuştu. Pek çok insan, Graylerin hâlâ DC dışında inzivada yaşadıklarına inanıyordu ancak Lillian, yalnızca oğluna huzur ve sükûnet içinde bakmak istediğini iddia ederek hükûmette çalışmayı reddetmişti.

İlk seferinde böyle müthiş bir iş başardığı göz önüne alındığında ona izin vermelerine çok şaşırdım.

Ama Lillian çoğu insanın bilmediği şeyler biliyordu ve Mel'in de sık sık söylediği gibi birisinin sessizliğini onları mutlu ederek satın alabilirdiniz. Tabii bir zamanlar, Ruby onları silmeden, anılarını kilit altına almadan önce Clancy de her şeyi biliyordu. Anılarına erişimini engelleyip gerçekte yaptığı her neyse Clancy'ye de onu yapmıştı.

Neden buraya geldin?

Ön kapı açıldı. Üçümüz de yerlerimizde kaykıldık.

Güneş gözlüklü bir adam, kadının çıkmasına müsaade etmeden önce caddenin iki yanını da süzdü.

Kahverengine boyadığı açık sarı saçlarına rağmen bembeyaz teni ve şık giyimi Lillian'ı ele veriyordu. Hatırladığım kadarıyla yakındaki bir üniversitenin laboratuvarında çalışıyordu.

"Demek korumaları var," dedi Roman.

Priyanka da, "Kameralar da var... Ön kapının üstünde ve muhtemelen arkada," dedi. "Birinin fark etmemesi için ayrıntılar küçük olmalı... Bir, belki de iki mankafa."

Onlara, ne kadar rahat konuştuklarını hayretle izleyerek baktım.

Sanki sen hiçbir şey çalmadın, dedim kendi kendime. *Ya da bir yere izinsiz girmedin.*

Roman başını salladı. "Ruby hükûmet tarafından yakalanmadan ziyaret edebildiyse büyük olasılıkla özel güvenliktir."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim. "Başlangıçta Gray mal varlıklarına el koymuşlardı ancak kocası yargılanırken aleyhine tanıklık etmeyi kabul ettikten sonra onları geri verdiler. Tam zamanlı korumayı karşılayabiliyorlardır."

Lillian ve adamları sokağa park etmiş bir Range Rover'a binip ters yönde harekete geçtiler.

Priyanka etkiyi artırmak için parmaklarını çıtırdattı. "İyi. Herhangi bir kilidi açıp kamerayı kapatabilirim. Ama daha kolay bir yolu da var. Önemli olan Zu'nun ne yapmak istediği."

"Onunla konuşmayı denemeliyim," dedim. "Ruby'nin gerçekten onu görmeye gelip gelmediğini öğrenmem gerek."

"Ben iki korumalı teorime geri dönüyorum; biri anne, biri küçük oğlan için," dedi Priyanka. Gözlerimi devirmemeye çalıştım çünkü Clancy şimdi yirmi altı yaşındaydı. "Hâlâ buradaysa ve hafızalarını kaybetmiş başkan oğullarının yaptıklarını yapmıyorsa en iyi şansımız arka kapıdan veya pencereden geçmek. Verandanın parmaklıkları tavana tırmanmaya yetecek kadar yüksek. Fakat korumanın dikkatini dağıtıp onu uzaklaştırmak zorunda kalacağız."

Sonunda kafası karışmış hâlde ona bakana dek gözlerini Roman'dan ayırmamıştı. "Onu vurmamı mı istiyorsun?"

"Ne? Hayır! Bu dediğin dikkat dağıtmak değil cinayet."

Priyanka dramatik bir şekilde elini alnına vurup başını salladı. "Ne yazık ki tiyatro hayatı yine beni çağırıyor. Muhtemelen yan kapıdan arka bahçeye kolayca geçebilirsin. Sen sadece sinyalimi bekle."

"Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım," dedim. "Ee, dediğini yapıyor muyuz?"

Roman öne doğru eğilip silahlardan birini kotunun kemerine taktı.

"Pekâlâ," dedim. "Sanırım yapıyoruz."

Kaldırıma geçip orada Roman'la buluştum. Yüzümü daha fazla kapatmak için uzanıp beyzbol şapkamı aşağı indirdi. Eve nasıl yaklaşacağımızı sormadan kolunu omuzuma atıp beni kendine çekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, bizi kaldırımdan aşağı yönlendirirken. "Sadece bir süre daha dayanman mümkün mü acaba?"

Eve doğru sokağı geçerken iki tarafa baktım ve "Evet," diye fısıldadım. "Bu kesinlikle son günlerde başıma gelen en korkunç şey zaten."

Daha sabahın erken saatleri olduğundan Charleston havası henüz dayanılmaz nem seviyesine ulaşmamıştı. Yanaklarımı okşayan hafif esinti manolya çiçekleriyle yakındaki yaseminlerin kokusunu getirdi.

Görebildiğim kadarıyla, küçücük beyaz bir kapının ardında evin arka tarafına giden bir yol vardı. Yine de Roman, kör edici bir gülümseme ve boş kahkahalarla bizi komşu eve doğru götürdüğünde şaşırdım.

Ben de güldüm ama sessiz sokakta ne kadar yüksek sesle kahkaha attığını duyunca yüzümü ekşitmeden de edeme-

dim.

"Harika bir sohbetteymiş gibi davranıyoruz," dedi ve beni, sırtım komşunun bakımlı çitlerine doğru gelecek şekilde çevirdi. Geniş omuzları yüzünden sokağı göremiyordum.

Ve tabii ki sokak da beni göremiyordu.

"Harika gidiyor," dedim.

Her nasılsa ona göğsünün her nefeste genişlediğini hissedecek kadar yakın durduğum ana kadar ne kadar uzun olduğunu fark edememiştim. O bakışlarını eve doğru çevirirken ben de gözlerim çenesinin keskin hatlarında, onu izledim. Ne yapacağımdan emin değildim. Ama ellerim benim yerime karar verdi. Kalçalarının üzerinden dolandılar ve parmaklarım sırtında yeniden birleşti.

Şaşırarak ellerini omuzlarımın üzerine koydu; dengesini sağlamak ister gibi bir hâli vardı. Üstünü kaplayan kabarık yaraları inceleyerek sağ eline göz gezdirdim.

Clancy'yle yüzleşmekle ilgili endişelerimi kendime saklamada başarılı olduğumu düşünüyordum ki Roman, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"İstemek, bu durumda kullanacağım kelime değil aslında," dedim. Birden içim ürperdi; Roman'ın bunu hissedecek kadar yakınımda durduğunu biliyordum. "Geçmiş, şimdi bana arabada olduğundan biraz daha yakın geliyor sadece."

Bir şekilde ne demek istediğimi anlıyor gibiydi. "Çok fazla gelirse veya bir şeyler yanlış gibi hissedersen bana bir işaret ver. Haven'da dikkatlerini çekmek için ne kullanmıştın?"

Kollarımı göğsümde çapraz yapıp ellerimle omuzlarımı tuttum.

"Bu işe yarar," dedi. "Peki ya her şey yolunda demek için bir harekete ne dersin?" Roman sağ elini sol omuzunun üzerine bastırdı. "Yolunda olmadığında iki elini kullanırsın."

Derin bir nefes alıp başımla onayladım. "Pekâlâ."

Priyanka'nın kapıyı vuruşu nihayet bakışlarımı ondan kopardı. Derin bir nefes aldı ve ellerini gür saçlarının arasından geriye götürüp omuzlarını düşürerek hızlı hızlı solumaya başladı. Bir şeyler mırıldandığını görebiliyordum ama ne olduğunu duyamayacak kadar uzaktık. Sonunda kapı açıldı. Koyu renk polo tişört ve kumaş pantolonu içindeki kel bir adam başını dışarı uzattı. Onu gören Roman'ın vücudu kasıldı. Benimki de benzer bir tepki verdi.

"Ah, Tanrı'ya şükür!" Priyanka'nın aniden benimsediği zengin güney aksanını duyduğum anda kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Efendim, nazik yardımınıza muhtacım. Size çok acil bir ihtiyaçtan geldim. Güneyli bir kadından güneyli bir beyefendiye–"

İrkildim. "Muhtemelen acele etmeliyiz."

"Anlaşıldı," dedi.

Roman geri adım atarak kollarımın arasından çıkmadan önce küçük bir soluk aldı. Bakışlarını verandadan ayırmadan önüme geçti. Priyanka kendini bizden ve yoldan uzak tarafa konumlandırdığı için adamın sırtı bize dönüktü.

Yan evin aksine, bu yol ezilmiş istiridye kabukları ile değil basit kaldırım taşlarıyla döşenmişti. Roman, kendi atlamadan önce beni küçük çitin üstünden hoplatırken kalbim ağzıma geldi. Böyle büyük bir vücuda sahip birinin nasıl bu kadar sessiz hareket edebildiğini anlamıyordum.

Dar patika, küçük fenerler ve çiçeklerle bezeli çitlerle çev-

riliydi ama içlerinde gizlenmiş bir kamera ya da başka güvenlik aygıtı hissetmedim.

"Pencere bulmak için verandanın parmaklıklarını kullanmalı mıyız?" diye fısıldadım. "Bu–"

Yolun sonunda aniden durduğunda sırtına çarptım. Bana ya da silahına uzanmak için arkasına döndü. Amacının hangisi olduğu konusunda emin değildim.

Kenara çekilip yanından geçtim.

Patika, beyaz çerçeveler ve aynı yüksek çitlerle çevrili bir yan bahçeye açılıyordu. Yuvarlak veranda masasının bir kenarı boyunca kavisli şekilde uzanan küçük bir çiçek ve sebze bahçesi vardı. Kızarmış ekmekle dolu gibi görünen sepetin yanında yarısı yenmiş bir tabak masaya konmuştu. Midem, yemeğin ılık kokusu ve tabağında erimiş tereyağının görüntüsüyle ağrıdı.

Oturan kişi, *New York Times* gazetesinin ardına gizlenmişti. Yakındaki demlikte çayı ya da kahvesi onu bekliyordu. Sonunda, gazeteyi kapayıp dikkatli bir şekilde katladı ve dikkatini önündeki demliğe çevirdi.

Kahve. İçeceği dökerken, aroması küçük bahçeyi doldurup yakınlarda açan güllerin tatlı kokusuna karıştı.

Beni olduğum yerde dondurana kadar o aynı buz gibi dokunuşu cildimin üzerinde gezindi.

Görüntüsü değişmemişti. Onu son gördüğüm zamanki gibi değil, East River'da ilk gördüğüm zamanki gibiydi. Koyu renk saçları uzamış ve ya iyi bakıldığından ya da ilerleyen yaşından ötürü bedeni irileşmişti. Artık zayıf ve bir zamanlar hepimizin olduğu gibi yarı aç değil, güçlüydü. Yine de... Ütülü gömleği, pantolonu ve gözlerini maskeleyen gü-

neş gözlükleriyle... karşımdaki kesinlikle Clancy Gray'di.

Doğru değildi. Bu doğru değildi. Burada olmayı, böyle sağlıklı görünmeyi hak etmiyordu. Hâlinden böyle memnun olmayı... Yaptıklarından sonra, onun yerine ya da onun yüzünden ölen onca iyi insanın ardından, bu küçük ve kaygısız mutluluk dilimini hak etmiyordu.

Sanki düşüncelerim ona ulaşmış gibi başını kaldırıp gülümsedi.

"Merhaba," dedi fincanını tabağına geri koyarak. "Ruby geleceğini söylemişti."

***

Clancy Gray ile tanışmam bir rüyaya adım atmak gibiydi.

O zamanlar hiçbirimiz East River'daki işleri bir orkestra şefi gibi yönettiğini bilmiyorduk. Dördümüz de dâhil, oradaki her bir çocuğu nasıl aklında yürüttüğü büyük kaos senfonisindeki notalar gibi oynattığından haberimiz yoktu. Oraya vardığımızda öyle yorgunduk ve birkaç dakikalık güvenlik için bile öyle aç ve çaresizdik ki... Clancy kelimenin tam anlamıyla istediğimiz her şeye sahipti ve bizi kollarını açıp pürüzsüz, beyaz dişlerini gösteren o mükemmel gülümsemesiyle karşılamıştı. Onunla ilgili her şey kusursuzdu.

East River'daki çocuklar ona tapıyordu. Kendini sağlama almıştı. Onun karakteri de buydu; birinin en çok neye ihtiyacı olduğunu, her şeyden çok neyi istediğini bilip bunu o kişiye verirdi. Zihninizde bir düşünce belirirdi ve onu kendinizin kabul ederdiniz. Sizi izlediğini gördüğünüzde tüyleriniz diken diken olursa aklınıza ilk gelen, size bu kadar çok şey

veren birine kötü bir arkadaş olduğunuz için kendinizi suçlamak olurdu. Ne de olsa bu kadar çok çocuk ona tapıp saygı duyarken siz problem yaşıyorsanız sorun sizde demekti.

Ama gözleri normal değildi. Soğuk bir yağmur gibilerdi ve maskesi aralandığında o buzun ruhunuza battığını hissediyordunuz.

Şimdi bile yetenekleri veya bir canavar gibi geçirdiği yıllarının hatırası olmadan, bakışlarında hâlâ orada bulunmayan, eksik bir şey vardı. Belki de olabileceğimiz insanla ilgili parçaların elimizden alınması gibi o da bu parçasından olmuştu ya da belki zaten en başından beri bundan mahrum bırakılmıştı.

İndirdiği güneş gözlüklerinin üstünden baktı. Hızlanan nabzımdan utanarak bir adım öne çıktım. Birinden bu kadar çok nefret edip arkadaşlarının canını yaktığı için ondan tiksinirken, aynı anda da koşarak kaçmak isteyecek kadar büyük bir korku hissetmek hiç adil değildi.

Ruby için buradasın, diye hatırlattım ellerimi arkamda tutarak. *Ona sor ve buradan ayrıl.*

Statik, parmaklarımın arasından geçti ve ancak Roman arkamdan çıkıp elime dokunduğu anda serbest kaldı.

"Ah," dedi Clancy tabağına geri dönerken. Sesi, eskiden sahip olduğu buyurgan tonu yitirmişti ama yine de çok fazla para ve çok fazla ayrıcalıkla doğan herkes kadar kaygısız ve kendinden emindi. "Görüyorum ki bir zamanlar beni tanıyordun. Hah. Ruby, arkadaş olduğunuzu söylemişti ama seninle tanıştığımızdan hiç bahsetmemişti. Diğerlerinin de öğrenip yanlış bir şey demekten çekinmemeleri için sabırlı olmam gerektiğini söyledi."

"Ruby şimdi sana tavsiyelerde mi bulunuyor?" diye sordum.

Yine kahvesine uzandı. "Evet. Bu konuda iyidir. Annem bile onu dinler. Vay canına, ne kadar da kabayım... İster misin? İçeriden birkaç fincan daha getirebilirim."

Birkaç dakika önce ne kadar aç olsam da midem şimdi bir şey almayacak kadar gergindi. Başımı salladım.

Roman, "Böyle iyiyiz," dedi.

"Eh, en azından oturun," dedi. "Ya da aceleniz varsa ayakta durun, fark etmez."

Clancy'de değişmeyen bir şey daha vardı: Hâlâ çok konuşuyordu.

Roman ne yapmak istediğimi tartar gibi bana baktı. Derin bir nefes alıp başımla onaylayarak Clancy'nin tam karşısındaki sandalyeye yöneldim. Beni takip edip yanımda dikildi. Bir eli sandalyemin arkasında duruyordu. Parmak eklemleri omuzlarıma değerken vücudumdaki sinirler de alev aldı.

Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak geriye yaslandım. "Yani beni tanıdın mı? Kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet, haberlerden," dedi daha yakından bakarak. "Hem iyi hem de kötü haberlerden. Sanırım kötülerin hiçbiri aslında doğru değil, öyle değil mi?"

"Hayır, değil," dedim. "Ama korumalarınız bana inanmakta istekli olmayabilir."

Clancy başını yana yatırarak, "Koruma mı?" diye tekrarladı. "Hayır, o adamlardan biri annemin asistanı diğeri de şoförü. Neden korumaya ihtiyacımız olsun ki?"

"Çünkü sen..." Ah, lanet olsun.

"Ünlüsün," diye tamamladı Roman.

Clancy bu kelimeye güldü. Sesi tüylerimi diken diken etti. "Sanırım öyle. Cerrahi tedavi sonucu belgelenmiş ilk hafıza kaybı vakası olmam beni ünlü biri yapar. Annemin iş arkadaşları sürekli gelip çeşitli testlerle bir şeylerin değişip değişmediğine bakıyor."

Kucağımda yumruklarımı sıkarak dudağımı ısırdım. Burada dikkatli olmam gerekiyordu. Annesi onun için yepyeni bir kimlik oluşturmuştu. Geçmiş hayatıyla ilgili annesinin kim olduğu dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Ne babasının başkan olması ne yetenekleri ne de neden olduğu kaos hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lillian'ın hafıza kaybını ona nasıl açıkladığını merak ediyordum. Ameliyatın bir yan etkisi miydi? Gerçeği öğrenmesine engel olmaya çalışmak çok yorucu olmalıydı. En azından birinin tam zamanlı işi olabilirdi.

"Arada bir yemek yerken dışarıda birileri fotoğrafımı çekmeye çalışıyor ama açıkçası bunu hiç anlamıyorum. İnsanlar nasıl olduğumu bilmek istiyorlarsa tek yapmaları gereken arayıp sormak. Onlara büyük bir zevkle, hayır, hâlâ çocukluğumu ya da Yeşil olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum ama size okul tezimi okumaktan çok memnun olurum, diyebilirim."

"Tabii," dedim alayla. "Tezin ne hakkında?"

Fazla kolay başka bir gülüş. "Plymouth Kolonisinin Erken Yıllarında İnanç ve Şiddetin Kesişimi."

Aklımda belli belirsiz bir şey belirdi. Kenara ittim. Buradan uzaklaşırken, ses tonunu ve küçümseyici gülümsemesini analiz etmek için çok zamanım olacaktı.

"Ruby'nin geleceğimizden bahsettiğini söyledin," dedim. Kotumun arka cebine uzanarak dördümüzün bir fotoğrafını çıkardım ve sadece Ruby ile Liam'ın bir kısmı görülecek şekilde katladım. "Bahsettiğin kız bu mu?"

"Evet, o," dedi Clancy, elini masaya yaslayarak. Roman'a baktım ama o, Clancy'nin dalgınlıkla tereyağı bıçağının sapını okşayışını izliyordu. "Bu Ruby. Çocukluk arkadaşım. Hâlâ ziyaretime gelecek kadar beni önemseyen tek kişi. Onu nereden tanıyorsun?"

Onu Ruby'den bir arkadaş olarak bahsederken duymak, bende masaya uzanıp yüzüne bir yumruk indirme isteği uyandırdı. Roman bunu hissetmiş gibi beni eklemleriyle tekrar dürtmüştü. Bu dokunuş bir soru gibiydi.

Sağ elimi omuzuma koyarak masaya yaslanıp gizli işaretimizi sakladım. "Bir süre benimle ilgilendi," dedim. "Buraya en son ne zaman geldi?"

"Ruby yaklaşık bir ay önce buradaydı ama düzenli olarak uğrar. Üç ayda bir, bazen daha da sık," dedi.

Bu kadar sık mı? Elim kolumun üzerinden aşağı kaydı. Ruby'nin, Grayleri görmeye geldiğinden bile haberim yokken şimdi bir düzineden fazla ziyaretten bahsediliyordu. Liam kontrolcü biri değildi ama bir hataya karşı koruyucu olabilirdi. Abisinin ölümünde Clancy'nin oynadığı doğrudan rol göz önüne alındığında Clancy'nin dünyada en çok nefret ettiği kişi olduğuna emindim. Ruby'nin yakalanma riskiyle buraya gelmesine ve bu iyileşmiş hamam böceğiyle zaman geçirmesine aldırış etmeyeceği fikri...

Tabii ona da söylemediyse iş değişirdi.

"Sen de onun için endişeleniyorsun, değil mi?" dedi

Clancy, kollarını bacaklarının üzerine koyup eğilerek. "Öylesine... Yalnız görünüyor ki. Anlıyorsun değil mi? Yorgun ve üzgün; sanki tüm dünyanın ağırlığı omuzlarındaymış da artık her şey dayanılmaz hâle gelmiş gibi. Bazen bana açılıyor. Kapana kısılmış ya da yalnız hissetmek konusunda. O zaman tek arkadaşının ben olup olmadığımı merak ediyorum."

"Hayır," dedim, istediğimden daha soğuk bir tonla. "Tek arkadaşı sen değilsin."

"Seni kırmak istemedim. Hayatındaki insanlardan nadiren bahsettiğinden bu sonuca varmam kaçınılmazdı. Ancak asıl soruna dönecek olursak son ziyaretinde bana ayrılacağını ve uzun süre geri dönmeyeceğini söyledi. Belki insanların burada onu aramaya geleceğini. Gerçekten bu kadar acele mi ayrıldı?"

Küçük kalbim ne aptaldı... Tabii ki özellikle benim buraya geleceğimi kastetmemişti. Onun gidişini fark edebilecek herhangi birinden bahsediyordu.

"Evet," diyebildim sonunda. "Birden ortadan kayboldu. Endişeliyiz."

"Sizi suçlamıyorum," dedi elini saçlarının arasında gezdirerek. "Ama bu kaçınılmazdı gibi geliyor. Yani yalnız kalmayı her şeyden çok istiyordu."

Statik şimdi geri dönmüş, kulaklarımda uğulduyordu. "Sana nereye gittiğini söylemedi mi?" diye sordum, en son umut zerresinin de kaybolduğunu hissederek.

Kafasını salladı. "Hayır, ama acil bir durumda aranması için bana bir numara bıraktı."

"Bununla başlayabilirdin," dedi Roman.

Ona sert bir bakış atarak, "Onu herhangi bir şekilde incitmek için gelmediğinizden emin olmak istedim," dedi Clancy.

Kimse Ruby'yi senden fazla incitmedi.

Ama o buraya geldi; senin yardımını istedi.

"John?" İçeriden bir adamın sesi duyuldu. "Derse geç kalacaksın–"

Priyanka'nın dikkat dağıtma görevi bitmişti. Sandalyeden kalktım ve patikadan koşarak kaçmakla Clancy'nin gömleğine asılıp o numarayı alana kadar onu sarsmak arasında kaldım.

"Ah, üzgünüm," dedi Clancy hızla kalkarak. "Numaran ne? Bana bıraktığı numarayı sana mesaj atacağım."

Kahretsin. Ona tek telefonumuzun numarasını vermek istemezdim ama yenisini bulmak kolay olurdu. Hızla söyledikten sonra Clancy emin olmak için tekrar etti. "Anladım."

"John!" diye seslendi adam yeniden. Sesi bu defa daha yakından geliyordu. Roman çoktan yola çıkmış, peşinden gitmem için bana işaret ediyordu. Ben gidemeden Clancy kolumu tuttu. Sert bir dokunuş değildi bu ama parmaklarının baskısı tenime zehir enjekte ediliyormuş gibi hissettirdi. Kafamın içinde yankılanan çığlığı duyuyormuş gibi başını yana doğru eğip yüzüme baktı.

"Seninle tanıştığıma inanamıyorum," dedi bir gülümsemeyle. "Sen ünlüsün. Gerçi tüm Psi'ler adına konuşmak zor olmalı. Tam olarak inanamayacağın şeylere tüm dünyanın inanmasını istemek..."

Geri çekilme ihtiyacıma karşı koyarak ona baktım. Aklımdaki gümüş iplik sarıldı. Dilimde bir kıvılcım yanıyordu.

"Turneleri seviyor musun?" diye sordu. "Senin yerinde olsam sevmezdim."

Benim yerimde... Sözcükler yerlerini dağınık anılara bıraktı. Yıllar önce, Caledonia'daki odamın masasında, Clancy ve babasının duvardaki portrelerinin hemen altında oturuyorum. Oryantasyon olarak kullanılan sesi hoparlörlerden bize bir mesaj olarak dışarı süzüldü. 'Benim adım Clancy Gray ve ben de sizler gibiydim...'

Thurmond'dan kaçtıktan sonra, Clancy'nin babası onu umutsuz ebeveynlere kamplardan gelecek bir tedavi rüyası satan bir sözcü olarak kullanmıştı. Değişebileceğimizin canlı kanıtıydı. Düzeltilebileceğimizin.

Bulantı o kadar arttı ki iki elimi de kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Ben öyle biri değilim. Benim yaptığım iş bu değil.

"John!"

"Ah, beni çağırıyorlar." Clancy eve döndü. "İyi şanslar. Ruby'nin başka bir arkadaşıyla tanışmak her zaman büyük zevk."

İçeriye girerken masadaki tabağı, bardakları ve yiyecekleri öylece bıraktı. Clancy'nin pis işleri yapmayı başkalarına bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Patikadan hızla ilerlerken Roman'ı da hızıma yetişsin diye zorluyordum. *Ben öyle biri değilim.* Bacaklarım hissizleşmeden önce çitlerin koruyuculuğuna doğru üç adım atmıştım. *Benim yaptığım iş bu değil.*

Roman beni kolumdan yakalayıp doğrulttu. "Sorun ne? İyi misin?"

Başımı salladım ve bizi adım adım ileriye götürmesine, uyuşmuş ayaklarımı hızla sürüklemesine izin verdim. Panik içimi, boğucu bir baskı ise göğsümü kaplıyordu. Dişlerimi birbirine vuracak kadar şiddetle sarsılmıştım. Sokak, gözlerimin önünde bulanıklaşıp ıslak yağlı boya gibi dağıldı.

"İyi misin?" diye sordu Roman korkmuş gibi. "Sana bir şey mi yaptı?"

İyisin, iyisin, iyi olman gerek...

"Hayır," diye fısıldadım. "Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey yapmadı."

Caddeye adımımızı atıp evin gölgesinden çıktık. Duyguların istilası bir iç çekiş kadar yumuşak ve kolay bir şekilde geri çekilince özgürlüğüme kavuştum. Gözlerimin yaşlarla dolmasına istesem de engel olamadım.

"Hiçbir şey yapmadı," dedim tekrar.

Bu Clancy değildi. Arkadaşlarıma zarar veren canavar değildi. Ama yine de en yumuşak yerimi bulup oraya dişlerini geçirmeyi başarmıştı.

Ondan duyabileceğim en öfkeli sesiyle, "O bir hıyar," dedi Roman. "Kendini kötü hissetmen için elinden geleni yapıyordu–"

"Hayır," diye fısıldadım. "Bence ilk defa doğruyu söylüyordu. Bence Ruby bizi terk etti."

YİRMİ ÜÇ

YOLA SESSİZCE DEVAM ETTİK. DİREKSİYONDA ROMAN, ÖN KOLtukta Priyanka vardı.

Ben, yine arkadaydım.

Başımı cama yaslayıp kendimi uyumaya şartlıyordum.

Clancy'nin sesi düşüncelerimin derinliklerine yayılıyor; bir sonraki adımda yapacaklarımıza dair tüm planlarımın içine sızıyordu. Sonunda uğraşmaktan vazgeçip kararı diğerlerine bıraktım. Kendime bunu yapacak kadar güvenemiyordum.

Mesele sadece risklerin farkında olması, onun kimliğini ve yaptıklarını bilmesine rağmen Clancy'yi görmeye gitmesi değildi. Asıl sorun ona kendini açmayı seçmesiydi. Herkes bir başkasının sözleri hakkında yalan söyleyebilirdi ama o, Ruby ile ilgili kendisi izin vermeden bilemeyeceği bir şeyi görmüştü. Ruby'yi ilk gördüğümde, kendi korkusunda öyle kaybolmuştu ki ona dokunulmasına bile izin vermiyordu. Gücünü kontrol etmeyi öğrenmiş ve güçlenmiş olmasına rağmen teninin altındaki karanlık fırtınalar dinmemiş; sade-

ce şekil değiştirmişti.

İnsanların beklentileri ve ihtiyaçlarıyla hapsolmuş; gördükleri ve yapabildikleriyle yalnızlaşmıştı. Bir başınaydı.

Ben buradaydım, diye düşündüm. *Her zaman buradaydım.*

Buna bir şekilde sebep olup olmadığımı merak etmeden duramıyordum. Hükûmetle birlikte çalışarak, onlarla birlikte Haven'a gitmeyerek... Bu davranışım dostluğumuzun üzerine kapıyı kilitlemiş miydi? Sadece daha iyi bir hayat sürmesine yardımcı olmaya çalışıyordum. Bunu tüm Psi'ler için istiyordum. İletişim prosedürümüzü kullanarak benimle temasa geçebilirdi. Ya da yanına gelebilirdim ama bunu yapmak yerine hiç gelmeyecek bir telefonu bekleyip durdum.

Onu ben aramalıydım.

Yine de içimde, Ruby'nin öylesine çekip gitmeyeceği inancına tutunan küçük bir parça vardı. Liam'dan. Haven'daki çocuklardan. Arkadaşlarından. Ailesinden. Dünyadan. Bu, gözümde canlandırmaya çalıştıkça daha da zorlaştı. Ruby'nin kendini isteyerek uzaklaştırdığı tek zaman bizi korumak istediği zamandı.

Fakat işler artık farklıydı; şimdi hepimiz farklıydık. Onu son gördüğüm günle ortadan kaybolduğu gün arasında çok şey olmuştu belki. Belki de o eski ve tanıdık karanlığı tarafından yutulmuş ve bizi tamamen terk etmişti.

Koltukların arasından öne uzanıp radyoyu açtım, bugün hangi korkunç suçla itham edildiğimi öğrenmek istiyordum.

Tanıdık ses hoparlörden yükseldiğinde, tükenmiş zihnimin onu hayal ettiğini düşündüm.

'...eğer beni dinliyorsan teslim ol. Lütfen, Suzume. Tes-

lim ol.'

Boş bir dinlenme tesisisin otoparkına arabayı çekerken, "Bu hıyar da kim?" diye sordu Priyanka. Roman, kontağı kapattı ama hiçbirimiz hareket etmedik.

'Virginia hükûmet binasında bir delegesiniz, değil mi?'

Gözlerimi kapattım. Tabii ki. Tabii ki Gerçekler Konuşuyor Radyosu'na çıkacaktı.

'Öyleyim. İstifa etmeyi de düşündüm ama Amerikan yöntemi için kalıp savaşmak, Suzume'nin kırılgan dünyamızda yol açtığı kötülükle mücadele etmek için yapabileceğim tek şeydi.'

"Pekâlâ, cidden, kim bu göt herif?"

Dikkat kesildim. Priyanka ses sisteminin içine dalıp birini boğmaya hazır görünüyordu. Roman, elleri hâlâ direksiyonun üzerinde, kasılıp kalmıştı. Dinlenme tesisinin turuncu ışıkları ön camdan içeri süzüldü.

"Babam," dedim hissiz bir tonla. "Sesindeki sevgiden ve sıcaklıktan anlamadınız mı?"

'Annesi Akari ve ben Suzume'nin eve dönmesini istedik. Birlikte çalışıp onu kendimiz iyileştirmeyi istedik ama bunu reddetti; o zamandan beri de bize ve başkalarına zarar verecek işlerle yoldan çıktı. Ve tabii ki Geçici Başkan Cruz müdahale edip onun için bir istisna yaptı. Suzume'yi hükûmet adına konuşurken gördüğümde gözlerime inanamadım. Bu, insanların Joseph Moore'a oy vermeleri için yeterli bir sebep değilse başka ne yeterli olur, bilmiyorum.'

Priyanka bana baktı. "Bana bir kasap bıçağı ve evinin adresi gerek."

Bu ifade Jim Johnson'ın bile ilgisini çekmişti.

'Söylediklerinizi Joseph Moore'a resmî onayınız olarak kabul edebilir miyiz, Delege Kimura? Bu, Cruz'un etkisizliğini öne sürerek kızınızı adalete teslim etmek üzere kendi fonlarını kullanıp bir arama gerçekleştiren adamla aynı kişi değil mi?'

'Evet,' dedi. 'Aslında Bay Moore'a şunu söylemek istiyorum ki–' Roman, radyoyu kapattı. Hareket edecek hâlim kalmamıştı. Hiçbir şey düşünmüyordum, yani en başta. Sadece... Göğsümün ortasında balona benzer bir his vardı ve o anda herhangi bir şey yaparsam patlayabileceğimi düşündüm.

Ama diğerlerinin birbirinin aynı olan kaygılı bakışları daha beterdi.

"Ben lavaboyu kullanacağım," diye mırıldandım kapıyı açarken. Hava, çimen ve çöp tenekelerinden taşan atıklar gibi kokuyordu. Kadınlar tuvaletine yöneldim ama anında vazgeçtim. Bedenim, beynimin ne istediğini ondan önce anlamış gibiydi. Bagajı açıp küçük ilk yardım çantasını yanıma aldım.

Sensörlü ışıklar açılarak pis tuvaleti sert ışıkla doldurdu. Kırık aynanın karşısında durdum. Cam kırıklarının ve duvardaki grafitilerin ardında gördüğüm kızı tanıyamıyordum.

Ruby ya da Liam'ın hazırladığı çantada pek çok reçetesiz ilaç, sargı bezleri ve bir çift küçük keskin makas vardı. Makası çıkarıp lavabonun kenarına koydum. Sanki bana kendi düşüncelerimi söyleyebileceklermiş gibi gözlerimi dikmiş bakıyordum.

"Bir dönüşüm hikâyesine mi tanık olmak üzereyim?" diye sordu Priyanka kapıdan.

Başımı çevirdim. "Kendimi... Gizlemeliyim, değil mi? Yüzüm tüm kanallarda..."

Ve ben bahsettikleri o kız değilim. Geçici başkanın sözcüsü olan Suzume Kimura değildim. Devlet meclis üyesinin kızı Suzume Kimura değildim. Psion Halkası'nın lideri Suzume Kimura değildim.

Ben sadece Zu'ydum.

"Yüzünü bu makasla ameliyat etmeyi planlamıyorsan bir saç kesimi pek de kılık değiştirme sayılmaz..." Priyanka başını yana eğdi. "Rengini aç diyebilirim belki ama bu da o muhteşem saçlarını yakar ve kafa derini ateşli bir cehennem çukuruna batırmışsın gibi hissettirir. Tabii, bunu kişisel deneyimlere dayanarak söylemiyorum."

Bunu söylemenin daha zarif bir yolu yoktu. "Sanırım... Sadece daha farklı görünmek istiyorum."

Tüm süslerim ve aldığım eğitim silinip gitmiş gibiydi. Haven'da gördüğüm, o tek bir kaygısız anda çekilmiş fotoğraftaki küçük kız değildim. Haberlerde gösterilen o süslü, sevimli kız da değildim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım değildim işte.

"Bu saçma mı?" diye sordum.

Priyanka düşünceli bir ifadeyle bana doğru geldi. "Hayır, değil. Yaşamanın tek yolu kalbinin her atışında senin için verdiği mesajı takip etmek."

"Bunu bir tebrik kartında falan mı okumuştun?" diye sordum.

"Hayır, bir tansiyon ilacı reklamında," diye itiraf etti, "ama bu, sözün doğru olmadığını göstermez."

Aynaya dönüp makası tekrar elime aldım. İlk kesiş içimdeki huzursuz vızıltıyı bir anlığına da olsa susturdu.

"Lanet olsun, şaka yapmıyorsun," dedi Priyanka keyifle. "Ne kadar kısa keseceksin?"

Birkaç santim saçı elime toplayıp çenemin hemen altında keserek ona gösterdim. Uzun teller, lavaboya dökülüp kanalizasyona doğru kıvrılarak uzandı. Artık karşımdakiler benim değil de bir başkasının saçlarıymış gibi gelene dek onlara baktım. Hem görüşüm hem de bedenim sarsılmıştı.

Makası elimden alarak, "Bırak da kalanı ben halledeyim," dedi sessizce. Suyu açıp ıslattığı ellerini dolaşıklıklar ve kirle duman kokusunun son izleri de silinene kadar saçlarımda gezdirdi.

Bileğindeki koyu mavi yıldız dövmesini tekrar fark ettim ancak ben daha soramadan Priyanka kesmeyi planladığı boyu gösterdi. "Bu boyda istiyorsun, değil mi?"

Çenemin iki santim kadar altındaydı. Başımı sallarken, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Ellerimi parmaklarımı birbirlerinin arasından geçirerek önümde bağladım. Titrediklerini fark edemeyecek hâle gelene dek onları sıktım.

"Sorun değil, bunu yapmaya bayılırım," dedi. "Üzgün insanlar gördüğümde kendilerini tekrar güzel hissedene kadar onlara bakım yapmaya başlarım. Roman makasla yanına yaklaşmama izin vermiyor. Eskiden Lana'nın saçını keserdim ama... Şimdi sadece kendiminkini yapabiliyorum."

"Roman saçını kesmene izin vermiyor mu?"

Aynadaki bakışlarımla karşılaştı. "Seçme şansım olsa o kabarık saçlarla dolaşmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Ama hayır, onun olayı da bu. Hep böyleydi. Bilmiyorum. Arkadaşlık çok garip bir şey. Sanırım işler nihayetinde sadece onlara yardım etmek için basman gereken düğmeleri ve yalnızca onlara zarar verecek tetikleyiciler oldukları için basmaman gereken düğmeleri anladığında yürüyor."

"Benim arkadaşım mısınız?" Bunu söylemek istememiştim aslında ve ardında yatan dayanılmaz yalnızlığı hissedebiliyordum.

Priyanka'nın elleri birden durdu. "Elbette, sivri zekâ. Seni hemen sevdim; tabii bunu hiç istemedim. Sen bir kitabı, devlet tarafından yaratılmış kapağına göre yargılamama konusunda bana harika bir ders verdin. "

Yüzü, aynada benimkinin yanında durana dek eğildi ve haylaz bir sırıtışla baktı. Ben de ona büyük gülümsemelerimden biriyle karşılık verdim.

Makastan çıkan o sessiz *kırt, kırt, kırt* sesleri sakinleştirici, neredeyse hipnotize ediciydi. Uzun tutamlar düşmeye devam ettikçe beni her yöne çekip parçalayacak o endişe veren çekim de sesini kesti.

Priyanka işini bitirdiğinde elini, rahatlatıcı bir şekilde başıma koydu ve parmaklarını ıslak saçlarımın arasında gezdirdi.

"İyi misin?" diye sordu, bu sefer ciddiydi.

İyi olmak göreceli bir hâl almıştı. Boğazımda bir acıyla, "Neden beni hâlâ bu kadar üzdüğünü bilmiyorum," dedim. "Öyle olmamalı. Onlardan nefret ediyorum; ebeveynimden yıllardır nefret ediyorum. Üstelik bana yaptıklarından değil

yapmadıklarından ötürü. Kamplar düştükten sonra bile düşünmeye devam ettim... Belki, dedim. Belki şimdi olurdu. Benim iyi bir kız olduğumu ve onlar için bir tehdit oluşturmadığımı görürlerdi. Ama asla gelmediler. Asla aramadılar. Ta ki bana ihtiyaçları olana kadar."

"Ne oldu?" diye sordu Priyanka. "Cruz'un senin adına araya girdiğini söylediğinde kastettiği şey neydi?"

Cruz'un benim için bir istisna yapmaya istekli olduğu tek kanun buydu ve bundan dolayı yıllardır kendimi suçlu hissediyordum... Kendimi, benden istediği her şeyi yapacak kadar borçlu hissediyordum.

"Kamplar düştükten sonra çocukları iade istemek için uygulanan politikadan haberin var mı?" diye sordum. "Birçoğumuz gençtik; on altı yaşından büyüktük ve çoğu da onları başta hükûmete vermiş ebeveynlere geri dönmek zorunda kalmamaları gerektiğini hissediyorlardı. Kendilerini istenmeyen hissettirmiş ailelerine."

"Bunu anlayabiliyorum."

Başımı salladım. "Birleşmiş Milletler ve Cruz'un adamları, buna rağmen on sekiz yaşın altındakiler için ebeveynlerin hâlâ yasal haklara sahip olduğunu şiddetle savunuyorlardı. Uzlaşmaya göre, eğer ebeveyn çocuklarını talep etmeye gelmediyse ve çocuklar geri dönmek istemezlerse zorlanmayacaklardı. Aileler istedikleri zaman velayet iddia edebilecek ancak bu arada hükûmet onları yeni evlerine yerleştirecekti."

Bunu söylediğimde Priyanka'nın yüz ifadesi değişir gibi oldu.

"Ne oldu?"

"Yok, bir şey." Başını iki yana salladı.

Aynı tereddüdü tekrar görmeyi bekleyerek bir anlığına onu izledim. Ama geri gelmedi. "Neyse... Birkaç yıl Cate adında bir arkadaşımla ve onun baktığı diğer birkaç çocukla yaşadım. Sonra bir gün bir telefon aldım. Ailem beni istiyordu. Beni istiyorlardı. Velayetlerini geri almak için başvuruda bulundular ve evrakla birlikte bana ne kadar üzgün olduklarını, ne kadar korktuklarını ve kafalarının karıştığını anlatan bir mektup gönderdiler. Kuzenim Hina ve ailesi yıllardır onlarla konuşmamı istiyordu. Ama gitmek istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Onları en son gördüğümde bana çok kızgınlardı; kalabalık bir otoyolun ortasında korkunç bir kazaya sebep olmuştum ve bu kaza neredeyse annemi öldürüyordu."

"Kahretsin," dedi derin bir soluk çekerek.

Başımla onayladım. "Fakat... İyi bir örnek olmak zorundaydım. Diğer çocuklara bunun hepimiz için yeni bir başlangıç olabileceğini ve eski yaraların iyileşebileceğini göstermek zorundaydım; bu kısımda istediğin klişe cümleyi kullanabilirsin. O yüzden gittim. Bir arabaya bindim ve beni tüm eşyalarımla birlikte Falls Church'e götürdüler. İlk tabelayı gördüğümde mahalleden yaklaşık üç kilometre uzaktaydık."

"Durun, Yaklaşmayın, İnsanlar Pisliktir tabelası mıydı?"

"Delege adayı Kimura. Kimura ile Daha İyi Bir Yarın."

Priyanka ne demek istediğimi hemen anladı; yüzünde aniden beliren öfke dolu bakışa bayılmıştım. Tabii ben belki de bunu çok abarttığımı ve gördüğüm şeyin bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. O gün beni götüren Ajan Cooper'dı.

Neler olduğunu anladı ve bana başka kimsenin sahip olmadığı bir seçenek sundu. Bu yüzden disiplin cezasını göze almıştı.

"Evden biraz uzağa park etmek zorunda kalmıştık. Sokakta bir sürü haber kanalı aracı vardı. Güzel de bir kalabalık. Herkes bekliyordu. Evin garaj kapısının üzerinde bir pankart bile asmıştı: Ailelerimizi yeniden bir araya getiriyor, geleceğimizi geri alıyoruz!"

Priyanka, "Bir şeyi yumruklamak mı istiyorum yoksa çığlık atmak mı, karar veremiyorum," dedi. "Ne yaptın peki?"

"Geri vitese taktık ve DC'ye geri döndük," dedim. "O günden sonra haberleri okumaya cesaret edemedim ama muhtemelen her yerdeydi. Mel onları yasakladıktan sonra bile yıllarca bununla ilgili sorular soruldu."

Chubs ve Vida geri döndüğümde beni bekliyordu. Chubs bana o kadar sıkı sarılmıştı ki bir daha hiçbir şey hissetmeyeceğimi düşündüm. Bu bir rahatlama olurdu. İçimdekileri tuttum ve onlarla akşam yemeği yedim. Sonra da yalnız başıma kaldığımda, akan duşun altında öfke içinde hıçkırıklara boğularak ağladım.

Rehabilitasyon kamplarının size verdiği az sayıdaki şey arasında emirle gözyaşlarınızı tutabilme ve kimse sizi duyamadan ağlayabilme yeteneği de vardı.

Hina'yla ya da teyzemle ve eniştemle neredeyse bir yıldır konuşmuyordum. Onlar iyi, kibar insanlardı ve ailemin beni kampa gönderme kararı yüzünden yıllarca ikisiyle de görüşmemişlerdi. Onlarla yaşamak için Kaliforniya'ya dönmediğim zaman öfkelendiklerini biliyordum; bu öfkenin annemle ve babamla aramdaki uçurum bir kanyona dönüştük-

çe giderek derinleştiğinin de farkındaydım. Açıklamalarını duymak istemedim. Tatlı sözlerle kandırılmak istemedim. Çalışmak istedim.

Priyanka'ya bakmak için dönerken yanlışlıkla ilk yardım çantasına dirseğimle vurup lavaboya düşürdüm. İkimiz de almak için eğildik. Bu sırada kot pantolonunun arka cebinden bir şey çıkıp gürültüyle zemine düştü. İlk başta telefon gibi görünmüştü ama mat siyah dikdörtgen cihazın ekranı yoktu. Kasasının içinde hafif elektrik akımı vardı.

Onu yeniden cebine koyarken, "Telefon için yedek batarya," dedi Priyanka. "Arabayı bırakmamız gerekirse diye. Bir süre burada şarj edecektim."

Batarya boşalmış olmalıydı. Zihnim ona sürtündüğünde hissettiğim güç çok cılızdı.

İlk yardım çantasını göğsüme bastırıp ona minnettar bir bakış attım. "Roman muhtemelen endişelenmiştir..."

"Bence muhtemelen değil kesin demeliydin," dedi şimdi aynada kendine bakarken. "Birkaç dakikaya gelirim. Saçlarımı bu küçük lavaboda yıkamayı deneyeceğim."

Başımla onaylayarak kapıya yöneldim. Sıcak yaz gecesine adımımı atmadan hemen önce arkama bir baktım. Priyanka ellerini lavabonun kenarına dayamış; aynada kendine bakarken benim görmemem gereken bir şeyi arıyordu.

YİRMİ DÖRT

Bir parçam, Roman'ı kapıda nöbette bulmayı bekliyordu ama o hiç yerinden kıpırdamamış gibiydi. Elleri hâlâ direksiyonda, ön camdan bakıyordu. Ön yolcu kapısını açıp koltuğa oturdum ve kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde kapattım.

Uzun süre sessizce oturup tuvaletin kapısını izledik. Ondan yayılan gerilime bir anlam veremiyordum. Bu gerilimin de öfkeli hâlinin de sebebi ben değildim.

"Saç kesimim o kadar mı kötü?" dedim.

Bana baktı. Sonra tekrar baktı. "Ah. Hayır... Yani..."

"Şaka yapıyorum," dedim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Hayır." Sözcüklerin arasında bir öfke geçiyordu. "O yanılıyor. Her şey hakkında. Seni hiç tanımıyor."

"Kim?" diye sordum. "Babam mı?"

Kaşları çatık, çenesi gergin bir hâlde başıyla onayladı.

"Söylediklerinin bazıları doğru," dedim. "Eve dönmeyi reddettim. Bir kazaya neden olarak onları incittim. Haya-

tımla ilgili beklentilerini yerine getirme konusunda başarısızdım. Ama buna içerliyorum da çünkü güç sahibi olmak benim tercihim değildi. Ama seçimimi ondan vazgeçmemekten yana kullandım."

Ne annem ne de babam gerçekten 'shikata ga nai' kavramını anlıyordu. Koşullar yaşamdaki bazı şeyleri insanın kontrolü dışında şekillendirir. Özellikle babam, yeterince dikkatli bir planlamayla bu dünyada düzenlenmeyecek ya da kontrol edilemeyecek çok az şey olduğuna inanırdı. Toplama gününde beni okula gönderdikten sonra duyduğum öfkeyi koruyamamamın sebeplerinden biri de buydu. Anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Gücüm onlara olağan dışı geliyordu; ben sahip olduklarımı kontrol etmeye çalışırken ne kadar zorlandıysam onlar da anlamlandırmaya çabalarken o kadar güçlük çektiler.

Roman koltuğuna döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sende insanı hayal kırıklığına uğratacak hiçbir şey yok."

Şakağımı koltuğun baş dayama yerine koyarak arkama yaslandım. Hiçbir şey söylemek istemedim. İçimdeki, bir sahtekâr olduğumu söyleyen sese rağmen bu kelimelerin içinde biraz daha yaşamak istedim. "Bu keşke doğru olsaydı."

Başını iki yana salladı. "Başarısızlığın ne olduğunu biliyorum. Hayatımda o kadar çok başarısız oldum ki hâlâ nasıl burada olduğuma şaşıyorum. Ama sen o kamptan sağ salim çıktın. Sesini başkalarına yardım etmek için kullandın. Bizi kaçıranlara karşı deli gibi mücadele ederek onlardan kurtardın; sen, yalnızca sen. Hepimizi buraya kadar getirdin ve darbe üstüne darbe almana rağmen hiç pes etmedin. Bu hayal kırıklığı falan değil. Bu inanılmaz."

İçimden geçen bir duygu dalgasıyla başımı hafifçe eğdim. Arka koltukta olsam bu hâlimi ondan gizleyebilirdim. Orası bu açıdan güvenliydi. Sohbete katılmak zorunda değildin. Görülmek zorunda değildin.

Ama ben görülmek istedim. Çünkü Roman bana baktığında sadece şu an olduğum insanı görüyordu; yetenekli, güçlü ve kontrol sahibi biri. Yalnızca sesini kontrol edebilen o eldivenli küçük kızı değil.

"Nasıl başarısız oldun?" diye sordum. "Hayal bile edemiyorum. Ne zaman korkmanın eşiğine gelsem sana bakmam yetiyor. Kendine hâkimsin ve asla ıskalamıyorsun. Her olasılığı iyice düşünüyorsun." Sonra alaycı bir tavırla ekledim: "Hele şarkı söylemen yok mu? Bir melek gibi..."

Küçük bir kahkaha atarken elleri direksiyondan kayıp kucağına düştü. Sol eli, sağ elinin üzerindeki yara izleriyle dalgın dalgın oynuyordu. "Gördüğün o kişi olmak istiyorum."

"O kişisin zaten," dedim. "Başkalarının istediği gibi olmak zorunda değiliz."

Roman yüzüne düşen saçlarını düzeltti. Aynı mesafeli bakış yine gözlerindeydi.

"Babam şiddetin ritmine uyarak yaşayıp öldü," diye başladı Roman. "Garip işler yaptı ve her zaman borçlandığı kişilerin ya da yanında çalıştıklarının insafına kaldı. Annem bizi ondan uzak tutardı ama babam, ailenin kalbindeki bir çürük gibiydi. Yaptığı şeyin lekesinden tam olarak kaçamazdık. Korkunç bir adamdı."

Devam etmesini bekledim.

"Annem bana onun gibi olmayacağıma dair söz verdir-

di. Bu sözümü asla unutmamam gerektiğini bir çentik gibi zihnime kazıdı." Bu ifade benim için yeni olsa da ne demek istediğini anlamıştım. "Defalarca söz verdim. Okula gidecek; bir doktor veya bir balıkçı, bir bankacı, bir öğretmen... Ondan başka herhangi bir şey olacaktım. Ve işte şimdi buradayım; her şeyden daha çok nefret ettiğim tek şeyde iyiyim."

"Roman... "diye başladım.

Sesini hafifletmeye çalışsa da pek işe yaramadı. "Ayrıca ona kız kardeşime iyi bakacağına da söz vermiştim. Lana'ya bakmak, küçüklüğümüzden beri hep benim sorumluluğumdu. O kadarını bile yapamadım. Bir saniyeliğine başımı çevirip başka bir şeye odaklandım ve o da ellerimden kaydı gitti."

Roman, elleriyle yüzünü ovuşturup bıkkın bir ses çıkardı. İşte o an onu ve Priyanka'yı öncekinden bile daha iyi anladım. İkisi de mümkün olan her şekilde onu saklamak için ellerinden geleni yapsa da Lana'yı görmek onları sarsmıştı. Yanlarında olmak, derilerinin altında elektrikli bir tel gibi yanan derin acıyı hissetmeye yetiyordu.

"Üzgünüm. Kendim için üzülüyorum," dedi yavaşça başını eline alarak. "Lana'yı orada görmeyi beklemiyordum ve onu o şekilde görmek... Bunu tarif edecek uygun bir kelimem yok."

Benim vardı. Harap edici.

"Ne kadar uğraşsam da yaşadıklarını hayal bile edemiyorum," dedim. "Ancak sen kabul edersen başarısızlığa uğradın demektir. Lana'yı bulacağız ve ona yardım edeceğiz. Bu durumdaki diğer her şeyin aksine bir tek ondan şüphem yok."

"Masumiyetini kanıtlamayı mı kastediyorsun?" diye sor-

du.

"Ve ölen insanlar için adalet sağlamayı," dedim. Her şeyden önemlisi buydu. "Eğer Clancy haklıysa ve Ruby kendi başına gittiyse bizi kaçıranlarla bir bağlantısı olduğuyla ilgili teorim çürümüş demektir. Tamamen farklı bir iz üzerindeysek nasıl kanıt toplayacağımdan emin değilim."

"Delilleri topladığında ne yapacaksın?" diye sordu Roman. "Hükûmette hâlâ bu delilleri verecek kadar güvendiğin biri var mı?"

Son bölümü söyleme şekli beni duraksattı. "Ne demek istiyorsun? Hükûmetin de buna dâhil olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır," dedi hızlıca. "Bunu ciddiye alarak doğru ve ön yargısız ellere ulaştıracak birisini kastetmiştim."

"Hükûmet işte," dedim kuru bir şekilde. "Herkesin bir ön yargısı var. Herkes bir taraf seçti zaten. Ben sadece benim yanımda olacak birini bulmalıyım. Hakkımda inşa ettikleri bu hikâyeyi alt etmenin tek yolu, daha güçlüsünü yaratmak. İnkâr etmenin imkânsız olacağı bir tanesini."

"Kamplar için yaptıklarınıza benzer şekilde," dedi iki olayı bir araya getirerek. "Röportaj ve çekimlerle bir medya paketi oluşturmak."

Başımı salladım. "Hikâyeler güçlüdür. İnsanlara gerçeklerden oluşan bir liste verebilirsin ama bunları reddeder veya göz ardı ederler. İnsanlar doğru olduğunu hissettikleri şeye inanırlar. Bu yüzden bir şeyler hissetmelerini sağlamalıyım. Onları benim adıma öfkelendirmem, mağdurlara sempati duymalarını sağlamam ve Moore'un her geçen gün sildiği güvenilirliğimi geri kazanmaya çalışmam gerek."

"Kulağa neredeyse imkânsız geliyor," dedi. "Yani senin için bir günlük iş."

Günlerdir ilk defa gülümsedim.

Gördüğün o kişi olmak istiyorum.

Priyanka yüzü heyecanla parlayarak arabaya doğru yürümeye başladı.

"Tanrım," dedi Roman, anahtarı kontakta çevirirken. Ama Priyanka daha bize ulaşmadan, son bir kez dönüp bana baktı ve "Saçlarını beğenmekle kalmadım bayıldım. Kendin gibi görünüyorsun," dedi.

Ne demek istediğini biliyordum.

Priyanka arka koltuğa geçip kapıyı çarparak kapattığında, "N'aber?" dedim. Ekstra pili iyi şarj etmiş olmalıydı. Akım, bir kıvılcımdan sabit bir aleve dönmüştü.

"Dâhi arkadaşınız yine dâhiliğini konuşturdu," dedi. "Tuhaf Clancy'nin mesaj attığı numarayı arayıp geçersiz numara bildirisini aldıktan sonra bana bu işin ucunu bırakmamı ve ne yapmak istediğine karar vermek için sana zaman vermemi falan söylemiştin ya, hatırlıyor musun?"

"Priya," dedi Roman. "Sadede gelsen?"

Priya ona bıkkın bir bakış attı. "Alan kodunda hızlıca bir araştırma yaptığımda kullanımda olmadığını gördüm."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Alabama'nın alan kodu üç yüz kırk dörde yakındı; bu yüzden kodu bu şekilde değiştirerek denedim ve bu arama da kesildi."

"Sen bunun bir yazım hatası olduğunu mu düşünüyorsun?" Clancy Gray'in bir şeyleri yanlış yazacağına ihtimal

vermezdim. Eğer Ruby'nin ona bıraktığı numara buysa sırf meraktan bile olsa en az bir kere denememiş olduğuna inanmakta zorluk çekiyordum. Bana vermeden önce numaranın doğru olmadığını biliyor olurdu. Bu düşüncemi diğerlerine de söyledim.

Roman, "Ben de bunu düşünüyordum," dedi. "Amacı Ruby'yi korumaksa doğru bilgiyi ne kadar çabuk talep edeceğini görmek istemiş olabilir. Onu izlemek için ne kadar hevesli olduğunu. Ya öyle ya da onu aramaya gelen herkese, Ruby'nin izini kaybettirmek için aynı yanlış bilgiyi veriyordur."

"Ya da... Arayıp kontrol etmedi ve sadece istediği bilgileri ileterek bir arkadaşa yardım ediyordu," dedi Priyanka. "Şimdi bu fikir bana çok uzak gelmiyor çünkü ben bunun bir telefon numarası değil tamamen farklı bir şey olduğunu biliyorum."

Bir yerden aldığı gazete parçasını tuttu ve bize numaraları koordinatlara bölmeye çalıştığı yazılarını gösterdi. Sonuncusu daire içine alınmıştı.

"Araştırdığımda gerçek bir adrese denk gelen bir tek buydu," dedi. "Georgia, Athens'ın hemen dışında. Küçük bir eve benziyor."

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu Roman.

"Uzun bir yolculuk olacak ama orada olma ihtimali varsa denememiz gerektiğini düşünüyorum," dedim.

Roman usulca, "Bunu yapabiliriz," dedi. "Ama daha fazla benzin ve erzak bulmamız gerek. Yemek, su ve benzeri şeyler."

"Ama paramız yok," dedi Priyanka.

İkisi de bana döndü fakat başka seçeneğimiz yoktu. Bu-

nun ne anlama geldiğini hepimiz biliyorduk.

"Gece kapalı olan bir eczane bulacağım," dedi Roman. "Hemen girip çıkacağız."

Tanrı'ya şükür ekonomi, soyabileceğimiz eczanelerin yeniden açılacağı kadar toparlanmıştı. Aslında bu konuda daha kötü hissetmeliydim ama dünya geçen bir hafta boyunca benden çok şey almıştı. Belki de bu kadarını geri almak sorun olmazdı.

***

Uyuduğumu fark etmeden uyanma hissinden nefret ettiğim kadar gözlerimi boş bir arabaya açmaktan da nefret ediyordum.

Uykunun o ekşi tadını yutmaya çalışarak doğruldum. Bardak tutuculardaki şişelerden birinde biraz su kalmıştı. Suyu açgözlülükle içip ağzımı kolumla sildim.

Söz verdiği gibi Roman bize bir eczane bulmuştu. Mağaza, pencerelerden görebildiğim kadarıyla karanlıktı ve park yeri de boştu ancak bu durum bile endişelerimi yatıştırmaya yetmiyordu. Ne zamandır içeride oldukları hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Roman, arabayı sokak lambalarının ışığından korumaya özen göstermişti. Camları indirerek soğuk ve temiz hava ile kendimi uyandırmaya çalıştım. Küçük güç patlamaları yakınlarda güvenlik kameraları olduğuna işaret ediyordu. Priyanka'nın cihazı olsa bile dışarı çıkıp birinin yüzümü görmesi riskini almak istemedim. Bunun yerine, tuhaf bir vaziyette konsolun üzerinden sürücü koltuğuna tırmandım.

Roman'ın bacakları benimkinden çok daha uzun olduğundan koltuğu epey öne çekmem gerekti. Ben bununla uğraşırken dikiz aynasından yaklaştıklarını gördüm. Sesleri sessiz gecede her ikisinin de fark etmediği kadar yüksek çıkıyordu.

"Bir şey olursa..." dedi Roman.

"Buna ihtiyacım yok," dedi Priyanka öfkeyle. "İhtiyacım olan şey yapmam gerekeni yapmama izin vermen. Sırf sen korkuyorsun diye geride durmak zorunda kalmamalıyım."

Roman hiçbir şey söylemedi ama şoför koltuğuna doğru ilerlerken yüzünü bir an için gördüm. İçindeki o derin mutsuzluk ve endişeyi. Beni gördüğünde durdu ve arkaya bindi. Ön koltuğu Priyanka aldı. Her ikisi de kapılarını kapattılar.

"Bu da neydi?" diye sordum. "Ne yapman gerekiyor ve sen nelerden korkuyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Priyanka, Roman'ın, "Her şeyden," dediği anda.

Duraksadım. "Tamam."

"Roman kasadan para almama izin vermedi," dedi, plastik torbadan bana bir paket kraker uzatırken. "Hepsi o kadar. Daha fazlasını yapabileceğimi bilirken işe yaramaz hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Sen işe yaramaz falan değilsin," dedim.

Roman'ın yüzünü dikiz aynasından göremiyordum.

"Şimdi iyi miyiz?" diye sordum.

Bu sefer ikisi de cevap vermedi.

YİRMİ BEŞ

Arabayı yıkık dökük bir yola bırakıp sonundaki küçük eve baktım. Başım uykusuzluktan ağırlaşmıştı; zonkluyordu. Georgia eyalet sınırını geçtiğimizden beri kalbim *güm güm* atıyordu.

"Al," dedi Roman, bana bir su şişesi uzatırken. Minnetle alıp içindekini bitirene dek tepeme diktim.

Priyanka karanlıkta yapıya baktı. "Vay canına! Ne süper, eğlenceli bir cinayet evi. İçeri girmek için sabırsızlanıyorum."

Roman arka koltuktan uzanarak camı aşağı indirdi. "İçeride bir hareket ya da ışık yok."

Beyaz yazlık tipi ev, gözüme ikinci bakışta daha büyük göründü. Sol yarısı, tepenin doğal eğimine inşa edilmiş ve vahşi yaşamın yıllar içinde ele geçirdiği eve bir kat daha eklenmişti. Arka bahçedeki ağaçlar neredeyse çatının üzerine devrilecek kadar büyümüştü.

Terk edilmiş gibi görünüyordu. Ama bu gerçekten öyle olduğu anlamına gelmezdi.

"Geldiğimize sevindim," dedim. "Bu bir çıkmaz sokaksa bile en azından seçeneklerimizden elemiş oluruz."

Durum böyle olursa gerçekten hayal kırıklığına uğramayacaktım çünkü fazla umutlanmamıştım. Ruby'nin böyle bir yerde yaşaması fikri beni daha çok korkutuyordu.

Priyanka, "Hadi hızlıca bir göz atıp yolumuza devam edelim," dedi. Ayağının dibindeki çantalardan birine uzanıp el fenerini çıkartırken benden de diğerini koltuk cebinden çıkarmamı istedi.

Gece bir ağustos böceği senfonisi ve güç hatlarının iniltileriyle doluydu. Ön bahçenin üzerinde gerili kablolar vardı. Altlarından geçerken ses, yerini bir hisse bıraktı. Vücudumdaki her sinir etrafımdaki elektriğin bilinciyle aydınlandı. Sokak lambası, başka bir evin garaj kapısı ve daha değişik bir şey... Evin içinden gelen bir şey...

Ayaklarım birden durdu. Priyanka fenerin ışığını evin önüne tutmuştu. Roman silahının güvenlik kilidini kaldırdı.

Göz ucuyla bir nesne fark ettim. El fenerimi açıp verandanın kenarında gördüğümü sandığım küçük rüzgâr çanını aradım.

Hayal görmemiştim. Fenerin ışığı üzerinden geçerken parlamıştı. Arkamızdan bir esinti çıktı ve hafifçe yaprakları titretti. Gözlerimi o hilal şeklindeki küçük cam parçasından ayıramıyordum.

Öne çıkarak merdivenlerden atlayıp verandaya çıktım.

"Zu, bekle!" dedi Priyanka. Yetişip tişörtümün arkasını yakaladı. "Yavaşla. İçeride kim olduğunu bırak, ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"O olduğunu düşünüyorum," dedim nefes nefese. "İçeri-

de bir güç kaynağı var, elektronik bir şey..."

"Burası patlayacak bir tuzak olabilir," dedi Roman. "Kapı da bir tür tetikleyici."

Priyanka, "Tamam, benim aklına gelen bu değildi," dedi. "Yine de kafamda yarattığın canlandırma için teşekkürler."

Roman arkamızdan uzanıp ön pencerelerin üzerine çivilenmiş tahtalardan birini kaptı. Tahtayı yerinde tutan paslı çivi kuvvetli bir çekişle söküldü. Roman, pencereden içeri bakarken içeriden gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı vücudunu eğdi.

"Güvenli," dedi, başka bir tahtayı gevşetmek için pencerenin önünde hareket ederken.

"İçerde bir tür makine var," dedim. "Bu his hafif ama... Neredeyse tamamen açık ya da kapalı değilmiş gibi."

"Bu pek de güven verici değil." Priyanka kapıya doğru dönüp botlu ayağını kaldırdı. "Öğrenmenin tek yolu var."

Kapıyı tekmeleyerek çerçevesine bağlandığı yerden kırıp açtı.

İçeri önce Roman girdi ve evi hızla taradı.

"Zu? Priya?" diye seslendi. "Bence buraya gelseniz iyi olur..."

"Biri bunu her söylediğinde kötü haber yolda demektir," dedim derin bir nefes alarak.

"En azından henüz havaya uçmadık," dedi Priyanka, içeri girerken kolunu omuzumun üzerine atarak. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

***

Kötüye hazırlıklıydım. Ama bunun için hazırlıklı değildim.

"Hah," dedim, ellerimi kalçalarıma koyarak.

"Merhaba, güzellik," dedi Priyanka.

Evde hiç mobilya yoktu. Mutfaktaki dolaplar bile kapılarından sıyrılmıştı. Görebildiğim kadarıyla, evin içindeki tek şey monitörlü bir sunucu rafıydı. Dışarıda hissettiğim düşük voltajın kaynağı buydu.

Roman sunucu rafının etrafında dolaşıp kablosunu tekmeledi. Hâlâ duvara takılıydı ancak sistem belli ki çalışmıyordu. "Arızalı mı? Açık gibi görünmüyor," dedi.

"Muhtemelen bir kesinti oldu ve yeniden başlatılması gerekiyor," dedi Priyanka. "Bu şerefi bana verir misiniz?"

Parmağımı ekran boyunca kaydırıp kalın toza baktım. Son zamanlarda kimse buraya gelmemişti. Özellikle de Ruby. Ama bizi buraya yolladıysa nedenini bilmek istiyordum. "Evet, aç lütfen. Bakalım, Haven'da saklanamayacak kadar tehlikeli olduğunu düşündüğü bilgi neymiş."

Priyanka feneri bana uzatıp parmaklarını çıtlattı. "Ellerimi bir Arclight dört yüze sürmek için can atıyordum. Buradaki, birkaç yaşında ama güvenli sunucuların tatlı mı tatlı gülüdür. Yine de dikenlerinden kaçmak için dikkatli ellere sahip olmalısın."

Roman şaşkın bakışlarıma kendisininkilerle karşılık verdi.

Priyanka, raftaki makine sırasında gezinip düğmelerine basarak mırıldanıyordu. Makineler ısınmaya başlarken elektrik akımındaki duyularımı okşayan değişiklik oldukça aniydi. Monitörün hemen altında küçük bir klavye çekmecesi vardı. Priyanka anahtarlardan birkaç tanesini denedi.

Roman, "Onu buraya, herhangi birinin kolayca girip çalabileceği yere bırakmak büyük bir risk gibi görünüyor," dedi. "Haven'da bir sunucu da dâhil, sağlam bir güvenlik ve teknoloji kurulumları olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet," dedim. "Ama büyük risklerin büyük ödülleri olabilir."

"Bana sadece... Dikkatsiz geldi. Birinin bunu almasını engelleyemezdi," diye devam etti Roman. "Biri bunu deneyecek olursa müdahale edebilecek kadar yakın da değildi."

Kalbim çarpmaya başladı. "Başka birine ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bu yer hakkında birinin bilgi sahibi olmasını sağlamaya çalışıyordu," dedi Roman. "Kendi buraya ulaşamazsa diye."

"Ah!" dedi Priyanka neşeyle. "Yeniden başlatmam falan gerekmedi. Sadece ikinci sunucunun fişi gevşemiş. İşte başlıyoruz."

Ekran elektronik bir *bip* sesiyle açılırken Priyanka gülümsedi. Cihazlara güç akışındaki fark çok aniydi; yakındaki bir prizden ani bir akım çıktı ve kabloların damarlarından kan gibi akmaya başladı.

Priyanka'ya endişeli bir bakış atan Roman, pencereye geri döndü ve caddeyi izleyerek nöbet tutmaya başladı. "Burada ters giden bir şeyler var. Evin çevresini kontrol edip sıkıntı çıkmayacağından emin olacağım."

Söylediğine cevap vermek için geri döndüğümde Roman çoktan çıkmıştı.

Anahtarlar makineli tüfek ateşi gibiydi. Evin karanlığında, bilgisayar ekranının ışığı Priyanka'yı ürkütücü bir yeşile

boyadı.

"Herhangi bir şey?" diye sordum, yanına giderek. Aşağı doğru kaydırdığı sonsuz kod benim için anlamsızdı.

Alt dudağını ısırıyordu. "Bir dakikaya daha ihtiyacım var. Bu sistemdeki güvenlik–"

Ekran temizlendi.

"Ne oldu böyle?" diye sordum.

Priyanka'nın parmakları klavyenin üzerinde gezindi. "Bilmiyorum..."

Ekran titredi. Bir kelime belirdi.

YÜKLENİYOR...

Tekrar tekrar, aynı kelime.

YÜKLENİYOR...
YÜKLENİYOR...

"Neyi yüklüyor?" diye sordum.

Priyanka bir komut yazdı.

DOSYA AKTARIMI BİLİNMEYEN KULLANICI
YÜKLEME TAMAMLANDI
ARŞİV 1 SİLİNDİ
YÜKLEME TAMAMLANDI
ARŞİV 2 SİLİNDİ

"Kahretsin," dedi Priyanka. "Birisi dosyaları sunucudan indirip siliyor."

"Kim?" dedim. "Öğrenmenin bir yolu yok mu?"

YÜKLEME TAMAMLANDI
ARŞİV 3 SİLİNDİ

Bakışlarını kapıyla titrek ekran arasında gezdirdi.

YÜKLEME TAMAMLANDI
ARŞİV 4 SİLİNDİ

"Fişi çekeceğim..." dedim.

"Hayır, fişi çıkarma; bu verileri bozabilir," dedi Priyanka. "Sadece... Ah, boş ver. Hadi bakalım seni haylaz."

Elleri klavyeden monitöre geçti. Gözlerini kapatarak onu sıkıca tuttu.

"Priya?"

Ekranda beliren daha fazla yeşil kod satırıyla birlikte gözleri yeniden açıldı. Harfler ve sayılar ekranda uçuyor; yükleme durumu ve bir şifrelenmiş dosya listesi arasında geziniyordu.

"Yapamıyorum... giremiyorum..."

YÜKLEME TAMAMLANDI
ARŞİV 5 SİLİNDİ

"Priya? Priyanka!" Ona uzanırken parmağımla omuzu arasında bir kıvılcım oluştu. Acıyla dilimi ısırdım ama o irkilmedi bile. Gözleri tamamen açıktı. Göz bebekleriyse bir iğne ucu kadardı. RAM döngüsüne yakalanmış gibi çılgınca

ileri geri hareket ediyorlardı.

"Yapamıyorum... buna ihtiyaç..."

YÜKLEME TAMAMLANDI
ARŞİV 6 SİLİNDİ

Bir devreye bağlandığımda hep milyonlarca ışık ve enerji parçacığına dağıldığımı hayal ederdim. Bunun imkânsız olduğunu, aslında elektrik olmadığımı biliyordum ancak mantığınız size bir şey söylerken içgüdüleriniz başka bir şeyi söyleyebiliyordu. Priyanka'yı, sunucunun rafı kadar sert bedenini şimdi izlerken tek düşünebildiğim bir prize takılan bir fişti.

Ekran, zihnimin gördüğü şeyi algılayamayacağı kadar hızlı bir şekilde dosyalar, görüntüler, kodlarla doluyordu. Priyanka'nın gözleri devrilmiş; herhangi bir insanın yapamayacağı kadar hızlı bir şekilde onları tarayarak ileri geri hareket ediyordu.

YÜKLEME DURAKLATILDI
YÜKLENİYOR...
YÜKLEME DURAKLATILDI
YÜKLENİYOR...

Kapı arkamdan kapandı. Döndüm ve onu görünce sarkan yüzüyle Roman'ı fark ettim. Priyanka'nın tüm vücudu titremeye başladığında, koşarak atıldı ve ona dokunmadan önce durdu. Sunucuların güç kaynağının nerede başladığını, Priyanka'nın nerede bittiğini söyleyemiyordum. Roman gözünün önünde parmaklarını şıklattı. "Lanet olsun, Priya,

bırak!"

"Fişi prizden çekmememi söyledi..."

"Hayır, sakın bunu yapma!" diye bağırdı Roman. "Bu onu şoka sokar. Senin... senin arabaya gitmeni istiyorum. Araba bagajında biri metoprolol, diğeri haloperidol etiketli iki şişe var. Bir de şırınga lazım."

"Nedir bu?" Yalvarıyormuş gibi hissediyordum. "Bunu nasıl yapıyor?"

Ekrandaki bilgi seli, bedenindeki sarsıntılarla, gözlerindeki titreşimlerle ve raftaki cihazların tangırtısıyla eşleşiyordu. Sunucuların keskin titreyişlerini, duman ve eriyen plastiğin kokusunu güç de olsa alıyordum.

Bilgisayarın içinde.

Zihni...

Roman omuzlarını geriye atıp derin, derin bir nefes aldı. Elini Priyanka'nın kolunun üzerinden geçirdi ama ona dokunmadı. "Silahı benden al ve tut."

Dediğini yaptım ve silahı kendi belime taktım. "Neler oluyor?"

"Başaracaksın," dedi ama Priyanka'ya değil bana. "Lütfen, metoprolol ve haloperidolü getir."

Roman sonunda Priyanka'yı tuttuğunda vücudunun hatları acıyla sertleşti.

"Onu çekebilirim... sakın... fişini çekme..." diye mırıldandı.

Sarsılıp ayakta hafifçe sallandı. Gözleri kapandı ama aynı trans durumunda, kapakların altında hareket ettiklerini görebiliyordum.

"İkinizi de öldüreceğim," diye mırıldandım. "Bu kâbustan uyanır uyanmaz."

Tutunduğum açıklama buydu. Hâlâ arabada olmalıydım; hâlâ uyuyordum ve... Chubs buna ne diyordu? Uyku felci. Zihninizin kâbuslarınız tarafından dehşete düşecek kadar uyanık olduğu ancak vücudunuzun bir bilinçsizlik hapishanesinde canavarlara tepki veremeden ve savaşamadan kaldığı durum.

Bu makinelere bağlanma olayı her neyse psiyonik falan değildi. Ancak, hayır, bu da doğru değildi... psiyonik olabilirdi. Bu terim, zihnin doğal olmayan güçlerine ait her şeyi içine alıyordu. Sadece benim gördüğüm bir şey değildi.

Kesin olan bir şey vardı: Yeşil veya Sarı olmadıklarından emindim.

Makineler, enerji iç devre kartlarını boğarken, acımasızca sızlanıyordu. Nefes alışlarımız dışında odadaki hiçbir ses doğal değildi. Oda tıklama, zonklama, *pır pır* ve *bip* sesleriyle doluydu.

Sersemlikten kurtulup kapıya koştum. Çimenlerin üzerinden koşup kamyonetin bagajına vururken bileklerime çimler ve çamur sıçrıyordu. Roman arabanın kilidini açık bırakmıştı ve bu, güvenliğimiz söz konusu olduğunda her şey için aksini düşünen birine göre fazlaca dikkatsiz bir hareketti.

Bunun olabileceğini tahmin etmişti. Kapıyı o yüzden açık bırakmıştı.

Ecza çantalarını açıp ilaç kutusu ve yiyeceklerin arasında ihtiyacım olan şişeleri buldum. Metoprolol haptı, haloperidol ise sıvı formdaydı.

Şırınga bu yüzden lazımdı. Bir kutusunu bulup içinden bir avuç kadar aldım. Kutuların ikisinde de nasıl kullanılacaklarına ilişkin bir talimat yoktu.

"Tabii ki olmaz çünkü bunun kahrolası bir doktor tarafından yapılması gerekiyor," diye mırıldandım. "Bu da ne?"

Birden ani bir güç kıvılcımı tüm duyularımı sarıp diğer bütün düşünceleri yaktı. Doğrulup enerjinin kaynağını ararken adrenalinim yükselmişti. Uzak ama yaklaşmakta olan... üç... dört... beş... altı... Tıpkı düşük güçlü...

Telsizler gibi. Askerler.

İlacı göğsüme bastırıp eve koştum ve kapıyı omuzumla açtım. Ayağım tozlu zeminde kayarak aniden durdu.

Arkama uzanıp Roman'dan aldığım silahı çıkartırken, şişeler ve şırıngalar kollarımdan yuvarlandı.

"Geri dur!"

Lana, Roman ve Priyanka'nın yanındaydı ve dağınık saçlarının ardından ikisine bakıyordu. Onlara dokunmamıştı; onlara bir şey yapmış gibi de görünmüyordu. En azından henüz.

Kız hareket etmedi. Sadece mesafeli bir şekilde baktı. "İlacı nerede?"

Güvenlik kilidini açarken, "Gerile," diye uyardım onu yeniden.

Kıvılcımlar şimdi yaklaşmış; evin hemen yanı başına gelmişti. Başka bir çıkartma ekibi.

Bu düşünce aklıma yerleşir yerleşmez, hemen bir diğeri belirdi: Hâlâ gücüm var.

"Mavi yıldız..."

Bakışım Priyanka'ya döndü. Şimdi, dayanmak için tüm gücünü harcıyormuş gibi daha da şiddetli titriyordu.

"Mavi yıldız," diye mırıldanıyordu. "Mavi yıldız, mavi yıldız, mavi yıldız..."

Bu kelimeler aklımda bir şeyi, bir anıyı canlandırdı.

"Bu doğru, Pri. Anladın değil mi?" Kız, Roman ve Priyanka'nın kaskatı formlarına sabitlenmiş bakıyor; onlar çalışırken ağır gözlerle onları izliyordu. Sonra, ipleri kesilmiş kuklalar gibi birden zemine düştüler. Lana beni ve silahı görmezden gelip ilacı almaya gitti.

Yere, hemen yanına ateş ederek onu durdurdum. Dışarıda onu desteklemek için gelen askerî ekip toplanıyordu. Onlar evi işgal etmeden önce sadece birkaç saniyem vardı.

Bakışlarım diğer kıza sabitlendi. Lana'nın varlığı tek başına gücümü bastırmaya yetmiyordu. Muhtemelen öyle olmasını istiyordu, tıpkı geri kalanlarımız gibi. Şu an hâlâ özgürdüm.

Gümüş güç ipliğim dışarıdaki kıvılcımların her birine tutundu. Telsizlerindeki pillerin kontrolünü ele geçirdim ve askerlerin acı içindeki çığlıklarını duyana dek elektrik yolladım.

Altı sinyal de kesildi. Yaklaşan yeni sinyaller yoktu.

Askerlerin bir kısmı hâlâ hayattaydı; acı ile haykırdıklarını duyabiliyordum. İlk saldırı, oluşturdukları tehdidi silmeye yetmemişti. En azından tam olarak. İplik başka, daha büyük bir güç kaynağı buldu. Dışarıda boş duran havalandırma ünitesi.

Lana yavaşça başını kaldırdı ve gözlerini kıstığında o son fırsatı değerlendirdim.

Havalandırmanın patlaması ikimizin de ayağını yerden kesti ve elimdeki silahı fırlattı. Başımı yere çarparken gözlerim karardı. Kendime geldiğimde, Lana ayağa kalkmıştı. Alnındaki bir kesiğe elini basarak sendeliyordu. Evin arka duvarı yanıyordu. Zemine ve tavana doğru çıkan alevler odaya daha fazla duman doldurdu.

Avuçlarındaki şırıngalardan birine tutunarak sıvı ilacın yanında dizlerinin üzerine çöktü. İğneyi açık şişeye sıkıştırdı ve şaşırtıcı bir dikkatle ölçeği gözleyerek doldurdu.

Roman yerde inlerken bacakları acıyla kıvrılmıştı. Ne kız kardeşinin ne de patlamanın farkındaydı. Dünyada, onu içeriden yiyip bitiren ızdırap dışında bir acı yoktu.

Lana, elinde şırıngayla Priyanka'ya doğru süründü. Üzerine atılıp onu yere serdim. Lana gücümü devre dışı bırakırken, beynimin üzerinde dolanan acı beni yine hazırlıksız yakalamıştı. Bir dirsek attı. Aynı iğrenç iğne batma hissi sırtımdan aşağı indi. Sanki yeteneklerim fiziksel olarak tenimin altından sökülüp atılmış ve geride korkunç bir boşluk bırakmış bir gibiydi.

"Sen..." dedim güçlükle.

"İlacına ihtiyacı var!" diye bağırdı Lana. "Ona yardım etmeye çalışıyorum!"

Eline tekme atıp şırıngayı yere düşürdüm.

Sanki bir şeyi yeni anlamış gibiydi. Gözlerinde nadir rastlanır bir ışık belirdi.

Sesi monoton bir tonda, "Bilmiyorsun bile," dedi Lana. "Bilmiyorsun bile! Ah, senin arkadaşın olduklarını mı sandın? Sana hayatlarının ne kadar berbat geçtiğiyle ilgili üzücü bir hikâye mi anlattılar?"

"Bana yeterince şey anlattılar," dedim birbirimizin etrafında turlarken. Lana belli ki bundan keyif alıyordu; dudaklarını yaladı. "Bana Psion Halkası'ndan bahsettiler."

Yüzü birden değişti. "Psion Halkası mı? Neden bahsediyorsun sen? Biz Gregory Mercer tarafından büyütüldük. Onu duymuştun, öyle değil mi? Yüzünde görebiliyorum."

Mercer. Mavi yıldız.

Kafamdaki her şey yerli yerine oturdu. Bu ismi biliyordum. Silah kaçakçılığı yüzünden Interpol'ün arananlar listesindeydi. Onunki, Psi salgını sırasında Amerika Birleşik Devletleri sınırları dışarıya kapandıktan sonra ayakta kalıp güçlenen suç örgütlerinden biriydi.

Mavi yıldız. Örgütünün adı.

Mavi yıldız. Priyanka'nın bileğindeki dövme gibi. Lana'nın şimdi bileğini açıp bana gösterdiği dövme gibi.

Yaşadığım buz gibi şok beni yerime sabitlemiş; ayaklarım âdeta oldukları yerde donakalmıştı.

Yalancılar. Kelime, çirkin olduğu kadar acı bir şekilde tüm bedenimde yankılandı.

Olan biten onca şeyden sonra bana yalan söylemeye devam ettiler. Tek fark, bu defa onlara inanacak kadar aptal olmamdı.

Hani sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yerdi? Kendime acımasızca sordum.

"Bay Mercer bizi biz yaptı. O bize değer verdi," dedi Lana. "Kardeşim ve Priyanka başka birinin kafalarını yalanlarla doldurmasına izin verdiler. Gittiklerinde onu o kadar üzdüler ki–" Yüzü öfkeden acımasızlaştı. "Bunun hesabını

vermeleri gerekecek. Ama cezaları artık geri dönmeye karar verdikleri için o kadar sert olmayacak."

Kızın bu kendinden emin hâline şaşkınlıkla doğruldum.

"Onlar geri dönmek istemiyor ki," dedim dumandan acıyan boğazımla. "Senin ondan... Mercer'dan kaçmana yardım etmeye çalışıyorlar."

Yüzündeki karanlıkla çelişen oldukça tatlı bir sesle, "Öyle mi?" dedi Lana. "O hâlde neden burada, sunucuyu açıp Mercer'a yardım ediyorlar? O küçük kurtçuk bize sunucunun gerçek yerini bir türlü söylememişti. Onu evden çıkardıktan sonra bize ancak uzaktan erişim verecekti."

"Kim o kurtçuk?" diye sorsam da cevabı çoktan biliyordum.

İçimi yakan çaresiz bir öfke her yanımı sardı. Bu imkânsızdı. Clancy'nin hafızası silinmişti. Nasıl olur da geçmiş hayatında sakladığı bir sunucunun yerini hatırlayacak kadar... Sonra birden sözcüklerinin devamını hatırladım.

Evden çıkardıktan sonra. Clancy, Mavi Yıldız'dan kendisini evinden çıkarmalarını istemişti. Charleston'dan.

Nasıl olmuştu bilmiyordum ama... Hatırlıyordu.

Lana gülümsemekle yetindi. "Patronun işi onu ilgilendirir."

Arkasında bir duvar yıkıldı. İkimiz de irkilmedik bile.

"Bana inanmıyorsun," dedi Lana. Tanıdık siyah bir cihaz çıkartmak üzere arka cebine uzandı. Yedek batarya. "Söylesene, Priyanka neden dronun takip cihazını yanında taşıyordu? Gelip onu almamı istemiyorsa neden onu açtı?"

Derin bir nefes almamla öksürmeye başladım. Beynim-

deki kan öyle hızlı çekildi ki altımdaki yer kayıyor gibiydi.

'Onu kovalamaya devam edersek daha uzağa gider ve daha hızlı davranır,' demişti Priyanka. 'Bize gelmesi için bir yol bulmalıyız.'

Ah Priyanka, dedim içimden yerde kıvrılmış yatan bedenine bakarken. *Tüm o aptalca, çaresiz şeyler içinden...*

"Sana gel beni al demek istemiyordu," dedim Lana'ya. "Seni bir tuzağa çekiyordu ve sen de gelip tam içine düştün."

Lana'nın yüzü öfkeyle sertleşip dönüştü. Üst dudağı geriye doğru kıvrıldı; bana saldırmadan önceki tek ihtar da buydu.

Kafasını mideme geçirip ikimizi birden yere sererken nefesim kesildi. Bacaklarını iki yanıma sabitleyip beni yere sermiş tıslayarak tırnaklarını geçiriyordu. Onu ittim. Yanağıma bir yumruk indirirken onu tekmelemeye çalıştım.

"Sendin, değil mi?" diye bağırdı yüzüme. "Onları değiştiren sendin! Onları götüren sendin!"

Sakın seni sırtüstü yatırmalarına izin verme. Vida'nın sesi, gözlerimin önündeki karanlık noktalar gibi aklımda süzülüyordu. *Bir daha asla kalkamazsın.*

Hırladım. Bana doğru eğildi, elleri boynumdaydı.

Ayağa kalk...

Tırnaklarım kırılmış ya da tamamen yok olmuştu ama yine de onları yüzüne geçirdiğimde burnunda ve kaşlarında yırtıcı izler bıraktılar.

"Seni canlı götürmem gerekmiyor," dedi. "Ortadan kaybolmuş olsan onun için daha iyi. Daha kolay."

İrisleri neredeyse yok olana kadar göz bebekleri açıldı ve

ifadesindeki nefret, daha kafatasımı dolduran alev alev ızdıraptan önce bile sanki derimi yüzecek kadar şiddetliydi. Son düşüncelerim de uçup gitti. Ayaklarım altımdaki zemine batıyor; gözlerim kararırken tüm vücudum acıyla kıvranıyordu.

Kendimden geçmek üzereyken patlayan bir silah sesi duydum; vücudumdaki baskı ve acı birden hafifledi. Göğsümdeki ağırlık kalkınca dumanlı hava hızla akciğerlerimi doldurdu. Nefesimi tutup öksürdüm ve hâlâ boğazımı sıkmakta olan hayalet ellerle savaştım.

Lana ayağa kalkmış, sendeleyerek küçük mutfağa doğru gerilerken avucunu omuzuna bastırıyordu. Ancak kan yoktu; mermi derisine veya kaslarına isabet etmemişti. Merminin sıyırdığı deri ceketinde sadece bir yırtık vardı.

Roman kaybettiğim silahı bulmuş ve yerden sadece silahı ateşleyecek kadar kalkabilmişti. Yaptığı şey yüzünden hangisinin daha şaşkın göründüğünü bilmiyordum. "Lana... bekle!"

Lana dönerek dumanların içinde ortadan kayboldu. Bir anda tüm askerleri öldüremediğimi anladım. Solgun yüzleri acı ve kızgınlıktan kızarmış iki figür mutfağın karanlığından belirip ilerlemeye başladılar. Roman bir tanesini yere serecek şekilde silahını ateşledi ancak diğeri çoktan Roman'a nişan almıştı.

Evi öfkeli bir çığlık doldurdu. Alevlerle aydınlatılan Priyanka şimdi ayaktaydı. Sunucu rafını kaldırıp üzerinde ona bağlı tüm cihazlarla birlikte bir tüymüşçesine atarken vücudundaki her kas sıkıca gerilmişti. Aletler askerin üstüne düşerken zemini kıracak kadar sertti.

"Priya!" diye bağırdı Roman boğuk sesiyle. "Dur!"

Priyanka, göz açıp kapayıncaya kadar odayı geçerek adama saldırdı. Sunucu rafını yolundan çekip adamın göğsünün üzerinde dizlerine çöktü ve ellerini kendi başının üstünde kaldırıp birbirine geçirdi. Sonra adamın yüzüne darbeler indirmeye başladı. Hareketleri öylesine düzensiz ve keskindi ki sanki kareleri atlayan bir film izliyor gibiydim.

Çok hızlıydı. Çok güçlüydü. Teninin üzerinden nabzının attığını; elleri adamın yüzüne indikçe giderek hızlandığını görebiliyordum.

Roman öne çıkıp Lana'nın doldurduğu şırıngayı aldı. Sendeleyerek Priyanka'nın arkasına geçip iğneyi boynuna bastırarak ilacı enjekte ettiğinde, kız hâlâ adamın yüzünü kanlı bir posaya çevirmekle meşguldü.

"Hayır!" diye bağırdı Priyanka onu savuşturmaya çalışarak. "İşim bitmedi! Bu yeterli değil!"

Kolu, Roman'ı odanın diğer ucuna yollayıp yere serecek kadar kuvvetliydi. Roman bir şişe hapa çarpınca onu yerden alıp kapağını çıkarmak için uğraştı.

Priyanka neredeyse insan dışı bir kolaylıkla ayağa kalktı. Gözleri cam gibi ve fazla parlaktı. Yüzünde bir avcının odaklanmış bakışı vardı. "Nerede o? Nereye gitti?"

"Ben... sana göstereyim," dedim sarsılan bacaklarımın üzerinde.

"Durdur onu!" diye bağırdı Roman panikle. "Priya'nın gitmesine izin verme!"

Sunucuların ılık gövdelerinde hâlâ bir parça güç vardı. Rafın yanından geçerken bacağımı bunlardan birine sürtüp o hafif yükü yakaladım ve onu Priyanka'yla aramızdaki son

adım boyunca yolladım.

Hafif voltajın etkisi parmak uçlarımdan derisine sıçradı. Doğruldu ve gözlerinde anlık bir şaşkınlık belirdi. Bu fırsat, kollarımı dolayıp onu yan yatırmama yetecek zamanı vermişti.

Roman hapları ağzına bastırıp avucunu tükürmemesi için üzerine tuttu. Priyanka ikimizle de dövüşüyordu. Çelik gibi sertleşmiş kaslarıyla bağlarını ve hızla atan nabzını tenimde hissediyordum.

Roman, "Onları yutmak zorundasın, üzgünüm, biliyorum," diyordu Roman. "Lütfen, yut onları, sadece yut..."

Bunu istemediğini görebiliyordum ama yine de yuttu. Elini çekerken Roman'ın yüzünü ter kaplamıştı.

"Lana," diye bağırıyordu Priyanka, hâlâ kurtulmaya çalışırken. Ama nabzı yavaşlıyor, gücü azalıyordu. "Hayır... İzin ver yardımcı olayım... Lütfen... Ben..."

"Ona ne verdin?" diye sordum.

"Bir sakinleştirici ve..." Roman elini başına bastırdı. "Ve onu felç geçirmekten alıkoyacak bir şey."

Uzaktan gelen siren sesleri sözlerini vurgular niteliktey-di.

"Kahretsin," dedi, Priyanka'nın kolunu omuzuna dolayarak. Kullandığı silahı geri alıp Priyanka'nın diğer yanına geçtim. Bacakları bir kum çuvalına dönmüş gibiydi, ağırlığını zapt etmekte zorlandım.

"Buradan çıkmak zorundayız," dedi Roman hızla gözlerini kırpıştırarak. Yüzümden ter damladı. Duman, düşünmemi zorlaştırıyordu ve eğer daha fazla kalırsak çatı üzeri-

mize yıkılacaktı.

Fakat Roman da en az Priyanka kadar dengesiz görünüyordu. Avluda yavaş yavaş ve sendeleyerek ilerliyorduk. Yangından çıkan ısı arkamızda âdeta kükrüyordu.

Araca ulaştığımızda, Roman arka kapıyı açmak için uğraştı ama eli tutmuyormuş gibi arabanın kolundan kaydı.

"Ben açarım! Sadece git, arabayı çalıştır!" diye emrettim. Lana'nın beni boğmaya çalışan elleri hâlâ boynumdaymış gibi kelimeleri zorlukla söylüyordum.

Roman başını sallayarak arabanın önüne geçti. Motor, Priyanka'nın uzun gövdesinin çoğunu kapıdan geçirdiğim anda çalışmaya başladı. Onu arka koltuğa yatırırken kaslarım sonunda rahatladı. Nabzını bir kez daha kontrol edip yavaş ve düzenli attığını görünce rahatladım.

"Lana'nın nereye gittiğini gördün mü?" diye sordu Roman güçsüz bir sesle.

Ön yolcu kapısını açıp arkamdan kapattığımda yeniden öfkelendim. "Kaçtı."

Her iki elini de direksiyona indirip bir küfür savurdu. Bu sefer Rusça olduğunu düşündüğüm bir dilde.

"Hayır," dedim. Acil durum aracının sirenleri şimdi daha yakındı; belki sadece birkaç sokak ötedeydi. "Senin öfkelenmeye hakkın yok. Sadece sür!"

Roman hareket etmedi. Başka bir zaman olsa, kalbimi ısıtacak bir umutsuzluk içinde sokağı tarıyordu. Bu yüzden düşünebildiğim tek şeyi yaptım. Ve silahı ona doğrulttum.

Dişlerimi sıktım. "Sür."

Vites koluna uzanıp arabayı parktan çıkardı. Sedan öne

doğru atılıp tekrar asfalta çıkmadan önce eğimli yolda döndü. Roman bir sonraki sokağa dalarken motor da hızlanmıştı.

Statik geri dönmüş zihnimin içinde yeniden akıyordu. Gösterge panelindeki ışıklar yanıp söndü.

Silahı sarsmadan, "Bana neler olduğunu anlat," dedim. Aramızda olabildiğince fazla mesafe bırakarak pencereye sırtımı bastırmıştım. Priyanka arka koltukta anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu. "Bana Mavi Yıldız'dan bahset. Ve tüm bunlarla ne ilgisi olduğundan!"

Roman'ın gözleri hızla kırpışıyor; yüzünün rengi ıslak kâğıttan akan mürekkep gibi hızla soluyordu. Yumruklarından birini şakaklarına vurdu. Nefesi, acı çektiği her hâlinden belli kansız dudakları arasında gidip geliyordu.

"Kes şunu," diye fısıldadım. Silah elimde sallanıyordu. "Kes şunu! Kendine zarar vermeyi bırak..."

"Al–" diye başladı. Araba sağa yalpalayınca direksiyonu toparladı. "Al– direksiyonu– al–"

Bilincini kaybetmeden hemen önce söylediği son şey bu oldu.

Oturduğum yerden atılıp direksiyonu tuttum. Hız göstergesi giderek artıyordu; seksen, doksan, yüz... Yol, karşımızda beliren yapım aşamasındaki bir okulla birlikte çıkmaza girdi. Farlar, gelecek yıl en parlak beyinler için açılacak olan okulu, gururla ilan eden sarı afişi aydınlattı. Onu koltuktan çekecek zaman yoktu. Kucağına oturup bacağımla tekmeleyerek ayağını gazdan çektim. Ayağımı frenin üzerine basıp direksiyonu kilitlenene kadar sağa çevirdiğimde araba tiz bir çığlık attı.

Araba durdu ancak işareti çevreleyen iskeleye çarpmadan önce değil. Afiş arabanın kaputuna devrildi.

Sonra nihayet, her şey hareketsiz kaldı.

"Ne..." dedim soluk soluğa, "haltlar... karıştırıyorsunuz... siz?"

YİRMİ ALTI

İki sokak lambasının direkleri arasındaki boş toprak yola oturdum. Terk edilmiş şeritte hızlanarak attığımız toz, sanki bir türlü yere inemiyormuş gibi hâlâ havada tembelce süzülüyordu. Karanlık manzarayı bulanıklaştıran ışık altında bir elektrik akımının içinin aynı buna benzediğini hayal edebiliyorum. Her şey aydınlıktı. Her şey basitleştirilmişti. Toz parçacıklarının yere inerkenki hipnotik dansını izledim ve karanlık düşüncelerden oluşan dalgayı olabildiğince görmezden geldim.

En başından beri, bu karışıklık içinde bir parçanın hep eksik olduğunu hissediyordum. Lana hakkında bir şeyler öğrendikten sonra bile hikâyelerinin birçok yönü hiç mantıklı gelmemişti. Bazı kısımları hâlâ mantıklı değildi.

Kendime, onları yol kenarında bırakmamamın sebebinin bu olduğunu söyledim. Birkaç dakikalığına, bunu ciddi olarak düşünecek kadar kızmıştım gerçi ama boğucu ihanet duygusundan daha güçlü olan tek şey bilmeye duyduğum ihtiyaçtı. Gerekirse son birkaç cevabı onlardan zorla alacak-

tım.

Buradaki hava taze ve kuruydu ve bir süreliğine, yaptığım tek şey duman sonunda ciğerlerimden çıkarken nefes alıp verişini dinlemek oldu. Her bir nefesin, duyduğum utancı biraz olsun sileceğini umuyordum ancak anlık huzurum fazla uzun sürmedi ve düşünce selini durduramadım. Tüm sorularım rüzgârla birlikte yeniden hücum ediyordu. 'Neden yalan söylediler?' sorusu, yerini 'Neden onlara inandın?'a bıraktı.

Lana'ya yardım etmek istemeleri bilmem gereken her şeyi açıklamış; geri kalan önemli her şeyi de Haven çocuklarını kurtarma istekleri göstermişti.

Gerçekten, arkadaşlık için, gerçek bir ilişki için olup biten her şeyi sorgulamayı ve analiz etmeyi bırakacak kadar çaresiz miydim? Birkaç dakikalık kahkaha ve canlılık için kontrol ve hayatta kalma yeteneğini bir kenara bırakmaya değer miydi?

Bu en başından beri seni kullanmakla ilgiliydi.

Hayatımın gerçeği buydu, değil mi? Uzun zaman boyunca, bu konuda bir şey yapmak bir yana gerçeği kabul etmemiştim bile. Bir zamanlar dostlarım vardı ama son günlerde insanlar sadece onlar için bir şeyler yapabileceğim sürece beni önemsiyormuş gibi davranıyorlardı. Mel bile benim yanıma atanmıştı. Kendi isteğiyle gelmemişti.

Mel'i, nasıl öldüğünü düşünmeden aklıma getiremiyordum; bunu yaptığım gibi ağlamaya başladım; kendimi durduramıyordum. Öne doğru eğilip kollarımı dizlerime doladım ve gözyaşlarımın yüzümden toprağa akmasına müsaade ettim.

"Sen..." Sözler göğsümde kilitlendi. *Çok aptalsın. Nasıl bu kadar aptal olabildin?*

Ben aptal değildim. Hiç aptal olmadım. Ben sadece... Yalnızdım.

Yüzümü gömleğime silerek derin bir nefes aldım. Her nasılsa, son birkaç dakika içinde kendi üzerime katlanıp küçülmüş gibiydim. Doğruldum. Ellerim yoldaki gevşek çakıllara takıldı.

"Kendine üzülmeyi bırak," dedim. Kelimeler güçlenip bir emre dönüşene kadar da bunu tekrarladım. "Kendine üzülmeyi bırak."

Bunun için zamanım yoktu. Katiller hâlâ oradaydı. Adım kana bulanmıştı. Haven'daki çocuklar Ruby ve Liam'ı bulmam için bana güveniyorlardı.

"Gitmemişsin."

Kapının açılmasını veya ayak seslerini bile duymamıştım ama bu Roman'dı zaten. Tüm gücüne ve tüm o ölümcül eğitimine rağmen yaşamın içinde bir fısıltı gibi dolanırdı. Farların önünde dururken hatları, ardındaki gecenin gökyüzünden sadece biraz daha koyuydu; gözden kaybolmasına bir adım kalmış gibi.

Her şeye rağmen sesi yine de kalbimi acıtıyordu. "Sesinde duyduğum şey hayal kırıklığı mı?"

"Zu... Suzume," diye düzeltti. Tüm olanlar için canımı en çok yakanın neden o resmiyet olduğunu anlamadım.

Ciddi bir tavırla, "Nereye gidebilirdim ki?" diye sordum geriye bakarken. "Bilinçsiz bedenlerinizi bir yol kenarına fırlatmamı içermeyen hangi planı hayata geçirecektim?"

Arabanın kaputuna doğru yürüyüp üzerine oturdu.

"Haksız sayılmazdın," dedi. "Bunun için seni suçlamazdım."

"Priyanka uyanık mı?" diye sordum.

Kafasını salladı.

"Bu konuda endişeleniyor musun?" diye sorarken kelimelerime bulaşan öfkeyi engelleyemedim. "Yoksa bu da bilmemem gereken bir şey mi?"

"Sana söylemek istedim..."

Ayağa kalktım. "Ne yapmak istediğinin bir önemi yok. Önemli olan yaptıkların. Ve sen bana yalan söyledin."

En azından buna itiraz etmeye kalkışmadı. Karşısına dikilip kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bakışları boynumdaki morluklara kaydı ve bir süre orada durduktan sonra yüzünde kalan son renk de soldu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sayılmam."

Roman bakışlarını kaçırmadı. Kucağındaki elleri yalvarırcasına açıldı.

"Açıklamamı dinleyecek misin?" diye sordu. "Gitmek istersen de anlarım. Ama bunu dinlemen gerek çünkü seni de ilgilendiriyor. Senin güvenliğini."

"Açıklamanı dinlemek istiyorum ama sert bir yumrukla lafını bölmeyeceğime söz veremem," dedim. "Şu an gerçekten yapmak istediğim tek şey bu."

Senden hoşlanmamı sağladın.

Bakışları sedanın kaportasından aşağı kaydı. Çok geçmeden duyduklarıyla başını yeniden kaldırdı. "Yapabilirsin.

Eğer kendini daha iyi hissettirecekse... Priyanka bana bir yumruğu hak ettiğim anların epey fazla olduğunu söyler."

Senin de benden hoşlanmanı istedim.

Başımı salladım. "Konuş hadi."

Derin ve uzun bir nefes aldı.

Kaputun ucuna yaslanarak gecenin havasını içime çektim. Bekledim. Roman'ın düşüncelerini toplamak ya da en azından kafasında bir hikâye kurmak için zamana ihtiyacı var gibiydi. Kolay bir açıklama olmadığına dair ilk işaret bu olmalıydı.

"Mavi Yıldız diye bir örgüt duydun mu?" diye sordu.

"Şu ciddi ciddi çalıştığın örgütten mi bahsediyorsun?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Priyanka'nın evde bu ismi sayıkladığını duydum. Kız kardeşin de keyifle hikâyenin devamını anlattı."

Güçlükle soludu. "O hâlde, bunun bir suç örgütü olduğunu da biliyorsun. Bir aile. Gregory Mercer tarafından yönetiliyor."

"Adını duymuştum," dedim. "Bir kaçakçı. Çoğunlukla silah kaçırıyor."

Roman başıyla onayladı. "Silah kaçakçılığı, işinin görünen kısmı. Adını ilk duyurmaya başladığında adam öldürme, sanat hırsızlığı, rüşvet, para aklama gibi pis işler yapıyordu. Ama yeni ilaçlar üretip piyasayı onlarla doldurana dek işleri çok büyümemişti."

"Ne adam ama!"

"İlaçlar normalde piyasaya sürülmeyecekti. Aslında asıl planının yan ürünüydü. Çocuklarda Psi mutasyonuna sebep

olan kimyasalı yeniden üretmenin yollarını arıyordu."

"Ajan Ambrosia," dedim.

"Doğru. Ajan Ambrosia." Roman son bir derin nefes aldı. "Yıllar önce... Ben beş, Lana üç yaşındayken, annemiz oldukça güç zamanlar yaşıyordu. Sana babamdan bahsetmiştim."

Başımla onayladım.

"Annem ondan para almayı reddetti. Bizi kendi başına besleyip büyütmeye çalıştı. Bunu denedi." Bu kısmı anlamam onun için çok önemli gibiydi. "Amerika'da çıkan sorunları duyduğumuzda Rusya'da Tolyatti'de yaşıyorduk. Başlarındaki hastalık belasını ve çocuklarının nasıl ölüp durduğunu yani. Bizim ülkemizde de bir avuç örnek vaka yaşandığında bu herkesi dehşete düşürdü. Artık okula gönderilmiyorduk. Bahçede diğer apartmanlardaki çocuklarla bile oynayamıyorduk. Ama en kötüsü Amerika'daki ekonominin çöküşüyle gerçekleşti. Hastalık beklediğimiz gibi yayılmadı ama ekonomik kriz yayıldı. Annemizin çalıştığı oto satıcısı kapandı. Annem işini kaybetti; biz de neredeyse her şeyimizi kaybedecektik."

"Üzgünüm," dedim ve her nasılsa, bu yeterli değilmiş gibiydi. "Ama... Amerika'ya nasıl geldiniz?"

Başını sağ omuzuna doğru yatırdı. "Annemiz gece gündüz her saat tuhaf işlerde çalışıyordu. Çoğu zaman bir başımızaydık. Bir gün, Lana ile dışarıda oynarken bir polis memuru yanımıza yanaştı. Annemizin korkunç bir kaza geçirdiğini ve onunla birlikte hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledi."

Doğruldum. "Bu doğru muydu?"

"Hayır. Birkaç başka çocukla birlikte bir minibüse bindirildik ve sessiz durmamızı yoksa bizi öldüreceklerini söylediler. Yeni bir eve gidiyorduk. Bizi binlerce kilometre ötede, Ukrayna'daki bir yetimhaneye götürdüler. Onlar... Bu adamlar..." Roman ellerini sıkıyordu. "Beni ve Lana'yı ayırmaya çalıştılar ama kız kardeşim çok hastaydı. Hep hastaydı. Ona bakıp hayatta tutabileceğimi çok geçmeden anladılar. Onların umurunda değildi; sadece paralarını istiyorlardı. Mercer bizi satın almadan önce sadece bir yıl yetimhanede kaldık."

"Sizi satın mı aldı?" diye tekrarladım.

"Amerika Birleşik Devletleri sınırlarını kapamıştı. Bizi yasal yollardan ülkeye sokamaz ya da kanunen evlat edinemezdi. Yetimhanenin sorumlusu olan adam onunla gizli kapaklı işler çevirmeye istekliydi. Kötü zamanlardı ve paraya ihtiyacı vardı..." Roman başını salladı. "Mercer bizi aldı. Lana'yı, beni ve başka altı çocuğu daha. Bizi bir gemi konteynerinde ülkeye soktular. Çocuklardan biri donarak öldü. İşte o kadar soğuktu. Arada bir biri gelir; dışkı kovasını alır ya da bize yemek getirirdi. Ama haftalar boyu bu şekilde yaşadık. Pennsylvania'da üçümüzü konteynere koyan... Mercer'dı. Adam işte bu kadar zalim."

Kelimeler boğazıma düğümlendi. Bedeninin her bir zerresinden dışarı yayılan acıyı izlerken yapabildiğim tek şey ona boş gözlerle bakmak oldu.

Roman'ın yüzü düştü. "Bana inanmıyorsun. Sebebini anlıyorum, biliyorum. Kulağa inanılmaz geliyor."

"O kadar iyi bir yalancı değilsin," dedim. "Sana inanıyorum. Hatta senin adına dehşete düştüm. Ama en başından

beri bizi kaçıranların kim olduğunu bildiğin gerçeğini bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

Başını salladı. "Yemin ederim bilmiyordum. Priya ile şüpheleniyorduk ama bizi kaçıranlardan hiçbirini tanımadık. Lana'yı görene dek emin değildik. Mercer, başka kimsenin, iş için bile olsa, onu kullanmasına izin vermezdi. Lana yalnızca onundur."

"O hâlde birkaç gündür biliyordunuz," dedim. "Ruby'nin arabasını bulduğumuzda biliyordunuz. Gray'i görmeye gittiğimizde biliyordunuz. O eve girdiğimizde biliyordunuz. Bombalama ve kaçırılma olaylarının arkasındakileri bilmemenin beni nasıl zorladığını biliyordun ve yine de bana söylemedin."

Yüzü acıdan buruştu. "Söylemek istedim. Ama bunu ispatlayacak bilgimiz olmadıkça Mercer'ı anlatmak çok tehlikeli olurdu."

"Benim için neyin tehlikeli olacağına ben karar veririm," dedim sertçe. "Bu sana düşmedi."

"O kadar basit değil," dedi Roman. "Tehlikede olan sadece biz değiliz."

"Şu an için tehlikede olan biziz," dedim. "Priyanka'nın, Lana ve o ekibin bizi bulmasının sebebi olduğunu biliyor muydun?"

Yüzünü ovuşturarak öfkeli bir ses çıkardı. "Gerçekten mi?"

"Dronun takip cihazını almış," dedim.

"Priya..." Roman'ın yüzü kederliydi. "Ruby'yi bulana dek beklemek istemedi. Lana'yı oradan hemen çıkarıp korumaya almak istiyordu. Mantıksız biri olduğundan değil aşkı

çok güçlü olduğundan."

"O evde ona ne oldu?" diye sordum. "Ona o ilaç kokteylini vermeden önce bir süper kahramana dönüşmüş gibiydi. Ya da PCP enjekte etmiş gibi."

Roman konuşmak üzere ağzını açmıştı ki sustu. "Bunu açıklamak için geri gitmem gerek. Tamam mı?"

Başımla onayladım.

"Pekâlâ..." diye başladı. "Priyanka bizden üç sene sonra geldi."

"Onu da mı Mercer soktu?"

"Hayır, o zaten Amerika'daydı. Priya'nın babası Mercer'ın rakiplerinden biriydi ve Mercer onu kaçırdı ama bu işe yaramadı çünkü yeryüzünde Mercer'dan daha acımasız bir adam varsa o da Priyanka'nın babasıdır."

Aman Tanrım.

"Her neyse, hikâyenin onunla ilgili kısmını anlatmak çok doğru gelmiyor." Başımla yeniden onayladım ama o devam etti: "Bir süre pek bir şey olmadı. Mercer hepimizi New Orleans'ın hemen dışında bir yerleşkede birlikte tutuyordu. Hayatta kalma dersleri almıştık. Nasıl dövüşeceğimizi ve nasıl ateş edeceğimizi öğrendik. Dediklerini yaptığımızda bize sanki iyi kalpli bir babaymış gibi ilgi gösteriyor ve hepimizi takdir ediyordu. Sonra bir gün, ben ve Priya on iki; Lana on yaşındayken Wendall, yani Jonathan Wendall adında bir adam getirdi. Adam Leda Corp'un araştırma geliştirme departmanında çalışıyordu."

Leda Corp... Ajan Ambrosia'nın yaratılışından ve IAAN'ye sebep olan şeyin yıllar boyu test edilmesinden sorumlu olan kuruluş. İsimlerini duymak bile içimi öfkeyle

doldurdu.

"Deneyler de o zamanlar başladı," dedi alnını ovuşturarak. "Doktor Wendall her gün birimizi laboratuvarına götürürdü. Kan testleri ve taramalar yapardı. Bize bir şeyler enjekte edip sonuçları kaydederdi. Yaptıkları bizi şiddetle hasta etse de başka bir şeye yol açmadı. İki yıl böyle geçti. Sonunda, kamplar kapandığında ve Birleşmiş Milletler resme girdiğinde işler değişti. Çocuklar sistemdeki çatlaklardan düşerken Mercer da eline gerçek Psi'ler geçirebildi. Sahipsiz Psi'ler."

Sahipsiz. Kampların kapanmasının ardından onları geri alamayarak bir kez daha ve yeniden çocuklarını hükûmete terk etmiş ebeveynlerin çocukları.

"Gerçek paranın olduğu yer orasıydı. Çocukları bulmak için tüm avcı türlerini kiraladı ve sonra dönüp onları incelemek veya kullanmak isteyen tüm diğer ülkelere sattı. Ancak bazılarını Doktor Wendall için sakladı. Özellikle bir Psi'yi takıntı hâline getirmişti; onun gücünü her şeyden daha fazla istiyordu. Ruby Elizabeth Daly."

İnanmaz gözlerle ona baktım.

"Gazetelerdeydi. Televizyonda. Bir keresinde onu bir parkta kaçırmaya çalıştı ancak adamları Ruby'nin BM korumaları tarafından savuşturuldu. İçlerinden biri babasını yaralamıştı."

"Bunu hatırlıyorum," diye fısıldadım.

"Leda ile olan geçmişinden dolayı Wendall, mutasyonun doğal olarak ebeveynden çocuğa geçmediğini daha geniş bir bilimsel topluluk tarafından onaylanmadan önce biliyordu. Ajan Ambrosia'yı taşıyıcı anne olarak kiralayabilecekle-

ri kadınlar üzerinde kullanmak çok verimsiz, sonuçlarıysa tahmin edilemezdi. Mercer, Wendall'dan hastalıktan etkilenmeyenlerde belirli bir Psi mutasyonunu harekete geçirmenin bir yolunu bulmasını istedi."

"Ne?" dedim güçlükle. "Sizde başta mutasyon yok muydu? Hiçbirinizde?"

"Bu iş başladığında hiçbirimizin Psi yetenekleri yoktu," dedi. Kafamı sallayarak geriye doğru bir adım attım. Bu imkânsızdı. Bunlar, hepimiz ana rahmindeyken gelişen mutasyonlardı.

Lana, 'Bizi o yarattı,' derken benzetme yapmamıştı.

"Sadece dinle, lütfen," dedi Roman. "IAAN'nin nedeni teyit edildikten ve Wendall'ın elinde çalışacak Psi'leri olduktan sonra, adam giderek daha etkili olmaya başladı. Binde biri Ajan Ambrosia, geri kalan kısmı zehir olan bir kimyasal bileşik buldu. Beynimizdeki mutasyonu tetiklemek için bize kimyasalı içirip zorla ameliyat etti. Bizimle birlikte ABD'ye getirilen çocukların çoğu, sadece dördümüz kalıncaya kadar deneylerin farklı aşamalarında öldüler. Hatta daha on iki yaşındayken Lana da kalp krizi geçirdi."

"Ne?"

"Vücudu çocukken geçirdiği hastalıklardan tam olarak kurtulamadı. Wendall onu hayata döndürmeyi başardı ama... O andan itibaren, içimden bir his hayatta kaldığı için bir şekilde daha çok acı çekeceğini söyleyip durdu. Önce Priyanka'nın gücü ortaya çıktı, kısa bir süre sonra da benimki. Lana ise neredeyse iki yılı herhangi bir yetenek göstermeden geçirdi. Meğer nasıl erişebileceğini bilmiyormuş. O noktaya kadar, test ve deneylerin dışında bir miktar normallik duy-

gusu bulabiliyorduk. Bu durum, Mercer, Lana'nın yapabileceklerini anladıktan hemen sonra değişti."

"Kişiliği ne zaman değişmeye başladı?" diye sordum. "Priyanka yavaş olduğunu söyledi."

"Lana on altı, biz on sekiz yaşındayken Mercer'ın adına çalışmak üzere gönderildik. Fakat biri Priya'yla Lana'yı birlikte yakaladı ve Mercer'a ilişkilerini anlattı. Mercer ilişkilere izin verilmediğini açıkça belirtti. İkinci kez yakalandıklarında, onları ayırma tehdidini savurdu. Lana'yı kendi kişisel korumalarının arasına aldı ve onunla çalışmaya başladı. Onu şekillendirmeye başladı. Biz yerleşkedeyken birlikte seyahat ediyorlar; onlar yerleşkedeyken biz seyahat ediyorduk. Rakiplerinin kendisini öldürmek için Psi kullanacaklarına dair bir paranoyası vardı. Lana da bunu yapamamalarının garantisiydi. O bir Limit. "

"Yeteneğinin nasıl çalıştığını hâlâ tam olarak anlamadım," dedim. "Bazı açılardan bana Ruby'nin kabiliyetini hatırlatıyor. Lana belli ki zihnimizin yeteneklerimizi kontrol eden ve düzenleyen kısmını baskılıyor; tıpkı Ruby'nin birinin hafızasını baskılaması gibi."

"Ve bunu karşısındakine acı çektirebilecek güçle yapabiliyor," dedi Roman. "Hiçbirimiz Ruby olmadık. Hiçbirimiz istediği kişi değildi. İşte o yüzden bize fayda sağlayabileceğimiz işler bulup deneylerine devam etti. Priyanka zihnini, bilgisayarlar gibi karmaşık makinelere sızıp kontrolü ele geçirmek için kullanabiliyor. Kendisine Hacker diyor."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Otoyol kameraları ve dronlar..."

"Telefonlar hiçbir şey yapmadı," diyerek şüphemi onay-

ladı. "Altlarından geçerken makineleri açıp kapattı. Mercer tarafından uzun süredir tespit edilmemiş olmamızın nedeni Priya. Eskiden hırsızlık için onu çok kullanırdı. Herhangi bir güvenlik sistemini ve herhangi bir elektronik kasayı etkisiz hâle getirebiliyordu."

"Peki ya sen ne yapıyordun?" diye sordum. "Çoğunlukla Mercer'ın pis işlerini," dedi keyifsiz bir gülüşle. "Priyanka bana Ayna diyor. Başka bir Psi'nin yeteneklerini dokunarak kısa bir süreliğine taklit edebiliyorum. Ancak bunun da bazı sonuçları oluyor. Mercer benim için başka kullanımlar bulmalıydı."

"Bir dakika..." diye başladım. "Biz alındıktan sonra tırın içinde... Motoru durduracak gücüm yoktu. Beni tuttun ve sanki başka bir güç kaynağına rastlamışım gibi bir akımla karşılaştım. Bunu Sarı olduğun için hissettiğimi sanmıştım."

"Keşke, "dedi ellerini dizlerinin üstüne koyarak. "Ben sadece senin yaptığın şeyin etkisini artırdım."

"Migrenine sebep olan bu mu?" diye sordum. "Yeteneğini kullanmak?"

"Evet. Hepimizde bazı yan etkiler var. Yani, Lana hariç hepimizde."

Bir soluk verdim. "Tabii ki. Ama Priya'ya ne oldu?"

"O patlıyor. Adrenalini, kalp atışının hızıyla birlikte yükseliyor ve bu durum çok uzun sürerse vücudu bunu kaldıramıyor. Tüm korku duygusunu kaybediyor. Aklı ona yenilmez olduğunu söylüyor. İlaçlar vücudundaki adrenaline karşı koymak ve onu sakinleştirmek için. Kalp krizi ya da nöbet geçirmemesi için."

"Aman Tanrım!" dedim.

"Çoğu zaman, örneğin kameraları açıp kapatırken, sorun olmuyor. Bu onu hayatta tutarak hareket etmesini ve yapılması gerekenleri yapmak için heyecan duymasını sağlıyor. Ancak o sunucuları kontrol etmek çok fazlaydı."

"O zaman neden yaptı?"

"O..." Boynunun arkasını ovaladı. "Yardım etmek istiyordu ancak bu duygu, bu akım onun için aşırı bir yükseliş gibi. Bir süre boyunca o noktaya gelmeye bağımlıydı. Mercer buna bayılıyordu. Onu geri getirebildiğimiz müddetçe bu özelliğinin Priya'yı daha etkili kıldığını düşünüyordu."

"Peki, sonunda ondan nasıl kaçtınız?" diye sordum.

"Tamamlayamadığımız bir işteydik," dedi basitçe. "Çok fazla geldi ve kaçtık. Lana'ya birkaç gün içinde ulaşabileceğimden o kadar emindim ki. Mercer hep seyahat hâlindeydi. O, toplantılarıyla meşgulken Lana'yı çıkarabilirdik. Ama Priya ve ben ayrıldıktan sonra onu yerleşkede tuttu. Kız kardeşimi altı aydır ilk kez Haven'da gördüm. Ve bir de bu gece..."

Sağ yumruğunu sıktı. Roman yıkılmış, tam anlamıyla harap olmuş görünüyordu.

"Hayatımı kurtardın," dedim usulca.

"Durmayacaktı," dedi güçlükle. "Bunu gözlerinde gördüm. Durmayacaktı."

Elimi eline uzatıp o sıcak ve nasırlı tenini tuttum. "Kendine geldiğinde bunu anlayacak."

"Yapabileceğim tek şey umut etmek," dedi. "Elimde kalan tek şey bu."

"Tek şey bu değil," dedim.

Roman, eliyle elimi sıkarak yüzüme baktı. "Sana kendimizden ve Mercer'dan bahsetmememizin sebebi hâlâ çocuklar üzerinde deneyler yapıyor oluşu." Tam ağzımı açmıştım ki konuşmaya başladı. "Ve evet, ne düşündüğünü biliyorum ama bunu hükûmete bildiremeyiz. Onlar üzerinde daha fazla deneyler yapmayacaklarına dair bana samimi bir söz verebilir misin? Onları evlatlık olarak ailelere göndermeyeceklerine ya da Moore'un bahsedip durduğu şu özel eğitim enstitülerine yollamayacaklarına dair? Ailelerine dönmelerine asla izin verilmez."

"Bana güvenmedin," dedim elini bırakarak.

Başını salladı. "Hayır. Seni, hükûmetten bilgi saklamanı gerektirecek bir konuma sokmak istemedim. Ve doğrusu, Mercer bizimle olduğunu bildiğine göre şu an gerçek bir tehditle karşı karşıyasın. İş ilişkilerini öyle gizli gerçekleştirir ki onu durduracak güçteki birine olanları anlatmaman için elinden geleni yapacaktır. Ensende olduğunu fark etmezsin bile."

İçim ürperdi. Roman bir süre sonra ekledi: "Ama üzgünüm. Yalanlar ve yarım bıraktığımız gerçekler yüzünden özür dilerim. Bunu ne kadar söylesem az."

Yeniden gökyüzüne bakmak üzere başımı kaldırdım. Farlar, gökyüzündeki yıldızdan örtüyü söndürememişti. "Limit, Hacker, Ayna... Sizin Psion Halkası'nda olduğunuzu düşündüğüme inanamıyorum."

"Bir de o var," dedi Roman. "Psion Halkası diye bir şey yok."

Bakışlarımı hemen ona çevirdim.

Başını salladı. "Hiçbir yerde varlıklarına dair bir kanıt

yok. Mantıksal olarak iki seçenek var: Ya izlerini gizlemekte inanılmaz başarılılar ya da yoklar. İnan bana Mercer araştırdı. Onları aramam için beni binlerce çıkmaz yola gönderdi. Bu işi gerçek kaynaklarla destekledi ama her defasında eli boş kaldı."

"Ama ben raporlar gördüm," dedim. "Psi Konseyi, aylık toplantılarında onlar hakkındaki bilgileri incelerdi."

"Bu raporları kim hazırlayıp topluyordu?" diye sordu Roman.

"Pek çok kurum," dedim. "BM, FBI, istihbarat örgütleri... Hepsinde de onları izleyip Cruz'un yönetimine bilgi aktarabilecek kişiler var."

"Priya ile Mercer'dan kaçmayı başardığımız zamandan bu yana bir halka kurulmuş olsa bile uçak bombalaması gibi büyük bir olayı organize edecek güçte olamazlar. Bunun planlaması bile aylar sürer. Senin ismini kullanmaları bana bunun başka bir şeyi gizlemek için kullanıldığı fikrini verdi."

Daha beter bir şeyi.

"Bu senaryoda ben neredeyim? Konuşmada yanıma gelecektiniz, değil mi?"

"Evet. Planımız seni ayırıp bizi Daly'ye ulaştırmaya zorlamaktı. Ona olanları anlatacaktık."

"Yani beni kaçıracaktınız?" diye düzelttim. Bunu neredeyse komik bulmuştum.

Biraz utanmış görünüyordu. "Kaçırmak oldukça güçlü bir kelime. Sadece bize yardımcı olmayı kabul etmeni umuyorduk. Tüm araştırmalarım bana–"

"Ne araştırması?" diye sordum. Bir kaşımı kaldırdım.

"Ulaştığım haberler, gazetedeki hikâyeler, belgeseller, hepsi de seni çok... uysal tasvir ediyordu. Kırılgan. İtaatkâr," dedi. "Patlamadan saniyeler sonra, senin o bahsettikleri insan olmadığını hemen anladım. Meğer tüm gücünü ve yeteneklerini silen bir imaj yaratmışlar."

Mideme bir kramp girdi.

"Bir tehdit olarak algılanacak şekilde görünemezdim," dedim usulca. "Kimseye bir tehdit olamazdım. Mel bana insanların beni tüm Psi çocuklarını temsil ediyormuşum gibi davranacaklarını söylerdi. Davranışlarım, tavırlarım... Halkın bizimle ilgili görüşlerini bunlar belirleyecekti."

Ben de başımı sallayıp bana önemli olduğunu söyledikleri şeyleri kabul ettim. Odak grup çalışmalarında fazla şen şakrak, fazla dengesiz görünen yönlerimi bastırdım. Kendimi sakin ve tutarlı biri hâline getirdim. Mantıklı biri.

"Okuduklarım ve gördüklerim yüzünden seni hafife almakla aptallık ettim. Ama işin aslı bence bizi kaçıranlar da aynısını yaptılar. Bu yüzden hayatımızı kurtarabildin."

"Telepromptırdaki mesajı Priyanka gönderdi, değil mi?" diye sordum yavaş yavaş olan biteni anlayarak.

"Her zamanki prosedürünüzü bozmak içindi," dedi. "Bir ay boyunca güvenlik protokollerinizi çalıştık ve sana yalnız başınayken ulaşmanın en iyi yolunun acil bir durum olduğuna karar verdik."

"Bu, kendinizi öldürtmek için de en iyi yol olabilirdi," dedim. "En başından itibaren dürüst davranmış olsanız bile size Haven'ı bulma konusunda yardımcı olacağımdan emin değilim. Sorun sadece Ruby'nin nerede olduğunu gizlemek

değil. Yaşadığı şeylerden sonra onu korumam gerektiğini hissediyorum. Hep başkalarına yardım edecek ama yeteneği onu düşündüğünden daha fazla yaralıyor. Fiziksel olarak değil. İnsanların içlerinde kilitli tuttukları onca travmaya, acıya ve çirkinliğe şahit oluyor."

Bunu böyle ifade etmek bana Roman'ı anımsatmıştı. Her zaman evet diyen, yardımdan asla geri durmayan ve bunların sonuçlarına kendi içinde katlanan biri.

"O yüzden mi Haven'dan kendi isteğiyle ayrıldığına inandın?" diye sordu Roman.

"Bir kısmı bu yüzden," dedim. "Herkesin bir kırılma noktası vardır ve o yıllardır öyle çok acı taşıyor ki sonunda kendi kederine yenik düşmesi beni şaşırtmazdı. Ama artık kendi kendine ayrılmadığına eminim... Tüm bunları kendi isteğiyle geride bırakmadığına... Bir şey oldu."

"Katılıyorum," dedi. "Penn State'teki patlamayı Mavi Yıldız gerçekleştirdi. Belki beni ve Priya'yı almak içindi ama şüpheyi kendi üstlerinden çekmek için sana bir komplo kurdular. Gerçi sen muhafızlardan birinin sana ateş etmek üzere olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet," dedim. "Plan en başından beri bu olmalı. Mavi Yıldız patlamayı gerçekleştiriyor... Şüphe çekmemek için bana komplo kuruyor... Ve bir başkası da Moore'un kampanya uçağına yapılan saldırıyı bana yıkmaya mı karar veriyor?"

Roman tereddüt etti.

"Aklından geçeni söyle."

"Bu teoriden hoşlanmayacaksın ama hükûmetin içinde sana karşı kin besleyen biri olabilir. Sana, Konsey'e ya da

Cruz'a. Veya hepinize birden. Muhafız üniforması gerçekse bu daha büyük bir komployu işaret eder."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Ruby'nin... Ruby'nin ortadan kaybolmasında Mercer'ın parmağı olabilir mi? Onu yakalamış olması mümkün mü?"

"Bence Mercer'ın dikkatini çektiği için saklanmaya karar vermiş olması daha büyük bir olasılık," dedi Roman.

"Bizimle iletişim kurmanın bir yolunu bulurdu," dedim. "Kullanabileceği birkaç farklı sistemimiz var. Bence o birinin elinde. Ve bu kişi de Mercer olmalı."

"Gerçekten bilmiyorum," dedi elini saçlarına götürerek. "Ama umarım öyle değildir."

Ellerimi yüzüme bastırıp derin bir nefes çektim. "Ruby nerede?" diye fısıldadım. "Nerede?"

Biri arabanın dikiz aynasına vurdu. Priyanka bize bakıyordu. Ağzını açtığında sesi oldukça boğuktu. "Sanırım ben cevabı biliyorum."



YİRMİ YEDİ

YENİDEN ŞOFÖR KOLTUĞUNA BİNİP KAPIYI ARKAMDAN KAPAtırken araba sarsıldı. Bir an sonra Roman da yolcu koltuğuna geçip aynısını yaptı. Ondan çıkan tek ses, emniyet kemerini bağlarken çıkan tıkırtıydı.

Arka tarafta uzun bacaklarını esnetmekte olan Priyanka'ya döndüm ama gözlerime bakmayı reddediyor ya da bakamıyordu.

"Ona anlattın mı?" diye sordu Priyanka. Sesinde o her zamanki sıcaklık olmadan tonundaki hafiflik yapay geliyordu. Bu bizim yararımıza takındığı bir tavırdı.

Roman ona bakarak başıyla onayladı.

Elim kontağın üzerinde gezerken arabayı sürmeye başlasam mı yoksa önceden sahip olduğumuz küçük samimiyete dönmek için bir an beklesek mi bilemedim.

"Dostum fena bir şey kaçırdın," dedi Priyanka aynı ızdırap verici gevşeklikle. "Ben o trajik öyküyü çok daha heyecanlı anlatıyorum. Ya da en azından daha fazla ses efekti ve gölge oyunu yapıyorum."

"Priya..." diye başladım onu incelerken. Tüm bedeni ter içindeydi. Gür saçları kafasına bir şapka gibi yapışmış; siyah bukleleri asma dalları gibi büklüm büklüm omuzlarına düşmüştü. Ellerini bacaklarının altına soksa da bedeninin kalanının titrediğini görebiliyordum. "Belki şu an dinlenmelisin."

Boğazını temizleyerek yerinde biraz doğruldu. "Bir adres vardı. Sunucuda. Ruby'nin telefonundaki adres aramalarından biriyle eşleşiyordu ama onlar –Mavi Yıldız– ben detaylı şekilde bakamadan arşivi sildiler."

"Dosyaları gerçekten görüyor musun?" diye sordum merakla. "Nasıl oluyor?"

"Daha ziyade..." diye başladı Priyanka, "her şey zihnime indiriliyor. Bazen hemen erişemiyorum ve günler sonra birdenbire zihnimde beliriyorlar. Bağlantı kurduğumda zihnim bir ağ gibi hareket ediyor. Bazen her şeyi yakalarken bazen de bazı parçaları kaçıyor. Tıpkı bir... bağlantı gibi. Sıcak, parlak bir görüntü akışı gibi."

"Dosyalarda başka bir şey gördün mü?" diye sordum.

"Tam bir şantaj potporisiydi; yolsuzluk ve sırlarla ilgili tehditlerle doluydu. Senatörler hakkında bir sürü şey vardı ve hatta Başkan Cruz'un bir süre önce yaptığı biraz şüpheli bir emlak anlaşması bile gördüm."

Alnımı direksiyona bastırma güdüme hâkim olmaya çalıştım. "Güzel. Özel olarak ilgini çeken bir şey var mıydı?"

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Priyanka. "Seninle ve arkadaşlarınla ilgili dosyalar vardı. Şey aslında bilmen gereken iki şey var... Arşivleri imha ettikten sonra sistemlerinin yaptığı son şey bir başlatma talimatı göndererek para trans-

feri gerçekleştirmekti."

"O hâlde anlaşma sonuçlanmış demek," dedim. "Clancy artık serbest." Onlara Lana'nın, Clancy'nin yaptığı anlaşmayla ilgili anlattıklarından bahsettim. Roman tiksinerek başını salladı.

Ruby, Clay'den onu yeniden dünyaya salma riskini göze alacak kadar ne istiyordun?

Priyanka, göğsüne vura vura, iki büklüm öksürmeye başladı.

"İyi misin?" diye sordum bir şişe su uzatarak. Priyanka, konuşamadığından başını sallamakla yetindi ve suyu içti. Mor bluzunu ikinci bir tene çevirecek kadar terlemişti ama rengi, yavaş yavaş yerine geliyordu.

"Süper Priya Modu'ndan çıkmak asla yolculuğun kendisi kadar eğlenceli değildir. İnsan o yüzden çıkmayı bir türlü istemiyor ya," dedi göz kırparak.

Roman elini ön konsola indirdi. Yerimden sıçradım. "Bu komik değil. Sunucuya atlayıp diğer uçtaki her kimse, onun peşine takılırken aklından neler geçiyordu?"

"Kontrolüm altındaydı," dedi Priyanka. "Trans, tahmin ettiğim gibi faydalı oldu..."

"Buna ihtiyacın yok, Priya." Yüzündeki yürek burkan ifade benim bile kalbimi parçalamaya yettiyse bunun Priyanka'ya ne yaptığını tahmin edemiyordum. "Yeterli olduğunu nasıl göremediğini anlamıyorum."

"Keşke mesele bu olsaydı," dedi Priyanka. "Mavi Yıldız'ın koyduğu güvenlik duvarını aşmanın imkânı yoktu. Ya bunu yapacaktım ya da dosyaların hiçbirini göremeden almalarına izin verecektik."

"Sunucuların fişini çekip daha sonra incelemek üzere yanımıza alabilirdik," dedi Roman. Sesi öfkeliydi. "Ben..."

"Önceden yaptığın gibi seni hasta eden bir migren krizine mi girecektin? Yeniden uyanmayan kişinin kendin olması riskine mi girecektin?" Priyanka başını salladı. "Bu trans, benim sana yetişmem için tek yol."

"Senin hızına yetişmek için sürekli koşması gereken benim," dedi Roman. "Konu o değildi."

"Hayır," dedi Priyanka. "Mercer'ın bana yaptıklarından sonra gücümün bir kısmını geri almakla ilgiliydi. Tüm çocuklarına yaptıklarından sonra."

Roman, o anda öfkeyle araya girerek, "Biz onun çocukları değiliz," dedi.

Priyanka yalnızca başını salladı. "Hiç anlamadın. Lana ile birlikte yeteneklerimizi diğer kırılgan çocuklara yardım etmek için kullanmak istiyorduk. Bu yozlaşmayı yok etmek istiyorduk ama sen sadece kaçmak istedin."

Roman koltuğunda döndü. "Ben bundan kaçmak istemiyorum, sadece güvende olmamızı istiyorum. İşe yaramaz olmaktan bahsetmek ister misin? Güçsüzlükten? Bana bak. Bana bak, Priya." Dediğini yaptı. "Mercer'ın bende işe yarar gördüğü tek şey sadakatim ve sarsılmaz elimdi. Beni bir köpek gibi uyutmamasının tek nedeni seni ve Lana'yı korumak için yapmamı istediği her şeyi yapmaya istekli olmamdı."

Bu da ne demekti böyle?

Bir ona bir öbürüne bakarken yüzlerindeki o saf öfke ve acı, arabadan inmiş olmayı dilememe sebep oldu. Duydukları Priyanka'yı gerçekten şok etmiş gibiydi. Roman şimdi yeniden önüne dönmüş; yumruğunu ağzına bastırarak pen-

cereden dışarı bakmaya başlamıştı.

Yapacak bir şey bulmam gerekiyordu. O yüzden ben de kontağı çevirdim ve arabayı geldiğimiz yan yola yeniden soktum. Tekerlekler toprağın üzerinden geçerken arkamızda bir toz bulutu bıraktı.

Bu defa daha uysal bir sesle, "Ro..." diye başladı Priyanka. "Endişelenmene gerek yok. Ben de bu transa girmek istiyor değilim ama bazen sanki buna ihtiyacımız varmış gibi geliyor. Yine de dışına çıkacağımdan emin olmadığım tuzaklara düşmemeye çalışacağım; bu da onlardan biriydi. Tuzaklardan bahsetmişken... İkinize de takip cihazından bahsetmediğim için üzgünüm. Ben yalnızca... Bir kez daha denesek..."

Dikiz aynasından yüzüne baktım. "Anlıyorum."

Bana hâlâ suçlu hissettiğini belli eden minnettar bir bakış attı.

Roman, "Niyetim sana nutuk çekmek değildi," dedi. "Buna ihtiyacın yok; üstelik yeteneğini gönlünce kullanma hakkın var. Ama seni de kaybedemem ve Mercer'a olan nefretinin seni yok etmesini istemiyorum. Çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Beni yok etmesine izin vermeyeceğim," dedi Priyanka, Ruby'nin telefonunu arka koltuktan alarak. Baton Rouge'da bir adres buldu ve arabanın navigasyonuna bağlaması için onu Roman'a verdi. Başını arka koltuğa yaslayıp gözlerini kapatmadan önce kilometrelerce süren bir sessizlik yaşandı.

Yolda dönen tekerleklerin gürültüsünden fısıldadığını zar zor duydum. "Ben onu yok etmeden önce olmaz."

***

Louisiana eyalet sınırından geçtikten hemen sonra, ortaya çıkan yoğun ve çarpıcı sıcaklık kaynar asfaltın üzerinden parıldayan dalgalar hâlinde yükseliyor ve düşüncelerimi giderek yavaşlatıyordu. Direksiyonu saatler önce Roman'a vermiştim ama beni uyumaya ikna edememişti.

"Priya'nın yeteneğini bana daha önce anlatmadığına inanamıyorum. Yiyecek için hâlâ bir sürü paramız olabilirdi." Aynadan, Priyanka'nın az önce pompanın sistemine girip bir karne okutulduğuna inandırarak aldığı benzini depoya koyuşunu izledim. İstasyona çok uzak değildik ve karne kuyruğunda uzun süre beklemek zorunda da kalmamıştı ancak döndüğünde tüm yolu yüzerek aşmış gibi görünüyordu. İşini bitirdiğinde boş kırmızı tenekeyi tekrar bagaja attı. "Neden benzini o değil de hep sen alıyordun?"

"Sen uyurken birkaç kez benzin aldı. Yeteneğini kullanarak elimizdeki parayla olabildiğince uzun bir süre idare ettik. Makineye eski bir karne okutup pompayı kandırıyordu," dedi. "Ama birinin ne yaptığını görüp onu rapor etme riski hep var. Bense mümkün olduğunca göze çarpmayacak şekilde eğitildim. En azından bunu yapabilirim."

"Ben de eğitildim," dedi Priyanka arka koltuğa geçerken. "Yani teorik olarak. Ama düşmanların adını öfkeyle gökyüzüne haykırabilecekken neden göze çarpmayasın ki?"

Roman'a baktım. "Ne dediğini çok iyi anladım."

"Karne limitinin üzerinde almadın, değil mi?" diye sordu ona dikiz aynasından bakarken.

"Hayır, rahatlayabilirsin. Cesaretimi toplayıp bunu dene-

miş olsam bile orada dikilip ekranı izleyen bir polis vardı. Ahh!" Priyanka kendini serinletmeye çalıştı. "Yeniden leş gibi kokmadan önce klimayı biraz açabilir miyiz? Galiba oradaki yanık peynirli cips kokusu üstüme sindi. O nasıl olduysa artık."

Söylenileni yaptım. İstasyonda sıralarını bekleyen arabalar şimdi arkamızda uzanıyordu. Sabırsız kornalar çalmaya başladı. Roman elini aşağı inecekmiş gibi kapıya götürdü.

"Git," dedim. "Bekleriz. Yıkanıp üzerini değiştirmeyi hak ediyorsun."

"Belki benzinlikteki görevli üzgün hâline acır da sana bayat cipslerden verir," dedi Priyanka. "Ama tercih yapman gerekirse sosisliyi seç."

"Tabii. Istakoz dağın tepesine çıkınca olur belki." Boş bakışlarımızı gördü. "Gerçekten mi? İngilizcede böyle bir söz yok mu?"

"Yani 'balık kavağa çıkınca' gibi bir şey var ama bundan sonra kesinlikle seninkini kullanacağım çünkü çok daha eğlenceli," dedi Priyanka. "Rusya'nın ıstakozlarla derdi ne? Bir süre önce de uyuyan ıstakozlarla ilgili bir laf etmiştin... Neydi o?"

"Ona ıstakozların kışı nerede geçirdiğini göstereceğim," dedi Roman. Sesinde bozulduğuna dair bir işaret seziliyordu. "Sağlam bir tehdittir."

"Çağrışımda oldukça başarılı," diye katıldım. "Balıklarla denizin dibini boylamak deyiminden bile daha tehditkâr çünkü ıstakozların kışı nerede geçirdiklerini bilemezsin."

"Derin ve dondurucu sular olabilir mi?" dedi Priyanka. "Ya da birinin buzluğu?"

Roman bıkkın bir iç çekişle kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Ellerini kotunun arka cebine sokup benzinliğe doğru ilerlerken başını yerden kaldırmadı.

Priyanka ön koltuğa geçti ve kemerini takarken öksürmeye başladı. Ona endişeli bir bakış attım.

"İyiyim," dedi. "Beni ölüme en yaklaştıran şey Roman'ın üzgün bakışlarıydı. Öldürücü bir silahla aynı etkiye sahip."

İkimiz birden karanlığın içinde kayboluşunu izledik.

"Teşekkürler," dedi bir müddet sonra. "Gerçekleri öğrenince gitmediğin için. Onca yalan için özür dilerim; bunu hak etmemiştin. Ancak hiçbir şey Mercer'ın yanında hapis kalmış o çocukları düşünmekten daha koruyucu hissetmeme sebep olamaz."

"Tüm resmi gördüğümde neden öyle yaptığını anladım," dedim. "Ama bu defa ciddiyim; birbirimize dürüst olmalıyız yoksa bu iş yürümez."

"Pekâlâ, her şeyi anlatmış olmak adına sormam gerek. Roman sana Mercer'ın yanına nasıl geldiğimden bahsetti mi? Ebeveynimden?" diye sordu Priyanka.

"Pek sayılmaz. Mercer'ın seni, baban rakiplerinden biri olduğundan, avantaj sağlamak için kaçırdığını anlattı," diye açıkladım.

"Ah evet, silah kaçakçılığında büyük rakipler. Ölümcül düşmanlar gibi düşün." Priyanka bacaklarını kendine çekip kollarını bedenine doladı. "Parth Acharya diye bir şey duydun mu hiç?"

"Sanki bir şeyler hatırlatıyor..."

Telefonu aldı ve tarayıcıyı açtı. *The New York Times* maka-

lesi çoktan açılmıştı. Yakışıklı, beyaz saçlı Hint bir adamın fotoğrafı, 'ACHARYA DAVADAN KURTULDU' başlığıyla altındaki ekranı doldurmuştu.

Hafif bir kahkaha attı. "Bazen kendime engel olamıyorum. Adını en az haftada bir aratıyorum. Kendime bunu, hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek için yaptığımı söylüyorum ama bence bu sadece bir çeşit ölümcül merak duygusu. Biraz daha küçükken gazetedeki ve internetteki fotoğrafları aracılığıyla benimle gizlice iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi davranırdım. Zihnimde öyle büyük –imparator gibi– bir figürdü ki sürekli yakalanmasının ya da yeni suçlar için uğraşmasının bir sebebi olduğunu düşünürdüm. Meğer hepsi Mercer'mış; babam hakkında hükûmete bilgi sızdırıp duruyormuş. Ama kimse ciddi bir şey bulamamıştı. Demek ki hâlâ bulamadılar."

"Ve senin baban... O... seni Mercer'da mı bıraktı?"

"Tam olarak değil." Priyanka usulca soluklandı. "Burada doğmamıştım. Annem... Adı Chandni'ydi. Hayatımın ilk yedi senesinde onunla birlikte Delhi'de yaşamıştık. Babam işini kurmak için Amerika'ya gelmişti... Bir gün şoförlük yaparken başka bir gün kirli işler çeviren bir patronun şoförlüğüne terfi etti; sonra kendisi de onlardan biri oldu. Tabii süreç böyle hızlı gelişmedi ama bizi almak için özel bir uçak yollaması sadece bir yıl sürdü. Ticari uçuşlar IAAN ve yayılmasından duydukları korku yüzünden durdurulmuştu.

"Uçak gelmeden birkaç gün önce," diye devam etti Priyanka, "annem karşıdan karşıya geçerken bir arabanın altında kalıp hayatını kaybetti. Ben de yalnız geldim. Jersey'deki o büyük, mermer malikânesinde yaşamaya ve etrafta bir

sürü adam görüp konuşulan binlerce fısıltıyı işitmeye başladım. Bu da benim yeni normal anlayışım oldu. IAAN'ye yakalanmamdan korkuyorsa da babam bana bunu hiç hissettirmedi. Geldikten bir yıl sonra ve Noel'den bir gün önce, evet; işte o kadar aşağılık bir adam, Mercer beni kaçırması için birini gönderdi. Babama da bir seçenek sundu: Ya silah işinden çekilecekti ya da Mercer beni parçalar hâlinde geri gönderecekti."

"Tanrım," dedim soluk soluğa.

"Ah, dur işler daha da güzelleşecek." Priyanka oturduğu yerde kıpırdandı. "Babama verdiği sürenin son günü haraç iddiasıyla mahkemeye çıkacağı güne denk geliyordu. Mesajına cevap vermek ya da pazarlık yapmak yerine Mercer ile birlikte haberlerde babamın Manhattan'daki mahkemenin merdivenlerinden tepeden tırnağa beyaz giymiş hâlde çıkışını izledik. Muhabirler ona bunun sebebini sorduklarında sevgili kızı Priyanka'nın önceki gece IAAN yüzünden öldüğünü ve yasta olduğunu söyledi."

Konuşabilmek ciddi ciddi bir dakikamı almıştı. "Ne?"

"Ah, evet. Gururu o kadar güçlü işte. Mercer'ın kızını kaçırdığını, onu yenip zayıflattığını kabul etmeyi reddettiğinden bir kayıp diyerek üzerimi çizip yoluna devam etti. Beni bir sorun olarak görmüştü; bu da artık bir değerim olmadığı anlamına geliyordu. Onun için yeterli değildim."

"Bu iğrenç bir şey," dedim.

"O zaman asıl sorun Mercer'ın bana yapacaklarıydı. O kadar net hatırlıyorum ki... Mercer bana bakıp, 'Pekâlâ, şimdi benim için nasıl faydalı olacaksın bakalım?' dedi. Ben de diğer çocuklara katılmayı teklif ettim."

Nefesim kesildi. "Priya..."

Omuzlarını silip boğazını temizledi. "Mercer pisliğin teki olabilir ama babam soğukkanlı bir piç kurusudur. Aralarındaki fark bu. Lana haksız sayılmaz. O adam bir bakıma bizimle ilgilendi. Seninle ilgilendiği zaman için sıcacık olurdu. Ne kadar çıkarcı biri olduğunu ancak biraz daha büyüdüğüm zaman görebildim.

"Tanrım," dedim. "Ya annenin ailesi? Onlara dönebilir misin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Hintçeyi unutmadım. Bir gün onlarla belli ölçüde iletişim kurabilirim ama bunu denemiş değilim. Mavi Yıldız'dan ayrıldıktan sonra bile. İrtibata geçmeyi ne zaman düşünsem bir şeyler beni durduruyor. Kendime bunun Mercer'ın peşlerine düşmesini istemediğim için; beni incitmek amacıyla onları kullanmasın diye olduğunu söylüyorum. Ama aslında bundan fazlası var. Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum..."

"Dene," dedim.

"Tüm bunların en kötü yanlarından biri de akrabalarımla ve kendi kültürümle büyük bir kopukluk hissediyor olmam. Hâlâ güçlü bir inancım var; malpua yemekle ilgili büyük bir tutkum, annemle Delhi'de yaşamanın nasıl bir şey olduğuna dair altın anılarım yerli yerinde ama... Sanki gerçek hayatımın akışından kopartılmış gibiyim. Söylediklerim anlamlı geliyor mu?"

"Geliyor." Benim asla kelimelere dökemediğim bir hissi dile getirmişti. Kamplara gittiğimizde bölünen yalnızca hayatlarımız değil benlik duygumuzdu. Dünyamızın gidişatını değiştirmişti. Uzun süredir bir tek yaşamaya yoğun-

laşmıştık.

Ama buna da yaşamak denmezdi.

"Sanırım durumun özeti bu," dedi Priyanka. "Bazı açılardan kendimi şanslı hissediyorum çünkü Lana ve Roman bana babamın olduğundan daha yakın bir aile oldular. Bunlar yaşanmasa onlarla tanışamazdım."

Yine de...

Bluzunun kollarını sıyırarak bana bileğinin içindeki mavi yıldız dövmesini gösterdi. "Bunu neden hâlâ tutuyorum bilmiyorum. Roman kendininkini kaçtıktan birkaç gece sonra yaktı ama ben yapamadım. O, birinin malıymış gibi damgalanmaktan nefret ettiğini söylerdi ama ben bunu hiç öyle görmemiştim; bu işaret bana göre birleştirici bir semboldü. Bir zamanlar aile olduğumuzu gösteren bir sembol. Şimdiyse bana her şeyin tamamen iyi ya da tamamen kötü olmadığını hatırlatıyor."

Kalbim dinlediklerimden yorgun düşmüştü. Daha fazlasını kaldıramayacaktım. Ellerimle gözlerimi kapattım.

"Ağlamaya başlayayım deme," dedi Priyanka. "Yoksa ben de başlarım ve duramayız."

Boğazımı temizledim. "Üzgünüm. Bazen her şey çok fazla geliyor. Anlıyorsun, değil mi? Büyüdükçe hayatın kolaylaşacağını sanırdım ama tek fark öyleymiş gibi davranma konusunda daha fazla tecrübe kazanmış olmam."

Başını omuzuma yaslamak için konsola doğru eğilerek, "Bizim gibiler için zordur," dedi Priyanka. Ben de kendi başımı onunkine yasladım. "Her şeyi hissediyoruz."

Dışarıda Roman yeniden belirmişti. Islak saçları güneşte parlıyordu.

"Lana konusunda da... Üzgünüm," dedim. "Onu böyle görmek dayanılmaz olmalı."

"Sadece onu kurtarma umudumu tamamen kaybettiğimde dayanılmaz olacak," dedi. "Ama ben kaybetmeyeceğim. Asla. Kalbim bir çark gibi. Sürekli kırılıyor olsa da çoğu gün sıkıntı çıkarmadan çalışıyor."

YİRMİ SEKİZ

Haritayı açtım ve yeniden direksiyonun üzerine koyup düzelterek Roman'ın üzerine işaretlediği X ile caddenin karşısındaki bina arasına baktım. Telefonun sınırlı navigasyon özelliklerini Baton Rouge adresini bulmak için kullanmıştık ancak uydu yayınında bir aksaklık olmalıydı. Belki de aldığı bilgiyi kâğıda aktarırken bir hata yapmıştı. Adres burası olamazdı.

"Doğru yerde olduğumuzu düşünüyorum," dedi Roman, gözlerini güneşten koruyarak binaya daha iyi bir bakış atarken. "Maalesef."

"Hayalet çocukların çığlıklarını buradan bile duyabiliyorum sanki," dedi Priyanka titreyerek. "Bana Ruby'nin paten kaymayı ve eğlenceli bir gün geçirmeyi hükûmet tarafından yakalanmayı riske atacak kadar çok sevdiğini söyle lütfen," dedi.

Riverside Buz Pateni Pisti, Baton Rouge'un hemen dışında; başka yerlerde gördüğümüz o sihirli canlanma etkisini yaşayamamış bir sokağın üzerindeydi. Para ve hükûmet

destekli çalışmaların akışı belli ki şehir merkeziyle sınırlı kalmıştı.

Arabayı caddenin karşısına, kepenkli bir McDonald's dükkânının arkasına park ettik ve otomat makinesinden aldığımız yemeğimizi eski bir oyun masasının üstünde yedik. Roman, gelebilecek insanlara karşı nöbet tutmakta ısrar etti. Şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı. Kimse yoktu.

M&M's paketini restoranın dolu çöp kovasına fırlatırken, "Burada olduğunu sanmam," dedim. Bir sinek sürüsü anında başına üşüştü. "Uzun süredir kimsenin buraya geldiğini sanmam."

Bakımsızlıktan ya da hırsızlardan –emin değildim– olsa gerek, buz pateni pistinin floresan tabelasındaki harflerin yarısı yoktu. Otoparkı boştu ve tüm çizgiler silinmişti. Çevredeki tüm binalar gibi buranın penceresi de kalaslarla kapatılmış ve izinsiz girenleri uyarmak amacıyla spreylerle yazılar yazılmıştı.

"Evet, geldik. En azından burayı neden bu kadar ilginç bulduğunu anlarız," dedi Priyanka. "İyi misin?"

Roman silahının içinde bir mermi olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra başıyla onayladı.

Mekân tamamen kapanmıştı ve ön kapı belli ki uzun süredir zincirliydi. O yüzden arka kapıyı açık bulmak oldukça tuhaftı.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum ki bundan hiç hoşlanmadım," dedi Priyanka.

"Kayıt almıyoruz ki," diye fısıldadı Roman.

Priyanka, Roman'a bir bakış attı. Roman da ona.

"Önden gideyim mi?" diye sordum.

Sırtlarımızı tuğladan duvara verip yüzümüzü yakındaki çöp tenekelerinin önünde yığılı çöp dağlarına çevirdik. Koku öyle berbattı ki tişörtümün yakasını ağzımla burnumun üstüne çektim.

Roman bizi içeri soktu ve bir zamanlar buz pateni pistinin mutfağı olan alanda silahını bir sağa bir sola çevirip etrafı kolaçan etti. Hâlâ bir ızgara vardı ama diğer tüm makineler alınmış; geride hatıra olarak sadece kurumuş bir parça turuncu peynir kalmıştı. Dışarıdan süzülen ışık binanın içine doğru ilerledikçe azaldı. Arka cebimden feneri alıp açtım.

Roman pistin olduğu alana doğru ilerlerken birden durup döndü. Avucunu ağzına bastırmıştı.

"Dur..." diyordu ki yanından geçip gittim.

Çok geç. Kokuyu ben de aldım. Çürüyen yiyeceklerin tatlı ekşi kokusu, insan dışkısının o başka bir şeyle karıştırılamaz pis kokusuna karışmış... Buna bir şey daha eklenmişti. Ölüm gibi bir şey.

Fenerin ince ışığı, pistteki dehşet sahnelerini aydınlatıyordu. Patenlerin dizili olduğu raflar öylece duruyordu. Çöpler ve kovalar pistin üzerine gelişigüzel dağılmıştı.

Bir beden...

Kız yan yatmış, sırtı bize dönük hâlde bacaklarını göğsüne çekmişti. Yerde, yanında bir örgü uzanıyor; örgünün bir ucu başıboş paket kâğıdının altında duruyordu. Ekoseli eteği siyah ve koyu bordoydu. Hareket etmiyordu.

Nefes almıyordu.

Ayaklarım yavaşladı.

Ve durdu.

Ruby! Fener ellerimin arasından kayıp sert zemine düştü. Kulaklarım öyle şiddetle çınlıyordu ki sağır olacağımı sandım.

Omuzuma iki el indi. Priyanka beni kendine çevirdi ve anlamadığım bir şey söyledi. Roman'ın kızın etrafında dönüp karşısında diz çöküşünü izlerken geri çekildim.

Priyanka'nın elleri tenime batıyordu ama o da gözlerini Roman'dan ayıramamıştı. Roman başını kaldırıp iki yana sallayana dek yani.

Ona inanmadım. Kendimi Priyanka'nın ellerinden kurtarırken göğsümde sıkışıp kalmış nefesim alev alev yanıyordu. Kızın yüzünden geriye kalanlara bir defa bakmam yetti.

O değildi.

Çok küçüktü. Bağlanmış elleriyle ayakları çok küçüktü. Belli bir mesafeden yanılmakta haklıydım ama yaklaşınca...

Başımı çevirmemek için uğraştım. Kendimi bu karanlık yerde tek başına kalmış kıza bakmaya zorladım.

"Tanrım, on iki, on üç yaşından büyük olamaz," dedi Priyanka gergin bir sesle. "Burada ne işi varmış?"

Roman yavaşça ayağa kalktı ve kızın bacaklarının yanına düşen feneri aldı. Işık bu defa, toz ve çamurun üzerindeki yapışkan ayak izlerini aydınlatarak yeniden piste döndü. Küçük ayak izlerini, bir diğeri ve sonra bir diğeri ve sonra bir diğeriyle buluşana dek izledim.

Yalnız birkaç tane değil düzinelerce iz vardı. Bazılarının boyu avucumdan bile küçüktü.

"Bu her neyse," dedi Roman, "yalnız değilmiş. Ve buraya

kendi isteğiyle gelmemiş."

"Buradan çıkmak istiyorum," dedi Priyanka. Sesindeki alaycılık tamamen gitmişti. Hava sanki birinin nemli ağız kokusu gibiydi ama o kollarını kendine sarmış; sanki yeniden hissetmek için ısıtmaya çalışıyordu. "Hemen."

"Hayır," dedim. "Onu böylece burada bırakamayız."

Roman'ın bakışları bana dönerken yumuşadı. "Bırakmayacağız. Baton Rouge polisine haber vermek için sokağın karşısındaki ödemeli telefonları kullanırız. Bunu görmeliler... Bu her neyse artık."

"Ben onların..." *Bu kızla ilgileneceklerine inanmıyorum.*

Bu tek gerçek içimi kasıp kavuruyordu. Onlara güvenmiyordum. FBI'a ya da Cruz'a veya çevresindeki herhangi birine güvenmiyordum. Sadece bize güveniyordum.

"Anlıyorum," dedi. "Ben de bundan hoşlanmıyorum. Ama kimliğinin tespit edilmesini ve gerçek bir cenaze için ailesine teslim edilmeyi hak ediyor. Biz ona bunu veremeyiz."

Boğazım yandı.

"Öyle değil mi?" dedi usulca.

Başımla onayladım.

Bunu hatırlamalısın, dedim kendime. Bu artık üzerimdeki bir mesuliyetti fakat yeterli değildi.

"Telefon lazım," dedim Priyanka'ya.

Yüzünde sorgulayıcı bir bakışla telefonu bana uzattı. Kameranın çözünürlüğü iyi olmasa da önemli olan bu sahneyi, bu anı yakalamak ve insanların başlarını çevirmelerine engel olmaktı.

Tüm bu parçalardan –dron çekiminden, bu pist ve buradan sonra karşılaşacağımız şey her neyse– bir hikâye yaratıp anlatacaksam olan biteni gerçekten kayıt altına almaya başlamalıydım.

Kamerayı kendime çevirdim. Yüzüm karanlık pistte parlıyordu.

"Bugün..." diye başladım aklımdan hesaplayarak. "Ağustos'un on yedisi. Öğleden sonra dört civarı. Baton Rouge'un hemen dışında Riverside Buz Pateni Pisti." Kamerayı yeniden açtım ve pistte boylu boyunca yürüyüp burada tutulan insanlara, çocuklara dair kanıtları göstermek üzere kamerayı sağa sola çevirdim. "Burayı, Penn State saldırısının ardındaki gerçek suçluları ararken elde ettiğimiz bir ipucu sonucu bulduk. Görünüşe göre bu çocuklar, muhtemelen Psi'ler, kendi istekleri dışında insan kaçakçıları tarafından burada tutulmuşlar."

Yeniden kıza döndüm. Roman ve Priyanka çerçeveden çıktı.

"Ama birini geride bırakmışlar." Kamerayı yüzüne yaklaştırarak yanına eğildim. "O buradaydı; unutuldu; birisinin onu bulacak kadar umursamasını bekledi durdu."

Diğerlerine bakarak kaydı durdurdum.

"Bence bunun arkasında kim olduğu belli," dedi Roman, sesi öfkeden sertleşmişti. "Mercer, insan ticaretine geri dönmüş olmalı. Her yerde ondan izler var. Yeniden açılan bir nakliye limanının yanındayız, New Orleans'taki yerleşkeye yeterince yakın. Taşınana kadar onları tutacak, terk edilmiş bir tesisin bile ayarlanabileceği bir yer..."

Priyanka, "Bu çocukları kaçıran tek kişinin gerçekten o

olduğuna inanmayı çok isterdim," dedi. "Her şeyi geç, buradaki iş oldukça pis görünüyor. Onun tarzı değil. O olsa ardından ortalığı temizlemesi için birini gönderirdi."

"Oyununa rakiplerin girmesine izin vermez," dedi Roman. "Daha önce yaptığı tam olarak buydu. Deney yapmak istediği Psi çocuklarını saklar; geri kalanını kendisine tehdit oluşturmayacağını düşündüğü diğer ülkelere veya örgütlere satar."

Telefonu elimde sıkıca tuttum. "Ruby gerçekten buraya geldiyse peşinden koştuğu şey buydu. Belki de Mercer gerçekten onu yakalamıştır. Onu doğrudan kendi ayağına getirmiştir."

Eyaletler arasında, bir karanlık suç unsurundan diğerine uzanan bir ağın çizgilerini takip ediyordu. İpuçlarını izliyor ve umarım delil topluyordu. Ve şimdi...

"Zu," dedi Roman, elimi tutarak. Sonunda ona bakana kadar adımı tekrar tekrar söyledi. "O Mercer'ın elindeyse çeşitli gayrimenkullerine bakmaya başlayabiliriz. En azından nereden başlayacağımızı biliyoruz."

Bu beni ne daha iyi hissettirdi ne de göğsümde yükselen basınç dalgasını zapt etti. Tepemizdeki floresan lamba sıkışmış bir sinek gibi ötüyordu.

"Peki, bu ne kadar sürecek? Onu ikinizin de bilmediği bir yere götürmüş olabilir," dedim. "Şu anda onu incitiyor olabilir."

"Ruby'nin yerini kesin olarak belirlemenin tek bir yolu var," dedi Priyanka, Roman'a bakarak. "Yaptığın iyiliğin karşılığını istemek zorunda kalacaksın."



YİRMİ DOKUZ

Buz pistinden ayrılarak yola çıkıp sokağın karşısındaki arabamıza giderken Roman'ın ağzından 'hayır'dan başka bir şey duymadım.

Priyanka ön yolcu kapısını açarken, "Ama..." diye başladı yeniden.

"Hayır." Sözcükte öfke değil yalnızca kesinlik vardı. Roman başını salladı. "Bu durumu polise bildireceğim. Daha sonra yolda önümüzdeki seçenekleri değerlendirebiliriz."

Roman, McDonald's otoparkındaki telefon kulübesine doğru ilerlerken Priyanka, "Aptallık ediyorsun," dedi. "Haklı olduğumu biliyorsun! Bunu en başında yapmalıydık!"

Roman'ın bedeni gerildi ama bize doğru dönmedi. "Belki. Ya da belki şu an hepimiz ölmüş olurduk."

"Off!" dedi Priyanka. Arka koltuğa geçip kapıyı ardından kapadı. "Saçmalıyor. Bu tabii ki bir risk. Risk olmayan bir şey var mı ki?"

"Sana katılmak isterdim ama ne hakkında konuştuğunuzu hâlâ bilmiyorum," dedim şoför koltuğunda kemerimi

bağlarken.

Priyanka başını arkaya yatırarak derin bir nefes aldı. "Roman sana Wendall'ın deneylerinden dördümüzün kurtulduğunu anlattı mı?"

Başımla onayladım.

"Hüzünlü mangamızın dördüncü üyesini bulmaya gidelim diyorum," diye açıkladı. "O bir Balıkçı. Telepatiyle bir insanın yerini tespit edebiliyor. Zihinsel bir olta bırakıp o insanın nerede olursa olsun görüntüsünü yakalayabildiğini düşün."

"Şaka yapıyorsun," dedim. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Bunu Wendall'a sorman gerek," dedi Priyanka. "Max'in onun oğlu olduğu düşünülürse bir şeyler biliyor olabilir."

Ağzım açık kaldı. "Bu hikâye nasıl oluyor da her yeni bilgiyle daha da kötüleşebiliyor?"

"En kötü kısımları kesmeyi öğrendim; aksi hâlde bir defada sindirilemeyecek kadar acıklı," dedi Priyanka. "Ama böyle bir yeteneğin Mercer'ın nasıl işine yarayacağını tahmin edebilirsin, değil mi? İstediği hemen herkesi bulabiliyor; örgütündeki casusları, düşmanları ve rakiplerini... Mercer, Lana'yı kendi koruma ekibine aldı ama biz üçümüz ayrı bir takımdık. Max bir insanı bulurdu; ben güvenlik sistemlerine girerdim; Roman da–"

Bir anda Roman'ın, Mercer'ın titremeyen eline değer verdiğini söylerken ne demek istediğini anladım.

"Bunlar Max'e çok ağır geldi. Suçluluk duygusundan bahsediyorum. Tetiği çeken o olmasa da her bir ölümü ve kaçırılmayı kendi suçu olarak gördü. Bu, farklı açılardan he-

pimizi etkiliyordu ve her şey Mercer'ın bizi gönderdiği son görevle bitti. Mercer, Roman'dan eski bir iş ortağını öldürmesini ve bunu yanlış gitmiş bir soygun gibi göstermemizi istemişti. Ama bir soygunda yalnızca hedefi öldürmezsin. Orada bulunan diğer tanıkları da öldürmen gerekir. Adamın küçük çocukları vardı. Max, onları zihninde ava çıktığında görmüştü."

Direksiyona sıkıca tutundum. "Ne oldu?"

"Max genelde bizimle seyahat ederdi ve operasyonun detaylarını her zaman oraya yaklaşmadan öğrenemezdik çünkü konumlaması hedefe yaklaştıkça kesinleşirdi. Her neyse, işten önceki gece, uyanıp kaçmaya çalıştı. Roman onu birkaç saat sonra yakaladığında Max sonunda adamın çocuklarını gördüğünü ve artık sonuçları ne olursa olsun bu işi yapmayacağını söyledi. Roman da onu bırakarak kaçmasına izin verdi. Çocukları öğrenmek bizim kaderimizi de etkiledi tabii. Nihayetinde Roman'la operasyona devam edip bir avuç masum çocuğu öldürecek değildik... Ama kaçmamız da Lana'yı bırakmak demek oluyordu."

"Mercer'a yalnız başınıza dönmeyi denemeyi düşündünüz mü?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Ben neredeyse dönecektim. Lana'yı bırakmak istemiyordum ama geri dönüp tüm suçu da Roman'a atamazdım. Mercer onu öldürmek için art arda ekipler gönderirdi. Hem hiçbir zaman kabul etmese bile Roman'ın ona bakacak birine ihtiyacı var."

O anda Roman oyun parkından köşeyi dönerek bize doğru yürümeye başladı.

Arka kapıyı açıp kapadı. "Ellerinden geldiğince çabuk bir

şekilde birini göndereceklerini söylediler."

Priyanka bir şey söyleme fırsatı bulamadan Roman konuşmaya başladı. "Fikrinden hoşlanmamamın tek sebebi içindeki riskler. Max'i açık etmeden onu bulmanın bir yolu yok ve gördüğüm kadarıyla tespit edilmeden içeri girmenin bir yolu da yok. Onun kaçmasının bir sebebi vardı, Priya. Tüm bunların bir parçası olmak istemedi."

"Bekleyin... Nereye girmenin?" diye sordum.

Birbirlerine attıkları bakıştan gerçekten korkmaya başlıyordum.

"Biz de Max'ten yaklaşık bir saat sonra kaçtık ama bu ona gözden kaybolması için yeterli zamanı verdi," dedi Priyanka. "Nihayet birkaç gün sonra yerini bulabildik. Teksas'taki bir karakola kendi isteğiyle teslim olduğuna dair polis kayıtlarına ulaştım. Onu bir çeşit tesise yollamışlardı. Güvenlik aşılamayacak kadar sıkıydı ve sürekli yapmakla tehdit ettiği şeyi yapıp teslim olması onu rahat bırakmaya karar vermemize sebep oldu."

"Teksas'ın neresinde?" diye sordum.

"Kuzeyinde, Oklahoma yakınlarında. İçinden geçtiğimiz şehir hangisiydi?"

Bu son soru Roman'a yöneltilmişti. "Wheeler."

Burası bana tanıdık geliyordu ama o anda parçaları bir araya getiremeyecek kadar şaşkındım.

"Max'i taşımış olabilirler," dedi Roman. "Ya da kaldığı yer kapanmış olabilir. Neredeyse altı ay oldu."

"Hayır, hadi gidelim," dedim. "Hâlâ oradaysa bize yardım etmek istiyor mu görürüz. Elimizdeki ya bu ya da bil-

mediğimiz tüm Mavi Yıldız tesislerini ipucu olmadan arayıp durmak."

"Tekrar ediyorum," dedi Roman, "sorun Max'i oradan çıkartmak değil içeri girmenin bir yolunu bulmak."

Arabayı otoparktan çıkarıp tekerlekleri yeniden yolla buluşturdum. Güneş ufukta tüm ihtişamıyla, yaklaşan gecenin karanlığına inat parlayarak batıyordu. Arabayı gün batımına doğru sürdüm.

"İçeri girmek için bir yol bulmamıza gerek yok," dedim. "Kendimizi yakalatmamız yeterli."

***

Kilometreler, saatler akıp gidiyor ama ben o kızı aklımdan hâlâ çıkaramıyordum. Priyanka arka koltuğa uzanmış, başını da kapıya yaslamıştı. Altlarından geçerken otobandaki kameralara bakacak kadar kafasını kaldırıyor ve her birini içinden sayıyordu. Roman uyumamak için direnirken bir an içi geçiyor; çok geçmeden hemen uyanıyordu.

Radyoyu açtım ve bölge radyosunun spikerinin sesini duyunca irkildim.

'İşte saatlik haber özeti... Bugün Washington'da, Geçici Başkan Cruz'un ekibi, Joseph Moore'un kampanyası dâhilinde toplanan paradaki ani artışa yetişip aştıklarını açıkladı. Cruz'un kendisi ise Birleşmiş Milletler ile yeni bir bütçe anlaşması yapıldığını ve geri ödeme tarihinin uzatılarak Savunma Bakanlığı'nı destekleyecek ek fonlar sağlandığını açıkladı... Yerel bölge haberlerinde Nashville belediye başkanı...'

Sırayla her eyalet, elde ettikleri ilerlemeleri, tüm kasabalarda istihdam yaratan yeni BM destekli fabrikaları, yeni otoyol projelerini, yeni okulları, yeniden açılan üniversiteleri, geçitlerin tekrar düzenlenmesini, kapanan yolları, yerel ve ulusal adayların duraklarını açıklıyordu. Polisin şimdiye dek bulmuş olması gereken cesetle ilgili haberleri duymak için Louisiana'ya ulaştığı sırada nefesimi tuttum.

Bunun yerine, bu eyaleti atlayıp Florida'nın yeniden açılan halk plajlarına geçti.

İnanmaz gözlerle önce kontrol paneline, ardından Roman'a baktım. Hâlâ haber spikerinin geri dönmesini bekliyordum. Mel, kötü haberi yumuşatmak için iyilerle vermenin daha iyi olduğunu öğretmişti ancak spikere aynı tavsiyede bulunulmadığı açıktı.

'Son olarak, basın sekreteri bugün geçici başkanın Kongre'den Psi tazminat programı için ayrılan fonların Psion Halkası'nın yerini takip eden Muhafız sayısını artırmak üzere savunma bütçesine yeniden tahsis edilmesini istediğini açıkladı. Hayatta kalan Psi'ler için küçük bir mali destek ve ailelerin borçlarının silinmesini içerecek tazminat programı belirsiz bir şekilde askıya alındı.'

Haber özetinin sonuna gelindiğinde radyo istasyonu yumuşak klasik rock şarkılara geri döndü.

"Kahretsin," dedim ellerimi direksiyona vurarak. "Kahretsin!"

"Fikirlerini hâlâ değiştirebilirler," dedi Roman. "Fikirlerini hâlâ değiştirebilirsin. Delil toplamaya odaklanmalıyız."

Başımı iki yana salladım. Tazminat paketi, Kongre'de yapılan oylamada kaldırılmaktan henüz kurtulmuştu.

Chubs'ın bu kadar uğraştığı bir projeyi ortadan kaldırmak için beni bahane ettiklerini bilmek midemi bulandırdı; bu ihanet kaldıramayacağım kadar fazlaydı.

Sırf bu da değildi; o kızdan bahsetmemişlerdi bile.

Ölümünü örtbas ederek halı altına sessizce süpürüyorlardı. Bölge haberleri çok detaylı olmazdı ancak Cruz'un yönetimi, Gray tarafından yıllarca süren gizlilikten sonra şeffaflıklarıyla övünürdü. Halkla ilişkiler açısından bakıldığında, iyi haberi verip bütün bir ulusun sıfırlanmasıyla beklenen sıkıntılara dikkat çekmemek mantıklı bir hareket olabilirdi.

Şimdi... Şimdiyse çürüğü gerçekten kesip attılar mı yoksa üzerine sadece yeni bir kat boya mı sürdüler emin değildim.

Amerika'da bir şeyler oluyor, dedim kendi kendime. *Ve kimse bilmemizi istemiyor.*

OTUZ

"BUNDAN CİDDEN HİÇ EMİN DEĞİLİM..."

"Bunu ben istiyorum," dedim. "Bana bir iyilik yaptığını düşün. Rica ediyorum. Kendini daha iyi hissedeceksen yalvarabilirim de."

Benzinliğin dışındaki tuvalet tüm gün güneş altında kalmaktan neredeyse kaynıyordu. İçerisi ışık ve temiz hava girişi için koyulmuş küçük havalandırmaya rağmen bir mezar yeri gibiydi. Roman bile Priyanka'nın göz çevresine sürdüğü göz kalemini akıtan ter damlalarına karşı, yüz ifadesini normal tutmakta güçlük çekiyordu. Benim yüzümün de aynı göründüğünü bilmek için aynaya bakmama gerek yoktu.

"Bana yalvarılmasından keyif alıyor olsam da," diye başladı Priyanka, "yüzüne yumruk atmam için yalvarman, bahsi geçen yumruk hakkında kendimi iyi hissetmemi sağlamayacak."

"Psi Takip Sistemi veri tabanı eşleşmesi için yüz tanıma kullanır," dedim ellerimi saçımda gezdirerek. Priyanka onu atkuyruğu şeklinde biten ince örgülerle toplamama yar-

dımcı olmuştu. Tüm saçımı pembeyle boyayıp olabildiğince uzun süre akmaması için jöleyle kaplamıştık. "O özelliği bozmamız lazım."

"Ah siz inanmayanlar," dedi Priyanka elini kalbine götürerek. Bağış kutusundan bulduğumuz siyah kıyafetlere bürünmüştü fakat bizim aksimize o, görüntüsünün hakkını veriyordu. Saçlarını tepede topuz yapmıştı; kısa şortu ve hoş, siyah bluzuyla diz üstü siyah çizmeleri ona neredeyse sofistike bir hava katmıştı. Öte yandan Roman'la ben, küçük çocukları pataklayıp Cadılar Bayramı şekerlerini çalan tiplere benzemiştik.

"İki saniyeden kısa sürede cihazlarının sistemine sızarak mevcut profilinin kopyasını yaratabileceğime, ismini ve gerekli tüm detayları değiştirebileceğime inanmıyorsun. Öyle değil mi?"

Roman'a baktım. "Bu işe yaramayacak, değil mi?"

Bir iç çekti. "Ya biz?"

"Taranmamıza karşı çok önceden bizim için temiz kimlik profilleri oluşturmuştum," dedi Priyanka. "Bize bir şey olmaz. Sıradan ve güvenilir iki Yeşiliz."

"O zaman belki içeri sadece biz girmeliyiz," dedi Roman bana bakarak. "Dışarı çıkamazsak bile en azından Max'in söylediklerini sana iletmenin bir yolunu bulabiliriz. Yola tek de devam edebilirsin."

Yırtık siyah çorapların üzerindeki siyah eteğimi düzleştirerek, "Hayır," dedim. "Bu hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için durumu. Tesisin etrafındaki gizliliği düşünürsek bence içeri girene dek dışarı çıkış yolunu öğrenemeyiz."

İçeride benim yardımım olmadan bu riski almalarına izin

veremezdim. Gerçekten orada tıkılı kalsak bile Ruby'nin yerini bir şekilde Vida'ya bildirirdim. Başka bir yol daima bulunabilirdi. Ama bu işi bitirememe düşüncesi... İşte buna hazır olduğumdan emin değildim.

Biri dışarıdan kapıya vurdu.

"Biraz acele eder misiniz?" diye seslendi adamın teki. Sesi rahatsız geliyordu. "Tuvaleti kullanması gereken başka insanlar da var!"

"Şurada kusuyoruz!" diye seslendi Priyanka. "Gönlümün istediği kadar burada kalırım. Tabii, tüm yüzünün ve bir daha giyemeyeceğin iğrenç giysilerinin kusmuk içinde kalmasını istemiyorsan!"

"Iyy," dedim.

"Müdürü çağıracağım!"

"Öyle yap," dedi Priyanka. "Git de annene şikâyet et, seni küçük bebek."

Hepimiz ardından gelen ağır küfürlere kulaklarımızı tıkamayı seçtik.

"Her neyse, hâlâ bana vurman gerektiğini düşünüyorum," dedim. Yumruk yemek istediğini söyleyen biri kadar mantıklı konuşmaya çalışıyordum. "Gözüme ve belki yeniden açmak için dudağıma."

"Neden?" diye sordu Priyanka. "Neden o sevimli yüzünü yumruklamamı istiyorsun? Neden bana karşı bu kadar acımasızsın?"

"Yıllardır televizyonlara, gazetelere ve dergilere çıkıyorum," dedim. "Sence insanlar beni gördüklerinde gerçekten tanımazlar mı?"

Karmakarışık saçlarıyla Roman, "Tecrübelerime dayanarak... Bağlamın önemini küçümseme derim. Yakalanmadan buraya kadar geldin. Şu anda bu kadar dikkatsiz davranabileceğini düşünmeyeceklerdir," dedi.

Priyanka da beni çatlak aynaya doğru çevirirken, "Ve kendine bir bak," dedi. Aynadaki yazılardan kendimi zar zor görebilsem de gördüğüm şey uçlarda bir görüntüydü. Sert ve yumuşak, aydınlık ve karanlık. Gerçek her zamanki gibi bunların arasında bir yerdeydi.

"Peki," dedim. "Ama bir sorun olur da beni tanırlarsa..."

"O zaman görevi iptal edip B planını uygulayacağız."

"B planı dediğin, Ruby hakkında bir ipucu bulana dek amaçsızca ileri geri yol almak değil miydi?" diye sordum.

Dışarıdaki araba motorlarından gelen ses, şimdi bir mırıltıdan bitmek bilmez bir gürültüye dönmüştü.

Şov zamanı.

"Sıkıntı çıkmayacak," dedi Roman, klozet kapağında tünediği yerden kalkarken. "Ama tereddüt ettiğini görürlerse yakından bakarlar. Her kim olmayı seçiyorsan cesur davran ve o insan ol."

Başımla hafifçe onayladım. "Bunu yapıyor muyuz?"

Priyanka omuzlarını ve kollarını sallayarak kapının demir sürgüsüne uzandı. "Düşersem, intikamımı alın."

Yakındaki bir oto malzemecisinden aldığım evyeyi çıkardım. "Hayır. Kimse hiçbir şekilde düşmüyor. Biri silah çekerse –ki burası Teksas; muhtemelen çekecekler– derhâl ellerinizi kaldırıp yere yatın."

"Bunu söylemeyi ne kadar süredir bekliyordun?" diye

sordu Roman, Priya'ya.

"Turner işindeyken söylemeyi unuttuğum andan itibaren."

"Bu üç yıl önceydi."

"Bunu söylemek için özel bir durum gerek, Roman. Anı hissetmek zorundayım."

"Odaklanın, "dedim, beyzbol sopasını Roman'a verirken. "Hazır mısınız?"

Yontulmuş ahşabı inceleyip elini kırık ucunun üzerinde gezdirdikten sonra başını salladı. Priyanka derin bir nefes alırken kendine güvenen hâlinde anlık bir şüphe belirdi. Sonra omuzuyla kapıyı açtı ve yakıcı Teksas güneşinin sıcak parıltısı üzerimize düştü.

Bir saat önce geldiğimizde haftalık benzin karnesi kuyruğunda sadece birkaç araba vardı. Şimdiyse tozlu ve kıraç sokağı doldurmuşlardı. Yakınlardaki işyeri ve evler kısa süre önce yerle bir edilmiş; enkaz öylece ortalığa bırakılmıştı. Kıyametten fırlamış bir sahne gibiydi.

Daha önce Priyanka'ya bağıran adam, kumaş pantolonun üzerine soluk bir gömlek giymişti ve büyükbabası olacak yaştaymış gibi görünüyordu. Güneşten yanmış cildi koyu mor bir renge bürünmüştü. Priyanka levyenin keskin kenarını ona uzattı.

"Şimdi girebilirsin, koca oğlan," dedi, levyeyi adamın omuzuna değdirerek.

Botlar, Priyanka'nın zaten uzun olan boyunu on santim daha uzatmıştı; marketten geçip pompalardaki arabalara doğru ilerlerken levyeyi sallıyordu. Kafamı kaldırmadan göz ucuyla etrafı inceledim. Dükkânın içinde, tezgâhta çalı-

şan kadın telefonu aldı. Yüzü gözle görülür bir şekilde solmuştu.

Roman bizden uzaklaşıp nöbet tutan polis memurunun arkasından çıktı. Adamın silahını kılıfından çıkarıp kaldırıma fırlatınca adam homurdandı. Şaşırtıcı bir çeviklikle polis memurunu kafakola alıp bayıltmaya yetecek baskı uyguladı.

Priyanka, pompadaki bir sedanın kaputuna hızla sıçrayıp tepesine çıktı. "Bayanlar baylar, bugünkü ucube şovu için tam zamanında geldiniz ve şanslısınız ki başrolde siz varsınız! Benzin karnelerinizi teslim ederseniz belki sizi elektriğe vermez ya da burayı yakıp yıkmayız." Ayağını, üzerine çıktığı arabanın tavanına vurdu. "Sen de dâhil yakışıklı."

Adam, kapıdan resmen dışarı düştü ve kaçmak için yuvarlandı.

Sıranın sonundaki arabalar beladan uzak durmak için hemen sokağa kaçıştılar. Zihnimde, acil durum numaralarını arayan telefonlar havai fişekler gibi yanıp sönüyordu. Bir düzine. İki düzine.

İçinde bir kadının saklandığı en yakındaki SUV'ye yönelip levyeyle pencereyi kırdım. Kolumu kırık pencereden içeri sokup elimi kadına uzattım.

Sırtını kendi tarafındaki cama yaslayarak, "Kart... kart makinenin içinde..." diye kekeledi.

Ah. Pekâlâ.

Sesimi kalınlaştırmaya çalıştım. "O hâlde çıkar."

İlk gelen elbette tepemizde dönen dronların o iğrenç sesleri oldu. Priyanka elini havaya kaldırınca hepsi yere düşüp metal, cam ve alev yığınına döndüler.

Hareketler ve bağırışlar biden sustu.

"Dalga geçtiğimi mi sandınız?" diye seslendi onlara. "Sıradaki? Kim ben onu bir fırına çevirirken arabasının içinde yanmak ister?"

Roman arkamdan geçerken usulca, "Tanrım," diye fısıldadı ve hemen ardından bir minivanın dikiz aynasını yerinden kopardı.

"Olduğunuz yerde kalın sizi lanet ucubeler!"

Hepimiz sıranın en uç noktasındaki kamyonetinin arkasından uzun bir tüfek çıkaran adama döndük. İkisi kadın biri erkek diğer üç kişinin daha tüfekleri vardı ve üzerimize yürüyorlardı. İçlerinden biri, büyük ihtimalle kazayla, silahını ateşledi ve pompaların üzerindeki tabelayı vurdu. Priyanka hemen yere atladı.

"Dikkat edin!" diye bağırdı biri. "İsa aşkına, her yeri yakacaksınız!"

"Tamam tamam," diye seslendi Priyanka kollarını kaldırarak.

Silahlı kadınlardan biri, "Ben ucube beynine bir mermi sıkmadan önce yere yat," diye bağırdı.

"Pekâlâ, kabalaşmana gerek yok," diye mırıldandı Priyanka.

Biri kolumdan tutup alev alev yanan kaldırıma yatırdığı anda sırtımda bir silahın ucunu hissettim. Diğer kadın yanında belirip silahını ona çevirirken, Roman'ın arkamdaki her kimse ona dişlerini sıkarak atıldığını gördüm. Koyu renk giysilerimizin altında bizi kavuran güneşe rağmen kadına attığı o bakış kanımı dondurdu.

"Hayır," dedim sertçe. Bana, adamın yere yapıştırdığı yüzüme baktı. Adam, omurgamı kırmaya çalışıyor gibi dizini belimin boşluğuna dayamıştı ve ağırlığı altında çırpınırken yüzümü yukarı çevirecek kadar kıpırdayabildim. Uzaktan polislerin sirenleri duyuluyordu.

Sonra istediğim şeyi elde ettim. Adamın ilk yumruğu yüzüme indiğinde sıcağın ve karanlığın içinde kayboldum.

OTUZ BİR

DÜZENLİ SALLANIŞ; ALÇAK VE DÜZGÜN GÜRÜLTÜ; BOĞUCU, UYkulu hava; deri ve ılık temiz tenin kokusu... Hepsi de uyanmamı zorlaştırdı. Ancak bileklerime yapılan hafif baskı, bedenime şikâyetlerini hatırlatmaya yetmişti. Ve yüzüm...

Acı bir çığlığı zapt ettim. Ağzımda yeniden mermi kovanı gibi keskin ve metalik bir kan tadı vardı. Gözlerimi biriken çapaklara rağmen açmaya çalıştım fakat soldakini ufak bir aralıktan daha fazla açamadım. Her küçük hareketimle birlikte zonkluyordu. Yanımda statik bağlantılı sesler yükseliyordu.

'Kod on...'

'... şüpheli kendinde...'

Dayandığım yer birden hareketlendi. Ellerimi, bağlı olduğum yerden –kişiden– uzaklaştırmak için öne doğru çekerken kablo bağları bileklerime battı.

Roman.

Susayım diye usulca bir ses çıkararak bana döndü. Yanındaki Priyanka, akan manzarayı izlemek için başını pencere-

ye çevirmişti. Onların elleri de arkalarından bağlanmıştı ve rahat bir pozisyon bulmak için garip bir şekilde eğilip bükülmek zorunda kalıyorlardı. Boğazımı temizledim. Kafatasım elmacık kemiğimden yayılan acıyla zonkluyordu.

Bizi polis arabasının önünden ayıran ızgara, memurlardan biri tanıdık sarı bir cihazla vurduğunda tıngırdadı. Kadın, "Sessiz sakin olmak hakkında ne demiştim?" diye sordu. "Bunu tekrar kullanmamı istiyor musunuz? İş birliğinin anlamını hatırlatmaya varım."

Priyanka tam ağzını açıp dudaklarını bir sırıtışla eğmişti ki Roman ona bir omuz attı.

Memur başını salladı. "Bunu söylediğim için üzgünüm uyuyan güzel ama beş dakika içinde keşke baygın olsaydım diyeceksin. Uzaktaki ışıkları görüyor musun?" Her yandan çölle çevrili toprak bir yoldaydık. Görülen tek şey, karşımızdaki dağın üzerinde yanan ışıklardı. "Bitmeden manzaranın tadını çıkar."

Ona bir cevap vermezse Priyanka'nın patlayacağından ciddi şekilde endişe duyuyordum. Ama bir şey söylemek yerine kendini sakinleştirecek birkaç nefes aldı ve gözlerini bana kaydırdı. Aklımdan geçenler yüzüme yansımış olmalıydı çünkü sertçe yutkunup başıyla onayladı.

Karşı yönden yaklaşan bir toz bulutu belirdi. Biz gelirken uzaklaşan başka bir polis arabası. Yanlarından geçerken arabadaki iki memur da el salladı.

Sürücü, "Bu gecenin tek ganimeti siz olmayacaksınız," dedi. "Sanki birden hepiniz lanet olası bir dolaptan kaçışmışsınız gibi."

İçimde yükselen öfke yüzünden bir şey söylememek için

dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Hükûmette yaptığım her şey, bizi gölgelerden kurtarmayı ve toplumun bize sunmak istediği gün ışığı altında çiçek açmamızı amaçlıyordu. Fikirlerini yavaşça değiştirebileceğimizi düşünüyor; umuyordum. Ama gerçek şuydu ki onlar bizi akıllarına getirmek istemiyorlardı.

Yol, yapıya yaklaştıkça bozuldu; son birkaç dakikadır içimde yükselen belli belirsiz mide bulantısı, her çarpma ve sarsıntıyla daha da belirgin hâle geldi. İşte o zaman baktığımız şeyin bir dağ olmadığını anladım. Projektörler ve dikenli telleriyle yüksek beton duvarlara bakıyorduk.

Gözlerimi kapattım ama tüm görebildiğim başka bir çit ve diğer dikenli tellerdi. Yaz sıcağı ile uzaktaki karlı hatıralar arasında sıkışıp kalan cildim bir an çok sıcak, sonraki an çok soğuktu. Parmak uçlarım ve kocaman siyah ayakkabılarımın içindeki ayaklarım giderek hissizleşiyordu. Ağzım tükürük doldu.

Dur, dedim kendi kendime. *Durdur şunu. Orada değilsin. Buradasın.*

Şu an buradaydım. Diğerleriyle birlikteydim. Roman'ın omuzu, kıpırdadıkça omuzuma değiyordu. Parmakları arkamızda parmaklarımı buldu. Başparmağımla işaret parmağımı onunkilere geçirdim ve sadece o zaman uyuşukluğun bir kısmı hafifledi.

Süslü tabelaya yaklaştığımızda Wheeler, Teksas'ın kulağa neden tanıdık geldiğini hatırladım.

KİŞİSELLEŞTİRİLMİŞ BAĞIMSIZ EĞİTİM TESİSLERİ

BU NOKTADAN SONRA SADECE YETKİLİ PERSONEL

Priyanka keskin bir nefes aldı ama ben nefes dahi alamıyordum.

Hayır...

Tamamlanan tesisin fotoğraf ve videoları, bu yapının yarısı büyüklüğünde olacağını; çevresinin cömert bir şekilde düzenleneceği ve yumuşak, sıcak renklere boyanacağını söylüyordu. Tıpkı bir okul gibi olacaktı. Bu eğitim tesisinin inşaatı için açılan ihaleyi kazandıklarında Joseph Moore'un ekibi nerenin görüntülerini kullanmıştı?

Binanın çimento duvarları en az yirmi metre yüksekliğinde ve bükülmüş eller gibi içe doğru eğimliydi. Elektrik, erimiş bir yıldız gibi her yere yayılıyordu. Dört yandan ona bağlı güç hatları öfkeyle çalışırken gümbür gümbür atarak inliyordu.

Başka bir kamp kurmuş.

Kongre... Cruz... Hiçbir şey bilmiyor olmalılardı. Bunu asla onaylamazlardı.

Yol kavislenerek devasa yapının bir ucunda aniden sonlandı. Gökyüzüne dümdüz uzanan binanın sayılamayacak kadar çok katı ve penceresi vardı. Yalnızca iş görsün diye ve göz korkutmak için inşa edilmişti; o kasvetli görüntüsünü azaltabilecek tasarım süslemelerine zaman ya da para harcanmamıştı.

Ön camdan daha iyi görmek için ileri doğru eğildim. Binanın içinden, zemin seviyesinde geçen ve neredeyse tünele benzer bir geçit vardı.

Araba asıl binadan yaklaşık yüz metre ötedeki, yaklaştıkça belirginleşen güvenlik duvarları ile bina arasında bağlantı noktası görevi gören bir güvenlik kabinine doğru ilerledi.

Sadece bir tane değil, katman katman tel örgü vardı. Aralarında da bir aracın geçmesi için bir sürü birleştirici odacık vardı. Ensemden aşağı saf ve seyreltilmemiş bir korku dalgası indi.

Bir kapı açılsa bile mahkûmu durdurmak için her zaman bir başka kapı olacaktı.

Üst dudağımdaki teri yalayınca tuz ve saç jölesindeki kimyasalın tadını aldım. Polis aracı nihayet bir askere yaklaştığımız sırada yavaşladı. Hayır, bu bir asker değildi. En azından ABD ordusu ya da BM güçlerinin bir parçası değildi. Kamuflajlı bir tişört ve ağır siyah bir Kevlar yeleğin ötesinde üzerinde bilinen hiçbir üniforma yoktu.

Adam yolun ortasında durmuş memur arabayı yavaşlatana kadar el sallamıştı. Gök gürültüsüne benzer yüzüyle şoför tarafına geldi.

"Ah, bu iyi olmalı," diye mırıldandı memur. "Merhaba. İyi akşamlar. Arka tarafta üç Psi var. Bu aptallar bir soygun yapmaya çalışırken yaka–"

"Çocukları burası sizin çöplüğünüzmüş gibi atmaya devam edemezsiniz," dedi adam araya girerek. "Patron sayıları azaltmamızı istiyor. Şimdi yeni bir sistemimiz var. Onları buraya kadar sürüklemeden önce taradınız mı?"

"Hükûmetin bize bu tür ekipmanlar sağladığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu kadın memur; gardiyanı daha iyi görmek için ortağının üzerinden eğilmişti. "Bürokratik işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz. Bakın... Bu son üçünü alırsanız teşkilata söylediklerinizi ileteceğim."

Girişi koruyan adam, güvenlik kabinine geri çekilirken tiksinen bir ses çıkardı. Bir başkası dışarı çıkıp arka koltuğa

bir el feneri tuttu. Üçümüz de yüzlerimizi çevirdik.

"İyi," diye hırladı ilki. "Bir dahaki sefere gelip PTS'de işaretleyin."

"Anlaşıldı," dedi erkek olan polis memuru ve penceresini kapadıktan sonra, "Pislik herif," diye ekledi.

Önümüzdeki kapıların ilki vızıldayarak açıldı. İlk bölümden ve sonrakinden geçerken parmaklarımı Roman'ınkilere doladım. Üçüncü kapıda kadın memur bizi aramızdaki demir bölmeden izlemek üzere arkasına döndü. "Başkasının problemi olmakta iyi eğlenceler."

Kapılar arkamızdan kapanırken şiddetle tangırdadı. Her çit tabakası elektrikliydi ve uyarıları kulağıma âdeta şarkılar söylüyordu.

Kaleye benzer binanın tabanında durduk. Son kapı arkamızdan kapandığında, tünelin alçak tavanındaki ışıklar söndü ve alarmla aynı anda kırmızı renkte yanıp sönmeye başladı.

Polis aracının her iki tarafında siyah metal kapılar vardı. İki kapı da açıldı ve altı ağır silahlı adam döküldü. Hepsinin üzerinde aynı siyah yeleğin altında bazısı uzun bazısı kısa kollu farklı tişörtler vardı.

Organize bir askerî güç değillerdi. Bunu anlamıştım. Roman da belli ki kendi çıkarımlarını yaparak adamı göz hapsine almıştı. Bu grup, muhtemelen paralı askerlerden oluşan kiralık bir ekipti.

Direksiyonun arkasındaki memur, arka kapıların kilidini açtı. Çabucak dışarı çıktı; ben nefes almaya dahi fırsat bulamadan silahlı bir adam uzanıp omuzlarımdan ve kollarımdan beni yakaladı.

Ses çıkarma, bunu yapmalarına–

Yere düşüp başımı kapıya çarptığım an tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

"Hey!" diye hırlayan Roman'ın sesini duydum ama gözümün önündeki siyah lekelerden onu göremedim. Silahlı adamlar beni yeniden ayağa kaldırıp sol tarafımdaki kapıdan zifirî karanlık bir koridora iterken tüm kaslarım kilitlendi.

OTUZ İKİ

Panik aklımdan geçen düşünceleri küle çevirmişti. Salonda toplanmış askerlerin arkasını görmenin imkânı yoktu ama yine de –beni tutan adamlardan birine rağmen– kendimi sertçe çekerek bakmayı denedim. Diğerlerini göremiyordum. Hâlâ arkamdalar mı bilmiyordum ve bu düşünceyle kalbim duracak gibiydi.

Sağımdaki asker tüfeğine uzanıp kabzasını boynumla omuzumun birleştiği o hassas noktaya indirdi. Acıdan çok şokun etkisiyle öne doğru sendeledim. Adam dizlerim üzerine düşmeme müsaade edip boştaki eliyle beni saçımdan yakalayarak yeniden ayağa kaldırdı.

"Ona bir daha vurursan götüne öyle bir tekme indiririm ki ayağımı yemek zorunda kalırsın!"

Priyanka.

Arkama döndüğüm anda kadın bir askerin, dirseğini Priyanka'nın midesine indirdiğini gördüm. Yediği darbenin etkisiyle öğürdü ama dizleri iki büklüm olmasına rağmen doğrulmayı başardı.

Roman neredeydi?

Boş salon gölgeler arasında kalmıştı. Tepedeki havalandırmalardan soğuk hava doluyor; bir grup seyirci gibi tepemizde tıslayıp üzerimize nem tükürüyorlardı.

Döşeme, diye düşündüm, altımızdaki gri taşa bakarak. *Aynı.*

Bu hatıra üzerime karanlık bir dalga gibi çöktü.

"Onun nesi var?" diye sordu erkeklerden biri.

"Nihayet boğazlarına kadar boka battıklarını anladı," dedi beni iten adam. "Telsizle işleme bölümüne daha fazla gelen olduğunu söyledin mi?"

Telsizleri hissettim. Akülerinden gelen elektrik akımı, plastik kabuklarının içinde gürültüyle bağırıyordu. Kemerlerinden sarkan Beyaz Gürültü makinelerini hissettim. Her şeyi ve hiçbir şeyi aynı anda hissettim. Kafamdaki tek ses; bana bu yükü yakalayıp bize zarar verecekleri şekilde onlara zarar vermemi söyleyen sesti.

Boğazımdaki düğümle yutkundum ve sözcüğü kafamın içinde tekrarlayıp durdum: *Yapamam. Yapamam. Yapamam.*

Burada olmamızın bir amacı vardı. Onlara saldıramazdım; bizi incitmeleri ya da kazara öldürmeleri için ellerine bir fırsat veremezdim.

Bunu hatırladım. Bu sürecin nasıl işleyeceğini hatırladım.

Başka bir asker bize asansör kapısını açtı. İçeri girdiğimizde sonunda Priyanka'ya bakabildim; yüzündeki belli belirsiz hiddeti gördüm. Yanağında taze çizikler ve çenesinin sağ tarafında şişlikler vardı. Ama buradaydı. Benimleydi.

Roman ise değildi.

Asansör kabini sarsılınca duvara çarptım. Aynen düşündüğüm gibi, binaya girmedik. Aşağı. Makine gıcırdayarak aşağı ve daha aşağı inerken gücü, elektrik şeritleri şeklinde etrafımı sarıp sarmalıyordu.

Artık küçük bir kız değilsin.

Kendimi ve Priyanka'yı koruyabilirdim. Bunu biliyordum. Mantığım bunun doğru olduğunu söylüyordu. Ama aşağı doğru indikçe sanki bağlantım kopuyor, sanki bir parçamı geride bırakıyordum. Baş dönmesi dalga dalga geliyordu.

İyisin. İyi olmak zorundasın.

Görmekle görmemek arasında gidip geliyordum. Eldivenli bir el çenemi tutup başımı zorla çevirdi. Asker, siyah bir bulanıklıktan ibaretti. Yüzü, benimkine bakmak için eğildiğinde netleşti. Ela gözleri kısıldı.

Görüyor. Kim olduğumu biliyor.

Son bir gayretle Roman'ın bana birini bağlam dışından görmek hakkında söylediklerini hatırladım. Bu yüzden hükûmet tarafından eğitilmiş Suzume'nin asla yapamayacağını bildiğim tek şeyi yaptım.

Yüzüne tükürdüm.

Beni, Priyanka'yı yerinde tutan kadın askere götürdü. Yüzünü koluyla silerek yeniden copuna uzandı.

Asansör kapısı neşeli bir zil sesiyle açıldı. İçeride silahlı üç kişi daha vardı.

Bir kadın, beşimiz dışarı çıkabilelim diye kenara çekilirken, sıradan bir Orta batı aksanıyla, "Waterson," dedi. Diğer tüm askerlerden daha yaşlıydı, saçları griye çalıyordu.

Gözlerindeki ve alnındaki kırışıklıklar belirgindi ve keyifsiz gülümsemesi ile daha da ortaya çıkıyordu. Kamuflajı diğerlerinden daha koyu renkti ve görevli biri gibi baştan aşağı takım giyinmişti.

Onu görünce irkildim. Nabzım, anlayamayacağım kadar sıcak ve hızlı bir paniği bedenime pompalıyordu.

Neden?

"Efendim?" dedi adam.

"Mahkûmu zapt etmekte zorluk mu çekiyorsun?" diye sordu.

Mahkûm. Mideme bir ağrı saplandı. En azından ne olduğumuz konusunda dürüstlerdi. Artık numara yoktu.

Kendini dikleştirerek, "Hayır efendim," dedi, yeniden asansöre adım atarken. "Sadece işleme bölümüne kadar transfere eşlik ediyorum." Kadın başını sallayıp sağıma geçti.

Bu koridor tam olarak üst kattaki gibiydi, sadece daha alçaktı ve boş değildi.

Toz ve kurum gibi görünen bir şeyle kaplı iki kız, metal bankta kelepçelendikleri yerde kollarını çekiştirip duruyorlardı. Biri, diğerinden birkaç yaş daha büyüktü; kirli sarı saçlarının ve çenelerinin benzerliğinden kardeş olduklarını tahmin ediyordum. Bu şüphem, biz yaklaşınca küçük kızın sinmesi ve diğerinin onu koruyacak şekilde eğilmesiyle güçlendi.

Son birkaç saniyede kaybetmemeye çalıştığım kontrolüm kayboldu.

Roman neredeydi?

"Bizi burada tutamazsınız," dedi büyük olan kız. "Biz yanlış bir şey yapmadık! Bu bir kazaydı!" Ayak ve el bileklerindeki bağları çözmek için diz çökmüş olan askere bir tekme savurdu.

"Eylemler önemlidir," dedi kadın. "Ve seni buraya yeniden eğitilmen için getiren şey de o eylemler. Sıraya girin."

Yeniden Priyanka'ya baktım. Başını indirmiş; topuzundan düşen gevşek buklelerin altından bakıyordu. Bir kaşı kalktı. Başımı iki yana salladım.

Küçük kız yutkundu. Yanağından aşağı inen koca bir gözyaşıyla sessizce önümdeki yerini aldı. Ona söyleneni yapıyordu. Okulda, evde ve toplumda ona öğretildiği gibi söz dinliyordu.

Tıpkı benim dokuz yıl önce, bizi Caledonia'ya götüren otobüsün dışında hepimizi sıraya soktuklarında şaşkın ve korkmuş hâlde ne zaman eve döneceğimizi öğrenmek için yalvarırken yaptığım gibi. Yara bereli dizleri ve bir avuç süt dişiyle bu incecik çocuktan daha büyük değildim. O sırada önümde duran kız da değildi. Ya da arkamda duran kız.

Yine aynı şey oluyor.

Hiçbir şey değişmemişti. Dünyadaki yerimizi geri kazanmak için çalıştığımız onca yıl boyunca, sadece problemin yüzeyini kazıyabilmiştik. Eski sistem, tekrarlayan bir kâbus gibi yeniden belirmişti.

Ya da aslında hiçbir zaman gerçekten değişmemişti.

Büyük olan kız askere saldırdı. Diğer üniformalı kadınlardan biri yanındaki şok cihazına uzanıp kıza ateş ederken Priyanka derin bir soluk aldı. Kız acı içinde kıvranarak yere düştü. Silahın yükü düşüncelerimin sarmalından geçti ve

geride sadece bir kelime bıraktı: *Dur.*

"Hayır! Özür dileyecek! Özür dileyecek!" diye ağladı küçük olan. Şok cihazını ben mi bozmuştum yoksa Priyanka mı bozmuştu bilmiyorum. Cihazın gücü birden kesildi ama geç kalmıştık. Kız gri karolar üzerinde hareketsiz bir şekilde yüzüstü uzanıyordu.

Yaşlı kadın, "Onu tarayabilmem için ters çevirin," dedi. Askerlerden biri acıyla inleyen kızın ağırlaşan bedeniyle mücadele ederek kendisine söyleneni yaptı. Tablet benzeri bir cihaz duvardaki yerinden çıkarılıp yetkiliye teslim edilirken kızın gözleri salonun karanlığında bembeyaz gözüküyordu.

Kadın, kızın yüzünü taradı ve bir fotoğraf çekti. "Ah, bu daha kolay. Hükûmet sonunda bir işe yaradı."

Omurgamın her bir zerresi düzleşti. Bu mümkün değildi. Cruz, mülkünde denetçileri kabul etmedikçe, Moore'un eğitim tesisine erzak göndermeyi reddetmişti. Ya birisi burayı görmüş ve tüm kutulara uygunluk işareti koymuş ya da... umursamayı bırakmışlardı.

Arkasında dururken ekranı görebiliyordum; hükûmetin Psi izleme programındaki yüzler ekranda kayarken sonunda telaşlı ve temiz yüzlü bir kızın görüntüsü belirdi.

"Isabella Jenner," dedi kadın yüksek sesle ve altında listelenen verileri aşağı doğru kaydırdı. "Black Rock kampından. Mavi. Tek yapman gereken uslu durmaktı. O zaman kendini yeniden böyle bir yerde bulmazdın." Sonra da diliyle üç kez cıkladı.

O küçük ses... Bir, iki, üç seferde aralarında bir nefes molası bile yok. O ses.

Kim olduğunu hatırlamıştım.

Bu kadın... Bu kadın Caledonia'daydı. Kontrol kulesinde çalışıyordu ve geç saatlerde odaların önünden geçerek tur atarken sırf canı istiyor diye kapılarımıza tıklayıp gecenin köründe bizi uyandırırdı.

Dilinin bir, iki, üç kez cıklaması. *Aptal küçük çenelerinizi kapayın.* Dilin bir, iki, üç kez cıklaması. *Ne? Şimdi ağlayacak mısın?* Bir, iki, üç. *Kime söylediğin önemli değil çünkü sen önemli değilsin.*

Adı neydi? Tek düşünebildiğim, çocukların ona verdiği takma isimdi: Kapıcı.

Statik kulaklarımda hırlarken kadın konuşmaya başladığında ses daha da yükseldi. "Ve tedavi edilmemiş; tıpkı şüphelendiğim gibi."

Kapıcı dilini bir kez daha cıklatarak beni tutan kadının dikkatini çekti. "Onu ameliyata götür. Küçüğü ondan sonra göndereceğim."

Kızın içinde az da olsa direnecek bir güç vardı. Küçük olan çığlık atarken, silahlı kadınlardan biri Isabella'yı yakasından tuttu ve koridor boyunca çekerek birkaç çift kapının ardında kayboldu.

Hemen başımı çevirdim. Priyanka'nın bakışları benimkilerle buluştuğunda olan biteni anlayan gözleri daha önce hiç olmadığı kadar büyüyerek fal taşı gibi açıldı.

Psi'leri burada istekleri dışında tutmakla kalmıyorlardı. Hayır, önce sahip oldukları tüm gücü ellerinden alıyorlardı. Bu da... Bunca yolu, artık gücüne sahip olmayan bir Psi'den yardım istemek için geldiğimiz anlamına geliyordu.

Priyanka bakışlarını cihaza döndürüp oraya kitlendi.

Onu tutan asker boştaki eliyle yan tarafındaki şok cihazına dokunup bana anlamlı bir bakış attı. Kapıcı o sırada küçük kızın fotoğrafını çekti.

"Ah... bir Yeşil. Harika." Kapıcı gülümsedi. "Bu ay Yeşilimiz çok azdı."

Diğer asker kızı almak üzere döndü.

"Bunu tutacağız," dedi Kapıcı. Asker kızı kolundan tutup başıyla onayladı.

"Hayır! Ablamı istiyorum! Ablamı istiyorum!" Kız çığlıklarla kendini yere atıp top gibi kıvrıldı. Çıplak duvarlar onun acısıyla yankılanıyordu. Asker eğilip kızın hafif bedenini omuzuna alırken bile savaşmaya devam etti.

Priyanka'nın uzun kirpikleri kırpılırken göz kapaklarının ardındaki gözleri bir ileri bir geri gidiyor; zihni çoktan bağlantıyı kurmuş, çalışıyordu.

Lanet olsun! Eğer ameliyat olduğumuz yalanıyla sistemi güncelleyemeden önce Roman'ı taradılarsa... Adrenalin Priyanka'yı ele geçirirse ve...

Tablet yüzüme çevrilip flaşı retinamı yakana dek Kapıcı'nın kıpırdadığını fark etmedim. Gümüş iplikler uzanıp cihazın bataryasına bağlanırken onları yakmaya hazırdım.

Yapamam.

Özellikle şok cihazının bozulmasının ardından fazla dikkat çekerdi. Kendimi ele verirdim.

"Anna Barlow," dedi Kapıcı ve sonra yeniden yüzüme baktı. Kaşları, düşünceli bir tavırla inerken, yüzüme yakından bakmak için bana bir adım yaklaştı. Dudakları aralandı. Beni tanımıştı. Kamptan değilse de haberlerden. Gözlerinde

bir şey parladı.

Bağlam.

Düşünmedim. Liam'ın aksanını olabildiğince taklit ederek konuştum sadece. "Yüzümde bir şey mi gördün, tatlım?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ama hemen toparlandı. "Beğenmediğim ukala bir bakış dışında bir şey yok," dedi üst dudağını kasarak.

Kapıcı dikkatini Priyanka'ya çevirdi ve önce kolunu tutan askere sonra bana dönüp başını onaylar gibi salladı. Asker de başıyla karşılık verirken sıkı topuzundan birkaç tel kızıl saç döküldü. Başka bir söze ihtiyaç duymadan Priyanka'yı bırakıp beni yakamdan yakalayarak koridora çıkardı.

Priyanka'yla yeniden göz göze gelebilmek için arkama baksam da çok hızlı ilerliyorduk. Ayaklarımın birbirine takılmasını önlemek için bile çabalamam gerekmişti. Bir an için askerin –yaka etiketinde yazan adıyla Gilbert'ın– beni diğerlerini götürdüğü, üzerinde 'AMELİYATHANE' yazan aynı çift kapıdan çıkaracağına emindim.

Bunun yerine koridorda ilerledik ve üzerinde 'ARINMA' yazan bir kapıdan içeri girdik.

İyiyim, dedim kendi kendime. *İyiyim.*

Burnuma ispirtonun yakıcı kokusuyla kolonya kokusu ulaştı. Odadaki floresan lambanın yoğunluğu ve beyaz duvarlar karşısında gözlerimi sımsıkı kapamam gerekti. Odanın yarısı, tavandan zemine steril krem rengi tuğlalarla örülüydü. Basit desenleri yalnızca duvara iliştirilmiş duş başlıklarıyla bölünüyordu. Odanın diğer yarısıysa metal raflarla doluydu. Hepsinde şeffaf depolama alanları olan raflar. Gilbert beni yanlarına götürürken içimdeki çaresizlik gide-

rek arttı.

Kıyafet yığınları. Ayakkabılar. Geri verilmeden imha edilecek bir sürü kişisel eşya.

Bunu hatırlıyordum.

"Burada dur. Kıpırdama," dedi Gilbert en yakındaki duş başlığını işaret ederek. Tuğlalara doğru bir adım attım.

Kırık tırnaklarımı odanın duvarlarına geçirmek istedim. Muslukları duvardan sökmek, askerin Kevlar yeleğini yırtmak, tepemizde yanan bütün lambaların hepsini parçalara ayrılana dek patlatıp yakmak istedim.

Kendimden, orada yüzüm yere dönük, omuzlarım düşük, ellerim arkamda bağlı durduğum andakinden daha fazla nefret etmemiştim hiç. Bu bir boyun eğişti. Bu bir teslimiyetti.

Yıllar boyunca kazanmaya çalıştığım tüm duruşum yok olmuştu. Zeki sözcükler ve dikkatle tatlandırılmış yaratılışım beni terk etti. Geçen her saniyede beni daha çok boğan bir sessizlik içinde durduk.

İyi olmam gerekiyordu.

Caledonia yıllar öncesinde kalmıştı. Neredeyse bir ömür evveldi. Bunu biliyordum ama hepsini hatırlıyordum da. Tıpkı vücudumun hatırladığı gibi. Bu düşünceyle savaşırken bedenim sarsılıyor; ellerimi, yeniden hissetmek için arkamda sıkmam gerekiyordu. Ardımdaki kapı açıldı ancak Priyanka'yı orada görüşümle hissettiğim rahatlama Gilbert'in sonraki sözleriyle ortadan kayboldu. "Üstünü çıkar. Eşyalarını çöp kutusuna koy..."

Arkasındaki raftan boş bir tane çıkardı. Beni zıplatacak kadar yüksek sesle önümdeki zemine çarptı.

"Hemen."

Priyanka, askerden birkaç santim uzun olmanın avantajını kullanarak bir adım öne geçti. Gözleri çok fazla adrenalinden dolayı alev alevdi ve hareketsiz durma çabasıyla titriyor gibiydi. "Bir şov falan mı bekliyorsun yoksa arkanı dönecek misin?"

Gilbert şok cihazını ve copunu atlayıp doğrudan tabancaya yöneldi. Onu kınından çıkarıp ayaklarımıza hedef aldı. "Çeneni kapatıp söyleneni yapmanı bekliyorum."

Priyanka'ya eşlik eden asker arkama geçip bileklerimi bağlayan bağları kesti.

İçeri girmek için sıramızı beklediğimiz sırada Caledonia'daki kızlardan biri kulağıma 'Savaşma,' diye fısıldamıştı. 'Yoksa daha kötü olur. Her şey çok daha kötü olur.'

Yaşam içinde bilincinizin öylece kaybolduğu bazı anlar vardır. Vücudunuz hareket etmeye devam eder fakat siz, sizi koruyan o karanlığın içinde kaybolursunuz. O sessiz yer, hayatta kalabilmek içindir. Beni Caledonia'da kendimi kaybetmekten alıkoyuyordu; şimdi botlarımı yavaşça ayağımdan çıkarıp kotum ve tişörtümden kurtularak sonunda çıplak tenim kalana dek soyunurken de bunu yapan şey yine oydu.

Bunu hatırlıyordum.

Musluğun altına geçerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Priyanka'nın nabzının boğazının alt kısmında attığını; boynundaki kaslarının hareketsiz kalma çabasıyla şiştiğini gördüm: Tepki vermeme çabasıyla.

Askerin, Priyanka'nın bağlarını kesişini; Priya'nın bakışlarını bir an olsun Gilbert'tan ayırmadan, bu öfke dolu mey-

dan okuyuşundan vazgeçmeden aynı süreci tekrarlayışını izleyemedim.

Nasıl olmuştu da tüm bunlara geri dönmüştüm? Kollarımı düşürüp onu taklit etmeye çalışsam da olmadı. Tek düşünebildiğim kamptaki işleme süreciydi. On kızı bir duş başlığına sokuşları ve biz buz gibi suyun altında çığlıklar atarkenki kahkahaları. Ayaklarımız çimentoda kayıp duruyordu.

Geriye tek bir gerçek kalmıştı:

Hiç iyi değildim. Soğuk su tepemizden akarak bizi saniyeler içinde ıslattı. Priyanka ilk buz patlamasında homurdansa da ben sesimi çıkaramadım. Vücudum kasıldı ve bu acı saldırıya karşı hazırlandı. Soğuk su, tenimi delen bıçaklar gibi hissettiriyordu ancak saniyeler geçtikçe o acı bile hafifledi.

Pembe boya saçlarımdan yavaşça akarken omuzlarımın ve kollarımın üzerinde parlak pembe çizgiler bıraktı. Suyla birlikte solarak yok olmak yerine, damarlardaki kan gibi tuğlaların üzerine akıp lekeliyordu. Öylece kaldı. Solmadı. Gözlerimi ondan ayıramadım.

Ben iyi değilim. Sözler içimden süzüldü ve olduklarından daha büyük bir şeye ilerledikçe güçlendiler. Yeni bir şeye. *İyi olmak zorunda değilim.*

Ailemin evinde, yıllardır bizde olan bir vazo vardı. Sıcak ikindi güneşi altında, oturma odasındaki rafta parlayışını hayal edebiliyordum. Evdeki diğer sanat eserlerinden hiçbirine benzemiyordu. Yıllar önce, büyükannemin büyükannesi onu yere düşürüp parçalamıştı. Vazo, parçaları süpürülüp atılmak yerine tamire gönderilmişti. Aylar sonra bütün parçalar kintsugi ile yeniden birleştirilmiş hâlde geri gelmişti.

Bu, çatlakları yapıştırmak için sıvı değerli metal ya da vernik kullanan bir yöntemdi.

Yaşananların izleri hâlâ oradaydı. Çatlaklar birbirine tamamen yapıştırılmamıştı ve aralarında ince altın çizgiler parlıyordu. O vazo bir zamanlar kırıldığı için artık çok daha güzeldi.

Çok küçükken şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Eğer yara izlerimiz de böyle iyileştirilebilse onları saklamaya ya da silmeye çalışmazdık. O zamanlar, yara izlerimizi her zaman tenimizde taşımadığımızı bilmiyordum; bazıları kimse tarafından görülmeyecek kadar derinde duruyordu ve mutlu maskeler taktığımızda ya da diğerlerine iyi olduğumuza dair güvence verdiğimizde dahi acımaya devam ediyorlardı.

Ailem tarafından terk edildim.

Beni öldürmeye çalışan rehabilitasyon kampından kaçtım.

Avcıları, PÖK'leri, askerleri, araba kazalarını, baskınları, ölümü... Hepsini atlattım.

Diğer birçok çocuk başaramazken ben hayatta kaldım. Ve en azından yaşadıklarımı kabul etmezsem bunun gibi başka bir kâbusun daha fazla çocuğun başına gelmesini de asla önleyemeyecektim.

Hâlâ ayaktaydım. Akciğerlerimde hâlâ nefes vardı. İyi değildim ama güçlüydüm. Ve bizi buradan çıkarmak için gücümün her zerresini kullanacaktım.

Su kapanırken damlalar seyrelerek durdu. Priyanka soğuk hava esintisiyle titredi ama ben Gilbert'a beni tekrar acı çekerken görme zevkini tattırmayacaktım. Diğer asker bize, bağcıksız spor ayakkabıların yanı sıra birbirinin aynı taba

rengi üniforma takımlarını attı. Havlu yoktu. Onları üzerime giyip bileklerimi ve paçalarımı katladığım sırada üniformam çoktan sırılsıklam olmuştu. Priyanka ise garson boy kıyafetler giymiş gibi görünüyordu.

"Bu ayakkabılar olmadı," diye şikâyet etti.

"Fark etmez," dedi Gilbert. "Dışarıdaki azılılar ayakkabılarınızı size bırakırsa şanslısınız."

Priyanka ile birbirimize baktık.

Kadın gülmekle yetindi.

Bizi odanın diğer tarafına götürüp çift kapıyı ayağıyla açtıktan sonra başını salladı. Silahını bir daha kınından çıkarmadı. Yanından geçip rutubetli koridora çıkarken tüfeğin kabzası nemli omuzuma sürtündü. Karşılaştığım pis kokuyla yüzümü ekşittim. Gübre ve çürümüş bir şeylerin kokusu.

Son saniye, kolunu uzatıp Priyanka'nın önünü kesti. "Seni öldürmemek üzere emir aldık ama türünün aynısını yapmasına engel olmayacak değiliz. Bunu unutma."

"Hanımefendi, önünüzde bir pislik olarak geçireceğiniz koca bir hayat var," dedi Priyanka. "Arada sırada mola vermekten çekinmeyin."

Gilbert silahı yüzüne doğrultamadan onu tutup kapıdan çektim. Bizi izlemek yerine kapıyı arkamızdan kilitlediğinde ikimiz de şaşırmıştık.

Tavandaki kameraların akımı kesik kesik geliyordu. Priyanka da onları hissetmiş olmalıydı çünkü yüzü aşağı dönük çenesi kapalıydı. Ona bakarken yeni açılmış bir kesik ya da morluk aradım ama bedeninden hâlâ yayılan hiddet dışında, zarar görmemiş gibiydi.

"İyi misin?" diye fısıldadım.

"Her şey kontrol altında," diye fısıldadı. "Yine de çimentoya yumrukla bir delik açabileceğimi hissediyorum."

Arkamızdan kapanan kapıyla ilerlenebilecek tek bir yön vardı. Koridor yukarı doğru eğim kazanırken onu izledik. Roman'ı görebileceğimiz herhangi bir kapı ya da pencere aradım.

Geçit, bizi ötesindeki cehennemden ayıran yapışkan, siyah bir çamur tarlasına benzer, elektrikli çitle çevrili kafes gibi yapının başlangıcında aniden sona erdi. Etrafında yükselen duvarlar aslında öyle olmamasına rağmen sanki bir stadyumdaymışız gibi hissettiriyordu. Etrafta hiç koltuk yoktu ve sadece iki zemin vardı: Çamurlu yer ve birkaç metre ötede birbirine bağlı metal geçitler. Silahlı erkek ve kadınlar yukarıdaki zeminde devriye geziyorlardı. Birkaçı otomatik silahlarıyla, tutuklu Psi'lerin geliş gidişini izleyen nöbet yerlerinde duruyordu.

İzlenecek neredeyse hiçbir şey yoktu. Kalıcı yapılar yoktu, sadece pis beyaz çadırlar vardı. BM'nin geleneksel yaşam koşullarına dönene kadar yaşamaları için evsiz ailelere dağıttıkları türden çadırlar. Sanki mutasyona uğrayıp etrafındaki diğer çadırları yutmuş gibi görünen oldukça büyük biri de dâhil olmak üzere orada burada toplanmışlardı.

Psi'lerin çoğu hâlâ taze yaraları ve yeni ameliyat izleriyle kafesin öbür tarafında toplanmıştı. Bunu her kim yapmışsa ya zamanı yoktu ya da çoğu cerrahın tedavi cihazını yerleştirmek için kullandığı küçük kesikleri açmakla uğraşmamıştı. Bu izler uzun, pürüzlü kesiklerdi ve kafataslarının kıvrımlarını takip ediyordu.

Aralarından biri çite vurmaya başladı. Diğerleri de hemen ona katılınca metalden çıkan gürültü yemeğini bekleyen heyecanlı aç kurtların sesini andıracak kadar yükseldi.

Onlara aldırış etmeden Priyanka'nın kolunu tutmak için uzandım. "Roman..."

"Biliyorum," dedi.

"Kayıtlarını değiştirebildin mi?" dedim soluk soluğa.

"Yaptım ama yeterince hızlı olup olmadığımı bilmiyorum. İçeri girdiğimizde onu diğer kapıdan içeri soktular. Yani erkekler için ayrı bir işleme bölümleri var fakat onu daha hızlı ilerlettiler mi yoksa süreci yavaşlatan başka biri var mıydı bilmiyorum. Ben sadece... Bilmiyorum."

"Mahkûmlar," diye bağırdı bir asker megafondan, "kapıdan uzak durun!"

Kapıdaki çocuklar küçüktü; ergenliğe erişme yaşındalardı. İnce üniformaları yırtılmış ve elden geçirilmiş; kollarındaki kumaşlar sökülmüş ya da pantolonları kısa şort gibi kesilmişti. Diğerlerinin saçlarının arasında soluk üniforma kumaşından örgüler vardı ve bazıları da kumaşları saçlarını geride toplamak için kullanmışlardı. Onlardan birkaç adım geride bir grup daha büyük çocuk kahkahalarla gülüyordu. Bir anlığına yalnızca bizi korkutmaya mı yoksa çitleri kontrol eden kişilerin bizi içeri göndermesini engellemeye mi çalıştıklarını merak ettim.

Roman neredeydi?

Kapıdaki gençler ve daha küçük çocuklar, içeri girmeden önce onu aramamız için bize bir –belki iki– dakika kazandırmıştı. Çabucak dönüp kafesin geri kalanını ve hemen sonra geldiğimiz binayı araştırırken ayakkabımın tabanlarına

çamur doldu. Ve orada; temelinden yükselen ve bizimkine benzer bir başka tünel çıkışı gördüm.

"Bak," dedim, kafamı belli etmeden o yöne çevirmeye çalışarak.

Böylesi yerlerde hızlı bir şekilde öğrendiğiniz ders buydu işte. Yetkililer bir şey istediğinizi görürse onu asla ve asla elde edemediğinizden emin olmak için tüm güçlerini kullanırlardı. Şimdi bile tepeden bizi izleyen gözlerin ağırlığını sanki üzerime gerçekten bir şey düşmüş gibi kesin bir şekilde hissediyordum.

Tünelden dışarı çıkan kimse yoktu. Yaklaşan ayak seslerini yakalamaya çalışarak kulak kabarttım ama kapıdaki çocukların bağırışlarından ve çığlıklarından bir şey duymak imkânsızdı.

Elektrikli tellerin tangırtısı giderek arttı. Daha büyük Psi'ler, kapının oradaki geçitte tünemiş askere ıslık çalıp onları yuhalıyordu ve askerler tüfeklerini çocuklara doğru çevirdiğinde bu sesler daha da arttı. Beyaz saçlı bir asker, megafonlu olanın kulağına bir şey fısıldadı.

"Kapıdan uzak durun!" diye tekrar bağırdı. Ses tonunda yeni bir öz güven vardı fakat diğer Psi'ler bu tehlikeyi anlamamış gibilerdi.

Diğer açıklığa doğru dönüp beklemeye başladım. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışıyordum.

O gelmiyordu.

Onu aşağıda, karşılaştığımız kızlara yaptıkları gibi ameliyathaneye sürüklenirken düşünmek... Gözlerimi sıkarak ağzımdaki safra ve kanı tattım.

Çok geç kalmıştık.

"Hadi," dedi Priyanka. "Hadi... Tanrım... Sana dua etmediğimi biliyorum ama Roman ediyor ve o iyi biri... Tamam, evet, geçen sefer İsa'yı oynayan o adamın giydiği sandaletler hakkında şaka yapmamalıydım; bunun için üzgünüm... Birkenstock terliklerin yeniden moda olacağı kimin aklına gelirdi? Eh, muhtemelen sen biliyordun... Fakat demek istediğim... Neden? Neden bunu yapmak zorundalardı ki?"

Arkamızda, çitin üzerinden hızla ilerleyen bir elektrik dalgası belirdi. Hâlâ ona tutunan çocukların ellerinden geçerek...

"Lanet olsun!" dedi Priyanka anında dönerek. Çocuklar yere düşerken çığlıklar atıyor, akım sistemlerinde gezinmeye devam ederken kasılıyorlardı. Zihnimdeki gümüş iplik uzandı sırayla her birine uğradı ve kemiklerinde dolaşan elektrik akımını oradan uzaklaştırıp toprağa iletti.

Diğer Psi'ler dağılırken korkmuş tavşanlar gibi çadırlarına kaçıştılar.

"Neler oluyor?" diye sordu arkamızdan boğuk bir ses.

"Tellere elektrik ver–" Beynim bir saniye geriden geliyordu.

Roman'ın kaşları endişeyle kırışmış; kolları göğsünün üzerinde kavuşmuştu. Sağ şakağının üzerinde yeni bir şişlik oluşuyordu. Küçük kesikten çıkık elmacık kemiklerine ve oradan da üniformasına kan damlıyordu.

Priyanka bir anda rahat bir nefes almanın etkisiyle yere serilmek istiyor gibi görünüyordu. "Geç kaldığımı sandım."

"Muhtemelen kaldın," dedi. "Güvenliklerden birinin yolda prosedürden bahsettiğini duydum ve elindeki tablete kafa atmak zorunda kaldım.

"Seninle ve tüm o şaşırtıcı içgüdülerinle çok gurur duyuyorum," dedi Priyanka.

Yüzündeki kesiğe dokunmak için uzanırken, "İyi misin?" diye sordum. Son anda kendimi durdurup kolumu yere indirmiştim.

"Mahkûmlar!" diye seslendi aynı asker; bu defa bize. "Kapıda durup içeri alınmayı bekleyin. En ufak direnç gösterisi şiddetle karşılanacaktır."

"Yaşayacağım," dedi girişe doğru yürüyüp kapının önünde sıraya girerken. Köşedeki iki kırmızı ışık yandı. Kapı açılmaya başladığında Roman, Priyanka'ya döndü. "Ama eğer buradan kurtulursak seni öldüreceğim."

OTUZ ÜÇ

KAPIDAN İÇERİ ADIMIMIZI ATAR ATMAZ, DAHA BÜYÜK ÇOCUKlardan oluşan aynı grup, birden bize doğru yürümeye başladı. Önce bir sonra iki düzine kadar çocuk. Dalga dalga gelip etrafımızı sardılar.

"Kişiselleştirilmiş Bağımsız Eğitim, ha?" dedi Priyanka bana bakarak.

"O herif bundan paçayı kurtaramayacak," diye mırıldandım.

Bizi izleyen çocuklara göz gezdirirken burnumdan keskin bir nefes verdim. Çoğu bir deri bir kemik kalmıştı; sırf onlara bakarken bile karnımın acıktığını hissettim. Ancak başlarından geçenleri anlatan şey, yüzlerindeki ifadelerdi. Şüphe. Merak. Öfke. Sıcaklık ve zor koşullar bu duygularını daha da belirginleştirmişti. Arada bir heyecanlı ya da endişeli bakışlara rastlıyordum. Bunlar da yeni gelenler olmalıydı.

Diğerleriyse belli ki uzun süredir buradalardı. Moore'un firması güya bir temel atma töreniyle yeni binayı inşaya başlamadan önce, muhabirlere hükûmetin projeye yaptığı

temkinli yatırımlarından bahsederken yanımda duran lafta topluluk modelinden bile daha önce...

Bana gerçeklerin söylenmemiş olmasının bir önemi yoktu; bunu ben sormalıydım. Üzerine gitmeliydim. Bunun yerine, umutsuzluğum yüzünden, söylenen yalana inanmış ve bunu yaymalarında onlara aktif şekilde destek olmuştum.

Her şeyi sorgulamam gerekirdi. Kendimi bile.

Belki burayı tasarlayıp işleten insanlar kadar suçlu değildim ama yine de suçluydum ve bu da işleri yeniden yoluna koymak konusunda bir sorumluluğum olduğu anlamına geliyordu. Ruby'yi ve Liam'ı bulmaya öyle kafayı takmıştım ki! Adımı temize çıkarmak ve Penn Eyaleti'nde ölen insanlar için adaleti sağlamayı unutmak bir yana... Ya bu çocuklar? Masumiyetimi ispatlamam, kendi yerimi korumaya çalıştığım bu sistemin kurbanları için adalet arayışından neden daha önemliydi?

Sistemin hiçbir sorunu yoktu; aksine tıkır tıkır işliyordu... ama aleyhimize. Her şeyi çok net bir şekilde görüyordum. Eğer hakkımızı kendimiz uzanıp kazanmazsak bize yaptıkları şeyler yüzünden asla tazminat alamayacaktık. Ormanların içinde saklanırsak ya da bizi yavaşça, düzenli ve sessiz bir şekilde silmek isteyen insanlarla birlikte çalışırsak bu fırsatı asla elde edemeyecektik.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bulacağıma adım gibi emindim. Ve bulduğum zaman birileri tüm bunların hesabını verecekti.

Büyük çocuklardan biri aceleyle diğerlerinin önüne çıktı. Kız koca bir sırıtışla bizi karşıladı. Roman, Priyanka ile benim önüme geçmeye çalıştı ama onu kolumla geriye ittim.

"Deneyebilirsiniz," diye uyardım. "Ama buna pişman olursunuz."

Böyle yerler sürü hiyerarşisiyle yönetilirdi. Güçlü olan kişi, iradesi ve acımasızlığıyla en yukarı çıkar; kendi zayıflıklarını kabul edenlerse hayatlarının kontrolünü büyük köpeklere verirlerdi. Caledonia'nın sıkı şekilde kontrol edilen ve izlenen günlük programında bile bu sistem –daha basit şekillerde– kök salmıştı.

"Öyle mi?" dedi öne çıkan kız. Siyah çamur lekelerinin ardındaki teni doğal bir bronz gibi görünüyordu. Uzun saçları dağınık topuzdu. Onun boyunda ve yapısında biri on altı, belki on yedi yaşında olmalıydı.

Elinde, üniformasının kolundan çıkan uzun bir sopa tutuyordu. Sivriltilmiş ucuna bakılırsa bir çadır direğiydi. Ama benim asıl ilgimi çeken yüzük ve orta parmağı olmayan eliydi. Alt boğumlardaki düğüm benzeri yaralar bunun doğuştan gelen bir şey olmadığını söylüyordu.

Eski yarasını fark eder etmez, diğer çocuklardakileri görmemek imkânsızlaştı. Hepsi de kendine has yaralarla kaplıydı. Kayıp bir kulak ucu, düşmüş bir diş, bir parça kumaş tıkıştırılarak güçlükle kapatılmış boş bir göz çukuru.

Priyanka etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Elindeki sopaya birkaç kez vurarak, "Bunu boğazına mı yoksa dalağına mı sokmamı tercih edersin?" diye sordu kız.

Roman, Priyanka'dan da az etkilenmiş gibiydi.

"Ne dersin, Doc?" diye sordu ilk kız, kıpkırmızı ameliyat izleri hâlâ taze bir başka kıza. Doc, kızın yanına doğru geldi ve başını yana eğerek bizi incelemeye koyuldu.

"Önce ufaklığı al." Sesi uykulu, neredeyse bıkkındı. "Di-

ğerleri onu seviyor ve koruyor. Onu tehdit edersen her dediğini yaparlar ama kız ancak canını yakarsan seni dinler."

"Şey," diye başladı Priyanka, "Hangi kötülük okulundan mezun oldunuz bilmem ama dâhiyane planınızı uzun uzun açıklamadan önce onu hayata geçirmeniz gerektiğini herkes bilir."

İlk kız homurdandı ama ağzını açtığında sözleri çalan zille boğuldu.

Etrafımızı saran Psi'ler dağılıp arkalarındaki çadırlara yöneldiler. Diğer çocuklar da göremediğimiz bir şeye doğru koşarken ilerleyen yığına katıldılar.

"Gel Cubby," dedi sesi uykuluymuş gibi çıkan kız biraz durduktan sonra. "Onlarla sonra ilgileniriz. Seni orada göremediklerinde diğerlerinin nasıl olduğunu bilirsin. Bırak sıçanlar şimdilik bu korkuyla yaşasınlar."

"Önden ihtarname çekersen kimse senden korkmaz!" dedi Priyanka.

Cubby denen kız bir an için durdu ve kazığı yeniden giysisinin içine soktu. Kumaş hareketlendiğinde silahı oraya gizlemek için koluna bağladığı kumaş parçalarını gördüm.

"Bakıcını dinlesen iyi edersin," dedim.

Zil başladığı gibi aniden durdu. Cubby, Doc'ı izlemek için dönmeden hemen önce tehditkâr bir tavırla beni gösterdi.

Ben de kendimi gösterdim. "Ne? Şimdi benim mi bakıcın olmamı istiyorsun?"

İki kızın çadırların arasındaki yolda ilerleyişlerini izlerken, "Siz ikiniz düşman edinmekte fena şekilde başarılısınız," dedi Roman.

"Seni bir şekilde eğlendirmemiz gerek," dedi Priyanka. "Peki, buranın olayı ne?"

Bu soru Psi kampları konusundaki tek uzman olan bana yöneltilmişti.

"Hiçbir fikrim yok. Kampta alarmlar yalnızca bizi uyandırmak ve–"

Ah.

"Ne var?" dedi Roman.

"Yemek saatini haber vermek için çalardı."

***

Caledonia'da odalar yemekhanenin etrafında diziliydi. Sessiz bir sıra hâlinde mutfak penceresine doğru gidip strafor tabaktaki ezilmiş gıdalardan yemeklerimizi alırdık. Yemeği erken bitirsek bile kalk zili çalana dek yerimizde oturur; çıkıştaki çöp kovalarına tabak ve plastik bardaklarımızı atardık. Haftalık temizlik nöbetçisi oradan ayrılmaz ve PÖK'lerin dikkatli gözetimi altında yer silip masa temizlerdi. Bir askerî kamp kadar temiz ve düzenliydi.

Bu cehennem çukurunda yemek yemekse... Ona hiç benzemiyordu.

"Neler oluyor?" diyebildi Priyanka güçlükle. "Halüsinasyon mu görüyorum? Bir kâbus mu bu?"

Çadırların toplandığı alanın ortalarına yakın bir yerde, yerde dört kapı duruyordu. Oraya vardığımız sırada kapıların açılışını ve yanlarında hevesle toplanmış çocukların suratlarının çamur içinde kalışını gördük. Hareketli platform-

larda, BM hazır yemek paketlerine benzer kasalar belirdi. Ülkenin kontrolünü ele geçirdikten hemen sonra şehirlerde dağıtılanlarla aynılardı.

Cubby kalabalığın önüne çıktı. En yakındaki kasaya ulaşamadan, küçük bir kız atılıp bir paket kaptı ve yakınlarda kümelenmiş Psi'lerin bacakları arasında gözden kayboldu. Birkaç kişi daha bunu denese de başarılı olamadı.

Bir şekilde bize yardım etmeye çalıştıklarına dair tüm varsayımlar o anda uçup gitti.

"Pekâlâ, bugün kimden en az nefret ediyorum?" dedi Cubby kasalardan birine tırmanarak. Bir paket almak için eğildi. Bana, eskiden marketlerde bulabileceğiniz o beslenme çantalarını anımsatmışlardı. Buzdolabında saklanması gerekmeyen gizemli bir et, bayat ekmek, donuk ya da kuru meyve, oldukça popüler olduklarını düşündüğüm hazır çorba paketleri ve yulaf.

Güçlü bir rüzgârda uçacakmış gibi görünen bir çocuğu itmekte olan en yakınındaki arkadaşına bir paket attı. Cubby'nin arkadaşları teker teker kendi paylarını ve hatta bazı durumlarda fazlasını aldılar.

Diğerleriyse gözlerimizin önünde gittikçe güçten düşüyorlardı. Beni endişelendiren şey yüzlerindeki bomboş ifadeydi. Böylesi bir durumda oluşabilecek tüm aşağılanma ve öfkeyi silip geçen bir hissizlik. Dövüşüp haklarını aramak bir kenara ancak bedenlerini dik tutacak enerjileri var gibi görünüyorlardı.

Kamplar ve böyle yerler bu tip boyun eğişlerle ayakta kalırdı; rutin bir hayat karşılığında feragat ettiğiniz o son itibarınızla. Böyle yerlerde hayatta kalma gıda, su ve güvenliğe

giden en az dirençli yöntemi kabul etmekten geçerdi.

Bu arada, eli silahlı askerler de hiçbir şey yapmadan olan biteni izliyordu. Hatta bundan eğleniyorlardı. Kalabalığın kenarında duran küçük çocuğu gösterip kahkahalar atıyorlardı.

"Bu iğrenç," dedi Priyanka. "Tüm bunlar. Bu çocukları kafeslerdeki hayvanlar gibi beslemeleri çok doğal çünkü onları burası lanet olası bir hayvanat bahçesiymiş gibi izliyorlar."

Güçlükle yutkundum. Boğazımın kuruluğu bana epeydir su içmediğimi hatırlattı. Sağdaki duvarda musluk benzeri bir şeyler var gibiydi. Diğer herkes meşgulken, üç kız fırsatı kullanıp kendilerini temizlemeye başlamıştı. Üzerlerine yapışan üniformalarının altından kemikleri sayılıyordu.

Onların yanında, yerdeki deliklerden biraz daha fazlası gibi görünen ve öyle kokan bir sıra tuvalet vardı. Yerden bakıldığında bir miktar mahremiyet sağlıyordu ama üzerlerinde tavan yoktu. Devriye gezen askerler, içeride olan biten her şeyi rahatlıkla izleyebiliyordu. Aslında, şu an birkaç tanesi tam da oraya bakıyordu.

O gümüş iplik zihnimde yeniden çözülüp tutunacak bir şey arıyor; öfkemi arzu ettiği patlamaya dönüştürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Buradan çıkmak istedim. Herkesin buradan çıkmasını istedim.

"Onu bulmaya çalışmak için ayrılmalı mıyız?" diye sordum. "Burada en fazla yüz Psi olmalı. Çok uzun süreceğini sanmam."

Roman başını iki yana salladı. "Buna gerek olacağını san-

mıyorum..."

Kasaların diğer tarafındaki kalabalıktan geçen siyahî bir gence dikkat çekti. Gözlerine kan oturmuş; üzerine sıçrayan çamurlar çenesindeki çürüklerin en fena kısmını gizlemişti. Kollarında egzamalar, yanaklarının birinde artık pütür pütür olan kabuk bağlamış bir yara vardı ve topallıyor gibi görünüyordu.

"Vay anasını..." dedi Priyanka. "Berbat görünüyor."

Ben onu fark ettikten hemen sonra, Max Wendall dört kasadan ikincisine yaklaşıp aşağıya uzandı.

Endişeli mırıltılar ürkütücü bir şekilde sustu. Etraf o kadar sessizdi ki elindeki kabın plastik ambalajının sesini en az otuz metre öteden duyabiliyordum.

Max'in yüzü bir dikdörtgen yemek kutusunu diğerinin üzerine koyarken sakindi. Ona inanmaz gözlerle bakan insanları ve Cubby'nin tayfasının uyarı dolu seslerini görmezden geldi. Hatta sandığa basıp kolunu ayağı ile sabitleyene kadar Cubby'nin kendisini bile görmezden gelmeyi başardı. "Ölmek mi istiyorsun, keşiş?"

Max sakince kolunu kurtarmaya çalıştı. Cubby öne doğru eğilerek tüm ağırlığını verdi ve onun mücadele edişini izlerken kolunu kendi bacağına dayayıp alaycı bir gülümseme takındı. Max'in yüzünde acı çektiğine dair tek işaret, dudaklarını sıkıca kapaması oldu.

Roman bir adım öne çıktı ama Priyanka bileğini yakalayıp onu yerinde tuttu.

Her nasılsa, tam olarak tahmin ettiğim gibi oluyordu.

Max yemekleri geri vermeyi reddetti. Cubby kolunu serbest bıraktığı anda yüzünü çevirdi, eğildi ve başının yanına

bir yumruk yedi.

Yarış başlangıcındaki silah atışı gibiydi. Tayfası hemen atılıp Max'i alaşağı etti. Kasaların arkasında gözden kayboldu ve birkaç korkunç saniye boyunca tek görebildiğim Cubby'nin tayfasının çocuğun üzerinde yükselen kolları ve yumruklarıydı. Aldığı her darbeyle yerimde zıpladım ve kendimi başımı çevirmemek için zorlamak durumunda kaldım.

"Max, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Priyanka. "Diren. Dövüş. Nasıl yapılacağını biliyorsun..."

Tünedikleri yüksek yerdeki askerler yuhalıyorlardı. Islık çalıyorlardı. Alkışlıyorlardı. Her vuruşta, her tokatta onları daha da kışkırtıyorlardı.

Kendi buz kesmiş öfkemi Roman'ın yüzüne gördüm.

Sonunda Cubby onları Max'in üzerinden aldı. Max'in aldığı yemekler de onu indirmelerine yardım eden çocuklara dağıtıldı. Yiyecek stoku hızla azaldı. Çocuk kalabalığı dağılırken bazıları ifadesiz yüzler ve boş ellerle ayrıldılar. Bizse hâlâ kıpırdamamıştık.

Max de. Platformlar tekrar aşağı inip kapılar kapanana kadar onu bir daha göremedik. Sonra birden çamurda yüzüstü uzanan bedenini görmemek imkânsız hâle geldi. Cubby eğilip ona yüzündeki sırıtışla bir şey fısıldadı. O ve çocukların sonuncusu nihayet en büyük çadıra çekildiğinde Max dirsekleri üzerinde doğruldu.

Temkinli bir şekilde şakağının ve sol kulağının derisini inceledi. Birinin neredeyse koparmayı başaracağı kulak memesinden akan kan boynuna süzülmüştü.

Gözleri, tekrar kapanmadan evvel önce Priyanka'ya, ar-

dından Roman'a ilişti. Max bir iç çekti ve yüzünün tekrar çamura düşmesine izin verdi.

***

"Sizi buraya nasıl sokmayı başardığını bilmiyorum ama buradan gitmeniz gerekiyor. Hemen."

"Her şeyden önce, Maximo, seni tekrar görmek çok güzel. Drama derslerimi iyice benimsemiş olmana sevindim," dedi Priyanka. "Ayrıca, nasıl desem, yaşadığın ağılı da sevdim. Çok hoş."

Bizi peşinden gitmemiz için davet etmese de yaptığımız şey bu oldu. Çadırının –çadır demek mümkünse tabii– her yeri yırtık pırtık ve bütün bölümleri parçalanmıştı. Diğer alanlardaki düğümleri görünce, tamir etmeye çalışmak için diğer çadırların eski parçalarını alıp almadığını merak ettim. Muhtemelen sıcak aylarda serinlemeye çalıştığı için toprağı kazmış ve kendine çamurdan ve diğer kumaş parçalarından yatağa benzeyen bir şey yapmıştı. İçeride tek bir battaniye ve birkaç boş su şişesi vardı. Bunun dışında, bir arabanın arka koltuğu boyutunda bir alanda sadece dördümüz vardık.

Çadır kapağının kumaşı saçlarımı okşadı. Döndüğümde üç küçük yüzle karşılaştım. İki kız ve bir küçük oğlan. Çillerinin nerede bitip çamurun nerede başladığını söylemek mümkün değildi.

Max'in yüzü onları görünce düştü. Kafasını iki yana salladı.

"Sorun değil," dedi küçük kız. "Üzülme, Max. Denedin."

"Ama bunlar var," dedi, katlanmış battaniyenin altına uzanıp ince bir kraker paketi çıkararak. "Onları bir miktar suyla karıştırıp yutabilecek mi bir deneyin. Ateşi düştü mü?"

Çocuklara artan bir dehşetle bakıyordum. Erkek olan, krakerleri öyle bir suçluluk duygusuyla aldı ki bakışının içime bir bıçak gibi saplandığını hissettim.

İki kızdan daha uzun olan, başını salladığında üzerinde saç çıkmayan uzun bir yara izini açık etti. "Ama bizimle konuştu ve su istedi."

"Bu iyi," dedi onlara. "Bana bir dakika verin. Hemen Elise'e bakmaya geleceğim, tamam mı?"

Büyük kız gözlerini kısarak bize baktı. "Bunlar Cubby'nin yardım edilmemesini söylediği tipler. Max, senden şimdikinden bile daha çok nefret edecek."

"Benden sadece ona karşılık vererek onu eğlendirmediğim için nefret ediyor," dedi. "Hadi şimdi gidin."

Çocuklar, çadırın kanatlarını tekrar kapatarak dışarıdan gelen projektörlerin ışığını kestiler.

"Neden?" diye sordu Roman nihayet. "Bizim gibi sen de savaşmak için eğitildin."

"Çünkü artık o hayatın içinde değilim," dedi Max. "Ben kavga etmiyorum. Öldürmüyorum. Kendime ve dünyaya daha fazla acı çektirmeyeceğime dair bir söz verdim. Anlamıyorum... Mercer neden kendi gelmek yerine beni almanız için sizi gönderdi? Burada olduğumu ne zaman anladı?"

Priyanka öfkeli bir homurtuyla ellerini havaya savurdu. "Nereden bilelim? Sen gidince biz de seni izledik. Mercer'a sensiz dönemezdik."

Max bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi anlık bir şaşkınlık yaşadı.

"O yüzden mi teslim oldun?" diye sordu Roman onu yeniden konuya döndürerek. "Cezalandırılmayı hak ettiğini mi düşünüyordun?"

Max bacaklarını düzelttiği üniformasından başını kaldırdı. "Etmiyor muyum? Hepimiz etmiyor muyuz?"

"Seni anlamıyorum," dedi Priyanka. "Seni buraya getirmelerine izin verirken aklın neredeydi?"

"Mahvettiğimiz hayatlarda!" dedi Max sonunda öfkelenerek. "Asla tatmin olmayacak bir adamı tatmin etmek için öldürmemiz istenen onca kadında, adamda ve çocukta. Ben sizin gibi değilim... Unutup yoluma devam edemem!"

Akabinde gelen sessizlikte yakındaki çadırlarda kendi aralarında konuşan çocukların seslerini işittim. Yoğun çamurda ilerlemeye çalışan birinin güç soluklarını duydum.

"Ben de hiç unutmadım," dedi Roman usulca. "Nasıl unutabilirim? Tetiği çeken bendim."

"Ben... Biliyorum," dedi Max. Sözcüklerindeki utancı fark etmiştim. "Artık öyle bir hayatım yok. Geri dönmeyeceğim ve bir dahaki gelişinde Mercer'ın beni almasına da izin vermeyeceğim."

Sözlerini ilk anlayan ben oldum. "Sen az önce ne dedin?"

"Mercer buraya mı gelmiş?"

Şimdi şaşırma sırası Max'teydi. "Buraya ne onun adına geldiniz ne de onunla yüzleşmeye yani?"

"Buraya senin için geldik," dedi Priyanka.

"Max," dedi Roman aniden çocuğun dikkatini kendine

çekerek. "Mercer'ı burada gördüğüne emin misin?"

"Canavarı bir kilometre öteden tanımam mı sanıyorsun?" Max yüzünü ovuşturdu. "Sistem bu. Dâhileri onun için bir kenara ayırıyorlar ve o da ayda bir, silahlı bir korumayla gelip içlerinden istediklerini seçiyor. Onu kendi gözlerimle gördüm. İki defa. İki gün önce de buradaydı."

Roman elleri dizlerinde bir küfür savurdu. Priyanka ağzını açtı ama bir şey diyemeden geri kapadı.

Max, "Lana yanında değildi," dedi. "En azından ben görmedim."

"Hayır," dedi Roman. "O bizi izliyordu."

"Mercer sizi fena hâlde geri istiyor olmalı," dedi Max. Keyifsiz bir kahkaha attı. "İşin en berbat kısmı ne biliyor musunuz? Buradaki çocuklar onun bir kahraman olduğunu düşünüyorlar. Ona Kovuğun Meleği diyorlar."

Kovuk. Mantıklı.

"Lanet olsun," dedi Priyanka. "Moore da bunu biliyor, değil mi?"

"Mercer, Moore'un burası için kiraladığı güvenlik şirketi ile doğrudan bir düzenleme yapmış da olabilir," dedi Roman. "Böyle bir aracıyı bağlamak, Moore gibi zengin bir adama rüşvet vermekten daha kolay olurdu."

Düşüncelerim hızla bir araya gelirken, "Hayır..." dedim. "Hayır, bu gerçekten mantıklı. Moore'un satın alıp topladığı şirketlerin hangi sektörde olduğunu bir düşünün. Son birkaç yıldaki en büyük satın alımlardan biri, hem yurt içi hem yurt dışında yük taşımacılığı yapan bir nakliye şirketi oldu."

Tırlar. Kargo gemileri. Hükûmetin ağır gözetimi altında

olmadan bölge sınırlarını aşıp limanlara girmek için neredeyse özel izinler.

Roman da bağlantıyı kuruyordu. Dudakları aralandı. Onu ve ailelerinden çalınmış çocukları teknelerdeki konteynerlere kilitlenmiş hâlde düşünmek istemiyordum. Burada, Amerika'da yapmaları gereken tek şey, başı belaya girmiş ya da sistemimizin çatlaklarından düşmüş çocukları bulmaktı. Talep edilmemiş çocukları. İstenmeyen çocukları.

"Mercer çocukları alıyor. Peki ya Moore'un bundan ne çıkarı var?" diye sordum.

"Güzel soru," dedi Max. "Buradan çıkıp cevabı başka yerde bulmakta özgürsün."

Priyanka ona aldırış etmedi; parmaklarını dizlerine vuruyordu. "Moore bir ordu istiyor, öyle değil mi? Dünyaya Psi'yi eğitmek, onları kendi deyimiyle işe yarar hâle getirmek istediğini söylüyor ama asıl planı bir çeşit askerî güç olamaz mı?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu Roman.

"Aileleri olan Psi'leri zorla askere çağırmak yerine, baştan bir ordu yaratmak daha kolay değil mi?" dedi Priyanka. "Moore çocukları Mercer'a veriyor ama bir gün onları geri alacak. Eğitimli ve yüksek yetenekli hâlleriyle."

"Mutasyona uğramamış çocuklarla çalışıyorken neden Yeşilleri alsın ki?" diye sordum.

"Babam var olan bir mutasyonu değiştirmenin daha kolay olduğunu bulmuştu," dedi Max. "Ve Dâhiler, yani Yeşiller, karşı koyacak kadar güçlü de değiller."

"Pekâlâ, Maximo, babanın günahlarını telafi etme zamanın geldi," dedi Priyanka.

"Başka kimsenin canını yakmak istemiyorum," dedi Max başını sallayarak.

"Bence başka kimse senin canını yaksın istemiyorsun," dedi Priyanka. "Bir ekiptik ve sen bizi dağıttın. Mercer'ı içeriden yok etmeye dair tüm umutlarımızı söndürdün. O yüzden şimdi diğer çocukların canını yakıp onları kaçırıyor, eğitiyor, üzerlerinde testler yaparak öldürüyor. Temel silahının baban olduğu düşünüldüğünde biraz daha fazla sorumluluk hissedeceğini zannetmiştim."

"Böylesi bir hapishaneye gerçekten sadece beni azarlamak için mi girdiniz?" diye sordu Max. "Zahmet etmeseydiniz. Söyleyeceğin hiçbir şey beni kendime söylediklerimden çok yaralayamaz. Onları her gece görüyorum, Priya. Zarar verdiğimiz her bir insanı. Bana arattığı her bir insanı. Yani evet, teslim oldum. Tedaviyi istedim. Bir daha böyle kullanılmamayı istedim. Burada olma sebebiniz buysa vaktinizi boşa harcadınız. İkinizi de akıllı insanlar sanırdım ama yine de buradasınız."

Derin bir nefes alıp yeniden gözlerini kapadı. Konuştuğunda öyle sessizdi ki doğru duyduğumdan emin olamadım. Bir avucunu hafifçe alnına yaslamıştı. Sanki sözcükleri zihninin derinlerine işlemek ister gibi. "Ben dünyayı değiştiremem, yalnızca kendimi değiştirebilirim... Ben dünyayı değiştiremem, yalnızca kendimi değiştirebilirim..."

Kafasındaki yara izi gördüğüm diğerleri kadar belirgin değildi. Sebebi muhtemelen iyileşmek için daha fazla zamanı olmuş olmasındandı. Ama oradaydı işte ve Max haklıydı. Buraya gelmek aptallıktı; özellikle de bulduğumuz şeyler hakkında daha fazlasını öğrenmeye çalışmadan. Aptallık.

Dikkatsizlik. Çaresizlik.

Ama iyi bir sebepten ötürü.

"Buraya yardımını istemeye geldik," dedim. "Ama sanırım senin bizim yardımımıza daha çok ihtiyacın var."

Başını kaldırıp, "Peki, sen tam olarak kim oluyorsun?" diye sordu.

"Adım Zu," dedim. "Seni ve diğer herkesi buradan çıkaracağım."

OTUZ DÖRT

Fikir, aklıma kelimeleri söylediğim anda gelmişti. Hem Roman hem de Priyanka şaşkınlıkla bana döndüler ama ben bakışlarımı Max'ten ayırmadım.

"Bir arkadaşımın kayıp ve Mavi Yıldız tarafından yakalanmış olabilecek çocukları takip ettiğini düşünüyoruz," dedim. "Kendisi de ortadan yok oldu."

"Arkadaşın için üzgünüm ama–"

"Arkadaşı Ruby Daly," dedi Roman.

Max'in yüz ifadesi anında değişti. Gözleri büyüdü, burun delikleri genişledi. Birden her şeyi anlamıştı. "Zu derken... Suzume Kimura mı demek istiyorsun?"

Başımla onayladım.

"Daly yıllardır kayıp–"

"Hayır, yıllardır saklanıyordu," dedim. "Arada bir fark var. Onu bulabilirsek topladığı bilgileri Mercer ve Mavi Yıldız'ı ifşa etmek için delil olarak kullanabiliriz." Buz pateni pistindeki kızı düşünerek ekledim: "Bu çocukları taşımak ve

satmak için kullandıkları tüm ortaklarını da."

"Yardım etmek istesem bile... Çok geç," dedi başındaki yara izini ovalayarak. "Çok geç kaldın."

"Bunu halledemeyeceğimi mi sandın?" diye sordu Priyanka. "Şimdiye dek beni küçümsememen gerektiğini öğrendiğini sanıyordum."

"Bekle... Tedavi implantına sızabilir misin?" dedim. Lillian Gray ve Leda Corp'taki diğerleri tarafından geliştirilen cihaz, etkili bir kalp pili gibi çalışırdı. Bir Psi'nin beyninde mutasyondan kaynaklanan anormal elektrik akışını düzenleyerek güçlerine erişmelerini engellerdi.

Omuz silkti. "Elbette. Yapmam gereken tek şey onu kapamak."

"Bu canını yakmaz mı peki?" diye sordum Max'e bakarak. "İmplantı kendim kapatmayı denemek isterdim ancak hem teknolojik hem de Psi müdahalelerinden ve kurcalamalardan korumak için pilinin etrafına özel bir kılıf koyuyorlar."

"Bunu ben de denemedim. O yüzden canının yanmayacağına ya da yan etkileri olmayacağına söz veremem," dedi Priyanka. "İmplant her zaman orada duracak. Ama seni hayatta tutan o değil. O yüzden kapamanın sana herhangi bir şekilde zarar vereceğini sanmıyorum."

Max bakışlarını kucağına indirip açık kalmış çatlak ellerine baktı.

"Buradan çıkamayacaksınız. Hiçbirimiz çıkamayacağız," dedi Max. "Hem çıksak ne olur? Burası Uyumsuz Oyuncaklar Adası. Hırsızlar. Belalar. Azılı suçlular."

"Öyle mi? Peki, tam olarak neyle suçlanıyorlar? Hayatta

kalmak için çalmakla mı? Güçlerini kontrol etmeyi güvenli bir şekilde öğrenemedikleri için kazara başkalarını incitmekle mi? Nefsi müdafaayla mı?" diye sordum. "Başarısızlıkla kuşatıldık. Bu yasalar boynumuza yavaş yavaş bir ilmek gibi dolanıyordu ve şimdi düğüm hiçbirimizin kaçamayacağı kadar sıkı. Ne kadar çok mücadele edersek boynumuzu o kadar sıkıyor ve o kadar hızlı ölüyoruz."

Max şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. "Sen hükûmet için çalışmıyor muydun?"

"Artık değil."

Artık geri dönüş yoktu. Çok fazla şey görmüştüm; gölgelerin arasında çok dolanmıştım. Ama yapmam gereken tek şey, karanlıktan çıkıp diğer uçta bekleyen ışık her neyse ona doğru gitmek için küçük adımlar atmaktı.

"Seni mi okuyacağım?" diye sordu Max bana. "Bunu şimdi yapabilirim. Böylece buradan dışarı çıkmak için ne yapmayı düşünüyorsan onu yaparsın."

"Hayır," dedi Priyanka. "Ruby'yi yıllardır görmemiş. Okuma doğru olmaz. Seni onu gören birinin yanına götürmeliyiz."

Max başını salladı. Ellerini saçlarında geriye doğru gezdirip onları avuçlayarak durdu. "Burada olmalıyım. Burada olmayı hak ediyorum."

"Gerçekten hak etmiyorsun," dedim. "Buradaki Psi'lerin hiçbiri hak etmiyor. Kimse bunu hak etmez."

"Lütfen," dedi Roman. "Senden bize yardım etmeni istiyorum. Borçlu olduğunu düşündüğün için değil, doğru olan şey bu olduğu için."

Sesi çatallanarak, "Herkesten çok senin anlayacağını sa-

nırdım," dedi Max. "Bu doğru değil... Dışarıda olmamalıyım. Yaşanan onca şeyden sonra olmaz. Günahlarımı nasıl telafi edeceğim? Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana nasıl yapacağımı söyle..."

"Kefaret af dilemek için ettiğin dualarla gerçekleşebilir," dedi Roman. "Ama aynı zamanda onu hak edeceğin kadar iyi işler yaparak da." Çadırın içine şöyle bir baktı. "Yeterince acı çektin. Acının senin hapishanen olmasına müsaade etme."

"Hayatında tek bir huzurlu günün olmadı," dedi Max.

"Evet, olmadı," diye katıldı Roman. "Ve belki de bunu hak etmiyorum. Ama bu, değer verdiğim kişiler için aynı şeyi aramaktan vazgeçeceğim anlamına gelmez. O insanlara sen de dâhilsin."

"Biz hayatta kalanlardık, Maximo," dedi Priyanka. "Mercer'ı durdurmak da bizim sorumluluğumuz."

"Ve babamı," diye ekledi usulca.

Doğruldum. "Bu ne demek olu–"

"Evet. Size yardım edeceğim," dedi. "Ne işe yarar bilmiyorum ama yapacağım. Yine de bu, buradan çıkma sorunumuzu çözmez. Diğer çocukları geride bırakmam."

"Burayı yakıp kül etmek zorundayız," dedim. "Öylece ortadan kaybolacağımızı düşünmemeliler."

"Bahsettiğin şu yangın mecazi mi yoksa gerçek mi olacak?" diye sordu Priyanka. "Çünkü ben alev püskürtmeye hazırım."

Düşünerek yüzümü ovuşturdum. "Kendini tehlikeye atmadan kaç implantı kapatabilirsin?"

"Açma kapama düğmesine ulaşmanın ne kadar zor olduğuna bağlı," dedi Priyanka. "Başımın derde gireceğini sanmam ama yaptıktan sonra birinin bana göz kulak olması gerekir. Burayı yakmayı ciddi ciddi deneyebilirim."

"Ben hallederim," dedi Roman. "Yanından ayrılmayacağım."

"Ben implantları kapatmaktan fazlasını düşünüyorum," dedim özür diler bir bakışla.

"Korkma Kıvılcım, kendime hâkim olurum. Bensiz eğlenemezsin," dedi Priyanka.

"Şey herkesi ikna edecek zamanımız olmayacak," dedi Max. "Burada yüze yakın çocuk var ve içlerinden biri daha iyi muamele görmek için bizi ispiyonlayabilir."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Roman bana. "Askerlerin nöbet saatlerini öğrenmek için gözlemleyip sonra bir ekiple harekete mi geçelim?"

Bu riskli bir iş olacaktı; aksi mümkün değildi. Thurmond isyanını planlamak haftalar sürmüştü ve hem içeriden hem dışarıdan iş birlikleri vardı. Biz ise dikkatli bir zamanlama ve strateji yerine sürprizlere ve kaosa güvenecektik.

"Arkada kimseyi bırakmamayı planlıyorum," dedim. "Her neyse, herkesi ikna etmeme gerek yok. Bir kişiyi ikna etmem yeter."

***

"Şuna da bak sen. Görünüşe göre hanımefendiler saygılarını sunmaya gelmişler."

Cubby elbette ki en büyük çadırın içindeydi ve etrafı tabii ki tüm mankafa tayfasıyla çevriliydi. Priyanka ile içeri girdiğimizde iki tanesi ayağa kalktı. Ellerindeki, çadır kazıklarına benzer sopalara baktım.

"Sakin," dedi Priyanka. "Vampir avına falan çıkmayacaksanız o kazıklar gerekli olmayacak. İyi niyetle geldik, falan filan."

Çadır, dört beş tanesinin bir araya getirilmesinden oluşmuş gibiydi ve kampın sert yün battaniyelerinin çoğunun da burada olduğunu görmemek mümkün değildi. Her şey için bu battaniyeler kullanılıyordu. Daha rahat uyuyabilmek için dolgu malzemesi olarak kullanılmalarından tutun da Cubby ve arkadaşlarının toplandığı, etrafı boş koli ve su şişeleriyle çevrili alanı bölen perdelere kadar her yerdelerdi.

Başımı kaldırıp tepemizdeki asker gözetiminden uzak olduğumuza emin olmak istedim. Etrafta mikrofon ya da kamera da hissetmiyordum. Priyanka koluma dokunup başını hızlıca sallayarak düşüncemi onayladı.

Neredeyse gülecektim. En azından kiralık eller hayatta kalıp kalmamamızı umursuyor gibi görünmüyorlardı. Caledonia'daki kamp görevlileri uzun zaman kameralar ve PÖK'lerin aslında bizi korumak için orada olduğu masalını anlatmıştı. Gerçekte ise orada bulunmalarının tek sebebi düzgün davrandığımızdan emin olmak ve bunu yapmadığımız anlarda bizi cezalandırmaktı. Buradaki askerler, herkesin gücü yakılıp yıkıldığından, belli bir düzeni korumak için onların yarısı kadar bile çalışmak zorunda kalmamıştı. Biz birbirimizi öldürürken onlar arkalarına yaslanıp izlemekten gayet memnun görünüyorlardı.

Ne de olsa buradakiler istenmeyenlerdi. Sahipsiz ve uygunsuz olanlar.

Yani... Benim insanlarım.

"Erkek arkadaşın nerede?" diye sordu.

Max, Çukur'un yapısını anlaması ve kaçış rotasını çıkarması için Roman'ı bir tura çıkarmıştı. Cevap vermek yerine, "Bu çocuklardan hangisine canını emanet etmezsin?" diye sordum.

Cubby gözlerini kıstı. "Neyin peşindesin?"

"Sana bir teklifim var," dedim. "Ama bunu tek bir şartla söylerim. Kimse burada konuşulanları, daha iyi muamele almak için paralı askerlerden birine iletmeyecek."

"Onlara bir şey ispiyonlayan kazığa oturur," dedi göstermek üzere kendi çadır kazığını çıkararak.

"Ya sen?" diye sordum.

Çevresini saran çocuklar, endişe ve merak dolu bakışlarıyla fısıldamaya başladılar. Cubby'nin yüzü kıpkırmızı olmuş; tüm o esip gürlemesi ve kabadayılığı silinmişti.

Sesi uykulu gibi çıkan kız –şu Doc diye seslendiği– Cubby'nin sol tarafında oturuyordu. Ellerinin üzerinde hafifçe öne eğilerek bakışlarını kıstı. "Bizi test etmeye–"

Cubby hemen elini kaldırıp onu susturdu. Yüzündeki utanmış ifade yerini öfkeye bırakırken kazığın ucunu kendine çevirdi ve her bir kelimeyi vurgulamak ister gibi tenine batırdı. "Ben de buraya herkesle aynı şekilde geldim. Bana da herkes gibi muamele edildi... Bizi burada tutan bok heriflerle iş birliği yapacak kadar kendimi alçaltacağımı mı sanıyorsun? Bunun Kara Kaya'da bize bir faydası oldu mu

sence? Asla. Çocuklar bana saygı duyuyor, hepsi bu."

Kara Kaya mı? Bir adım daha yaklaştım.

On altı yaşından büyük olmadığını varsaymıştım ancak Thurmond'dan sonra en büyük ve en acımasız ikinci kamp olan Kara Kaya'da olması için en azından benimle yaşıt olması gerekiyordu. Muhtemelen benden daha büyüktü ve onu ölesiye aç bırakan, taleplerle dolu bir hayattan kurtulmuştu.

Bakışlarıma kararlı bakışlarıyla karşılık verdi. Priyanka kolunu benimkine bastırdı.

"Bir kamptaydın, öyle değil mi?" dedi Cubby kazığı indirerek. "Bunu gözlerinde görüyorum. Sende de o bir türlü gitmeyen karanlık var."

Diğerleri sessizce geriledi. Cubby'nin bu yeri kolayca ele geçirmesine şaşmamalı; böyle yerlerin nasıl işlediğini biliyordu. Bu yüzden ona –hepsine– tam olarak ne söyleyeceğimi biliyordum. Hükûmet sesime öylece güvenmemişti; onu zihinleri ikna etmek ve kalpleri hareket ettirmek için nasıl kullanacağımı da öğretmişti. Ve şimdi o aracı kullanacaktım.

"Senin için ne yapabileceğimi merak ettiğini biliyorum," dedim duruşumu gevşeterek. "Buradaki oyunda yeniyiz ve işlerin gerçekte nasıl yürüdüğünü anlamıyoruz. Henüz. Ama haklısın, ben de kilit altında tutulmakla ilgili bir şeyler biliyorum. Anahtarın ulaşabileceğinden bin kilometre uzakta olduğuna inanmanın nasıl bir his olduğunu da. Ama gerçek öyle değil."

Priyanka, nereye varmaya çalışacağımı merakla bekleyerek gözlerini bana doğru çevirdi.

"Bunun gibi yerler bizi onurumuzdan sıyırmak, bize itaat ettirmek için varlar. Sahip olduğumuz gücün farkındalar ve tek yapmak istedikleri onu boğmak. Bize anlayamayacak kadar küçük olduğumuzu ya da beklememiz veya dinlememiz gerektiğini söyleyemediklerinde, inanılmaz bir şey yapma potansiyelimizi bastırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu insanlar..." dedim yukarıyı işaret ederek, "...kelimenin tam anlamıyla üstümüzde yürümeyi hak ettiklerini düşünüyorlar. Öylece düşüp ölmemize aldırmazlar. Hatta bu onların işini kolaylaştırır. Dahası, muhtemelen böyle olmasını umuyorlar."

Çocuklar arasında söylediklerime katıldıklarına dair bir mırıltı başladı. Cubby, ellerini dizlerine koyup öne eğildi.

"Askerler size yaban diyorlar. Çocuk değil, Psi değil, ucube bile değil. İnsanların spor için avladıkları yabani hayvanlar gibi. Bu beni hasta ediyor. Çığlık atmak istememe neden oluyor ve hepinizin aynı hissettiğini biliyorum. Geçmişte böylesi insanların beni incitmelerine izin vermiştim. Beni de kırmaya çalıştılar ve buna çok da yaklaşmışlardı ama sizi incitmeye devam etmelerine izin vermeyeceğim. Ömrümde yaptığım son şey –tek şey– bu olacaksa bile buradan çıkmanıza yardımcı olacağım. Özgür olmayı hak ediyoruz. Bundan daha fazlasını hak ediyoruz. Biz en karanlık mirası aldık ancak gölgelerde nasıl büyüdüğümüzü ve kendi ışığımızı yaratabildiğimizi bilmiyorlar."

Tekrarlama, abartı, diyalog, keşif. Mel'in ve konuşma yazarlarının bana öğrettiği tüm o retorik araçları kullanmıştım. Beni esas noktaya götürecek mermiler. Fakat bunların hiçbiri yürekten bir konuşmadan daha etkili olamazdı.

Cubby'yle yeniden göz göze geldim. "Son gün Thurmond'da neler olduğunu biliyor musun?"

Cevabı bir gülümsemeydi.

Ben de gülümseyerek karşılık verdim.

OTUZ BEŞ

Meğer işin zor tarafı herkesi plana ikna etmek değilmiş. Asıl zorluk, dikkat çekmeden hepimizin bir araya toplanmasını gerektirecek bir neden bulmakmış. Aynı zamanda askerlerin dikkatinin üzerimizde olmasını gerektiren bir neden.

"Ben dünyayı değiştiremem, yalnızca kendimi değiştirebilirim..."

Biraz uzakta duran Max'e baktım. Diğerleri yanından, sanki yollarına çıkan bir kaya parçasıymış gibi akıp geçiyor ama Max hiçbirinin meraklı bakışlarına karşılık vermiyordu. Yaptığı tek şey hiç durmadan bu cümleyi tekrarlamaktı.

Bunun doğru olmadığını ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir insan iyi ya da kötü anlamda, pek çok yaşamı etkileyecek güce sahip olabilirdi. Bu yalnızca sahip oldukları platforma bağlıydı; doğru zamanda doğru insan olmanın o nadir kimyasına. Ama hissettiklerini de çoğu kişiden daha iyi anlıyordum. Dünyayı kontrol edemediğimden ben de sesimi kontrol etmiştim. İşler bunaltıcı olduğunda ve hareket

etmek imkânsızmış gibi geldiğinde küçük adımlar atmak, büyük adımlar atmaktan çok daha kolaydı.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" diye sordum Max'e.

Priyanka, implantını kapatırken hepimiz nefesimizi tutmuştuk. Tüm bedeninde dolanan bir elektrik akımı haricinde bir şey olmamıştı ama titremesi o andan beri durmamıştı. Cubby'nin ekibinden iki kişi çadır çadır dolaşıp çocukları beşer onarlı gruplar hâlinde onun çadırına getiriyordu. Bu yaklaşık iki saat sürdü. Cihazları kalacak birkaç çocuk seçilmişti ama Priyanka'nın ters tedavisini alanlar Kovuk'u damarlarında alev akıyormuş gibi inletiyordu.

Çocukların büyük kısmı Mavi ve Sarıydı; araya birkaç reddedilen Yeşil de karışmıştı. Priyanka'nın deyimiyle Kinetikler, Kıvılcımlar ve Dâhiler. Verdiği bu adlar sayesinde her grubun üyelerini askerler kulak misafiri olmaksızın tanımlayabiliyorduk. Çocuklar bu adlara hemen alıştı. Kendimize verdiğimiz isimler, her zaman diğerlerinin bize zorla verdiği etiketlerden daha anlamlı olacaktı.

Her birinin yeteneklerini geri kazandıklarını görmek bana bir dizi ışıkta dolaşan elektrik akımını anımsatmıştı. Yalnız başına her birinin kendi parıltısı vardı ama bir araya geldiklerindeki heyecanları göz alıcıydı. Bir zırh gibi sertleştikleri kısımları düşmüş, kendilerine yeniden bir şeyler hissetme izni vermiş gibilerdi.

Zihinlerini dolduran ilk güç kıvılcımında, grubun yarısının ilk içgüdüsü onları derhâl test etmekti ama Cubby onları hemen engelledi.

"İçinizden biri sinyali almadan herhangi bir numara çekerse," dedi Cubby her bir gruba ayrı ayrı, "sizi kendi elle-

rimle öldürürüm. Beni anlıyor musunuz? Bir saat bekleyebilirsiniz. Beklemelisiniz, aksi hâlde hepimizi geberttirirsiniz."

"Max?" dedim, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Çadırdaki gevezelik, güvenli köşelerinde fısıldanan planlarla titizlikle bastırılmıştı. Max, Priyanka ve Roman'ın birkaç büyük Kinetik ile zamanlamayı konuşmalarını izliyordu.

Küçükleri, en azından kaçışın ilk adımı tamamlanana dek tehlikeden uzak tutmak Roman'ın fikriydi. Max'in buradaki işi bittikten sonra en berbat dövüşü beklemek üzere kalabalık çadırda yanlarına gidecekti.

Sesimi duyunca irkildi ve titrek elini başına götürdü. "Üzgünüm şeyi düşünüyordum... Daha çok korkacaklarını sanmıştım."

"Ben de," diye itiraf ettim. Böylesi durumlarda bir parça korku sağlıklı sayılır. Ayaklarınızı yere basmanızı sağlar.

"İşimiz bittiğinde onu yeniden açabilir," diye hatırlattım. "Eğer istediğin buysa."

"Hayır. Sorun o değil," dedi Max. "Ben sadece... Nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Kafatasıma hapsolmuş bir fırtına gibi. Bir başkasını düşünen ya da özleyen birinin yanından geçtiğim an gücüm o bağlantıyı aramak istiyor. Onları bulmak."

"Balığa çıkmak," dedim Priyanka'nın deyimiyle.

Başıyla onayladı. "Lana kontrol etmeyi ilk öğrendiği zamanlarda gücünü bazen üzerimizde kullanırdı. Bir Limit olarak kendi limitlerini deniyordu işte. O anlar bana büyük rahatlama sağlıyordu. Birini bulmak için ava çıktığım vakit beynimde büyük bir ateş yanıyor gibi. Kendi gerçekliğimi başkasınınkinden ayırmak gibi bir şey söz konusu değil.

Zihnim bunu bazen isteğim dışında yapıyor ve hiç görmemem gereken şeyler görüyorum."

"Bu senin suçun değil," dedim. "Sonunda bunu kontrol etmeyi öğrenene dek aynı şey Ruby'ye de oluyordu."

"Bunu merak ediyordum," dedi. "Eskiden onu çok düşünürdüm. Kendi kendime nasıl bir şey olduğunu tahmin etme oyunu oynardım. Babamın, Ruby'nin gücünün nasıl işlediğiyle ilgili pek çok farklı teorisi vardı. O kız, Mercer'ın olduğu kadar babamın da takıntısıydı."

"Roman ve Priya bundan bahsetmişti," dedim. "Babanı hiç anlamadığımı söylemeliyim. Diğer çocuklar üzerinde yaptığı deneyleri bir kenara; senin üzerinde, kendi oğlu, üzerinde de aynı deneyleri yapmış."

"Pek seçim şansı yoktu," dedi Max kollarını göğsüne sararak. "Henüz dönüşmemiş çocuklarla ilgili yapılması zorunlu o testleri hatırlıyor musun? Babam Leda Corp'un kapatılan eski Philly laboratuvarında çalışıyordu. Beni işe götürüp tüm o testleri yaptırmış ve sonuçları sanki hiç etkilenmemişim gibi değiştirmişti. O zamanlar bir Dâhi'ydim." Duraksayarak bir kahkaha attı. "Vay canına. Bunu Priya'ya ya da Roman'a bile itiraf etmemiştim."

"Neden?" diye sordum.

"Babam yüzünden kendimi zaten dışlanmış hissediyordum. Benden nefret etmeleri için onlara başka sebep vermek istemedim." İtiraz etmek üzere ağzımı açacaktım ki başını salladı. "Her neyse, yalnızca rakamlarda ve ezberde iyiydim. Numara yapması kolaydı. Babam tanıdığım en akıllı adamdı. Yalnızca ona ya da bir zamanlar bir matematik profesörü olan anneme benzediğimi düşünmeleri oldukça kolaydı."

Ah o bir zamanlar... "Annen?"

Max kollarını daha da sıktı. "Mercer onu öldürttü. Onu ve kız kardeşimi ama sanırım kız kardeşim bir kazaydı. Onun o gece çalışıyor olması gerekiyordu. Perşembe geceleri hep çalışırdı."

"Aman Tanrım," dedim. "Çok üzgünüm. Neden böyle bir şey yaptı?"

"Dördümüz dönüşümü tamamladığımızda Mercer babamın bilerek ona bir Silici –bir Ruby– vermediğini düşündü," dedi Max. "Onu hayal kırıklığına uğratmanın sonuçları olduğunu göstermek için bir aile üyesini öldürüp tehdidi devam ettirerek diğerlerini hayatta bırakmak. Klasik Mercer hareketiydi. Bu gerçeği ne o ne babam bana anlatırdı çünkü bu Mercer'a sırt çevirmeme sebep olurdu ve ben de onun işine yarıyordum."

"O hâlde nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Gördüm," dedi Max güçlükle. "Gücümü nasıl kullanacağımı öğrenmeye çalışırken anneme bağlanabileceğimi fark ettim. Onu ve Neve'i görebiliyordum. Bu bağlantı bir kez sağlandı mı istediğim an geri dönebiliyordum. Ve sonra o gece..."

"Max..." diye başladım. Diğer her şey çok basmakalıp gelmişti.

"Hadi ama bunu yapıyor muyuz?" dedi o sırada arkamızdan yaklaşan Cubby. "Zaman işliyor."

"Bu konuda biraz daha az hevesli olabilir misin lütfen?" diye sordu Max. Sesi acı çekiyor gibiydi. "Benden nefret ettiğinin farkındayım ama–"

"Senden nefret etmiyorum, keşiş," dedi ona. "Sinirime

dokunuyorsun o kadar."

"Bu..." diye başladı Max. "Her neyse. Bir önemi yok."

"Hazır mısın?" diye sordum kıza. "İşler yanlış gidecek olursa–"

"O zaman, biri beni kurtçuk gibi ezmeden önce bir efsane gibi ölürüm," dedi Cubby. "Thurmond'da olanları biliyoruz ve insanların Kovuk'ta yaşananları bildiğinden de emin olacağım!"

Max'e döndüm ama o çoktan şovu başlatmak için çadırın kapısını açıyordu. Dışarı çıkmadan önce duraksadı. "Bunu istiyor olmamam gerektiğini ve tüm bu nefreti bırakmanın huzur vereceğini biliyorum ama... Bazı insanlar katıksız birer canavar. Tek hedefleri bizi yutmak."

"Eh, o zaman Mercer'ın boğazında kalmak üzereyiz," dedim.

Max hafif bir gülüşle çadırdan çıktı.

Priyanka arkamdan yaklaşarak, "Dâhiyane planı hayata geçmek üzere olan biri gibi görünmüyorsun," dedi. Göz bebekleri normale dönmüştü ve artık ayakları üzerinde sarsılıp durmuyordu. Adrenalinin bir kısmını Kovuk'un çevresinde yaptığı bir koşuyla vücudundan atmıştı.

Cubby, çadırın içinde ilerleyip ekibinin omuzlarına cesaretlendirici yumruk ve tokatlar indirip onlara duyamadığım bir şeyler söylüyordu. "Endişeliyim," diye itiraf ettim onu izlerken. "Bu kadar kolay evet dediğine biraz şaşırdım. İkna etmek daha zor olabilirdi."

"Kelimenin tam manasıyla çamurdan bir kovukta yaşıyor," dedi Priyanka. "Kolay ikna olmasına şaşmadım."

Alt dudağımı endişeyle ısırdım. "Ona güvenebileceğimiz izlenimini edindim ama son zamanlarda sezgilerimin harika olduğunu söyleyemem. Bize yine de ihanet edebilir."

"Bu seni rahatlatacaksa, senin yerine ilk önce ben ona ihanet etmekten mutluluk duyarım," dedi.

"İnanılmaz derecede seçici olan vicdanın, sende en sevdiğim şeylerden biri," dedim. "Ama bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

Önce ona, sonra Cubby'nin yüzünü gizlice çamurla boyadığı noktaya baktım. Topaklı yüz maskeleri korkutucuydu ve sanırım mesele de buydu. Ekibi de aynı şeyi yapmaya başladı.

"Cidden," dedi Priyanka, "Kızı sevmemize gerek yok. Yapmamız gereken tek şey çamurda yaşamayı, bizden daha az seviyor olduğuna güvenmek."

"Konum alıyorlar," dedi Roman bize doğru gelirken. "Bizim nerede olmamızı istiyorsun, Priya?"

"Ben de bakmak üzereydim. Üzerlerinde ana binadaki sunucuya bağlanan bir cihaz olduğu sürece daha geniş sisteme girebileceğiz," dedi Priyanka. Dışarı çıkmadan hemen önce kollarını sıkıca ikimize doladı. "Harika bir iş çıkarın, dostlarım."

"Hepsini yapamazsan da sorun değil," dedim. "Ve eğer yukarı çıkmak çok tehlikeliyse..."

Planın şansa dayanan kısmı buydu ve benim hiç hoşuma gitmiyordu. Geçidi kapattıktan sonra, o ve Roman kontrol merkezi olarak işlev gören yeri bulmaya çalışacaklardı. Moore'un eğitim programı hakkında yalan söylediğine dair kanıtlara ihtiyacımız vardı ve son birkaç güne ait güvenlik

görüntülerini bulabilirsek Mercer'ı yakalama şansımız da olacaktı. Onu Moore'a bağlamak çok önemliydi. Eğer elimizde somut bir kanıt olmazsa hikâyemiz halka bir komplo teorisi gibi gelirdi.

Priyanka kaygımı elini sallayarak savuşturdu. "Güvenlik kayıtlarını bir taşınabilir belleğe aktarmak için güçlerime ihtiyacım yok. Ben iyi olacağım." Tam gidecekken dönüp bana işaret etti. "Birlikte geldik, birlikte gideceğiz."

"Birlikte geldik, birlikte gideceğiz," diye tekrarladım.

Roman da peşinden gitmek üzere yürümeye başlamıştı ki aniden durdu. Bana döndü ve sanki kollarını omuzuma koyacakmış gibi kaldırmaya başladı. Sonra hızla iki yanına düşürdü. Bakışlarını yüzümden, ayakkabılarına ve çamurda göremediğim çok ilginç bir şeye doğru indirirken ifadesi giderek daha da kederlendi.

Sonunda uzattığı elini sıkmam gerektiğini anlamam lüzumundan uzun sürdü.

Yanlışlıkla onu elektrikle çarptığımda ikimiz de yerimizden sıçradık ama elimi bırakmadı.

Priyanka'yı yansıtıp yansıtamayacağını yeniden sorarak ona hakaret etmek istemedim; bir keresinde evet demişti ve bu benim için yeterliydi. Ama yine de düşüncelerimi okuyor gibiydi.

"Eğer bayılırsam–" dedi Roman ve hâlâ elimi tutuyordu.

"Seni geride bırakmayacağız," dedim. "O yüzden bunu önerme zahmetine girme."

"Tamam... tamam. Ama ölürsem, siz de zahmete girmeyin," dedi açıkça kızararak.

Bu kadar iyi bir nişancı olmasına rağmen elinin titrediğini hissedebiliyordum.

İçimde aniden beliren sıcaklığa uyarak ona doğru bilinçsiz bir adım attım. Sinirlerin, heyecanın ve korkunun içinde hareket ederken kalbim göğüs kafesimde deli gibi atıyordu.

Elimi birden bırakıp çadırdan koşarak çıktı.

"Ona bok gibi koktuğunu falan mı söyledin?" diye sordu Cubby.

Şaşkınlık içinde başımı salladım.

"Pekâlâ, bu her neyse onu sonraya sakla. Hazır mısın?" Cubby omuzlarını geri atıp kollarını sallıyordu.

"Canını yakma," diye mırıldandım arkasından dışarı çıkarken. "Numara yapacağız unutma."

Omuzunun arkasından bana baktı. Yüzünde kuruyan çamur keyifsiz gülüşüyle çatladı. "Sürekli numara çekmekten bıktım, sen bıkmadın mı?"

"Cubby!" diye haykırdı o sırada Max çadırın dışından. "Dışarı çık, seni korkak!"

"Sıram geldi," dedi bana. "Lütfen bu işi batırma."

***

İlk yumruğu indiren Max oldu.

Cubby'nin çenesine inen şiddetli darbe onu neredeyse döndürüyordu. Çamur ayağına yapışıp onu bir tekme savurmasına izin verecek kadar yerinde tuttu. Nefesi kesilen Max iki büklüm oldu. Sırayla birbirlerine vuruyor; birbirlerini tekmeliyor, tokatlıyor, birlikte çamurun içinde daireler

çiziyorlardı. Kovuk'un sakinleri etraflarına toplanırken yuhalayıp tezahüratlar yapıyordu.

İki mahkûm birbirini parçalayacak gibi dövüşürken yukarıda toplanıp keyifle olan biteni izleyen askerlere baktım. Giderek daha fazla asker, devriye gezmeleri gereken dış taraftaki geçitleri bırakıp kavgaya doğru geliyordu.

"Bizden daha üstün olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı Cubby. "Pisliğin teki olmadığını mı?"

"Bence burada sorun sensin," dedi Max.

Priyanka ve Roman, geçidin gölgesi altında duruyorlardı. Roman'ın eli Priyanka'nın omuzundaydı. Priyanka bakışlarını bana çevirdiğinde başını salladı.

İçerideler.

Priyanka güvenlik sistemlerine girip kapatmanın en az beş dakika süreceğini söylemişti. Beş dakika. Üç yüz saniye.

İki yüz doksan dokuz...

Max bağırarak Cubby'ye saldırdı. Askerlerden bazıları gülmeye başladılar. Onlara göre bu, daha önce gördükleri kavganın ikinci raunduydu. Aşağıdaki küçük canavarlar hakkında şüphe duyulacak bir şey yoktu.

İki yüz doksan sekiz...

Saniyeler geçti. Yeniden Priyanka ve Roman'a bakmayı denedim ama aramızdaki heyecanlı çocukların başlarından göremedim. Cubby'nin ayağı Max'in boğazına çarpıp gözlerini yerinden oynatınca irkildim.

Max sendeleyerek geriledi ve onu memnuniyetle Cubby'ye yollayan çocukların üzerine düştü. Cubby, onu tam da benim önümde sırtüstü yere sermek için hiç vakit kaybetme-

mişti. Ayakkabılarıma çamur sıçradı.

Max, tüm sükûnetini kaybetmiş hâlde yerden bana bakıyordu.

Cubby, onu yeniden ayağa kaldırırken sessizce, "Özür dilerim," dedim.

"Hadi ama şimdi pes edeyim deme," dedi Cubby. "Eğlenmeye daha yeni başlıyordum!"

Max son darbenin etkisinden kurtulmak için sallandı. Sağ tarafa vuracak gibi davrandı ve Cubby bu numaraya kandı. Çocuğun sol bacağı dizinin arkasına dolanıp altından çektiği anda yüzünde samimi bir hayret belirdi.

Yanımdaki çocuk yumruğunu havaya kaldırıp heyecanlı bir çığlık attı.

Olanları ızdırap verici bir yavaşlıkta izlerken saniyeler sanki duracak kadar ağır akıyordu. Yumruğundan çıkan güç, askerin önce botlarının bağcıklarını sonra da tüm bedenini havaya kaldırdı. Bir an orada sırıtmış dururken ertesi saniye tüm bedeni iki büklüm olmuş, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Ve sonra düşmeye başladı.

Yanımıza, çamura.

OTUZ ALTI

Asker balçık gibi çamurları etrafa sıçratarak yere yapıştı. Max kenara kaçtı ama Cubby ezilmemek için adamın yolundan yuvarlanarak kaçmak zorunda kalmıştı. Her birimiz en az asker kadar şaşkın görünüyorduk. Mavi çocuk adama fiziksel olarak temas etmiş gibi kolunu göğsüne götürdü.

Bir anlık bir hareketsizlik oldu. Sessizlik. Sonrasındaysa her yer kaos.

Şaşkın soluklar ve bize doğru çevrilmiş silahların tıngırtısı.

Cubby düşen askerin silahına uzandı.

Roman bağırdı: "Bir!"

Düşünmedim. Konuşmadım. Yalnızca tepki verdim. Zihnimdeki o gümüş ipliğe uzandım ve sıkıca tuttum. Ta ki hemen üzerimizde duran projektörlerin gücünü kesene kadar. Kapanırken cam kapaklarıyla ampulleri paramparça olmuş, askerleri ve Psi'leri aynı şekilde etrafa kaçışmak zorunda bırakmıştı.

Yukarıdaki seslerde panik yükseliyordu.

"Beyaz Kod!" diye bağırdı biri. "Beyaz Kod! Telsizle bildirin..."

"...telsiz çalışmıyor..."

"...çağırmayı deniyorum ama sinyal... Sinyalde bir sorun var!"

Diğer çocuklar da kollarını kalan ışıklara doğru kaldırmış hâlde Kovuk'ta koşuyor; her birine elektrik akımı yolluyorlardı. Ampuller patlayıp cam kırıkları ve kıvılcımlar etrafa saçılırken askerlerden biri çığlık attı.

Bu zifirî karanlık bir an için dengemi bozdu. Sendeledim ve hemen sonra dengemi sağlayıp diğerlerine doğru döndüm. Geceden daha koyu bir tondalardı; figürlerini seçemesem de gözlerim alıştıkça onları görebilmeye başladım. Çocukların çoğu söyleneni yapıp askerlerin nişan almasının zor olacağı geçit altlarına saklanmıştı.

Ve askerler nişan almaya çalışıyordu.

"İki!" diye bağırdım.

Yanımdaki kızlar Kinetik'ti. Askerleri havaya kaldırıp kendileri gibi olanların yaptıklarını izlerken, kolları kollarıma sürtündü. Yere çarparken askerlerden yükselen çığlıklar rahatsız edici olmalıydı. Bunun yerine, korkularının içimde dolanarak kükreyen bir akıma döndüğünü hissettim. Zihnimde statik gibi kükreyen kelimeleri güçlendiriyorlardı.

Güç bizde.

Sayısal üstünlük bizde.

Kontrol bizde.

Ve bozulmuş bir sistemi düzeltemiyorsak biz de onu yı-

kıp yerine yenisini koyardık.

Uzaktan gelen bağırışlar... Ana binada çalışan birkaç asker, ikinci kattaki geçitlere bağlanan bir kapıdan dışarı çıkıyorlardı. Daha kafesin üzerinden geçemeden onlar da uçup sertçe yere çakıldılar.

Paralı askerlerden bazıları kafesin elektrikli tellerinden yukarı tırmanmaya çalışırken çığlık atarak yumruklarıyla hemen yanlarında bitiveren küçük bir grup Kinetik tarafından yere indirildiler. Binanın çatısındaki karanlık figür, bir el ateş ettikten sonra öne doğru çekilmeye başladı. Silahı, bedeninden bir saniye önce yere çarptı.

Havadaki silah sesleri, çocuklar askerleri alt edip silahlarını uzaklaştırdığında son buldu. Askerler ayağa kalkar kalkmaz onları yeniden havalandırıp Kovuk'un diğer tarafına atmayı bir oyun hâline getirmişlerdi.

"Yardım! Kimse yok mu? Beyaz Kod!"

Ayağımın dibinde yarısı çamura batmış silaha uzandım. Silahın kabzasını askerin alnına indirip onu yere yığarken nabzım hızlandı. Arkamda biri silahın güvenlik kilidini çekince bir *klik* sesi işittim. Hızla sese döndüm.

"Eğil!" dedi Cubby ve büyük bir soğukkanlılıkla arkamdan bana yaklaşan, görmediğim askere ateş etti.

Adam vurulan dizini tutup haykırarak yere düşmüştü. Hemen ardında sonunda küçük çocukların silüetlerini gördüm. Duvarın dibinden ana binaya doğru koşuyorlardı. Max, elinde bir silahla, arkalarından sendeleyerek ilerliyordu.

"Üç?" diye sordu Cubby.

Başımla onayladım. "Üç."

"Üç!" diye haykırdı.

Ekibi hemen yanına koşup topladıkları silahları getirdiler. Askerlerden çoğu yerde, elleri başlarının ardında, yüzleri çamurun içindeydi. Yine de birkaçı hâlâ ayaktaydı ve ateş ediyorlardı. Birinin silahını doldurma sesini duyunca hızla arkama döndüm. Yanımdan geçen bir grup genç çocuk, tüm güçleriyle Kovuk'u ana binadan ayıran çitlere doğru ilerleyen Cubby'nin peşinden koşuyorlardı.

Arkamdan bir yerden mermiler havalandı. Kendimi, başımı kollarımın arasına alarak boğuk nefeslerle aşağı attım. Mermiler sırtlarına saplanırken çocuklar yerlerinden zıplamış gibi göründü. Yere düşmeden hemen önce kanları havaya sıçradı.

Tüm hislerim bedenimi terk ediyor gibiydi. Çamur beni aşağı sürüklemek, boğmak ister gibi tutunmuştu. Ellerimi altımdan çıkaramadım. Kovuk dönmeye ve bulanıklaşmaya başladı.

Kalk.

Cubby ve birkaç başka çocuk, oğlanları indiren askere çığlık çığlığa ateş ederek geri döndüler. Düşmüş çocukların yanında diz çöküp nabızlarına bakıp onları uyandırmak için sallamaya çalıştılar ve bu arada kendilerini hedef alan diğer askeri hiç fark edemediler. Onları uyarmak üzere çığlık atmak için ağzımı açtım ama çok geçti. Başka bir patlama sesi duyuldu ve hemen sonra Cubby'nin tek başına yerde sendelediğini gördüm.

Ayağa kalk.

Çamur altımda âdeta kara döndü.

Kalk.

Kafamı kaldırmaya çalıştım fakat içimde bir gram güç kalmamış gibiydi. Bu çocuklar... Bunun işe yarayacağını neden düşündüm? Neden hepimizin buradan canlı çıkacağına inanmıştım?

Ayağa kalk.

Biri bana doğru koşup göremediğim birine ya da bir şeye ateş etti. Çılgınca bir saniye için bunun Liam olduğunu sandım. Nazik ellerinin beni kaldırarak buradan uzaklaştırmasını bekledim. Bunun yerine, figür yanımda durup destekleyici bir şekilde dikildi ve birine ateş etti. Silahının sesi şimşek gibi patlıyor; çite doğru ilerleyen çılgın ayak sesleriyle aynı tempoda ateş ediyordu.

Kalkabilirsin.

Ayağa kalkmak zorundasın.

Ayağa kalkabilirdim. Bunu kendim yapabilirdim. Tekrar, tekrar ve tekrar. Ciğerlerimde nefes olduğu müddetçe ayağa kalkabilirdim.

Altımda kalan avuçlarımı omuzlarımın hizasına gelene kadar çıkarabildim. Parmaklarımı açtım ve yerden kalkarken dengemi sağladım. Yanımdaki figür ellerini sırtımdan omuzlarıma kaydırdı: Roman.

Maskesi karanlıkta düşmüş; geriye bir tek dehşet kalmıştı.

"Yaralı mısın?" diye bağırdı.

Kafamı iki yana salladım; hâlâ konuşamıyordum. Sağ elimi sol omuzuma bastırdım. *İyiyim.* Roman da aynı hareketi tekrar ederek başıyla onayladı. *Sorun yoktu.*

Ayağa kalkabilirdim. Bunu kendi başıma yapabilirdim.

Roman'ın yüzü terle kaplanmıştı ve sarsıntının etkileri bedeninde çoktan kendini göstermeye başlamıştı. Acı onu ele geçirmeden önce sadece birkaç dakikamız vardı.

Boştaki elini tuttum, parmaklarıma dolanan sert tutuşunun keyfini çıkardım. Bir şekilde geride kalmadığından emin olmam gerekiyordu. *Hâlâ yanımızda, hâlâ ayakta olduğundan...*

Priyanka, tüm bedeni güçle sarsılmış, yüzünde çılgın bir ifadeyle bizi kapıda bekliyordu. İyi olduğumuzu görünce dönüp diğerlerinin ardından binaya koşmaya başladı. Roman'ı ona doğru ittim.

"Git!" dedim. "Diğerlerinin iyi olduğunu görmem gerek."

"Beş dakika," dedi, elini tekrar omuzuna bastırarak.

Hareketi tekrarladım. Kendimi daha hafif hissediyordum. *Biz iyiyiz.*

Çocuklardan oluşan kalabalığın arasına karışıp binanın içinde gözden kayboldu. Cubby'nin ekibinden biri çitte, elindeki tüfeği sallayarak herkesi içeri alıyordu. Beni görünce durdu. Arkamdakinin kim olduğunu görmek üzere döndüm.

Sadece askerlerdi. Çamur içinde ve öfkelerini bağırarak kusan askerler. Silahları yoktu belki ama şok cihazlarıyla copları hâlâ duruyordu.

"Gerçekten herkes bu kadar mı?" diye sordum.

"Sen sonuncusun," dedi kız kapıyı sürükleyerek kapatıp kilitleyerek. "Yap."

Başımla onayladım. Priyanka, Kovuk'taki elektriği tama-

men kesmemiş; yalnızca geçici olarak kapatmıştı. Elektriği çitlere geri yollamak yalnızca üç kalp atışı kadar zaman aldı. Askerler ona ulaşıp çığlıklar atmaya başladığı anda gitmek için döndük.

Biri –muhtemelen bir Kinetik– arındırma odasının kapısını söküp binaya geri dönmemizi kolaylaştırmıştı. Depolama kapları altüst edilmişti ancak kıyafetlerim hâlâ orada mı diye bakmak için oyalanmadım. Asıl eşyalarımızı buranın yaklaşık doksan kilometre kuzeyindeki Teksas-Oklahoma sınırına park ettiğimiz arabada bırakmıştık.

Kalanlarla birlikte ilk geldiğimizde görmediğim bir dizi merdivenden yıkım izini takip ederek geçerken içlerinde Priyanka'nın ve Roman'ın izine rastlayamadım.

İçimdeki keskin endişeyi bastırmaya çalışırken, *Onlara biraz zaman tanı,* dedim içimden.

Merdivenin son köşesinden dönüp kendi gözlerimizle görmeden önce, "Nereye gidiyoruz?" diye sormuştu aynı kız bir başkasına.

Devasa bir garajdaydık.

Kovuk boyunca uzanıyor olmalıydı. Burada sadece askerlerin şahsi araçları değil çocukları taşırken kullandıkları askerî tır ve kamyonetler de vardı.

Arka duvar boyunca bir dizi dolapla kancalar üzerinde anahtarlar asılı bir pano bulunuyordu. Dolaplar çoktan açılmış, içindekiler –cüzdanlar, sırt çantaları ve giysiler– yağmalanmıştı. Cubby sıra olup bekleyen çocuklara eşyaları –şaşırtıcı şekilde– teker teker atıyordu.

"Araçları birkaç saatten fazla kullanmayın," diye bağırdım çalışan motorların ve korkmuş çocukların sesini bastır-

maya çalışarak. "Ve ne olursa olsun durmayın!"

Birkaçı, talimatları anladığını belirterek seslendi. Max'in daha küçük çocukları bir SUV'ye bindiren genç kıza yardım ettiğini gördüm. Kız şoför koltuğuna, bir başka oğlan da geçip yanına oturdu.

Görünüşe göre çoğu birlikte yolculuk edecekti. Güzel. Ama onları böyle eşleşip gruplaşırken görünce dönüp arkamdaki kapıya bakmadan edemedim.

Hadi, diye düşündüm. *Neredesiniz?*

Cubby kalan anahtarları hızla inceledi ve bize iki küçük anahtar bıraktı. Yanımdan sırıtarak geçerken anahtarları bana verdi. "Bir sonraki bok çukurunda görüşürüz, Karga."

Anahtarlar bir arabanın değil doğu kanadındaki duvarda kendilerine ait yere park etmiş iki motosiklete aitti. Max koşarak yanıma gelirken hızla yola çıkan bir yeşil Jeep'in önünden geçti.

"Onları görüyor musun?" diye bağırdı.

Saniyeler geçti, dakikalar... Ve daha fazlası...

"Gidip baksam mı?"

"Hayır, işte geldiler!" dedi Max ve kalan araçların arasından bir şimşek gibi fırladı. Ben de onları bir saniye sonra gördüm. Priyanka, Roman'ı sırtında taşıyordu. Kollarındaki damarlarla tendonlar dışarı fırlamıştı; ocağın üzerindeki bir çaydanlık gibi zangır zangır sarsılıyordu.

"Hallediyorum," dedi yüzümü gördüğünde. "Hallediyorum, hallediyorum, hallediyorum!"

"Harika–"

"Bunları mı sürüyoruz? Bunlara bayılırım, ah Tanrım, ba-

yılırım..."

Gözlerinin önünde ellerimi çırptım. Priyanka, büyüyen göz bebekleri ve hevesli, kırmızı suratıyla bana döndü. Roman'ın tüm ağırlığı omuzlarındaydı ve bir damla bile terlememişti.

"Gidiyor muyuz? Bunu yapacak mıyız?" diye sordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Roman'ın boynundan nabzını yokladım. Gözleri aralandı ve Priyanka onu yere bırakırken sağ elini omuzuna götürdü. Elinde bir şırınga duruyordu.

"İlaç dolaplarını yağmaladık, çok iyiydi," dedi Priyanka. "Buradan defolup çıktığımız an ilacı alacağım. Sakinleşeceğim, söz, kontrol bende, iyiyim, sadece bırak uçayım... Bırak uçayım."

"Bunu halledebilirsen," dedim bileğini sıkarak, "o zaman planımız bu."

Roman motosikletlere bir defa bakıp güçlükle, "Yapamaz," diyebildi. Alnı, çektiği bariz acıyla kırışmıştı.

"Yapabilir." Max askerlerin kemerlerinden birini kaldırdı. "Nasıl motor kullanacağını hatırlıyor musun?"

Bu son soru Priyanka'yaydı.

"Seni yaptığımız tüm ama tüm yarışlarda geçtiğimi hatırlıyorum," dedi Priyanka kemeri ondan alarak. "Onu arkama bağlayın da artık tabanları yağlayalım."

Priyanka ilk motosiklete oturdu. Max'le ben de bilinçsiz Roman'ı arkasına yerleştirdik. Kemeri göğüslerinin üzerinden geçirdim ve dua ederek bağladım.

Biz daha kendimizinkine binemeden Priyanka gaza basıp

kapıya varmıştı bile.

"Bu..." diye başladı Max.

"Düşünme," dedim. "Sadece sür."

Sözcüklerim, diğerleri nihayet garaj kapısını açmayı başardığında kapının gürültüsüyle kesildi. Çocuklar dışarı çıkarken kornalara basıyor; ilk girdiğimizde bize ürkütücü gelen tel örgülü kapıyı yıkıp geçiyordu. İlk tır ve kamyonetler içinden geçtiğinde kapılar parçalanıp yere yığıldı. Onlar ileri atılırken arkalarındaki araçlardan bir haykırış yükseldi. Ses hepimizin içinde umuda dair bir heyecanı alevlendirdi.

Son araba da çıktığında Max gaza bastı ve motosikleti Priyanka'nın yanına götürdü. Hızlandığımızda aniden dünya önümüzde açıldı. Dışarıdaki ışıklar kapalı olunca görebildiğim tek şey yıldızlarla dolu sonsuz gökyüzüydü.

Onlar bizi insan olarak görmeyeceklerse bundan fazlası olduğumuzu anlamalarını sağlayacaktım.

***

Arabamız, bıraktığımız yerde –Oklahoma sınırındaki terk edilmiş, yıkık bir alışveriş merkezinde– bizi bekliyordu. Artık kaç araba çalmak zorunda kaldığımızı sayamaz olmuştum; bu planı hayata geçirmek için bile iki tane gerekmişti. Buraya bir araç gizleyip Teksas'ta, tutuklandığımız benzinlikte bıraktığımız bir başkasını almıştık.

Sırayla üniformalarımızdan kurtulup onları ve motosikletleri başkasının uğraşması için bıraktık. Bir ara Max bizden uzaklaştı ve eyalet sınırlarını geçerken bizi karşılayan neşeli

tabelaya doğru yürüdü.

"Oklahoma'nın 'Mükemmelliği Keşfetme' davetini kabul ediyor musun?" diye sordum, başı arkada bir ileri bir geri voltalar atışını izlerken. Uzaktan, helikopterleri duyduğuma yemin edebilirdim. "Yola koyulmalıyız."

Ya da sadece rüzgâr türbinlerinin sesiydi. Hepsi de yapraksız çiçekler gibi zeminden fışkıran yüzlercesinin yanından geçtik. Ülkenin yaşlı ve parçalanan kemikleri gibi tozlu görünen kısmına gayet uygun bir şekilde iskeletlere benziyorlardı.

"Her şey... Yolunda mı?"

Roman biz arabaya varmadan hemen önce uyanmıştı ama hâlâ iyi görünmüyordu. Teni kireç gibiydi ve bana doğru gelirken hafifçe yalpalıyordu. Farkında olmadan, onu tutmak için uzandım. Bana biraz kederli bir bakış atsa da yardımı kabul etti.

Öfkenin ve korkunun sıcağıyla kavrulduktan sonra içimde bulduğum tek şey sükûnetti. Sizi merhametine bırakmayan ama her şeyi netleştiren bir sükûnet... Kalbinizi tanımak için artık kelimelere ihtiyaç duymayan birinin yanında yürürken bulacağınız türde konforlu bir sükûnetti.

Priyanka arkamızdan yaklaşarak, "Bence bir süre güvenli bir yerde saklanıp yeniden toplanmalıyız," dedi. Sakinleştirici etkisini göstermeye başlamıştı ve ayaklarını tozda sürüklüyordu. "Balık avına hazırlanmak için Max'e de zaman tanımış oluruz. Bu efsanevi mekânın nerede olabileceğine dair herhangi bir öneriniz varsa kulaklarımı dört açtım dinliyorum."

Oklahoma... Bildiğim kadarıyla, eski Çocuk Birliği ağın-

dan burada yaşayan kimse yoktu. Fakat... Bunu daha önce düşünemediğime inanamadım. Ruby ortadan kaybolduktan sonra arkadaşları Sam ve Lucas, Kansas'a taşınmış ve mevcut kimliklerini değiştirmişlerdi. Bize, yardımına ihtiyacımız olan Kırmızılara rastlarsak diye bir de adres ezberletmişlerdi.

Ama sahip oldukları azıcık huzuru bozmaya cesaret edebilecek miyim, onu bilmiyordum.

Umutsuz zamanlar, diye düşündüm. Ama ne zaman öyle değildi ki?

"Bir yer biliyorum," dedim.

***

Cehennem gibi birkaç günün ardından önümüzdeki birkaç saat şaşırtıcı şekilde huzurlu geçti. Arabayı yolun üzerime düşen kısmı boyunca sürdükten sonra direksiyonu Sam ve Lucas'ın adresiyle birlikte Roman'a verdim. Yorgun bir hâlde, güneş doğana ve Kansas sınırına ulaşana dek kuzeye doğru devam ettik.

"Uyan, Dorothy," dedi Priyanka beni hafifçe sarsarak. Arka koltukta koluna yaslanıp uyuduğum yerde doğruldum. "Gökkuşağının üzerinden geçip Kansas'a geldik."

Ayılamadığım bir anda içimde başka bir ses duydum.

Ben Gabe. Bu da Dorothy.

"Bana öyle deme," dedim yüzümü ovalayarak.

"Aa, ama Dorothy sana çok uygun... Gerçi şimdi düşününce–"

Dorothy... Sanırım biz... Oz'dan ayrılmamalıydık...

"Priya," dedim, bu eski acıyı kelimelere yansıtarak. "Bana asla böyle seslenme."

"Pekâlâ," dedi usulca.

Ön camdan bakarak, "Burası olmalı, değil mi?" dedi Max. Uzaklarda küçük bir çiftlik ve yanında bir çeşit baraka ya da ahır belirdi. Uzun araç yolunda ilerlerken otlayan birkaç inek, bir avuç heyecanlı keçi ve iki domuz için ayrı bir ağıl gördüm.

Roman arabayı park ederken Priyanka da, "Evin ön tarafı sessiz görünüyor," dedi.

Önce ben inip evin pencerelerinden içeri bakmaya çalıştım. Kalın beyaz perdeler içeriyi tamamen kapatıyordu. Ben verandaya çıkıp kapıyı çalarken diğerleri arabada bekledi.

Cevap yoktu. Kulağımı kapıya dayayıp evdeki sesleri dinlemeye çalıştım. Belli ki içeride biri vardı çünkü domuz ağılına ve ahırın diğer tarafındaki tavuk kümesine giden taze ayak izleri seçiliyordu. Yanımızdan geçen yalnız bir horoz küçük ve gürültülü yapıya yöneldi. Yolu, başka bir çift ayak iziyle birleşti. Bu seferkiler ahır kapısına gidiyordu.

"Zu..." diye başladı Roman silahına uzanarak. Elimi sallayarak oldukları yerde kalmalarını işaret ettim. Sam ve Lucas'ın belli ki pek fazla misafiri olmuyordu. Davetsiz ve habersiz geldiğimizden onları korkutup saklanmak zorunda bırakmış olabilirdik.

Ahır kapısına uzanıp ardına dek açarken kenara çekildim. Dışarı kimse fırlamayınca içeri girip yavaşça karanlığı incelemeye koyuldum.

O anda sırtıma bir silahın kabzası indi.

"Ellerini kaldır," dedi tanıdık bir ses. "Ağır ağır gerile bakalım–"

Onu tanıdığımı anladığımda kalbim patlayacak gibi oldu. Bir şekilde, ona bakmak için yüzümü çevirmeyi başardım.

"Aman Tanrım!" Bıyığının ardındaki yüzü bembeyazdı. Silahı indirdi. "Seni öldürebilirdim! Ödümü patlattın!"

Atılıp kollarımı Liam'ın boynuna doladım.



Üç Yıl Önce

Ülkenin yaşadığı ekonomik krizden yeni uyanmış, küçük bir kasaba olan Blackstone'a giden yolda gün doğumuyla yarışıyorduk. Ruby ve Liam'ın şifreli mesajlarında bahsettikleri duvar resimlerini arıyorduk ama doğa, yanından geçtiğimiz birkaç mahalleyi ele geçirmiş gibi görünüyordu.

"Tamam," diye mırıldandı Chubs. "Bu iş giderek saçma bir hâl alıyor..."

Betty günlerinde, böylesi sabahların keyfini çıkarırdık. Görülüp rapor edilme ihtimalimiz arabayı park edip birkaç saat dinlenecek kadar önemini yitirirdi. Ama bu durum şu an Chubs'ta ters etki yapıyor gibiydi. Terk edilmiş her evde başını sallıyor; yolda üzerinden geçtiğimiz çukurlarda bir iç çekiyordu. Benim görmekten mutlu olduğum şeyler ona bitmemiş işler gibi görünüyordu.

Yapacak çok şey var. Bunu düşündükçe, farkındalığın ağırlığı daha da arttı. Engeller aşılmaz görünüyordu; kaç yol ya da kaç mahalle bunlar gibiydi? Ömrümüz hepsine ulaşmaya yetecek miydi?

"İşte..." dedim işaret ederek. Bir direğe asılı küçük bir yol tabelası belirmişti. Geriye doğru eğilip bükülmüş olsa da okunabiliyordu. "Gidip 'Tarihi Ana Cadde'yi bulmamız gerek. Umut vadediyor, değil mi?"

Saatler boyu daireler çizerek arabayı sürdükten sonra doğru yola çıkar çıkmaz duvar resmini bulduk. İki elini açmış kapüşonlu bir aziz figürü tarafından karşılandık. Kirli tuğlalarla karşılaştırıldığında boyalar parlak ve tazeydi. Bu bulutlu günde resmin görüntüsü parlıyor gibiydi.

Cadde boyunca sıralanan dükkânların önünde birkaç araba park etmişti. Bir bakkal, eczane ve...

"Kahve dükkânı var," dedi Chubs işaret ederek, "Tamam, ne demişlerdi?"

"Duvara bir isim yazıp bir taş bırakmamız mı gerekiyordu?" dedim, sayfadan tekrar okuyarak. "Sonra bizden içeri girip çay almamızı isteyecekler."

Bana baktı. "Neden çay?"

"Garip bulduğun kısım bu mu?" diye sordum. "Yazacak bir şeyin var mı?"

Aracı arayıp taradıktan sonra nihayet konsolda eski bir kalem bulmuştuk. Kimsenin görmediğinden emin olmak için caddeye baktıktan sonra dışarı çıkıp duvar resmine doğru yürüdük. Karşımdaki görüntüye bakarken soğuk hava iliklerime işliyordu.

"Bu saçmalık," diye mırıldandı Chubs, ismini boyalı tuğlalardan birine yazmaya çalışırken. O kadar soluktu ki kalemi bana uzattığında kendiminkini yazma zahmetine bile girmedim.

Ona daha önce bunun bir bulmaca avı olmadığını söyle-

miştim ve buna hâlâ inanıyordum. Adresin, gizemli adımları tamamladık diye duvarda aniden belirmeyeceği barizdi. Hatta muhtemelen adımları denerken görülmemiz adımların kendisinden daha önemliydi. Yakınlarda birileri bu noktayı izliyor olmalıydı. Adresi bilmiyorlarsa belki de Liam ve Ruby'ye burada ve alınmaya hazır olduğumuzu haber veriyorlardı, olamaz mı?

Chubs, "Bize yanlış bir adres vermiş olmalı," dedi. "Bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Hadi, arabaya dönelim..."

"Bekle," dedim, etrafı arayarak. "Taş..."

Kırık bir tuğla parçası alarak duvar resmine döndüm. Ancak bu aldığımız talimatların sonuncusuydu. Koyacak başka yer bulamadığımdan taşı boyanmış figürün ayaklarının altına yerleştirdim.

"Bu saçmalık," dedi Chubs ellerini tekrar cebine sokarak.

"Çay almaya gitmelisin," dedim. "Hatırladın mı?"

İçeri onunla girmek istedim ancak herhangi bir soru ya da meraklı bakışlarla karşılaşmak istemiyordum. Özellikle de bu Liam ve Ruby'yi korkutacak bir şeye yol açacaksa.

Chubs ofladı ama yine de caddede yürümeye başladı.

"Dayan," dedim. Şapkasını biraz daha aşağıya çekmeme ve fularını kimlik etiketini örtecek şekilde ayarlamama izin verdi. Önlem olarak gözlüğünü de çıkardım. Gözlüğü olmayan tek bir fotoğrafı bile olduğunu sanmıyordum.

Chubs bana biraz odaklanamayan ama kesinlikle sinir bozucu bir bakış attı.

"Sadece bu seferlik," dedim.

Arabada onu beklemekse tam bir işkenceydi. Chubs nihayet yeniden göründüğünde elinde buharı tüten iki bardakla eskisinden daha da mutsuz görünüyordu.

"Bir şey olmadı mı?" diye sordum.

Bana her zamanki gibi sıcak çikolatamı uzattı. "Kafedeki herkesle inanılmaz derecede ürkütücü bir göz teması kurduktan sonra ya ortaya çıkacaklarını ya da yerel polisin bunu onların yerine yapacağını düşündüm... Ah, lanet olsun!"

Sıcak çay üzerine dökülmüştü. Chubs lekeleri peçeteyle silmeye başladı. Bardak tekrar tehlikeli bir şekilde eğildi.

"Ver şunu bana," dedim.

Bana uzatırken koruyucu kılıf aşağı kaydı.

Kendi içeceğimi kenara bırakıp kılıfı tamamen çıkardım. Bardağı Chubs'a çevirip üzerinde yazılı adresi gösterdim.

Chubs, koltuğuna yaslandı ve peçeteyi yere düşürdü.

"Pekâlâ," dedi. "Haritayı tekrar göreyim."

***

Sonunda vardığımız yer bir ev bile değildi. Bizi küçük bir arka yoldan temiz bir arazi parçasına götürdü. Yolun kenarındaki ağaca spreyle boyanmış sayıları ya da gizli bir köşeye park etmiş kırmızı kamyonu görmemiş olsam dahi adresin burası olduğunu anlardım.

Chubs, kamyonun yanına park edip kontağı kapattı. Bir an için orada öylece oturup yakındaki yapraklardan düşen yağmurun hışırtısını dinledik. Yağmur ön camı kaplıyor, görüşümüzü etkiliyordu.

"Dışarı çıkıp etrafa bir göz atmalı mıyız?" dedim elim zaten kapıdayken.

"Sanırım," diye yanıtladı.

Çevreyi dolaşıp birbirimize rastlayarak daireler çizip durduk. Arazinin öte ucuna yaklaştığımda yağmurun sesi farklılaşarak daha gürültülü bir hâl aldı. Yeşilliklerin içine iyice dalıp bir çalıyı itince bunun sebebini anladım.

"Zu?" diye seslendi Chubs.

"Buradayım!" Beni görmesi için kollarımı salladım. "Bak!"

Chubs iyi görünüyordu. Ve gördüklerini beğenmemişti. İfadesini tanımlayan tek kelime kederdi.

"Sorun ne?" diye sordum.

O daha cevap veremeden, sisin içinden gölün gümüş yüzeyi üzerinde hızlı ve pürüzsüz bir yolda ilerleyen karanlık bir şekil belirdi. Ekoseli bir gömlek. Beyzbol şapkası. Islıkla çalınan bir The Rolling Stones şarkısı.

Liam.

Bizi nihayet fark ederek küçük kayığın bankı üzerinde döndü. Ağaçlardan suya inen yol oldukça dikti; koşup ona istediğim gibi sarılamayacak kadar dik.

"Kahretsin, beni burada bulduğunuza inanamıyorum!" diye seslendi kayığını suyun kenarına yanaştırmak için dönerken. "Bu yolun üzerinde birkaç yüz metre uzaklıkta küçük bir kumluk alan var. Sizi oradan almak daha kolay olur... Tabii kollarıma kuğu dalışı yapmak istemiyorsan, Chubsie? Dramatik buluşmaları ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Chubs, Liam'ın işaret ettiği yöne doğru yürümeye başla-

dı. Salın içindeki Liam bana sorgulayıcı bir bakış attı. Omuzlarımı silktim. İkimiz de Chubs'ı tanıyorduk. Bazen duruma ısınmak için biraz zamana ihtiyacı olurdu.

Tepenin yamacı beklediğimden daha taşlıktı. Chubs bana yardım etmek için geri döndü ve eğimli bir ağaca tutunarak inerken sabitledi.

"Gerçekten, ben iyiyim," diye fısıldadı beni ona bakarken görünce.

Düzlüğe ulaştığımızda Liam tekneyi kıyıya çekmişti bile. Chubs'ın elini bıraktım ve Liam, ona doğru koşarak sıçradığım anda beni yakalamak için atıldı. Beni kollarına alıp ikimizin de başını döndürecek kadar döndürürken kahkahaları kesik kesikti.

"İşte buna doğru dürüst selamlama derim!" dedi eğri şapkamı yeniden başıma takarken.

Ayaklarım yeniden toprağa basar basmaz, midesine bir yumruk indirdim. İki büklüm yatarken kahkahası birden kesildi.

"Bir daha sakın bize haber vermeden gideyim deme!" dedim son altı aylık endişe ve öfkeyi kelimelere dökerek. "Bu doğru değildi... Hem de hiç doğru değildi!"

Liam'ın yüzündeki neşeli ifade kaybolurken doğruldu. "Haklısın. Değildi. Size bir başkasının öğrenmesi riskini almadan mesaj atmanın bir yolu olsaydı... Daha çok denemeliydim. Sadece... Yani... Özellikle Ruby'nin babasına olanlar... Her şey çılgıncaydı. İşler daha da kötüye gitmeden önce sonuçları ne olursa olsun kaçmamız gerekiyordu."

Bahsettiği sonuçlar, hükûmetin gözünde birer kaçak olmalarıydı. Ruby, sokağa çıkma yasağı ve sık kontrollerle di-

ğer tüm Psi'lerden daha dikkatli izleniyordu ve Liam'la ortadan kaybolduğunda, Geçici Başkan ve Birleşmiş Milletlere bu katı düzenlemeleri takip edeceğine dair verdiği sözü bozmuş oldu. Hükûmetin bizim için metodik olarak kurduğu sistemin dışında yaşamamıza izin verilmiyordu. En azından yasal olarak.

"Öyle bir..." diye başladı Chubs ve sonra kendini durdurdu. Elleri hâlâ ceketinin cebindeydi ancak kumaş, ellerini yumruk yaptığını görebileceğim kadar inceydi.

Liam kollarını kocaman açtı. "İkinci raunda hazırım dostum. Dansa karşı koyma."

"İlk önce yağmurdan kurtulabilir miyiz?" dedi gözlüklerini çıkarıp atletine silerek.

Chubs'a bakarken eski şapkasının ucundan yağmur damlıyordu. Kolları yanlarına düştü ve tekrar bana baktı. Ona kederli bir gülümsemeyle baktım.

Bu kabul edilebilir değildi. Biraz tuhaflık yaşanabileceğini biliyordum ve Liam'ın hiçbir şey yokmuş gibi davranması da pek yardımcı olmuyordu ama bu kadar da garip olması için hiçbir neden yoktu.

Chubs'a doğru yürüyüp ellerimi sırtına koydum ve sonunda Liam'a hızlı ve sıkı bir şekilde sarılmasına yetecek kadar gevşeterek öne ittim.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Sadece yorgunum. Erkenden yola çıktık."

"Erken kalkmayı ne çok sevdiğinizi bilirim. Ayrıca seni güneş doğmadan önce Betty'ye götürmek için bir motel odasından gelin gibi taşımak zorunda kaldığımı hatırlıyorum."

Chubs, ıslak olmasalar bile yeniden temizlemek için göz-

lüklerini çıkardı.

Gergin sessizlik geri döndü.

"Vi hâlâ arabada mı?" diye sordu Liam arkamıza bakarak.

Chubs, "Çalışması gerekiyordu," dedi.

Liam'ın yüzü düştü. "Ah. Belki bir dahaki sefere o zaman."

"Belki," dedi Chubs. Başıyla kayığı işaret etti. "Hepimiz buna sığacak mıyız? Saklanma yerinize gitmek için gölden karşıya geçmemiz gerekiyor sanırım."

"Bu varsayımın doğru sevgili Chubston," dedi Liam, elleri kalçalarında, suya doğru dönerken. "Yol üstündeki Lee Gölü kadar büyük değil ama tüm göllerin arzu edilecek bir yanı olmalı. Burayı bulduğumuz için kendimi şanslı hissediyorum."

"Tabii o... malum aşinalığın rahatlığı olduğu kesin," dedi Chubs yavaşça.

Liam'ın gülümsemesi başka bir şaşkın bakışla soldu ama hemen toparlanıp tekneye adım atmama yardım etmek için harekete geçti. Beni cidden sıkıca tuttu. Sonunda, Chubs'ın süveterini yastık olarak kullanarak ayaklarının dibine oturmak zorunda kaldım. Liam bizi tekrar suya itti ve bunu sayısız kez yapan birinin kolaylığıyla içeri atladı. Kürekleri ona uzattım.

"Vee yola çıkıyoruz." Kayık kıyıya çıkarken Liam da kollarını sıvadı. Soğuktan ya da ıslak gömleğinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Üzerinde bir çeşit... Onda daha önce görmediğim rahatlık vardı. Gözlerindeki pırıltı geri dönmüş ve yüzü tekrar toparlanmıştı. Kampların düşme-

sinden önceki son haftalarda yüzüne bakıp zaman zaman onu tanıyamadığımı hatırlıyordum. Her şeyin stresi, abisini kaybetmesinin verdiği keder, Ruby'nin hayatındaki bitmek bilmeyen tehditler, onu yavaş yavaş parçalayıp sağlığını bozmuştu.

"Uğraştırdığım için özür dilerim," dedi. "Temas kurmak için son pürüzleri gidermeye çalışıyoruz. Şimdi her şey karmaşık görünüyor olabilir ancak gelecek birkaç hafta içinde eski ağın talimatları yollama konusunda herhangi bir sorun yaşatacağını sanmıyorum."

"Bekle, kime mesaj gönderiyorsunuz ki?" diye sordum.

Liam gülümseyerek kürekleri suyun içinden çekti. "Bu sadece yeni evimiz değil. Ruby ve ben, burayı yardıma ihtiyacı olan diğer çocuklar için güvenli bir eve çevirmeye karar verdik. Eski Çocuk Birliği dostlarımızdan aldığımız ipuçlarına dayanarak üç çocuğu almaya gittik bile."

"Bu harika," dedim. Ve tam onlara göre bir davranış. İkisinin, buna en çok ihtiyaç duyan çocuklara yardım etmek için arka sokaklarda gezindiklerini kolayca hayal edebiliyordum. "Kaçaklar mı peki?"

Liam, sırtını bize dönüp parmaklarını suda gezdiren Chubs'a baktı. "Aslında, yanımızdaki üç çocuk, istismarcı ailelerden geliyorlar."

Chubs'ın eli birden durdu.

"Şey," dedim neşeyle. "Bu... Harika. Çok harika." O tuhaf sessizlik yeniden başladı. "Buraya nasıl geldiniz?"

Liam hikâyeyi anlatırken gevşeyerek arkasına yaslandı. O ve Ruby ortadan kaybolduktan sonra Liam'ın üvey babası Harry onlarla buluşana dek haftalar boyu kamp yapmışlar-

dı. Kahve dükkânının üst katı banka tarafından satışa çıkarılınca da Bayan White onlara eski evini vermişti. İşe gidip gelmek onun için zor olmaya başlamıştı çünkü eve yalnızca gölü kayıkla geçerek ya da evi çevreleyen uzun ve zorlu ormanlık araziyi dolaşarak gidilebiliyordu. Yazın çoğunu evi daha fazla çocuk alacak şekilde güncelleyerek ve zemine bir kaçış tüneli kazarak geçirmişlerdi.

Kayık karşı kıyıya çarptığında Liam yeniden aşağı atladı ve onu kıyıya çekti. Chubs ile karaya çıktığımızda Liam'ın onu küçük bir sığınağa çekerek yağmurdan korumak için üstünü örtmesini bekledik. Bu da bana Chubs'ı bir kenara çekip onu bir bakışla kendine getirmek için aradığım fırsatı verdi.

"Ormanın ortasında, bir gölün yanında, bir Turuncu'nun koruması altındaki çocuklar için gizli bir kaçış tüneli," diye fısıldadı Chubs. "Yok canım, kulağa hiç de tanıdık gelmiyor."

Utanmıştım. "Lütfen bunu onlara tekrarlama."

"İnan bana," dedi Chubs, ağaçların gizlediği kıvrımlı toprak yola bakarken, "ağzımdan tek bir kelime bile çıkmayacak."

Bu kulağa hiç de inandırıcı gelmiyordu.

"Bu taraftan," dedi Liam. "Mesafe yakın. Ruby de elinde sıcak çikolatayla bekliyor."

East River'ı yeniden aklıma getirdiği için Chubs'a neredeyse gücenmiştim. Bunun onunla hiç ilgisi yoktu. Ruby ve Liam işin başındaysa East River'ın vadettiklerini gerçekten yerine getirecekler demekti. Hem burada bir sürü küçük baraka yerine tek bir dostane görünümlü ev vardı. Çok geçme-

den başka bir şeyle birlikte ev de göründü.

"Bu bir ağaç ev mi?" diye sordum yakınlardaki bir ağaca inşa edilmiş platformu göstererek.

Liam kıkırdadı. "Evet. Şimdilik bir şeye benzemiyor ama eğlenceli olabileceğini düşündüm. Ve çocuklar yalnız kalmak isterlerse oraya gidebilirler."

Sürgülü kapı açıldı ve Ruby üzeri kapalı verandaya adımını attı. İki şemsiye tutarken yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

Liam ona sersem bir bakış attı. "Acelem vardı."

"Onları kapının hemen önüne bırakmıştım."

"Tamam, heyecanlanıp unuttum işte, beni suçlayabilir misin?" dedi Liam. "Misafirimiz var, tatlım. Aşağı inip selam versene."

Ruby gözlerini devirip bize doğru gelirken şemsiyelerden birini açtı. Kalbim, göğsümden fırlayıp gitmek ister gibi atıyordu. Sıcacık beyaz kazağı, kırmızı yağmur çizmeleri ve gölgelerinden arınmış yüzüyle onu görmek... Bekleyişle ve arayışla geçen onca zamanın endişesini silip süpürdü. Diğer şemsiyeyi Liam'ın göğsüne yapıştırdı ve beni kollarına aldı.

"Donmuşsun," dedi beni kendine daha sıkı sarmaya çalışırken. Kazağı sıcaktı ve üzerinde tarçınla yoncanın o tatlı kokusu vardı.

"Çizmelerini çok beğendim!" dedim.

Başını salladı. "Liam'ın espri anlayışında hiç değişiklik yok. Onu göle itme içgüdüne karşı gelmene şaşırdım, Chubs."

Chubs, ona küçük dilini yutmuş gibi bakıyordu. Anlıyordum. Sanki bambaşka bir insanla karşılaşmak gibiydi. Ru-

by'yi hiç bu kadar sakin görmemiştim. Hiç bu kadar huzurlu.

"Evet, şey," dedi nihayet Chubs. "Bunu yapmayı birkaç sefer düşünmedim desem yalan olur."

Ruby ona sarılmaya kalktığında hiçbir dirençle karşılaşmadı. Chubs, yüzünün bir kısmı Ruby'nin dağınık saçlarına gömülü hâlde ona sımsıkı sarılıyordu.

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, dans esprim çok komikti," dedi Liam ısrarla.

Sonunda biraz daha kendine benzer bir ifadeyle, "Eminim öyledir," dedi Chubs. "Dile getirmediğin sürece."

Sohbetimizin o tanıdık ritmine dönmesiyle biraz rahatlamıştım. Ruby bir eli Chubs'ın sırtında, onu verandaya doğru yönlendirip yolculuğun nasıl geçtiğini sordu.

Liam yüzünde solan gülümsemesiyle arkalarından baktı.

"Düzelecek," dedim ona usulca. "Çok endişelenmişti, o kadar. Ona biraz zaman ver."

"Öyle mi?" dedi Liam. Sonra da neşeli bir şekilde şapkamı gözlerimin üzerine çekti. "Zihnimi okumayı bırak tamam mı? Bu eve iki telepatik çok fazla."

Kapının üzerinde 'HAVEN' yazılı bir ahşap tabela vardı. Ön girişten geçtikten saniyeler sonra bu ev, isminin anlamı gibi bir sığınak olduğunu kanıtlamıştı. Ev sıcak ve aydınlık hâliyle soğuğu eritti. Mutfaktan burnumuza tatlı, tereyağlı bir koku ulaşıyor; salonun bir yerlerinden yanan ateşin çıtırtısı duyuluyordu.

Ruby çizmelerini çıkarıp üç çift çamurlu spor ayakkabının yanına bıraktı. Liam kendininkileri çizmelerin yanına

koyunca biz de aynısını yaptık. Nemli şapkamı çıkarıp kurumaması için kancalardan birine asarken üst kattan gelen sesleri işittim.

"Öğle yemeğine benzer bir şeyler ayarladım," dedi Ruby. "Ama öncesinde evi şöyle hızlı bir şekilde turlamak ister miydiniz?"

"Selam!" dedi salondan bir ses. Başımı kaldırıp bizi izleyen üç yüzle karşılaştım. Koyu tenli çocuk kızı sustursa da kız yılmayıp el sallamaya devam etti.

Ruby ve Liam birbirlerine sıcak ve kurnaz bir bakış attılar.

"Bu Charles ve Suzume," dedi Ruby. "Bunlar da Lisa, Miguel ve Jacob."

Üçü de yaklaşık benim kadar, yani on dört yaş civarındaydı ama sessiz olanları –Miguel– minyon olduğundan diğerlerinden de küçük görünüyordu. Üst kat turumuza onlar da katılmıştı. Oğlanlar ranza yataklarını ve Ruby'nin büyükannesinin ördüğü battaniyeleri gösterdiler. Lisa'nın kendine ait bir odası vardı ve bundan çok da memnun değil gibi görünüyordu.

Ruby, Lisa'nın gülümsemesine bir tebessümle karşılık vererek, "Sadece bir süre için," dedi. Bize baktı. "Sam bize daha kalıcı bir çözüme ihtiyacı olan bir kız hakkında mesaj yolladı."

Onu duysam da kelimelerini anlamam birkaç saniyemi aldı. Chubs'ın yüzünde de aynı ifadenin belirdiğini gördüm.

Tüm bu zaman boyunca Sam ve Lucas'la iletişim hâlindeler miydi?

"Sam ve Lucas nasıl?" diye sordum, anladığım şeyi onaylamaya ihtiyaç duyduğum için kendimden nefret ederken.

"Ve Mia?"

"Dayanıyorlar," dedi Liam. "Mia okula dönmek istiyor ama bir vasisi olmadan bunu yapamaz. Yani, size bunu anlatmama gerek yok zaten. Sanırım Kırmızılara ulaşma konusunu askıya aldığımız için hayal kırıklığına uğradılar. Bu da anlaşılır bir şey."

Ruby'nin yüzünde ilk kez tereddüt görmüştüm. Gözlerinde gördüğüm pişmanlık ve keder açık ve acıklıydı.

"Sanırım bu konuda hepimiz hayal kırıklığına uğradık." Eve girdiğimizden beri Chubs ilk defa konuşuyordu. "Ama en azından yasal bir izleme sistemiyle güvenliklerini korumak daha kolay."

Çatıdaki yağmur sesi, gelen sessizliği doldurmuştu. Liam ensesini ovalayarak Ruby'ye anlam vermediğim bir bakış attı.

Bir şey yap, diye geçirdim içimden. Bir şeye ihtiyacımız vardı; bu korkunç, bu resmî sessizlik dışında herhangi bir şeye.

"İkinci kat çocuklarınsa sizinki nerede?" diye sordum.

Liam'ın yüzündeki gerginlik bir parça olsun kayboldu. "Kendimize tavan arasında bir yer yaptık; tıpkı ufak fareler gibi. Gel göstereyim."

Küçük ve sıcak yatak odalarıyla fotoğraflar ve kitaplarla dolu raflarını inceledikten sonra yeniden alt kattaki oturma odasına indik. Köşede, ekranında hiç görmediğim bir çizgi film durdurulmuş olan eski görünümlü bir televizyon vardı. Hemen yanında taş bir şömine odayı ısıtmak için yanıyordu. Bayan White'ın zevki olan çam yeşili ve fildişi renkleri tüm mobilyalar, perdeler ve halılarda kendini gösteriyordu.

Bazıları biraz yırtılmış olsa da buraya sevilen bir ev izlenimi vermişti. Liam daha fazla gurur duyamazmış gibi görünüyordu.

Diğer çocuklar da öğle yemeği için bize katılıp Liam'ın hikâyelerini kendi yorumlarıyla böldüler. Ruby'nin yahnisi ise bizim gibi bir yıla yakın paketli gıdayla hayatta kalmış birilerine göre şaşırtıcı derecede lezzetliydi. Belli ki üzerinde çalışacak zamanı olmuştu.

"Zu, arka tarafı görmek ister misin?" diye sordu Lisa. "Bir bahçe kurmaya başladık."

"Önce filmi bitirebilir miyiz?" diye sordu Jacob. "Daha bir saatimiz var."

"Bahçeyi oturma odasının camından görebilirsiniz. Bir taşla iki kuş," dedi Miguel.

"Evet," dedi Liam tabakları lavaboya koymak için ayağa kalkarken. "Neden onlarla gitmiyorsun? Birbirinizi daha iyi tanırsınız."

Tabak altlığımla oynadığım yerden başımı kaldırdım. Bunun doğru olmadığını bilmeme rağmen diğer üç çocuğa bakınca –birbirlerini dürtüp bakışlar atmalarını ve şakalaşmalarını görünce– kendimi onlardan çok daha yaşlı hissetmiştim. Liam'ın beni onlarla yollamaya çalışması da yetişkinler konuşabilsin diye masadan uzaklaştırılan çocuklar gibi hissetmeme sebep olmuştu.

"Belki daha sonra," dedim.

Ruby hepsi birbirinden farklı kupalara sıcak çikolata doldurmak üzere kalkarken Liam'la birbirlerine yine gizli bir bakış attılar. Gençler kendi içeceklerini alıp hızla oturma odasına döndüler.

Ruby, "Elinizdekilerle koşma..." diye başlamıştı ki hemen sustu. "Tüm hayatım boyunca anneme hiç bu kadar benzememiştim."

"Ailen nasıl? Baban?" diye sordum.

Sırayla kendimizden bahsettik. Onlara Cate'i, Vida'yı ve Nico'yu, okulu ve rutin hâline dönen tüm o şeyleri anlattım. Liam ve Ruby ailelerinden ve kamplar dağıldıktan sonra dört bir yana dağılan Çocuk Birliği'ndekilerden bahsettiler. Konuştukça, Ruby ve Liam'ın bizim dışımızda herkesle iletişim hâlinde olduğu bariz bir hâl almıştı.

Ve tüm bu süre boyunca, söz verdiği üzere, Chubs fikirlerini kendine sakladı. Bu, en yakın arkadaşı tarafından fark edilmeyecek değildi tabii.

"Pekâlâ, Chubs hadi öt bakalım," dedi Liam. "En son bu kadar sessiz olduğun zaman dilini çorbayla yaktığın için konuşamadığın zamandı."

"Ne anlatayım?" diye sordu çikolatasını içen Chubs.

"Belki de..." diye başladı Ruby.

"Şu an zihninden geçen olağanüstü düşünce her neyse onu," diye başladı Liam. "Son iki saattir içinde tuttuğun aşağılama neyse onu işte. Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?"

"Bence artık beni hiç tanımıyorsun," dedi Chubs basitçe.

"İşte," dedi Liam ellerini masada uzatarak. "Hadi, söyle de rahatla."

Ses tonu benim bile tüylerimi diken diken etmişti. Chubs'ın çenesi, kelimeleri öğütüyormuşçasına, bir ileri bir geri kıpırdanıyordu.

"Altı ay oldu," dedi Liam. "Bak, işler bu şekilde geliştiği

için çok üzgünüm. Açıklayacak zaman yoktu, hepsi bu. Her şey bizim için ya da Ruby'nin ailesi için daha beter olmadan kaçmamız gerekiyordu."

"Anlıyorum," dedi Chubs.

"Öyle mi gerçekten?" dedi Liam. "Çünkü şu an havaya yayılan şey anlayış değil de kendine has düşmanca tavrın."

"Öyle değil..." diye konuşmayı denedim.

"Düşmanca tavrımı mazur gör," dedi Chubs kısık sesle. "Sanırım sadece böylesine mutlu ve yerinize yerleşmiş görünüyorken bize hayatta olduğunuzu bildirmek için temasta bulunmayı neden bu kadar ertelediğinizi merak ediyorum."

Ruby ve Liam yeniden birbirlerine baktılar.

Chubs elini masaya indirdi. "Kesin şunu! Söyleyin bitsin işte."

Ruby, "Sadece emin olmak istedik..." diye başladı. "Burayı kurmak ve Washington'da neler olup bittiğini anlamak için zamana ihtiyacımız vardı. Bizi aramaya son vermediklerini düşünürsek..."

"Tabii ki son vermediler," dedi Chubs sertçe. "Vida'nın neden gelemediğini bilmek ister misiniz? Adalete engel olmak suçuyla tutuklanmamak için sizi aramakla görevli ekibe katılmak zorunda kaldı!"

Bunu bilmiyordum. Onun ve Cate'in bölge geçiş kontrolleri gibi ulusal güvenlik konularıyla ilgili çalıştıklarını sanıyordum.

"Özür dilerim," dedi Ruby alnını ovuşturarak. "Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmeliydim."

"Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok," dedi Liam

şiddetle. "Dostlarımızın buraya gelip bizimle yaşamayı ve gerçek anlamda işe yarar bir şeyler yapmayı isteyebileceklerini düşündüğümüz için kusura bakma."

Gerçek anlamda işe yarar bir şeyler.

Kelimeler endişeli düşüncelerimi delip geçti. Chubs'ın tüm bedeni kaskatı kesilmişti; yediği darbeyi sindirmeye çalışıyordu.

"Bizim... Burada yaşamamızı mı istiyorsunuz?" diye sordum ve bunu yaparken de neden ellerimi hissedemediğimi, tüm bedenimin neden uyuştuğunu merak ettim.

"Evet," dedi Liam. "Sizin için daha güvenli. İkiniz için de. Hem kendi yaşıtlarınızla olursunuz. Vida'yı da buraya aldırmanın bir yolunu buluruz."

Bunu öyle samimi bir şekilde, Liam'a özgü o umut ve iyilikle söylemişti ki boğazımda düğümlenen kelimeleri söyleme cesareti bulamamıştım.

Karşımdaki, beni karların içinden kaldırıp sırtında güvenli bir yere taşıyan insandı.

Karşımdaki, beni her kâbustan sonra sarıp sarmalayan insandı.

Karşımdaki, sevdiğim bir insandı. Hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmak istemediğim biriydi.

Ama teklifine verebileceğim tek cevap, "Ben çocuk değilim," olacaktı.

Burada, onlarla kalırsam hep öyle kalacaktım.

Artık sistemin dışında, bir gün bulunabilme belirsizliği ile yaşamak istemiyordum. Umutlu olmak istiyordum. İşleri herkes için daha iyi hâle getirmeye yardım etmek istiyor-

dum. İstediğim şey sadece kendimi güvende tutmak değildi. Liam ve Ruby burada bir düzine çocuğa yardım edebilirken ben binlercesine yardım edebilirdim.

Artık güçsüz hissetmek istemiyordum.

"Ormanda yaşamak ve doğayla bütünleşmek ya da burada başaracağınız saçmalıklarla uğraşmak için hayatta kalma mücadelesi vermedim ben," dedi Chubs.

Sesi hiç duymadığım kadar soğuk, "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle," dedi Liam. Ruby derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. O anda ortadan kaybolmak istiyor mu diye merak ettim. Ya da geri kalanımızın kaybolmasını istiyor olabilirdi.

"Çocukları korumaya mı çalışıyorsun? Harika. Onları kurtar. Kahraman ol. Bu zaten hep en sevdiğin roldü Liam çünkü karmaşık değil. Kendinden şüphe etmene sebep olmaz. Zor seçimler yapmak zorunda kaldığın için kendini kötü hissetmezsin. Bu arada, geri kalanımız da hayal edebileceğin her tür merceğin karşısındayız, her gün tehdit altındayız, her gün gerçekten kalıcı bir değişim sağlamak için çalışıyoruz."

"Öyle mi?" dedi Liam ayağa kalkarak. "Peki, ne başardınız? Diğer insanlar onları hor görüp küçümseyebilsin diye herkesi bu aptal rozetleri takmaya zorlamayı mı? Çocukları başlangıçta onları reddeden aynı evlere geri göndermeyi mi? Bu arada söz verilen o tazminatlar ne âlemde? Gelecek yüzyıla kadar herhangi bir özür ya da bir çeşit telafi çabası göreceğimizi düşünüyor musunuz? Yoksa bundan da mı vazgeçeceksiniz?"

Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Tüm dünya

bulanıklaştı. Chubs ve Liam, masanın karşısından birbirlerine bakıyor, her ikisi de ifadelerini kontrol etmeye çalışıyordu. Sonunda Liam dönüp salonda kayboldu.

Chubs, Ruby'ye son bir kez baktı. Sonra mutfaktan geçip gitti. Arka kapı kapandı. Bir saniye sonra da ön kapı. Her ikisinde de yerimden zıpladım.

Ruby ağır bir nefes alarak sandalyesine yaslandı.

"Üzgünüm." Kelime, boğazımdaki ağrılı düğüme takıldı. "Böyle olacağını düşünmemiştim..."

"Bense tam olarak böyle olacağını düşünmüştüm," dedi Ruby hafifçe. "Chubs'ın üzüleceğini biliyordum ama sanırım... Kendini bu kadar ihanete uğramış hissedeceğini fark etmedim."

"Bizi terk ettiniz," diye fısıldadım. Her nasılsa, tüm bedenim dağılıyor gibi gelirken bile ayaklarımı hissediyordum. Ağlamak utanç vericiydi ama buna engel olamadım. Bu doğru gelmiyordu.

"Ettim," dedi Ruby, yüzü kederliydi. "Yaptığım şeyin farkındayım."

"Burada kalamam," dedim. "Burası mükemmel. Bu çocuklara ihtiyaçları olan sevgiyi de vereceksiniz. Ama bana göre değil."

"Anlıyorum," dedi.

Anlıyor muydu gerçekten? Açıklamalıydım; kalbimi ona dökmem gerektiğini, onu ve Liam'ı sevdiğimi, eskiden var olan bizi sevdiğimi anlatmam gerektiğini hissediyordum. Ama güçsüz olamazdım. Burada kalamazdım.

"Sorun değil," dedi Ruby, bana sarılmak için masanın et-

rafından dolaşarak. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Her şey değişir. Değişmek zorundadır."

"Biz değil," diye bağırdım. "Biz asla değişmeyiz."

Eğilip kulağıma fısıldadı: "Değer verdiğimiz için acı çekiyoruz. Değer vermekten asla vazgeçme. Kimsenin içini soğutmasına müsaade etme. Sen daha şimdiden tanıdığım en güçlü insansın."

Yüzüme düşen saçları düzelterek beni yavaşça bırakırken başımı salladım. "Artık bizi nerede bulacağını biliyorsun. İstediğin zaman dönebilirsin. Ne olursa olsun, burada her zaman bir yerin olacak."

"Ona... Ona özür dilediğimi söyler misin?" dedim Liam'ın gittiği yöne bakarak. "Benden nefret edecek."

"Asla etmez," dedi Ruby. "Asla. Şimdi yaptığımız... işin sana küçük göründüğünü biliyorum ama bu..." Derin bir nefes aldı. "İnsanların benden ne beklediğini biliyorum, neye ihtiyaç duyduklarını ama benim şu anda dünyaya sunabileceğim şey bu. Bu, benim onarım gerektirmeyen tek parçam. İyileşmesi gerekmiyor. Korumam gereken yeni ve kırılgan bir şey. Şimdi sana bir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum ama benim yerim burası. Yardım ettiğimiz her çocuk kalbimin parçalarını bir araya getiriyor."

Başımla onayladım.

"Ama sen de kendi yapman gerekeni bul," dedi Ruby. "Her ne olursa olsun, sana yardım etmek için orada olacağım."

Ön kapıya doğru yürürken sanki bedenimi orada bırakıyormuş gibi hissettim. Ayakkabılarımı giyerken Ruby de yanı başımda bekledi. Şapkamı askıdan alacaktım ki kendi-

mi durdurdum. "Belki yeni kızın ihtiyacı olur?"

Ruby, yeniden coşan duygularını bastırmaya çalışırken gülümsemek için elinden geleni yaptı. Kollarını göğsüne sararak, "Sonra görüşürüz, tamam mı?" dedi.

Bu olasılık bir hayaldi ve sanırım bunu ikimiz de biliyorduk. Arada bir uğrayamazdık. Haftalık haberleri almak için onları arayamazdım. Bu zaman aralığını bile güçlükle kazanmıştık ve bu numaramızın ardından hareketlerimizin çok daha sıkı takip edileceğini biliyordum.

Elim kapıda, ona son kez baktım.

"Hadi git," dedi. "Chubs'ın sana ihtiyacı var."

Verandaya çıktığım sırada yağmur da hafiflemişti. Orada, Liam belki gelir diye bir an bekledim ama Chubs çoktan yola çıkmıştı. Bensiz ayrılmasını istemiyordum.

Geldiğimiz yoldan, ellerimi ve yanaklarımı ısıran soğukla, taze ayak izlerini izlerken gözlerim buğulandı. Göle vardığım sırada Chubs çoktan tekneyi suya çekmişti. Çakıl taşlarına bastığımda birden arkasını döndü, elindeki kürekleri az kalsın düşürecekti. Yüzündeki şaşkın ifade, kalbimi neredeyse yeniden kıracaktı.

Birlikte tekneyi suda ittik ve birlikte karşı kıyıya kürek çektik. Sis, arkamızdaki Haven'ı tamamen yalayıp yutmuştu.

"Bu yağmurdan nefret ediyorum," dedi Chubs, yaşlarla ıslanan gözlerini kapalı gökyüzüne çevirirken. "Durmak nedir bilmiyor."



OTUZ YEDİ

"BURADA NE YAPIYORSUN?" DİYE TEKRARLAYIP DURDU LIAM. O da benim kadar hayrete düşmüş gibiydi. "Tanrı aşkına buraya ne halt yemeye geldin?"

Konuşamadım. Yüzümü oduncu gömleğine dayayarak her an kaybolacak bir serapmış gibi ona sımsıkı sarıldım.

Liam ahırın kapısına döndüğünde birden gerildi. Roman'ın silahı kafatasının birkaç santim ötesindeydi.

"Hey Rambo," dedi Liam dişlerini sıkarak. "Biraz sakinleşmek ister misin?"

Kollarından bir adım uzaklaştım ve başımla onaylamamla birlikte Roman silahını indirdi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı yanımızdan geçerken. "Eski alışkanlıklar."

"Evet, bende de onlardan biraz kaldı," dedi Liam hâlâ şüpheyle bakarken.

Roman gölgeleri ve saklanma yerlerini incelemek üzere ahırın içine girdi.

"Selam... Zu'nun seviyor gibi göründüğü yabancı," dedi Priyanka da içeri bakmak için eğilirken. Tüm yüzü aydınlanmıştı. "Ahh! Bir at!"

Priyanka yanımızdan geçip en yakındaki kapalı bölmeye yöneldi. Beyaz bir at, olan biteni ağzındaki yemeği çiğneyerek umursamaz bir tavırla izliyordu.

"Bu Kar Tanesi," dedi Liam. Priyanka'nın ardından içeri Max girerken bir daha baktı. "Dikkat et o... şey... gergin olduğunda ısırır."

Sonra yüzünde, *Kim bu insanlar?* dercesine bir ifadeyle bana baktı.

"Ah, seninle ortak bir noktamız varmış tatlı Kar Tanesi," dedi Priyanka atın burnunu okşarken. "Aynı zamanda senden önce atın adını öğrenmiş olmam da biraz tuhaf oldu."

"Bu Liam Stewart," dedi Roman yeniden yanımıza geldiğinde. "Öylesin, değil mi?"

Kafalarının neden karışmış olduğunu anlayabiliyordum. Liam'ın o hâlini tanımlayabilecek tek kelime 'hırpani' olurdu. Dağınık, uzun saçları ve koca bir sakalı vardı. Yüzündeki tüylerin ardında teni resmen solgundu ve bu da göz altlarındaki morlukları daha da belirginleştiriyordu. Sol şakağında büyük bir morluk vardı ve atletinin yakası yırtıktı.

"Aynen öyle. En azından çoğu parçam hâlâ Liam," dedi ve suratını ekşitti. "Arkadaşlarını bana tanıtır mısın, Zuzu?"

Ah pekâlâ. "Kar Tanesi'nin yeni en yakın arkadaşı Priyanka, aramızda bilinmeyen bir yere girerken dikkatli olmayı unutmayan tek kişi olan Roman ve Max de..." Etrafıma baktım. "Max nerede?"

"Buradayım," diye seslendi ahırın arkasından. Çatıdaki

bir çatlaktan süzülen gün ışığının hemen altında duruyordu. "Çok güzel. Altın bir kurdele gibi."

Priyanka başını ona doğru çevirdi. "Tamam, bence biraz uykuya ihtiyacın var, Maximo."

Liam ağırlığını verdiği ayağını değiştirerek küçük bir kahkaha attı. Hareketleri sert, yavaş ve neredeyse...

Onu sabit tutmak için kolunu tuttum. Atletinde, sol kalçasının hemen üstünde küçük bir kırmızı leke göründü. Gömleğini çekip kumaştaki kurumuş kan lekesini ve pürüzlü deliği ortaya çıkardım. İçimde bir panik dalgası yükseldi.

"Aman Tanrım," dedim. "Vuruldun mu?"

"İyiyim," dedi, elini elime koyarak. Ruby'yi aradığımız onca zamanda Liam yaralanmıştı. Vurulmuştu.

"Zu," dedi, ben bakana kadar bakışlarını kaçırmadan. "Bir şeyim yok. Sam ve Lucas birkaç haftadır bu zavallı adamla ilgileniyor. Ama senin iyi olduğunu bilmem gerek. Haberlerde her şeyi gördüm ve sana taptığımı da biliyorsun fakat berbat görünüyorsun."

"Vurulan ben değilim," dedim, onu sarsmamak için kendime hâkim olmaya çalışarak. Bunun yerine kollarımı ona daladım ve bana yaslanışını hissettim. "Aynı zamanda saman gibi de kokmuyorum. Seni burada mı uyutuyorlar? Hem Sam ve Lucas nerede?"

Liam derin, zahmetli bir nefes aldı. "Ruby'yi arıyorlar."

"Eh, ne çılgın bir tesadüf, değil mi?" dedi Priyanka ciddi bir hâlde. "Biz de."

***

Liam bizi ön kapıya götürüp verandaya konan horozu kovaladı. Korkuluğa yaslanmıştı. Eski kilidin üzerinden elini geçirince hepimiz kilidin dilini hareket ettirirken çıkan *klik* sesini duyduk.

"Nostaljik," dedi Priyanka onaylayarak. "Sevdim."

Ev küçüktü, içeri girdiğiniz anda sizi sıcak bir kucak gibi sarıp sarmalıyordu. Sam ve Lucas'la sadece iki kez bir araya gelmiştim ve o zamanlar hepimiz Ruby'nin yörüngesinde dönüyorduk. Ama ikisini de çok tanımamama rağmen evlerinde onların renklerini görebildim. Sam'in cesareti, duvarlardaki koyu renkler ve birbirine bir şekilde yakıştırdığı uyumsuz mobilyalardan yansıyordu. Lucas'ın sessiz ve tatlı tavırları evdeki pek çok çerçeveli Polaroid fotoğrafında kendini gösteriyordu. Oturma odasının köşesinde, bitmemiş bir tuvalle bir şövale vardı. Bunun kimin eseri olduğunu bilmek için görmem gereken tek şey kıpkırmızı ve siyah kesikli çizgilerdi.

Evin içinde yürürken Liam'ın tüm vücudu kasıldı. Bu noktada duvarları çizmemiş olmasına şaşırdım. Derli toplu, eski moda mutfakta durdu; ocağın yanındaki tezgâha yöneldi ve orada şarj olan bir cep telefonunu aldı.

"Su?" diye sordum.

Liam, "Bir kuyudan çekiyorlar ve kendi arıtıcıları var," dedi. "Bana bir saniye verirsen size biraz bardak getireyim."

"Kime mesaj gönderiyorsun?" diye sordu Roman diğer odadan.

Priyanka eski bir deri koltuğa yayılmıştı. Max, yüzünü avucuna yaslamış, kanepenin bir ucunda uyuyordu. Roman'sa diğer ucuna sopa yutmuş gibi oturmuş Liam'la mut-

fakta durduğumuz yere bakıyordu.

"Arkadaşları Vida'ya," dedi Priyanka esneyerek. "Vida, Zu'nun, Moore'un eğitim tesisinde gerçekleştiğini duyduğu bir olaya dair söylentilerle bir ilgisi olup olmadığını bilmek istiyormuş. Görünüşe göre Moore olayı haberlerde döndürmeye çalışıyor."

Liam telefonu neredeyse düşürüyordu. Bana huzursuz bir bakış attı. "Bu bayağı iyi bir tahmin."

"Tahmin değil," dedim. "Arkadaşlarım farklı."

Bir kaşını kaldırdı. "Hepimiz farklıyız."

"Farklı şekilde farklı," diye açıkladım.

Liam, Priyanka'yı kıstığı gözleriyle izleyerek cevap yazmaya başladı.

Priyanka'ysa bıkkın bir hâlde ona baktı. "Evet, bunu okuyabilirim."

Liam sessiz bir küfür savurarak mesajı sildi. "Bir dakika içinde bir açıklamaya ihtiyacım olacak ama öncesinde Sam'e ve Lucas'a geri dönmelerini bildirmem gerek."

"Bu onların telefonu mu?" diye sordum.

"Sam'in," dedi Liam. "Onlar aramaya devam ederken Vida ile aralarındaki mesajları iletiyorum. Bir aracı olması daha güvenli görünüyordu. Özellikle de Vi sonunda ajanların geri kalanından kurtulup tek başına çıkabildiği için."

"Bu hatlar güvenli mi?" diye sordu Roman, pencerelerden birinin yanında yerini alarak. Onu izlerken neden bir saniye için bile rahatlayamadığını merak ediyordum.

Liam bu sefer şaşkınlık içinde başını ekrandan kaldırdı. "Sen daha sümüklerinle oynarken ben bu işlerin içindey-

dim, evlat."

Bardakları doldururken ona bir bakış attım. "Roman, benimle aynı yaşta, seni ihtiyar."

"Erkekler kızlardan daha yavaş gelişiyor," dedi Priyanka.

Roman, "Neden mukusum hakkında konuşuyoruz?" diye sordu.

Telefon tekrar titredi. "Tesis hakkında ona ne söylememi istiyorsun?" diye sordu Liam. "Moore, sanki tatlı bir kırmızı okul binasını yakmışsınız gibi konuşuyor."

Priyanka gözlerini devirdi. "Yakardık ama çok fazla beton vardı."

"Ona onun ya da Chubs'ın bunu bilip bilmediğini sor." Bilmeliydim. Nedenini anlamalıydım.

Mesajı hızlı bir şekilde yazarken Liam'ın ifadesi tekrar acımasız bir hâl aldı. Bitince uzanıp mor gözümü ve yüzümdeki kesiklerden ve morluklardan oluşan hazine haritasını incelemeye koyuldu.

Gerileyerek koca bir bardak su içtim. "Yoğun birkaç gün oldu."

Liam'ın gülümsemesi gergindi. "Aferin kızıma. O parlaklık için sana biraz buz getireyim."

Bardakların kalanını toplanıp kollarıma alarak oturma odasına geri döndüm. Liam, kanepeye çöktüğümde minnetle kabul ettiğim bir ekmek ve bir torba donmuş bezelye ile peşimden geldi. Roman pencerenin yanından baktığında yanımdaki boş yeri işaret ettim.

Sonunda yüz ifadesindeki gerginlik biraz olsun yumuşadı. Yanıma oturduğunda bacağının benimkine dokunduğu

her noktanın farkındaydım.

"Vi bir saate burada olacağını söylüyor," dedi Liam, hepimize bakarak. "Görünüşe göre Haven'dan ayrıldığınızdan beri sizi takip ediyormuş." Yüzünü nötr tutmak için mücadele ediyordu. "Kurtarılabilecek bir yanı kaldı mı?"

Gözlerindeki o küçük umut neredeyse beni yaralayacaktı. Ağzımı açtım ama kelimelerin hiçbirini söyleyemedim. Bunun yerine, gözümün önündeki tek şey Chubs'a ve bana evi gezdirirkenki yüzüydü. Ondan yayılan gurur ve mutluluk.

Priyanka bile sessiz kalmış; işi Roman'a bırakmıştı.

"Yapı kurtarılabilir ancak konumu tamamen tehlikeye girdi. Oraya asla geri dönemezsin."

Liam ona uzun bir bakış attı. "Yumruğu indirme görevini üstlendiğin için teşekkürler."

Sonunda göğsümü sıkıştıran şeyi kelimelere döktüm. "Benim hatamdı. Sana anlatamam... Ne kadar üzgün olduğumu cidden anlatamam. Takip edildiğimize dair en ufak bir fikrim olsaydı–"

"Tam olarak yapmanı istediğimiz şeyi yaptın; bunu sakın unutma," dedi. "Ben sadece çocukları korumak için orada olmadığıma kızgınım. Dışarı çıkmalarına yardım ettiğiniz için teşekkürler." Diğerlerine baktı. "Teşekkür ederim. Çocuklar şimdilik annem ve Harry'yle güvende ve gerçekten önemli olan tek şey de bu. Her zaman daha fazla... Her neyse, hep birlikte yeniden inşa ederiz."

Geri dönmek istiyor, diye düşündüm. *Hâlâ daha geniş bir sorunun parçası olmak istemiyor.*

"Sana ne oldu?" diye sordum. "Miguel, Lisa ve Jacob'ın tek söylediği irtibatta olduğunuz ancak Ruby'nin bilinen

son yeri hakkında sana ulaşamamış olmalarıydı. Bu nasıl..." kurşun yarasına işaret ederek devam ettim, "...oldu?"

Liam, aşınmış deri koltuğa otururken daha uzun ve derin bir nefes aldı. "Tehlikedeki Psi'leri bulmak için kullandığımız genel ağ üzerinde bir ipucu buldum. Bunun tipik bir sorun olmadığından şüphelenmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu. Hatta telefonum dengesizleşmeye başladığında bile... Hücre ağlarının ne kadar güvenilmez olduğunu biliyorsunuz. Missouri'nin hemen dışındaki Kennett'ta terk edilmiş apartmanın adresinde bile endişe edici bir şey yoktu. Pek çok çocuk, güvenli diye düşünerek böyle yerlerde toplanırdı."

"Ama güvenli değildi," dedim.

"Değildi. İçeri girdim; çocuk yerine silahlı dört adam vardı. Dışarı çıkmayı başardım ancak veda hediyesi olarak bunu aldım." Yarasına işaret etti. "Yine de orada olmalarının sebebi beni öldürmek değildi diye düşünüyorum. Liam Stewart şansı tekrar ortaya çıkınca kurşun sekip bana geldi. Aslında onların benim için orada olduklarını bile sanmıyorum. İçlerinden birinin Ruby'nin adını söylediğini duydum."

"Tanrım," dedim. Her küçük ayrıntı yavaş yavaş bir araya geliyordu.

"Arabayı gidebildiğim kadar uzağa deli gibi sürdüm ve Ruby'ye mesaj atmaya çalıştım. Benden birkaç gün önce ayrılmıştı ve ondan hiç haber almamıştım..." Kendini durdurmak ister gibiydi. Gözlerini bana çevirdi. "Bilincimi kaybediyordum ama en azından Kansas'a doğru gideceğimi biliyordum. Sam'e konumumu gönderdim ve adamlar beni takip ediyor olabilir diye telefonu atmak için bir hendeğe

çektim. Bunca zaman herkesin benim için endişelendiğini bilmek beni mahvediyor."

Bunu onaylayarak suçluluğunu derinleştirmek istemedim.

"Sam ve Lucas bir şekilde yerimi bulmayı başarıp beni buraya geri getirdiler. Anlayışlı bir komşularının yardımıyla yaralarımı temizledikten sonra Ruby'yi aramaya çıktılar. O zamandan beri çiftlikte kalakaldım. Sam ve Lucas tek arabayı aldı. Bir ara Kar Tanesi'ne binmeyi bile düşündüm ama gergin olduğunda cidden ısırıyor ve erkek ırkının tüm üyeleri onu geriyor gibi."

"Onu suçlayamam," diye mırıldandı Priyanka.

"Sonra senin başına gelen olaylar ve sanki içinde en küçük bir kötülük varmış gibi seni parçalamaya başlamaları," Liam'ın tonundaki acılık bana yabancıydı. "Kahretsin... Neler oluyor? Biliyor musun?"

Nereden başlayacağımı bilemeden Roman'a baktım. "Sanırım sonunda hikâyeyi bir araya getiriyoruz. Mavi Yıldız hakkında bir şey biliyor musun?"

"Orospu çocuğu," dedi Liam, ellerini saçlarının arasından geçirerek.

Priyanka, "Öyleyse Mavi Yıldız'ı biliyorsun," dedi. "Çünkü onu tanımlayacak kelimeler bunlar."

Max sonunda uyanmıştı. Ona sehpanın üzerindeki sudan bir bardak uzattım.

"Hiç meyve suyunuz var mı?" diye sordu, hâlâ uykudan sarhoş gibi bir sesle.

Roman sorgulayıcı bakışıma cevap verdi: "Okuma yap-

mak için kan şekeri seviyesini yükseltmesi gerek. Hem de çok."

"Okuma mı?" diye sordu Liam.

Ayağa kalkıp mutfağa yönelen Priyanka, "Farklı şekilde farklı Max, Ruby'yi bulmanın bir yolunu biliyor," diye açıkladı. Liam'ın yüzü Priyanka'nın sonraki cümlesine kadar bir anlığına aydınlandı. "Ama biraz daha gevşeyip rahatlamaya ihtiyacı var aksi hâlde okuma o kadar doğru olmaz ya da beynini eritebilir."

Liam kaşlarını çatarak oturduğu yerde arkasına yaslandı. Onu önümüzdeki konuya yönlendirirken bile Max'e birkaç bakış atarken yakaladım.

"Sanırım Ruby'nin Clancy'yi ziyaret ettiğini de biliyorsun," dedim.

Liam'ın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Evet. Annesi, hafıza kaybının devam ettiğinden emin olmak için yılda iki kez gelmesini istedi. Bir şeyler olduğunu biliyordum, eski hayatını hatırlıyordu. Ruby'ye burnunun dibindeki tüm o bilgileri sermesi için başka bir neden yoktu."

Priyanka, Roman ve ben dikkatle dinliyorduk.

"Devam et," dedi Priyanka.

"Lillian'ın finansal hesaplarını nasıl yeniden kullanmaya başladığını biliyor musunuz?" diye sordu Liam. "Gray ortadan kaybolmadan önce babalığını yeniden hatırlayıp onlara bazı önemli şantaj materyalleri bıraktı. Görünüşe göre ufaklık hilelerinin çoğunu babasından öğrenmiş. Lillian gizli tutmasına rağmen Clancy bir şekilde onları bulmayı başarıp parça parça Ruby ile paylaşmaya başladı. Nasıl tepki verdiğini görmek için ona berbat şeyler anlatarak ne yapmaya

çalıştığını görebiliyordum."

"Lanet olsun," dedim.

Başıyla onayladı. "Ruby'ye şüphe duyması için bir sebep vermese de benim içimden bir ses hafızasını baskılayanın Ruby olduğunu bildiğini söylüyordu. Ondan bilgi sızdırmaya çalışarak ziyaretlerini sıklaştırdı. Clancy ona açılması gereken kapalı bir sunucudan bahsetmişti. Bu konuda onunla tartıştım. O da bunun bir yem olduğuna katıldığını, Lillian'ı uyaracağını ve artık oraya gitmeyeceğini söylemişti."

Demek tartışmalarının konusu buydu.

"Şimdiyse ortadan kayboldu," dedi Liam sertçe. "Bunu haberlerden gizliyorlar ama Vida bir sabah okula giderken kaçırıldığını söylüyor. Belli ki içeriden birinin işi. Ama şimdi sizin yüzlerinizden anladığım kadarıyla bunu zaten biliyordunuz."

"Evet," dedim bir nefes vererek. "Biraz."

"Öyle mi?" Sesini sakin tutmak için mücadele ediyordu. "Bana bildiklerinizi anlatır mısınız? Çünkü içimde bir korku var ve haklı olup olmadığımı bilmeden bir dakika daha devam edemezmişim gibi geliyor."

"Elbette," diye başladım. Ancak sözlerim, toprak yoldaki tekerlek sesleriyle bölündü.

"Bu Vida olamaz, çok erken," dedi Liam ayağa kalkmaya çalışırken. Omuzumu değnek gibi kullanmasına yardım ederek onu kaldırdım. Hiçbirimiz kapıya ulaşamadan Roman pencereye koşup perdeyi aralamıştı bile.

Liam başını eğerek, "Bu çocuğu nereden buldun?" diye fısıldadı.

Tüylerim diken diken oldu. En azından birimiz tetikte kalmaya çalıştığı için şanslıydık. Gerekli olanı –onu içten yiyip bitiren şeyi– yapmaya hazır olduğu için Roman'la alay edecek değildim.

Liam bir ona bir bana baktı ve beni yakından incelemesiyle yüzümü ateş bastı.

Tek kaşını kaldırıp, "Gerçekten miiiii?" diye sorduğu anda, "Yapma," diye uyardım.

Bütün o gerginlik ve pisliğin altında, Liam bir an için eski Liam gibi görünmüştü.

Kendi gözlerimizle görmemiz için perdeyi çekerken, "Güvenli," dedi Roman.

Arabadan çıkıp eve endişeli bakışlar atan karanlık figüre bir kez bakmam yetmişti. Liam'ın kolunun altından sıyrıldım ve kapıyı Chubs'ı şaşırtacak kadar sert bir şekilde açtım.

"Yüce Tanrım!" dedi, ben ona doğru uçarken göğsüne tutunarak. "Son birkaç günü senin için endişelenerek dehşet içinde geçirdiğim yetmiyor gibi bir de beni yaralayacaksı–"

Onu durdurdum. "İyi misin? Nerelerdeydin?"

"Ben mi nerelerdeydim?" dedi. Beni o kadar sıkı sarmıştı ki ayaklarımı yerden kesti.

"Haberlerde ortadan kaybolduğunu söylediler... Seni sorguya çektiklerini sandım ya da benim yüzümden ceza aldığını."

"İş oraya kadar gelmedi bile," dedi ve sonunda beni yere bıraktı. Elleri omuzlarıma inip güven verici bir şekilde hafifçe sıktı. Burnuna indirdiğim gözlüklerini düzeltmek için uzandım. "Cate, Psi Konseyi'nin dağıldığını duyurmaların-

dan önce beni kamyonetiyle şehir dışına çıkardı. İyi de oldu. Dün gece olanlardan sonra, hepimizi bir deliğe sokup bizi orada bırakırlardı."

İçimi bir dehşet dalgası sardı. "Moore'un tesisinde olanlardan mı bahsediyorsun?"

"Onun tesisi mi?" Chubs başını salladı. "Bunu duymadım bile. Hayır, biri Joseph Moore'un Şikago'daki konvoyunu havaya uçurmaya çalıştı ve sonra başka biri de olayı araştırmak için oraya giden bir BM elçisini öldürdü."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. "Suçladıkları kişi hakkında çılgınca bir tahminde bulunayım..."

Elimi tuttu.

"FBI'daki biri bağımsız medyaya eylemi gerçekleştirenin Psion Halkası olduğu yalanını söyledi," dedi. "Diğer Konsey üyeleri plan yapmak için birkaç eski Çocuk Birliği üyesiyle bir araya gelmeye çalışıyorlar ama sonunda Lucas'ı bulduğumda bana doğrudan buraya gelmemi söyledi. Şimdi nedenini anlıyorum."

Ön kapı açılırken kalbim heyecanla çarptı.

"Şey, bunu söylemesinin ardındaki tek sebebin ben olduğumu sanmıyorum," dedim, kenara çekilerek.

Liam korkuluğa tutunup verandaya doğru sekerek ilerledi. Çenesi, ileri geri hareket ederken bile ifadesini korumak için mücadele ediyordu. Chubs doğrulup ellerini düzgün eşofman üstü ve pantolonuna götürdü.

Bir adım daha gerilerken kafalarını birbirine vurmak zorunda kalmaktan endişeleniyordum.

Ama sonra Chubs avuçlarını yanlarında açtıktan sonra

kollarını önünde kaldırdı.

"Hadi," dedi usulca, "dansa karşı koyma."

Liam'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu sefer beni bırakmayacağına söz verirsen."

"Sadece aptalca mecazlarla konuşmamaya söz verirsen," dedi Chubs, "ve almayı başardığın o korkunç yaraya bakmama müsaade edersen."

"Tamam tamam," dedi Liam. "İçeri gir. Birkaç dakika boyunca benimle uğraşmana izin vereceğim."

Chubs verandadaki Liam'ın açık kollarına doğru yürüdü ve ona destek olma bahanesiyle uzattığı kolunun altına girdi. "Açıkçası, biraz olsun dikkatli davransaydın..."

"Ve," diye fısıldadım arkalarından, "geri döndüler."



OTUZ SEKİZ

Vida da yarım saat sonra geldi. Ufukta beliren gerçek fırtınaya meydan okuyan bir tavırla şiddetle içeri girdi. Eve dalıp da, "Bu Oklahoma denen tarafsız topraklardan arabayla geçmek yedi katlı boktan bir pastanın üstündeki krema gibiydi," dediğinde Max neredeyse elindeki ekmeği düşürüyordu.

İlk kendine gelen bendim. Koşup açık bıraktığı kapıyı kapadım ve elindeki iki çantadan küçük olanı aldım.

"Tanrı'ya şükür iyisin," dedi ona sarıldığımda. "Beni bu sıçtığımın bölgeleri boyunca peşinden koşturduğun için kıçına tekmeyi indirmeliyim. Senden nefret ediyormuş gibi yapmak gerçekten zordu."

"Bir daha bir terör eylemiyle suçlandığımda bunu hatırlamaya çalışırım," dedim.

Kolunu boynuma doladı. "Lanet olası bir sokak serserisine benzemişsin. Bayıldım."

"Sana da merhaba," dedim ve yere bıraktığı çantayı işaret ettim. "İçinde ne var?"

"Sabrımın sonu ve birkaç hücum tüfeği."

Chubs onu öpmek üzere ayağa kalktı. Hâlâ Vida'nın ona izin vermesine şaşırmadığım bir gün bile olmuyordu. Onu incelerken soğukkanlı görünmeye özen göstererek geriye bir adım attı. "Neden bilim fuarına giden otobüsü kaçırmış gibi görünüyorsun?"

Chubs kendine baktı. "Bu eşofman üstünü bana sen almıştın."

"Ama bu korkunç tişörtle giymen için değil." Liam kahkahasını gizlemeye çalışınca Vida koyu renk gözlerini bu defa ona çevirdi. "Senden kahkaha falan duymak istemiyorum. Sen de sanki bir tünelde yaşamış da yediğin farelerle hayatta kalmış gibi görünüyorsun."

Sandalyeden kalkarken, "Suratıma ne kadar çirkin olduğumu söylemeyeli üç yıl olmuştu," dedi Liam neşeyle. Ona doğru yürümeye çalıştığını görünce Vida'nın takındığı küçümser bakış da solup gitti.

Liam kucaklaşmak için atıldığında Vida onun omuzunun üzerinden diğerlerine şöyle bir baktı. "Ve siz de... üçünüz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunlar Priyanka, Max ve Rambo," diye açıkladı Liam. "Yeni küçük dostlarımız."

Roman onu düzeltmeye yeltenecekti ki Vida elini kaldırdı. "Hayır. Gerçek ismin umurumda değil. Sen artık Rambo'sun."

"Roman," dedim başımı sallayarak.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. Konuştuğumuz sürece o gergin hâlinden kurtulamamıştı. Roman'ın bu sessizliği bana bu grubun atışmalarını dinlemenin ne kadar yorucu

olduğunu hatırlattı.

"Tanışma faslı bitti," dedi Vida. O ve Chubs da yere oturunca halkamız tamamlanmış oldu. Max, son elma suyu kutularını da bitirip göğsüne vurarak geğirdikten sonra onları sehpanın üzerindeki boş sürahinin yanına koydu.

Priyanka ile arada bir durup Roman ya da Max'in açıklamasını bekleyerek olan her şeyi sırayla anlattık. Buz pistindeki kızın cesedine geldiğimizde üçü de –hatta hikâyeyi önceden duymuş Chubs ve Liam bile– artık şaşkınlık içindeydi. Kovuk'u anlattığımda Chubs ve Vida artık sakin kalamaz bir hâldeydi.

Chubs âdeta nefessiz kalmış gibi, "Söyleyebilirsin," dedi Liam'a. "Haklıydın."

Hakkını vermem gerekir ki Liam yalnızca yüzünü eliyle silip gözlerine doğru bastırdı. Kafasını iki yana sallayarak, "Çocukların çektiği acılar üzerinden böbürlenecek değilim. Ve ben de tamamen haklı değildim. İyi işler de yapmadınız değil. Siz olmasanız dünyanın bizim için çok daha çirkin bir yer olacağından şüphem yok. İşler başından beri bize karşı ve biz onlara, onların bize güvenmeye istekli olduklarından daha fazla güvendik," dedi.

"Kovuk'taki devlet teçhizatı, programın genişletildiğinin bir göstergesi. Cruz'un bu kadar dikkatsiz olacağını hiç düşünmemiştim." Chubs bakışlarını, o sırada boş şömineye bakmakta olan Max'e çevirdi. "Yaşadığın her şey için özür dilerim. Bunu düzelteceğiz."

"Dikkatsiz değil. Çaresiz," dedim. "Başkalarının gönlünde bizim için iyi niyetler beslediğine inanmayacak kadar çok şey bilsek de umut etmekten vazgeçmiyoruz. Umudun sınırı

da bu işte, başkalarının niyetleri."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Chubs. "Ancak, hükûmetle içtenlikle çalışmayı bırakırsak ülkenin bize duyduğu sempatiden geriye kalanlar da çok hızlı bir şekilde zayıflayacaktır. Onlara karşı hareket edersek bizi gerçek bir tehdit olarak görmeye başlayacaklar ve ardından Kovuk sadece bir başlangıç olacak."

"Fakat sistem hakkında senin de şüphelerin olduğunu kabul etmelisin. Aksi hâlde bana Ruby'nin kaybolduğunu söylerdin," dedim ihanetin acısını bu sözlere yansıtarak. "Hükûmetin yazıyla, telefonda veya şahsen söylediğimiz her şeyi dinlemediğinden emin değildin. Bana söylemedin çünkü bir şekilde onu bulan ilk kişiler onlar olursa Ruby'ye neler yapacaklarını biliyordun."

"FBI'ın ya da Muhafızların, Çocuk Birliği ağına ulaştığımızı ya da onunla hâlâ iletişimde olduğumuzu bilmelerine izin veremezdik," dedi Vida. "Ve hükûmetin onu gizli bir yerde tutması ihtimaline karşı biz ona ulaşmadan yerini değiştirmelerini istemedik."

"Tanrım," dedi rengi iyice solan Liam.

Geçen hafta, içinde kaybolduğum o aynı korku, öfke ve ızdırap karışımı şimdi Chubs'ın yüzünde giderek artıyordu. Ama bu duyguya ancak şimdi bir ad verebiliyordum.

Suça ortak olma.

O ve Konsey'deki diğerleri, bizi korumaya çalışmışlardı ancak hükûmetin böyle bir şeyi yapmasını engellemenin hiçbir yolu yoktu. Kamu gözünde bu politikaları desteklemeleri, istemeden eylemlerin yakından denetlenmesini önleyen bir kalkan sağlamıştı. Olanların normalleştirilmesinde

hepimizin payı vardı.

"Boktan bir sistem olduğunun farkındayım ama bu bizim boktan sistemimiz," dedi Vida. "Şimdi iki seçeneğimiz var: Cruz'u koltukta tutabilirsek o zaman birinin en azından bize değer veriyormuş gibi davranacağı daha iyi bir gelecek şansımız olacak. Moore seçilirse sadece işimiz bitmiş olmaz; aynı zamanda hepimiz, en iyi ihtimalle zorunlu askerî hizmeti yerine getiririz; en kötü ihtimalle hapsi boylarız."

İçimde yükselen hayal kırıklığını bastırmayı nasıl başardım bilemiyorum. Yeni bir şeye ihtiyacımız vardı ve bunu göremiyorlardı. Henüz.

"Nasılsın, Max?" diye sordu Roman usulca. Liam'ın bakışları kanepenin sonuna kaydı.

Max öksürdü ve ayağa kalkarken göğsüne vurdu. "Yüzümü yıkayıp kafamı toplamaya çalışayım. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Beklerken topladığın deliller hakkında daha fazlasını duymak isterim," dedi Chubs. "Kovuk'tan bir şey alabildin mi?"

Priyanka, arka cebinden bir taşınabilir sürücü çıkardı. "Oradaki tüm ham görüntüleri ve materyalleri aldık. Kullanabileceğimiz bir bilgisayarı olan var mı?"

Chubs ayağa fırladı. "Benim var. Durun arabadan getireyim."

Priyanka onu kapıda karşılayıp dizüstü bilgisayarı elinden kaptığı gibi kanepeye, yanıma oturdu ve işe girişti.

"Diğer çocuktan tam olarak ne bekliyoruz?" diye sordu Vida, Liam'a.

"Bir çeşit okuma yapacak," dedi Liam. "Bilmiyorum."

"Bu defa benim anlatmamı ister misiniz?" diye sordum Roman'a ve Priyanka'ya. Her ikisi de minnettar bir şekilde başını salladı.

Açıklamam bittiğinde Chubs, Liam ve Vida'yı bir sıra domino taşı gibi devirebilirdim. "Ve Mercer'ın üzerinde test yaptığı daha fazla çocuk var, öyle mi?" Liam elini yüzüne bastırmıştı. "Haklısın, Ruby'nin takip ettiği şey bu olmalı. Ve asıl hedefine ulaşmak için onu bu yola Clancy soktu."

"Anlamadığım şey, Moore'un neden diğer ülkelerin bir Psi ordusu kurmasına izin vereceğini düşündüğü," dedi Chubs, Liam'ın sandalyesinin koluna oturarak. "Bu hiçbir şey yapmasa bile en azından bir savaşa neden olur. Veya diğer ülkeler buna karşı koymak için daha korkunç bir yol bulur. Ve suçu Zu'ya atmak neden? Eğer onu tuzağa düşüren Mavi Yıldız'sa... Bunun nedeni ne?"

"Mavi Yıldız olduğunu düşünmüyorum," dedi Vida yüzünde karanlık bir ifadeyle. "Bence bu geberesice Joseph Moore'un işi. Tüm oyunu sahneleyen puşt o. Bulduğu her fırsatta Psion Halkası'ndan bahsedip duruyor. Söylediklerini ispatlamak için birine ihtiyacı vardı. Ama Charlie'yle ben de göz önündeydik. Neden Zu?"

"Koruma," dedi Roman. "Zu'nun koruma kalkanı daha zayıftı. Moore bu işi yaptırıp sonra da Mavi Yıldız'a Zu'yu kaçırtarak onu yakalayan kişi olma unvanını alacaktı."

"Lanet olsun," dedi Vida. "O kadar şeytani bir plan ki neredeyse etkilendim. Bunu yapıp kahraman olacaktı..."

Derin bir nefes aldım, boğazım yanıyordu. "Ve seçimleri kazanacaktı."

"Ruby'yi bulmalıyız," dedi Liam büyüyen gözleriyle. Ayağa kalkmaya başlamıştı ki Chubs onu yerine oturttu.

Liam'ın paramparça hâlini gördüğümde içimde bir şeyler birleşti. Onu, tıpkı yıllar önce benim için yaptığı gibi o karanlık ve boğucu yerden çıkarıp kurtarmak istiyordum. O zamanlar hepimiz en zayıf hâlimizdeyken Liam bizim için çok güçlü olmak zorundaydı. Her bir darbeden sonra yeniden ve yeniden ayağa kalkardı. Abisi öldürüldükten sonra bile onun incinebileceğini hiç düşünmemiştim.

Haven'a, Ruby kadar ihtiyaç duyacağına bir kez olsun ihtimal vermemiştim.

"Biliyorum," dedi Chubs kollarını ona sararak. "Lee, hepimiz biliyoruz."

Liam sonunda alnını Chubs'ın omuzuna yaslayarak durdu.

"Bencil olmak zorundayım," dedi Liam kısık sesle. "Çocukların acı çektiğini biliyorum. İnsanların öldüğünü biliyorum. O piç kurularının yenilmelerini, Zu'nun adını aklamayı istiyorum. Tüm bu olaylar içinde bir parçacık adalet istiyorum. Ama bir yandan da ona yapabilecekleri şeyler beni dehşete düşürüyor. Çoktan yapmış olabilecekleri şeyler. Bunu onsuz yapmak istemiyorum."

Dostluk çemberimizin parçalanmasından başından beri çok korkmuştum. Her şeyin bu kadar acı verici ve karmaşık hâle gelmeden önceki durumuna geri dönmesini istiyordum. Bir denesek eskisi gibi olabiliriz diye düşünüyordum. Şimdi Liam'ı izlerken, bu umudun son parçasının da kayıp gittiğini hissettim.

Ve bir karar verdiğimi.

Bir daha asla eski hâlimize dönemeyecektik çünkü artık aynı insanlar değildik. Yarattığımız, sevgi ve korumayla doldurduğumuz özel dünya genişlemek; büyüyüp daha güçlü bir şey hâline gelmek zorunda kalmıştı. Dünyada, bizi gücümüz tükendiğinde birbirimizi taşımak için orada olmaktan alıkoyabilecek hiçbir şey olamazdı.

Max odaya döndüğünde zemin gıcırdadı. Kolundaki yaralardan birini kaşıdı. "Siz hazırsanız ben hazırım."

"Bunu yapmak için neye ihtiyacın var?" diye sordu Vida. "Bir tür iletken? Sessizlik?"

"Yalnızca aklını ödünç almam gerekiyor," dedi Max. "Bir o, bir de kova."

"Beni bayıltmak için mi?" diye sordu Liam güçsüzce.

"Tam olarak... değil," dedi Max.

"Yolculuk oldukça engebelidir," diye açıkladı Priyanka. "Birçok insan kusar."

"Harika," dedi Liam. "Zaten yediğim öğle yemeğini beğenmemiştim."

Liam'la yer değiştirip ona kanepede, Max'in yanındaki yerimi verdim. Roman, görev bilinciyle, küçük banyodaki çöp kovasını alıp onun yanına koydu.

"Ne yapmam lazım?" diye sordu Liam, Max'e, "Seyircilerimizin biraz yer açmasını ister misin?"

"Sorun değil," dedi Max, suyundan son bir yudum alarak. "Kolunu tutmamın sakıncası var mı?"

Liam kolunu sıyırıp ona uzattı. Priyanka'nın sandalyesinin kolunda oturduğum yerden titrediğini görebiliyordum.

Max, "Orada olmadığını unutma," dedi. "Sadece zihni-

nizdeki elektrik akımları arasındaki bir bağlantıda dolaşacağız. Ne görürsen gör seni geri çekmeme izin vermelisin."

Liam başını salladı.

"Onu son gördüğün zamanı düşün," dedi Max elini Liam'ın cildi üzerinde gezdirerek. "Bu, tespit etmemizi hızlandırır."

Her ikisi de gözlerini kapatıp kendilerini dünyadan ve bizden soyutladılar. Bir süre boyunca çiftlik evinin içini dolduran tek ses nefesimizdi. Dikkatimi dağıtmak için duvarlarda, zeminde ve yerin altında hareket eden elektrik akımlarını, kitaplıktaki dijital saatin, televizyonun ve buzdolabının akımını sayıyordum...

Liam sanki Max'in tutuşundan kaçıyormuş gibi sertçe sarsılarak kanepeye yaslandı. Ayakları bir tekme savurup yere çarptı.

"Neler oluyor?" diye sordu Chubs nabzını kontrol etmek için eğilirken.

"Sorun yok," dedi Priyanka. "Bağlandı."

Liam'ın dudaklarından kaçan inilti içime işledi. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyi," diye söz verdi Roman. "Max, ne görüyorsun?"

Kanepeye doğru eğildim. O kadar hareketsiz kalmıştı ki bir tür trans durumunda olduğunu düşünmüştüm.

"Işıklar... Steril önlükler... Sedye..." dedi Max, sözleri kesik kesik. "Yorgun..."

"Hayatta mı?" diye üsteledim. "Emin misin?"

Liam bir kez daha yerinden zıpladığında tüm bedeni kasılmıştı.

"Liam, sorun yok," diyordu Chubs, "Orada değilsin, unutma."

Liam'ın kirpiklerinde yaşlar birikti. Titriyordu. Açık kolunun tüyleri diken diken olmuştu.

Haven'da Owen'ın sözleri geldi aklıma. *Üşüyor. Çok üşüyor.*

"Kapı... etiket..." Max elini bıraktığında tüm bedeni sarsılarak uyandı. Göz bebekleri eski hâlini alana dek gözlerini kırpıp durdu.

Liam ise yorgun ve üzgün soluklarla iki büklüm olmuştu. Vida ona çöp kovasını uzattığında yutkunarak eliyle savuşturdu.

"Bir çeşit sembol gördün mü?" diye sordu Roman.

Max başıyla onayladı. "Sürgülü bir kapının üzerindeydi... Bir çeşit kuş?"

"Herhangi bir kuş değil," dedi Liam kül gibi suratıyla. "Bir kuğuydu. Onu Mavi Yıldız kaçırmadı. Ruby, Leda Corp'un elinde."

OTUZ DOKUZ

FIRTINA ÂDETA DANS EDİYORDU.

Üzerimde ağır bulutlar gezinirken, içecek bir yudum yağmur için ağlayan kilometrelerce kurak araziyi rahatlatacak hiçbir şey yapmıyorlardı. Rüzgâr her çıktığında tarlaların içinden bir toz duvarı kaldırıyordu. Arada bir ağzımda tadını alıyor, dişlerimin arasında toprak parçalarını hissediyordum. Ve yine de... Uzaklardaki fırtınanın gücünü bilsem bile içerideki bu kederli yüzlere geri dönemezdim. Henüz değil.

Ne yapacağıma karar verene kadar olmazdı.

Yıldırım, bulutlar sanki canlılarmış gibi hissettiriyordu. Menekşe rengi gökyüzünde, atan gümüş rengi damarlar gibi uzanıyorlardı. Her biri, burnumu keskin –neredeyse klor benzeri– bir kokuyla dolduruyordu. Orada oturup izledikçe, cildimde daha fazla statik toplanıp sinir uçlarımda geziniyordu.

Bunu tam olarak neden yaptığımı veya denemenin bile aklıma nereden geldiğini bilmiyorum. Dünyam öyle keskin

bir şekilde sallanmıştı ki bir zamanlar hiçbir şeyi sorgulamazken şimdi her şeyi sorgular olmuştum. Buna kendi sınırlarım da dâhil.

Zihnimdeki güç ipliği uzanıp havadaki yükü okşadı. İki elimi de taştan çit direğine dayamış, bacaklarımı çekip altımdan geçirerek dengede kalmıştım. İpliğin beni saran güç battaniyesinden geçtiğini hayal ederek; cildimi ışıkla boyayacak kadar yaklaştırabileceğimi düşünerek gözlerimi kapattım.

Sıcaklık göğsümün ortasında toplanıp nihayet patlayana kadar büyüdü, kendini besledi ve parlaklığı daha da arttı. Patlama sinirlerime en saf ve en yoğun adrenalini yollamış gibiydi. Aynı anda hem havada süzülüyor hem de düşüyor gibiydim; bedenim parçacıklarına ayrılıp gök gürültüsüyle ve dünyaya saf bir güç yollayarak çakan şimşeklerle birlikte ilerliyordu. Boğazımda kabaran bir kahkaha dışarı kaçınca hem heyecanlandım hem şaşırdım. Kuru yaz havası, göz kapaklarımın arkasındaki parıltı arttıkça daha da ısındı.

Birisi arkamda güçsüz bir şekilde soluklandı. Bu küçük nefes, ipliği bırakmama, ısıyı ve ışığı tekrar havaya yollamama yetmişti. Kalbim hâlâ göğsümde çılgınca atarken sese doğru döndüm.

Roman bir adım gerileyerek ellerini kaldırdı. "Affedersin. Aklımı toplamak için yürüdüm– yürüyordum yani. Yürüyorum. Rusça düşünüp İngilizce konuştum. Kafam karıştı. Ne diye hâlâ konuşuyorum ki?"

"Genellikle Rusça mı düşünürsün?" diye sordum merakla.

"Ara sıra. Bazen rüyalarım da Rusça oluyor." Roman gitmesinin mi yoksa kalmasının mı daha iyi olduğundan emin

değil gibi görünüyordu. Taş zeminden kalkıp ahşap çitin üzerine geçerken en azından bu hareketimdeki daveti anladığını umdum.

Belki de bana denememi söyleyen, tenimin altında hâlâ ışıldayan kıvılcımlar olmasaydı kalmasını istediğim için kendimden utanırdım.

"Sana bakmak için dışarı çıktım," dedi birden. "Fırtına... Şey olacağını düşünmüştüm..."

"Tehlikeli mi?" diye bitirdim. O bana bakarken sanki tüm bedenim parlıyormuş gibi hissediyordum. Sıcaklık geri dönmüş, bu saf enerjiyi ancak kilometrelerce koşarak atacağıma inanmamı sağlayana dek kanımda dolanmaya başlamıştı. Priyanka'nın gücünü kullandıktan sonra hissettiklerinin onda biri bile böyle bir şey miydi acaba?

Yüzünde saf bir hayret vardı. "Bir yıldıza benziyordun."

Tepemizde bir şimşek çaktı ve kalbim yeniden o küçük sarsıntıyı yaşadı. Roman utanmış bir hâlde bakışlarını aniden ellerine sabitledi. "Ne söylediğimi bilmiyorum. Üzgünüm."

"Bir yıldıza benzediğimi düşündün," dedim usulca. Kelimeler aramızda asılı kalırken gök gürültüsü bile onları silecek kadar güçlü değildi.

O temkinli, duygularını belli etmeyen maskesini yeniden takındı. Ama bu maske sadece onu tanımayan insanlarda işe yarıyordu. Yüz ifadesi âdeta ayrı bir dil gibiydi; ne dediğini çözmek için Roman'ın yüzünü okumayı öğrenmeniz yeterdi. Dudakları, aramızdaki mesafeyi aşıp yanımdaki çite otururken nihayet gevşedi.

Aramızdaki rahat sessizliğin keyfini çıkardım. Ve dinle-

yip bir sır öğrenebilirmişiz gibi rüzgârla gök gürültüsünün kendi sohbetlerine müsaade edişimizin.

"Arkadaşların..." diye başladı doğru kelimeyi arayarak.

"Fazla mı geldiler?" diye sordum.

Roman başıyla onaylarken rahatlamış görünüyordu. "Vida kulaklarımı kemirdi."

Gülümsedim.

"Yine olmadı, değil mi?" dedi homurdanarak. "Siz ne diyorsunuz?"

"Kulaklarını tırmaladı," dedim ama hemen sonra düzeltim. "Aslında ne var biliyor musun? Galiba bunun tam karşılığı yok."

Başını bıkkınlıkla arkaya attı. "O kadar uzun süredir buradayım ki. Nasıl oluyor da hâlâ her şeyi karıştırıyorum?"

"Karıştırmıyorsun," dedim. "Yeni ve eğlenceli çeşitlerle deyimler listemizi genişletiyorsun."

Roman bana şüpheci bir bakış attı.

"Gerçekten," dedim.

"Böyle bir şeyler bana..." Gökyüzü fırtınayla aydınlandığında bir an için onu mükemmel, muhteşem bir ışıkla aydınlattı. Yutkunurken boğazının şişip inmesini ve onu saklamak ister gibi yüzünü hafifçe eğişini gördüm. "Bana burada hiç olmamam gerektiğini hatırlatıyor."

Bana bakmak için dönene kadar onu izledim. Bu defa ikimiz de bakışlarımızı kaçırmadık.

Sonunda kendimde o soruyu sorma cesaretini buldum. "Priyanka, Lana'ya yardım ettiğimizde eve dönmek isteyeceğini düşünüyor gibi."

Gitme.

"Çok fazla şey istiyorum," dedi. "Ve bunların çoğu imkânsız şeyler. Birbirleriyle çelişiyorlar. Sürekli değişip dönüşüyorlar ve ulaşılması bu kadar güç şeyler olmalarından nefret ediyorum. Eve gidip annemize iyi olduğumuzu söylemek, yapmak zorunda olduğum değil istediğim bir şey. Priya ve Lana'nın kalıp Mercer gibi adamları yok etmek istemeleri bana buradan uzak, sessiz, güvenli bir yer hayal ettiğim için kendimi hep bencil ve aptal hissettirirdi.

"Bu ne aptalca ne de bencilce," dedim ona.

Gitme.

Güvende hissetme arzusu, canın yandıktan sonra intikam almayı veya sevdiğimiz insanları korumayı istemek kadar insancıl bir duyguydu. Şimşeği çağırıp dostlarım için karanlığın tüm zerrelerini yakabilecek olsam bunu yapardım. Beni küle çevirebilecek olsa bile bunu hiç düşünmeden yapardım.

Roman gördüklerinin, kız kardeşinden ayrılmamak için yaptığı her şeyin ardından sessiz bir gizliliği hak ediyordu. Mercer'dan ve Mavi Yıldız'dan uzakta. Analiz etmek için beynini parçalara ayırmakla ilgilenen bir hükûmetten uzakta.

Benden uzakta.

Gitme, diye düşündüm yeniden. *Lütfen gitme.*

"Lana'ya yardım etmek, eve dönmek... Bunun dünyada en çok istediğim şey olduğunu sanıyordum," dedi. "Şimdiyse o kadar emin değilim."

Roman bunu söylerken, taze bir sabah maviliğindeki gözleriyle hâlâ bana bakıyordu. Duş alıp tıraş olarak son birkaç günün pisliğinden kurtulduğundan teni yumuşak, pürüz-

süzdü. Daha genç görünüyordu ve o küçük gülümsemesinde dayanılmaz bir şefkat vardı. İçimde umut ve sıcaklık kıpırdandı.

"Fikrini değiştirmende bir sakınca yok," dedim usulca. Bakışlarına daha fazla dayanamazdım. Kalbimin bana acı veren, ısrarlı atışlarıyla bu mümkün değildi. Ben de gözlerimi çenesindeki küçük yara izine kaydırdım. "İhtiyacın olan şeyler hakkında yani. İstediğin şeyler hakkında."

Roman'ın çitin üzerindeki eli, benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Sevdiği müziği, şu eski şarkıları, ne kadar kolay tarif ettiğini düşündüm. *Basit.* Benim de parmaklarımı onunkiler arasındaki boşluklara kaydırmam o kadar basit olacaktı.

"Sen ne istiyorsun?" diye sordu.

Sorusu beni küçük, tatlı rüyamdan uyandırdı.

Döndüm. "Bunu bana iki hafta önce sorsan sana istediğim tek şeyin arkadaşlarımın yanında, onlarla eşit pozisyonda durup onları, tıpkı onların beni koruduğu gibi korumak olduğunu söylerdim. Beni terk etmelerini kabul edemiyordum. Hepsi de farklı şekillerde beni geride bıraktılar. Sesim onlara seslenecek kadar yüksek çıkmayacaktı. Başımıza gelebilecek en korkunç şeyin birbirimizi kaybetmek olduğunu sanıyordum. Birbirimizden ayrı düşmek."

Hiçbir şey demeden sadece izledi.

"Elbette, şimdi ayrı düşmenin başımıza gelecek en kötü şey olmadığını biliyorum... En kötüsü birbirimizi hayal kırıklığına uğratmak," dedim. "Ruby'yi düşünmeden edemiyorum; yaşadığı şeyleri. Tek başına oluşunu. Bizi korumaya çalıştığını biliyorum ama biz onu hayal kırıklığına mı uğrattık? Artık ona yardım edeceğimize inanmıyor mu? Bu işin

içinde hükûmetin olduğunu ya da olabileceğini öğrendiyse ve bize inancını kaybettiyse... Bilemiyorum. Onun için çok korkuyorum."

"Sana olan inancını kaybetmedi," dedi Roman. "Onu senin kadar iyi tanımıyorum ama anlattığınız her şey bana seni gelecek bir darbeden korumaya çalışıyormuş gibi geldi."

Beni sakinleştiren söylediği şeyden çok sesindeki sarsılmazlıktı.

"Tüm bu zaman, Leda'nın elindeymiş... Patlamadan önce bile," dedim. "Haftalardır. Ve ben bunun mümkün olduğuna inanmayı reddettim."

Hükûmetin elinde olduğunu düşünmektense Haven'ı arkada bırakarak gitmeyi seçmiş olması fikrine inanmak daha kolay gelmişti. Ama en başından biliyor olsaydım dahi, ona yardım etmek için ne yapabilirdim ki? Gücüm de etkim de tamamen göstermelikti.

Roman gözlerini kapadı. İlk yağmur damlası, parmaklarımın izlemek istediği yolu izleyerek yanağından süzüldü. Serin su saçlarıma, çıplak kollarıma çarpsa da içimde yükselen ısıyı bastırmaya yetmedi.

"İşin ironik yanı, bu insanlar hayatımı mahvettiler ama bu süreçte beni özgürleştirdiler de," dedim. "Kendimi yıllardır hissetmediğim kadar zayıf ve korkmuş hissettiğim bir yere götürdüler ve bu içimdeki gücü keşfetmemi sağladı. Beni bir haine çevirdiler; isyan etmem için doğru gerekçeleri keşfetme fırsatı verdiler. Bundan sonrası iki kötü seçenekten iyisini seçmek değil; bunlar arasında gidip gelmenin bir yolunu bulmak olacak. Kendi yolumuzu yaratmak. Bu yol Chubs'a ve Konsey'e aleyhimize çalışan insanları ifşa etme-

lerine yetecek delilleri sunup bizim için çok daha güçlü ve kalıcı bir koruma sunmalı. İhtiyaç duyan Psi'lere, Liam'la Ruby gibi insanları bulma ve özgür olma şansını verecek bir yol; hikâyemizi Moore gibi insanların elinden alıp dünyaya gerçekten kim olduğumuzu gösterecek bir yol olmalı..."

Şimşek gökyüzünü yarıp yüzündeki hayranlığı aydınlattı. "Ben güçlü değilim ve çoğunlukla da başa belayım," dedi. "Ama... Belki sana bu konuda yardım edebilirim?"

Gitme...

"Sen güçlüsün," dedim ona. "Tüm bu dünyada senin gibi bir kişi daha yok."

"Tanrı'ya şükür," dedi gülümseyerek. Temiz tişörtü yağmur damlalarıyla ıslanıp karardı.

"Ben ciddiyim," dedim ona hafif bir dirsek atarak. Kalbim patlayacak gibi heyecanla atıyordu. "Ben senden daha fazla ya da daha az güçlü değilim. İkimiz de enerjiyi aktarıyoruz."

"Yanılıyorsun," dedi. "Sen onu aktarmıyorsun, sen ona dönüşüyorsun. Gücüne dokunmak... Nasıl desem, bunu tarif edecek kelime bulamıyorum."

"Genel anlamda tarifi zor denilebilir," dedim. "Ben bile doğru kelimeleri bulabileceğime emin değilim."

Fırtına bulutlarına başını çevirerek, "Bu bağlantı," dedi. "Bir yalan olduğunu bilsem de... Başta seninle aynı olduğumu düşünmen hoşuma gitti. Benim gibi başka kimse yok ama sen ve diğerleri, siz, daha büyük bir şeyin parçasısınız. Daha parlak. Asla yalnız değilsin."

"Bu benim de hoşuma gitmişti."

Bakışlarımız yeniden buluştuğunda gözleri alev alev ya-

nıyordu. İçimde yeniden yoğun bir ısı yükselerek hissettiğim tereddüdün son zerrelerini de yakıp kül etti. Göğsüm öyle çok sıkışıyordu ki nefes alamıyordum. Kendi hislerimi o en yumuşak mavi tonunda gördüm.

"Ellerinde bir fırtınayı tutmak," dedi, "nasıl bir his?"

Cevap vermek için düşünmeme bile gerek yoktu. "Sınırsız."

"Bir defa olsun hissetmeme izin verir misin?" diye fısıldadı. "Sadece bir kez."

İstediği şeyin ne olduğunu ve bunun onun zihnine nasıl şiddetli bir ızdırap çektireceğini bildiğimden kalbim sıkıştı. "Canını yakmak istemiyorum."

"Biraz acı iyidir," dedi. "Gereklidir. Hiçbir şey hissetmemektense acı çekmeyi tercih ederim."

Bunu öylesine söylüyorsun, diye geçirdim içimden. *Ama seni acı çekerken izlemesi gerekecek kişi benim.*

Bu defa, gökyüzündeki elektrik yükünü çekerken kendimi yıldız tozuna bulanmış şekilde hayal ettim... Her şeyi, geceyi bile bastırabilecek kadar parlak ve ışıltılı bir şeye. Güç hissi canlandırıcı, verdiği öz güven yenilmezdi. Bu duygudan asla uyanmak istemiyordum.

Basit, diye düşündüm. *Çok basit.*

Roman benim ışığımla parlıyordu. Kolunu kaldırarak avucunu bana doğru çevirdi ama ellerini tutmak yerine avuçlarımı yanaklarına koydum ve kendini çekmeyip dokunuşumla başını hafifçe yana eğerek gözlerini kapadığında, onu öptüm.

Elektrik çevremizde çılgınca, çatırdayarak dolanıyordu.

Havadan fazlasını çekmemeye ya da yakacak kadar yaklaştırmamaya dikkat etsem de statik, tenine değen parmaklarımdan ve dilimden dışarı kaçıyordu. Dudakları dudaklarının üzerinde dolaşırken, parıldayan kıvılcımların gücünü onu bulmanın, onu hissetmenin duygusundan ayıramıyordum.

Bir yandan fırtınanın artık tehlikeli yaratacak şekilde yaklaştığını anladım. Şimşekler, artık aramızdaki güce doğru çekilip bizi bir anda öldürecek kadar yakındı. Bunun farkındaydım ama geri çekilmek için yine de kendimi zorlamam gerekti.

Ayrıldığımızda Roman'ın yüzü şaşkınlık içindeydi. Burnuma yanık ahşap çit ve ozon kokusu dolarken bacaklarım, aramızdaki akımın son zerresiyle hâlâ titriyordu. Yine de bakışlarımı yüzünden ayıramadım. Saf ve dizginlenemeyen bir hayranlıkla gözlerinden yaşlar gelene dek kahkaha atarken bile. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, dudakları âdeta bir şeyler anlatmak ister gibi kıpırdandı.

Biliyorum, diye düşündüm. *Biliyorum.*

Ayağa kalkıp hızla eve dönerken ikimiz de konuşmadık. Roman, avuçlarımızın arasında gezinip canımızı yakan elektriğe aldırmadan elimi tuttu. Serin yağmur, önce başımın üstüne, sonra yüzüme ve omuzlarıma inerek tenimdeki elektrik yükünün sıcaklığını sildi.

Verandaya ulaştığımızda omuzunun üzerinden son bir kez, çiftlik arazisi üzerinde toplanan yağmur bulutlarına baktı. Ama ben kendimde aynısını yapma cesaretini bulamadım; ışığımızın son izlerinin de fırtınanın karanlığınca yutulmasını görmeyi istemiyordum.

***

Ertesi sabah, güneş gökyüzünü pembeye boyamaya başladığı sırada biz de sessizce oturup kahvaltı etmek için masanın etrafında toplandık.

Sessizlik Priyanka kanepede kucağında dizüstü bilgisayarıyla uzandığı yerden kalkana kadar sürdü. Gözleri koyu halkalarla çevrelenmişti; uykusuzluktan ve heyecandan çıldırmış gibi görünüyordu. "Onları yakaladım."

Roman sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. "Kamerada Mercer'ı buldun mu?"

"İkisini de buldum," dedi Priyanka. "Mercer ve Moore. Birlikte."

Liam kaşığını elini sürmediği yulaf ezmesi kâsesine bıraktı. O da ancak Priyanka kadar uyumuş gibi görünüyordu. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Güvenlik kamerasında hemen hiçbir şey yoktu ama sonra fark ettim ki elbette olmayacaktı. Patronun olası suçlamaları tamamen inkâr edebilmesi için görüntüleri siliyor veya kameraları kapatıyorlardı. Ama..." Dizüstü bilgisayarı kanepenin sırt kısmına koyup bize bakacak şekilde çevirerek devam etti: "Geri dönüp Max'in, Mercer'ın orada bulunduğunu söylediği son güne gittim ve bir şey buldum. Dürüst olacağım, harika bir çekim değil. Binanın iç pencerelerinden birinde yansımaları var. Hangi köşede saklanıyorlarsa belli ki orada güvende olduklarını düşünüyorlarmış."

Chubs ve Vida'ya daha da yaklaşarak, "Dâhice, Pri," dedi Max. "İyi iş çıkardın. Ben bunu asla fark edemezdim."

"Ses var mı?" diye sordum.

Priyanka cevap vermek yerine elini çevirip oynatma tuşuna bastı.

İkisini çıkarmak zordu. Fakat yavaş yavaş, yürümeyi bırakıp birbirlerine bakmaya başladıklarında yüzlerini ayırt etmek de kolaylaştı.

Joseph Moore, elli yaşındaydı ama en az on yaş daha genç gösteren, yakışıklı bir adamdı. Her zaman bronzdu ve kusursuz bir tıraşla dolaştığından onu bu darmadağınık hâliyle görmek biraz şaşırtıcıydı. Karşısındaki adama dönerken tek elini gür, siyah saçlarında gezindirdi.

Yanında duran Gregory Mercer da farklı sayılmazdı. Saçlarının kenarları kırlaşmış; yüzü kabaca yontulmuştu ve sol şakağından kaşına uzanan uzun bir yara izi seçiliyordu. O da takım elbise giymişti ama onunkiler tepeden tırnağa siyahtı. Sarı saçları kısa bir atkuyruğu şeklinde toplanmış olan bu adam çimlerin içindeki bir yılan kadar hareketsizdi. Gözleri kısıldı. Kontrollü öfkesinin tek işareti buydu ki birden, 'Anlaşmamız böyle değildi,' dedi.

Hem Max hem de Roman sesini duyduğunda irkildiler.

Moore, 'İşim seni mutlu etmek değil,' diye çıkıştı. 'Benim işim ikimize de para kazandırmak ve şu anda başka bir şeyle meşgulüm. Herhâlde haberleri hiç izlemiyorsun.'

Mercer, 'Buraya bahanelerini dinlemeye gelmedim,' dedi. 'Benimle dalga geçeyim deme. Senin hakkında herkesten daha fazla şey biliyorum; hatta şovmen karının bildiklerinden bile daha çok. Şartlarımızı yerine getirmeyecek kadar mı meşgulsün? O zaman ben de bunların hiçbiri ağzımdan kaçmasın diye uğraşamayacak kadar meşgul olurum. Denizaşırı ülkelerdeki bağlantıların, ülke sırlarını satışın... Şu küçük

bomba yapma girişimin hakkındaki her şey.'

Moore ellerini kaldırdı. 'Bunu yapmak istediğimi mi düşünüyorsun? Onu federallere kendi ellerimle teslim etmek bana seçimi doğrudan kazandıracaktı. Orada da bir kaybım olacak. Bunun yerine, Cruz'un Halkla İlişkiler çalışmasına ihtiyacı olduğunu düşündüklerinde aptal bir hükûmet çalışanı tüm övgüyü alacak.'

Roman bana baktı. Dudağımı ısırdım.

Ama Moore benden bahsetmiyordu.

'Büyük resmi kaçırma. Yakın incelemeden kurtulmanın tek yolu onu federallere teslim etmek ve bizi görmezden gelmeye devam etmeleri karşılığında sessiz bir değiş tokuşa girmek. Bu projeyi ben kurtardım ve devam ettirmek için bu kadar küçük bir fedakârlığı yapamayacaksan o zaman–'

Mercer, Moore'u vahşice duvara yaslayıp kolunu boğazına bastırdığında yerimden zıpladım. 'Bana fedakârlıktan bahsetme seni adam kayıran, şımarık, boktan herif!'

Moore çırpınarak kurtulmaya çalıştı; diğeri onu nihayet salarak gitmek üzere arkasını dönünce, 'Nereye gidiyorsun? Burada işimiz bitmedi... İlerlemelerine dair bir güncelleme istiyorum!' diye bağırdı.

Mercer arkasına bakmadı. Kameradan uzaklaşırken kelimeleri neredeyse duyulmayacak kadar alçaldı. Neredeyse. 'O kızı kendim alacağım.'

Liam dizüstü bilgisayarın ekranını kapamak için öne doğru eğildi. Hiçbirimize bakmadan sözlerine devam etti: "Hazırlanın. Hemen çıkıyoruz."

KIRK

Hızlıca hayvanları besledik ve ortalığı temizledik. Sam ile Lucas'ın geri döneceği evi kilitledikten sonra iki arabaya bölünüp üçüncü arabanın benzinini ikisine aktardık.

Liam, Chubs'a, "Ben Zu ile gitmek istiyorum," dedi. Bana baktığında, pis ve hırpalanmış çantalarımızı Chubs'ın sürdüğü SUV'nin bagajına yerleştiriyordum. "Sakıncası yoksa?"

Aşağı inmeden önce duş alıp tıraş olmuştu; hareket ederken hâlâ zorlansa ve endişeden sarsılsa da biraz daha kendine benziyordu. Ya da Vida'nın deyimiyle artık hepimizi katletmek isteyen bir tarikat lideri gibi görünmüyordu.

"Tabii ki yok," dedim. "Ama direksiyon bende olacak."

Hafif bir gülümseme. "Tamam, öyleyse."

Priyanka verandaya inerken, "Umarım arkaya sıkışmaya hazırsındır," dedi Max'e. "Nesi var oyunundaki şampiyonluk statümü yenilemek üzereyim."

Max, Vida'ya döndü. "Lütfen sizinle gelebilir miyim çocuklar? Biraz huzur ve sessizlik işime yarayabilir."

Vida arka kapıyı açıp eliyle içeriyi işaret etti. "Tabii, kahrolasıca keyfine bak."

Eşyaları yüklememe yardım etmek için sendeleyerek yanıma gelirken, "Birimiz huzurlu ve sessiz arabanın o olmadığını söylemeli miyiz?" diye fısıldadı Liam.

"Bazı şeyleri kendi başına keşfetmek daha eğlencelidir," dedim.

"Sürmek istediğinden emin misin?" diye sordu özlemle arka koltuklara bakarken. İfadesinde bir şey değişti.

Umutsuzluk...

Sırt çantalarından birine uzanıp ön fermuarı açtım. Haven'dan aldığım fotoğraf hâlâ oradaydı. Yanmış ve buruşmuş olsa da çoğunlukla tek parça duruyordu.

Gözleri şaşkınlıkla açılıp bakana dek ona tuttum.

"Hepsi birden kaybolmadı," dedim. "Her şey yoluna girecek."

Fotoğrafı bir eliyle aldı ve sonra uzanıp avucunu eskisi gibi başımın üstüne koydu. "Bunu söyleyen sensen gerçekten inanabilirim."

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Yolculuk biraz zaman alacak," dedi. "Belki biraz ara vermen gerekir?"

Ona uzun bir bakış attım.

Fotoğrafı cebine koyarken, "İşte benim Zu'm," dedi. Şoför tarafına geçmeden önce bileğimi yakaladı.

"Liam, saçmalama–"

"Hayır, sadece..." Başını salladığında birkaç koyu sarı saç teli alnına düştü. "Hoşça kal bile demediğim için özür

dilerim."

"Hangisinde?" diye sordum ona sarılmamak için kendimi zorlarken.

İrkildi. "Her ikisinde de. Haber vermeden ayrıldığımız için ve tartıştıktan sonra gitmenize izin verdiğim için. Mükemmel biri değildim ama senin için her zaman öyle olmak istedim."

"Benim mükemmele ihtiyacım yoktu," dedim ona. "Hiçbirimizin yoktu."

"Cole öldükten sonra, olan biten her şeyin ardından..." dedi kelimelerle mücadele ederek, "yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu."

"Biliyorum," dedim. "Liam, biliyorum. Sorun değil. Ama... Artık hiçbirimiz veda etmeden gitmeyeceğiz, bu yasak. Tamam mı?"

Başıyla onayladı. "Tamam."

"Pekâlâ," dedim ben de başımı sallayarak. "O hâlde, hadi gidelim."

Vida şoför koltuğuna binmeden önce dönüp bana baktı. "Eğer bizi kaybederseniz yola devam edin. Laboratuvarın dört blok ötesinde buluşuruz."

Kendi kapımı açtım. "Seni takip edeceğimi de nereden çıkardın?"

Vida sırıttı.

İçeri girip kemerimi bağlarken, Priyanka dönüp arka camdan baktı. "Elveda Kar Tanesi, kalbimin prensesi."

"Her şey tamam mı?" diye sordu Roman.

"Çok daha iyi," dedim derin bir nefes alıp kontağı çevirir-

ken. Arabanın gövdesinde güçlü bir elektrik akımı dolandı. Radyoda bilmediğim bir pop şarkısı çalmaya başladı; ben daha kanalı değiştirmeye fırsat bulamadan Liam ön yolcu kapısını açtı.

Roman'ın çoktan oturduğu yerin kapısını...

Diliyle bir ses çıkarıp başparmağıyla Roman'a arka koltuğu işaret etti.

Roman ise bana uzun bir bakış attıktan sonra kemerini çözüp arkaya geçti.

"Ne var?" dedi Liam bakışımı gördüğünde. "Yaralıyım. Daha geniş bir alana ihtiyacım var."

Başımı iki yana sallayarak arabayı çalıştırdım. Eski tip arabalara alıştığımdan araç hiç de zarif olmayan bir şekilde ileri atılınca Liam elini göğsüne bastırdı.

Uzun araç yolundan toprak yola çıkarken hızlanarak, "Sakin ol, ihtiyar," dedim. Vida çoktan arkasında bir toz bulutu bırakarak uzaklaşmıştı. Sürmeye devam ettikçe –on dakika, yirmi dakika...– Liam'ın saçtığı titreşimleri görmezden gelmek de imkânsız bir hâl alıyordu.

"Sinirimi bozmaya başlıyorsun," diye uyardım. "Verdiğin rahatsızlıktan bahsetmiyorum bile."

"Hayır, hayır sen harika bir şoförsün," dedi hemen. "Sadece... Yani başka herhangi bir şey dinleyebilecekken neden bunu dinliyorsun?"

Vida'ya yetişme telaşımdan pop müziği duymuyordum bile. "Değiştir o hâlde."

Bu önerimi neredeyse bir dehşetle karşıladı. "Müziği her zaman şoför seçer."

"Birinin seni bugüne kadar hareket hâlindeki bir araçtan atmamış olması şaşırtıcı," dedi Priyanka.

Liam yerinde döndü. "Zu'nun yeni arkadaşları arasında en sevdiğim sendin. Şimdi o oldu çünkü en azından kendinden büyüklere saygısı var."

"Sen ne zamandan beri büyük oldun?" diye sordum.

"Doğru aslında," dedi Roman camdan dışarı bakarak. "Beyin en yüksek performansına yirmi beş yaşında ulaşır. Sonrası hep aşağı iniş."

"Ne güzel," dedi Liam yeniden önüne dönerken. "Çitlerde öpüşmeyi seçtiğin adam bu mu?"

"Neeeeee?" dedi Priyanka, sesinde sahte bir şaşkınlıkla.

"Bizi izliyordun!" dedim omuzuna vurmak için dönerken. Dikiz aynasından Priyanka'ya baktım. Bakışları arabanın tavanındaydı. "Hepiniz mi izliyordunuz?"

Roman, bu durumdan hiç de rahatsız olmamış gibiydi ve harita üzerinde alternatif rotalar çalışmaya devam ediyordu.

"Tamam, pekâlâ," dedi Priyanka. "Ama bu bizim suçumuz sayılmaz. Charlie tepenize yıldırım inmesin diye sizi içeri çağırmaya çıktığında bir şeyler görmüş. Sonra koşup içeri geldiğinde kıpkırmızıydı ve utanmıştı. Bize bir şey olmadığını söyledi ama şöyle bir düşününce şüpheye düşmemek imkânsızdı. Tabii, biz de bir avuç kömüre dönmediğinizi ve iyi olduğunuzu kendi gözlerimizle görmek istedik."

Dikiz aynasından ona kötü bir bakış atıp başka bir istasyon bulmak için radyonun arama düğmesine bastım. Şansıma şu Gerçekler Konuşuyor saçmalığı değil de bölgenin resmî kanalı çıkmıştı.

Ama haberler maalesef burada da iyi değildi.

'...radyolarını yeni açanlar için özetleyelim. Üçüncü Bölge yerel istasyonunda size bu son dakika haberini ulaştırmak üzere yayını kesmiş bulunuyoruz...'

"Bu son dakika haberi neden tüylerimi diken diken etti acaba?" diye sordu Priyanka.

Roman haritayı dizlerinin üzerine bıraktı. "Sesi açar mısın?"

'Geçici Başkan Cruz, Beyaz Saray'a döndüğü sırada konvoyuna yapılan saldırı girişimi akabinde Birleşmiş Milletler Genel Sekteri bir açıklama yaptı...'

Damarlarımdaki kan basıncı arttıkça acı çekmeye başladım. Genel Sekreter Chung, Amerika adına asla kamusal bildiriler yayınlamazdı. Tek bir durum dışında...

'ABD hükûmetinin restorasyonunu denetleyen koalisyonun her bir ülkesinden delegelerle yapılan toplantılardan sonra, Birleşmiş Milletler'in denetimlerini önümüzdeki iki yıl için uzatmasına dair kararı oy birliği ile almış bulunmaktayız. Hepsi eski Cumhurbaşkanı Gray'in idaresinin kaldırılmasından bu yana yapılacak ilk bağımsız seçimlerle ortaya çıkan bu gerilimler, ülkede hâlâ tehlikeli bir dalgalanma olduğunu ortaya koymuştur. Yerel ve uluslararası istikrar uğruna bugünkü statükoyu koruyacak ve gerek Muhafız, gerek barışı koruma kuvvetlerine desteklerimizi artıracağız. Teşekkür ederim.'

"Bunu gerçekten yaptılar," dedim. "Seçimleri Moore'un söylediği gibi iptal ettiler cidden. Bunu o istemiş olamaz..."

Kendisini güçten uzaklaştıracak hiçbir şeyi istemezdi.

'Şikago, Indianapolis, Detroit ve diğer büyük şehirlerin

sakinlerinin evlerinden çıkmamalarını ve ani gösteriler gibi acil durumlar için yolları boş tutmaları tavsiye edilir.'

Ani gösteriler. 'Öfke dolu protestolar' kelimesi yerine seçilmiş klasik halkla ilişkiler söylemi.

"Bunu kendi planlamış olamaz mı?" diye sordu Priyanka. "En başından beri korktukları şey bu değildi miydi? Birleşmiş Milletler'in çok kontrolcü olduğu ve onları bu pozisyona kendileri zorlarken bile ülkenin yakasını bırakmayacakları propagandasını yapıyordu. İstediği tam olarak bu: Apaçık bir ayaklanma."

Haftalardır –belki de aylardır– Moore ve onun gibiler havaya tehlikeli kıvılcımlar saçıyorlardı. Ve şimdi bunlar tepemize yağmak üzereydi. Kaos insanlara –önceden ona inanmayanlara bile– onun rehberliğini istetecekti. Hem geleceği gören bir peygamber hem de kurtarıcı olduğuna dair ihtiyaç duyduğu kanıt buydu.

"Şey..." dedi Liam, penceresinden dışarı bakmak için dönerken. "Kahretsin."

KIRK BİR

Neredeyse bir gün süren yolculuktan sonra Philadelphia'ya vardığımızda şehri alevler içinde bulduk.

Duman, şehrin her erişim noktasında kurulan polis barikatlarının kilometrelerce ötesinden bile görünüyordu. Lansdowne'da dolaşıp arabayı kapanan bir marketin otoparkına çeken Vida'yı takip ettim. Zincirlenmiş ön kapının üzerindeki panellerde AİLE İŞLETMESİDİR LÜTFEN BİZİ RAHAT BIRAKIN! yazıyordu. Caddeyi çöp, cam ve göz yaşartıcı bidonlar doldurmuştu ama çevremizde tek bir insan bile yoktu. Geçtiğimiz evler terk edilmiş ve yağmalanmış görünüyordu.

Direksiyonu diğerlerine devretmiş olmama rağmen sırtımın ağrısı beni öldürüyordu. Arabadan inip kramp içindeki kaslarımı gevşetmeye çalıştım ve kalan yorgunluğumu da adrenalinin tüketmesine izin verdim. Vida arabadan çıktı; kulağında benzin için durduğumuzda satın aldığımız ucuz telefon vardı. "Yapacağım. Teşekkürler. İlk aradığım kişi sen olacaksın, söz."

"Ne oldu?" diye sordu Liam gerinerek.

"Cate," dedi. "Şehirdeki durumu bizim için izliyor. FBI'ın kanalında duyduklarına göre yürüyerek Moriah Dağı Mezarlığı denilen bir yerden geçip şehre girebiliriz. Koordinasyonu sağlayan ajanların o bölgedeki güvenlik kapsamını azaltıp hava devriyelerine dönmek hakkında konuştuklarını duymuş."

Vida'nın bu kurtarma operasyonunda fiili lider olacağına dair hiç şüphe yoktu. İçimizde Ruby dışında gerçek ve kanıtlı bir tecrübesi olan tek kişi oydu. Yine de kendi kaderimi yönettiğim günlerin ardından şimdi arka koltukta oturmak içimi statikle dolduruyormuş gibiydi. Bana küçük de olsa bir kontrol hissi veren tek şey Vida'yı izlemek ve bizi hazırlamak için yaptıklarını incelemekti. Görevlere tek çıkmayı tercih etse de grup içinde öne çıkmaktan asla çekinmezdi. Yaptığı her şeyde öğrenecek bir şey vardı.

Roman torpido gözünden aldığı haritayı SUV'nin kaportası üzerinde açtı. "İşte. Üç kilometre uzaktayız gibi görünüyor."

Leda'nın, Philadelphia'daki laboratuvarının yeri sır değildi. Ajan Ambrosia'nın Psi mutasyonundan sorumlu olduğu gerçeğini gizlemek için yıllar önce yerle bir edilmiş olan binanın ta kendisiydi. Tamamen yok etmek yerine Cruz'un burayı yeniden açması için izin verildiğinde büyük şok yaşandı. Leda'nın, Birleşmiş Milletler'den mutasyonları incelemek ve yeni, öncekinden bağımsız ilaçlar geliştirmek amacıyla aldığı fon inanılmaz derecede eleştirilmişti. Niyetim bu değildi ama ben bile onca hayatı mahveden insanları ödüllendirmek adaletsizlik diye düşünüyordum.

"Ve sonra Center City'ye kaç kilometre var?" diye sordu

Liam, elleri kalçalarında. "Bu saatler alır. Arabayla gitmenin bir yolu yok mu?"

Vida, "Ne idüğü belirsiz bir polis aracının arkasına atılmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamak için can atmıyorsan yok," dedi. "Beyaz Gürültü'yü bu kadar özlediysen birinin bunu kullanmaya mecbur kalmaktan çok mutlu olacağına eminim."

Liam onu eliyle savuşturarak, yüzünde dalgın bir ifadeyle sedan araçlarına yaslanan Chubs'a doğru baktı.

"Şehir bu hâldeyse," dedi Chubs, "Onu çoktan başka bir yere götürmemişler midir?"

"Başka bir okuma yapabilirim," diye teklif etti bize doğru gelen Max.

Vida başını salladı. "Cate, laboratuvar dâhil, Center City'deki ofis binalarını kapattıklarını söyledi. Asıl sorun artan güvenliği atlatmak olacak ancak bunu oraya vardığımızda düşünürüz. Şu an sokağa çıkma yasağı var ama durumu kontrol altına almak için hâlâ mücadele ediyorlar."

Liam, yüzüne yayılan öfkeye rağmen başını salladı. Korkunç bir durumdan en iyisini çıkarmanın ne olduğunu hepimiz bilirdik.

"Laboratuvar binası yaklaşık on bir kilometre uzakta," dedi Roman. "Hızlı yürürsek iki saatten az bir sürede oraya varırız ama kurşun yarası olan biri için bu yine de uzun bir mesafe."

"Evlat," diye mırıldandı Liam. "Beni yermeyi bırak. Bir şeyim yok."

Vida, silahını deri ceketinin cebine sokmadan önce mermileri kontrol etti. Roman'ın üzerinde silah olduğunu bili-

yordum ama yine de Priyanka'nın, Vida'nın uzattığı ekstra tüfeği almasına şaşırdım.

"Sana bunu söylememe gerek yok ancak kimsenin seni bununla yakalamasına izin verme. Özellikle de üniformalı birinin," dedi Vida. "Beyaz bir çocuğu vurmakta tereddüt edebilirler –özellikle de onun bir Psi olduğunu düşünmüyorlarsa– ama siyah ırktan bir kız için aynı şey geçerli olmaz."

"Biliyorum," dedi Priyanka. "Ama beni yakalayamayacaklar zaten."

"Güzel. Benim gözetimim altındayken başka bir çocuğun daha ölmesini istemiyorum."

Priyanka onu alaycı bir şekilde selamladı.

"Ayrıca, bu tutumdan da hoşlanmadım," dedi Vida sertçe. "Emir alma yeteneğine sahip misin?"

"Benim yeteneklerime dair hiçbir fikrin yok," dedi Priyanka ona sert bir sesle.

Vida'nın çelik gibi ifadesi, ona has sinir bozucu ve onaylayıcı gülümsemelerden birinin dudaklarında belirmesiyle yumuşadı.

Kasabanın içinden, suyumuzu ve silahları taşıyarak geçtik. Neredeyse mezarlığın sınırına ulaşana kadar da herhangi bir helikopterle karşılaşmadık. Diğerleri duymadan önce Priyanka'yla ben hissetmiştik. O, Max'i; ben de Roman'ı tuttuk ve ikisini yakındaki ağaçların altına sürükledik.

Diğerleri de geniş gölgelik alana dalarak bizi izlediler. Liam bana yakın bir mesafede çömelip başını bir ağaç gövdesine yasladı. Yüzü kızarmıştı; ter damlacıkları yanaklarından süzülüyordu. Güçlükle aldığı soluklar beni endişe-

lendiriyordu. Sonra çenesini sıktı ve o anda yüzünde sert bir kararlılık ifadesi belirlendi. Helikopterin pervanelerinin gürültüsü, uzaktaki araba alarmları ve acil servis sirenleri içinde kaybolurken Liam yeniden ayağa kalktı.

Vida çitin üzerinden tırmanırken, "Mezarlığı geçmek için ikişerli gruplar hâlinde kestirme yolu kullanın," dedi. "Sen hariç Stewart. Sen, ben ve Charlie ile geliyorsun."

Her çift, koşmaya başlamadan evvel bir önceki grubun mezar taşları ve yollardan oluşan labirentten geçmesini bekledi. Helikopter başka bir tur atmak üzere geri döndüğünde şehir bizi çoktan dumanlı kolları arasına almıştı bile. Kargaşanın içinde kaybolduk.

Şehrin girişinde binalar ve dükkânlar hâlâ rüzgârın hızlandırdığı alevlerle sarılıydı. Yağmacılar, marketlerin ve giyim mağazalarının camlarını kırmışlardı. Kollarının arasındaki bilgisayarla vitrinin kırılmış camları arasından tökezleyerek çıkan beyaz bir adam, yüzlerinin alt tarafına bandana bağlamış bir grup arkadaşına doğru koşmaya başladı. Polis arabası son sürat yanımızdan geçerken biz de kaldırımda hızla ilerliyorduk.

Nehre ulaşıp üzerinde izlenmeyen bir yol bulduğumuz sırada devriyelerden kaçıp çöp bidonlarının arkasına saklanarak tam bir saat geçirmiştik. Öfkeliydim çünkü kaybedilen her dakikanın büyük önemi vardı. Saniyeler içinde bir yaşam son bulabilirdi. Belki de Ruby çoktan...

Kendisini çöp konteynerlerinin arkasından yukarı çekip grubu ileri götürürken Liam'ın yüzündeki kararlılığı gördüm. Roman'la birlikte hızlandık; gözleri yanından geçtiğimiz her bir tehdidi keskin bir şekilde tartıyordu. Priyanka,

Vida'ya ve diğerlerine ayak uydurabilmek için adımlarını genişletirken Max sıkıntılı yüzüyle yavaşça geride kaldı.

"İyi misin?" diye sordum. "Çok fazla geldiyse geri dönebilirsin."

Bunu soğuk bir şekilde söylemek istememiştim; aksine Max'in en başta bizimle gelmeye karar vermesine şaşırmıştım. Liam onlara olan biteni anlatmak için aradığında, Sam ve Lucas, Max'i kendini dünyayla yüzleşmeye hazır hissedene kadar yanlarında kalmaya davet etmişlerdi. Fakat o, şehre ulaştığımızda başka bir okuma yapması gerekebileceğini söyleyerek bizimle gelmek için ısrar etti.

"Sıkıntı yok," dedi. "Ama yeniden şiddet dolu bir yola girmeyi beklemiyordum."

"Herhangi bir kavgaya karışmak zorunda değilsin," dedim. "Bizimle burada olduğun için bile çok mutluyum."

Bakışlarını yeniden sokağa çevirerek başını salladı. Yıkımı görmeye başlamıştım. İtfaiye, şehrin kalbinden uçlarına doğru ilerlerken, yanan binalar da yerlerini dumanı tütenlere bıraktı. Yan yana dizilmiş bir ev sırasının kararmış kalıntılarına ulaştığımızda gözle görülür alevler yerine sadece kül ve dumanla ağırlaşmış hava vardı. Gömleğimin yakasını ağzımın ve burnumun üzerinden geçirip ciğerlerime temiz hava çekmeye çalıştım.

Tek sorun, Center City'ye yaklaştıkça daha fazla insanla karşılaşmaktı. Hareketli kalabalığa karışmamak için sokaklardan çıktık. Hepsi farklı yaşlarda, farklı etnik kökenlerdeydi ama hepsinin gözleri aynı acı dolu kırmızıya dönmüştü. Sanki gözlerini yerlerinden sökmeye çalışmışlardı.

"Göz yaşartıcı gaz," dedi Roman, onlara doğru başını sal-

layarak.

Orta yaşlı bir adam, kendinden genç bir adamı destekleyerek yürüyordu. Daha genç olanın kafasında yüz ifadesini dalgınlaştıran derin bir yara vardı. Yanmış araba gövdelerinin ve kırık cam parçalarının arasından manevra yaparak ilerlediler. İhtiyar, yanımızdan geçerken bana bir iki kere baktı.

Başımı diğer yana çevirerek boğazımı temizledim.

"Independence Mall'a gitmeyin," dedi kısık bir sesle. "Herkesi toplayıp kimlikleri kontrol ediyorlar. Oradan çıkamazsın."

Bir bakış atma riskini aldım. Adam beni tanımadıysa bile ne kadar genç olduğumuzu anlamış olmalıydı. Üzerimizde düğmeler olmadan bile bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Elini hafifçe dirseğime koyup ikimizi de ileriye çekerken, "Mezarlık en iyi çıkış yolu," dedi Roman, adama. "Yine de helikopterlere dikkat edin."

"Teşekkürler," dedi yaralı adam, sürünerek. "Dikkat edin; mermiler plastik değil."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Max adamlar duyamayacak kadar uzaklaştıklarında.

"Hâlâ sıkıntı yok mu?" diye sordum. Yutkunup başını salladı.

Diğerlerine yetişmek için koşmak zorunda kaldık. Roman yolda, su püskürten bir yangın musluğunun kenara fırlattığı bir şeyi almak için eğildi. Bir Phillies beyzbol şapkası. Tek kelime etmeden şapkayı bana uzattı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, onu yüzümü olabildiğince kapatacak kadar çekerken. İhtiyacımız olan son şey, daha Leda binasını göremeden açığa çıkmaktı.

"Leda'nın binası, Independence Alışveriş Merkezi yakınlarında değil mi?" diye sordum, sonunda kapalı pizzacının gölgesinde saklanan diğerlerine yetiştiğimizde.

Vida, "Daha en az on blok vardır," dedi. "Neden?"

"Daha yakın," dedi Liam gergin bir şekilde. "Yaklaşık dört blok."

"Emin misin?" diye sordum.

"Kardeşimin Birlik adına gizli göreve çıktığı yerdi," dedi Liam. "Onu o parkta görüp görmeyeceğimi anlamak için beklemiştim. Eminim."

Haklıydı. Locust ve Onuncu Cadde'nin köşesinde, üzerinde logo veya tabela bulunmayan beyaz bir binaydı. Laboratuvar, hükûmette çalışıp muhtemelen Philadelphia'da yaşayan ve çalışan herkes için açık bir sırdı. Halka, sadece bu laboratuvarı kapatıp yakındaki bir üniversiteye bağışladıklarını ve Leda'nın BM tarafından desteklenen araştırmalarının Washington'daki bir binada hükûmet gözetiminde gerçekleştirildiği söylenmişti. Bu alçak, dikdörtgen binanın isyandan önce ne olduğunu bilmeyen varsa bile şimdi etrafını saran ağır askerî birlikten anlamış olmalılardı. Oraya park ettikleri zırhlı minibüsler yüzünden binanın ön kapılarını bile görememiştim.

Bir blok gerideki suşi restoranının yıkıntılarıyla bir kuru temizlemeci arasındaki boşluğa daldık. Dumanla karışan bu kokular gözlerimi sulandırmıştı.

"Bu acıklı suratları takınmayın," dedi Vida. "Zaten ön ka-

pıdan içeri giremeyecektik."

"Bütün girişler izleniyor olmayacak mı?" diye sordum. Kansas'tan ayrıldığımızda, binanın koruma altında olacağını biliyorduk ancak saldırı tüfeklerini de beklemiyorduk.

"Hadi, biz lanet olasıca aptallar değiliz," dedi Vida. "Birisi bir şeyler söylesin."

"Benim inanılmaz derecede kötü bir fikrim var," dedi Priyanka usulca.

"İşte şimdi konuşmaya başladık," dedi Liam. "Anlat."

"Parkta kapana kıstırılmış protestocuların yakınlarındayız, değil mi? Ve bu insanlar onları orada tutanlardan daha kalabalıklar?" Priyanka bana baktı. "Kovuk stratejisine yakın bir oyun. Onları Leda'ya sürüklesek ve orada ne bileyim... Erzak olduğunu söylesek mesela? Onlara hepimizin burada olmasının sebebinin Leda olduğunu hatırlatsak? Etrafı kuşatırlarsa biz arka tarafta gizlice girecek bir giriş bulurken, askerlerin ve güvenliğin dikkatini binanın ön tarafına çekebilirler."

"Bu plan muhtemelen birkaç insanı da öldürür," dedi Chubs. "İçeri girmek için kargaşayı kullanabilsek bile aynı nedenden ötürü binayı da boşaltabilirler."

'BM! BM! Defol! Buradan!' Independence Mall'un arazisinde toplananların, Independence Hall'un ve Liberty Bell'in yakınında ellerinde pankartlarla gördüğüm insanların sesleri şimdiye kadar sıkıcı bir kükremeden ibaretti. Ama biz orada durdukça tezahüratlar daha da yükseliyor, giderek yaklaşıyordu.

Roman, "Barış gücünün veya polisin üniformalarından çalabiliriz," dedi.

"Bu doğru bir düşünme tarzı ama pek gerçekçi değil," dedi Liam. "Hepimizin o binada olması için mükemmel bir neden uydursak bile dışarı çıkmak için yedi üniforma bulamayız. Ruby'yi çıkarmak için gereken sekizinci üniformadan bahsetmiyorum bile. En iyi ihtimal işlerin karışıp güvenlik kuvvetlerinin dikkatini dağıtması; böylece yandaki girişten geçebiliriz."

"Yan giriş falan var mı bilmem ama dolup taşan bir otopark var."

Hepimiz Max'e döndük.

"Baban Leda için çalışıyordu," dedim, birdenbire Kovuk'ta bana anlattıklarını hatırlayarak. "Bu laboratuvarda."

Başıyla onayladı.

"Yani, bu sıçtığımın beş dakikası geçmeden önce daha faydalı olacak türden bir bilgiydi," dedi Vida. "Eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Personel için kullanılan ana garaj binanın arka tarafında, laboratuvarın hemen altında. Birkaç blok kuzeyde ama onu bağlayan bir yer altı geçidi var," diye açıkladı Max.

"Emin misin?" diye sordu Chubs. "Yüzde bin emin misin?"

"Araştırmacılar, geç kaldıkları anlaşılmasın diye veya mevcut çalışanların fazla olduğu kurumsal toplantılar için kullanırdı," dedi. "Babam, beni test için getirdiği zamanlarda lobideki bakışlarla yüzleşmek zorunda kalmayayım diye burayı kullanırdı. Yine de güvenlik tedbirleri var tabii. Kameralar ve en az bir güvenlik görevlisi ancak içeri girmek sorun olmamalı. Priyanka'yı dışarıda tutacak bir kilit tanımam."

"Ah canım Maximo," dedi Priyanka. "İşte tam da şu an bunca zaman, sırf sana işkence etmek için telefonunun şifresini değiştirdiğime pişman oldum."

Max gözlerini kıstı. "Biliyordum işte!"

Liam ellerini çırptı. "Odaklanın. Bu garaj tüneli binanın neresine bağlanıyor? Lobi mi?"

"Ana garajdan çıkan asansörün olduğu yere, sadece bir kat altına. Binanın arka kısmında aşağı yukarı hareket ediyor. İçeri girip çıkmak için bir anahtar karta ihtiyacın var ama malum... Priyanka..."

Priyanka uzun, kıvırcık saçlarını omuzlarının üzerinden geriye attı.

"Pekâlâ," dedi Chubs. "Lobi de dâhil yedi kat. Ayrılırsak birkaçımız üst katlardan aramaya başlarken geri kalanlar da ikinci kattan başlayabilir. Ortada buluşuruz."

"Sen kesinlikle benimle geliyorsun," dedi Vida, Chubs'a. "İtiraz istemiyorum. Dört yıldır eline silah almadın."

"İtiraz etmeyecektim zaten."

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Liam. "Çocuklar alt katlara bakabilir. Dördüncü katta asansörlerin önünde buluşuruz. Güvenlik kameralarını atlatmanın bir yolu var mı?"

"Girdiğimizde denerim," dedi Priyanka. "Tüm sisteme girebilecek miyim bakacağım."

Herkes başını onaylar vaziyette sallıyordu. Hasta gibi görünen Max dışında herkes.

'Başka kimsenin canını yakmak istemiyorum...' demişti.

Cubby ile dövüştüğü zaman onun kendine verdiği sözü çoktan bozmasına sebep olmuştuk. Bunu bir daha yapma-

yacaktım.

Durumu Roman da fark etmişti. Her zamanki sessiz hâliyle, "Şehir dışına gitmek için taşımaya ihtiyacımız olacak. Bununla ilgilenir misin? Abluka boyunca hızlı bir kaçış yolu bulman mümkün mü?" dedi.

Max hevesle başını salladı. "Telefonlardan birini bana verin yeter. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Chubs, kullandığı telefonu ona verdi; Liam da bize Sam'in eski telefonunu uzattı.

"Sadece mesaj," dedi Vida. "Ve sadece şifreli uygulamada."

'BM! BM! Defol! Buradan!' Tezahüratlar yaklaşıyordu. 'Oylarımız Joseph Moore'a!'

Vida sırtını duvara verip önden geçit yolunun kenarına ilerlemeye başladı. Bize gelmemizi işaret ederken, Max'i yakasından tutup kendine çekti. "Garaj yönünde mi hareket ediyorlar?"

Max başıyla onayladı. "Binanın kuzeyinde. Bu istikamette kalırlarsa düz bir şekilde 10. Cadde'ye giderler."

Araçların terk edilip ezildiği Locust Caddesi'nin her iki tarafına erişimi engelleyen polis barikatları göz önüne alındığında bu, iyi bir seçenek gibi gözüktü.

"En sevdiğimiz hanımefendi geri döndü," dedi Priyanka fısıldayarak. "Seni çok özlemiştim, Şans Hanım."

İlk protestocu dalgası yanımızdan geçip pankartlarını bayrak, bayraklarını pelerin gibi taşıyarak ters yöne doğru ilerledi. Vida bizi kavganın ortasına taşımıştı. Protestocular kaldırımlardan dökülürken daha da öteye ilerlemek için bir

araya toplanmışlardı. Aralarından geçmek için onları ters yönde itip duruyorduk. Bizim sokağa bağlı öteki sokaklarda toplanan birkaç asker hem olayları izliyor hem de kalabalığı belirlenen rotada tutuyordu.

Biri yanlışlıkla göğsüne bir dirsek indirdiğinde, Liam sendeleyerek yanıma geldi. Uzanıp kolumu koluna geçirdim. Vida'nın koyu renk saçları dalgalanan pankartların arasında güçlükle seçiliyordu. Onu kaybetmemek için uğraşırken bir yandan da diğerlerini arıyordum.

Zihnimin derinliklerinde tanıdık bir sıcak basınç hissederek ürperdim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan gitmişti.

Liam elini göğsüne bastırarak, "Biri mezarımı çiğnemiş gibi hissediyorum," dedi.

Parmak uçlarımda yükselip etraftaki binaları inceledim. Öfkem artarken yakındaki yüzler de bulanıklaştı. Ön taraftaki Priyanka'yla o da bu hissin olası tek kaynağı ararken göz göze geldik.

Lana.

KIRK İKİ

Protestocuların arasından birer birer sıyrılıp bizi üzerinde bir tabela dahi olmayan o dar, uzun sokağa götüren Max'i izledik. Onu izlemiyor olsaydık muhtemelen girişin yanından geçip giderdim. Garaj kapısı, üzerine oyulduğu tuğla duvarın duvar resimleri ardında mükemmel şekilde gizlenmişti. Girişin sol üst köşesindeki küçük, siyah kareyi işaret etti.

"Buna uzaktan erişiliyor," dedi Priyanka'ya bakarak ama onun bakışları diğer köşedeki güvenlik kamerası üzerindeydi.

"O... çalışıyor mu?" diye fısıldadı Liam bana.

"Seni gayet iyi duyuyorum," dedi Priyanka. "Ve evet, çalışıyorum. Bana bir dakika daha verin... Oldukça iyi bir güvenlik duvarları var. Çok fazla... katmanlı..."

Roman başını salladı. "Bu kapıdan giremeyiz. Bir çeşit havalandırma falan olmalı..."

Ellerini binanın üzerine koyup ilerleyerek, garaj duvarıyla hemen bitişiğindeki ofis binası arasındaki daracık boşluğa

girdi. Roman sonunda binanın arka tarafında bir dolap büyüklüğünde görünen bir açıklığa ulaşmıştı. Gözden kaybolduğu an yerinden fırlayacak gibi olan kalbim, başını çıkarıp da yüzünü gördüğümde yeniden hızlandı. "Buldum. Diğerlerine söyle."

Liam kaşlarını bana doğru kaldırıp, "Ne romantik!" dedi.

"Şunu yapmasan?" dedim onu boşluğa iterek. İçeri sığmak için kemeriyle gömleğini çıkarmış ve gri atletiyle kalmıştı. Chubs binaların arasından geçebileceğine inanmamasına rağmen yine de denedi. Hemen ardından Priyanka da derin bir nefes alıp geçmeyi başardı; bu arada tişörtünü yırtmıştı.

Vida, ben geçmeden hemen önce Max'e döndü. "Sanırım bir çeşit hizmet aracına ihtiyacımız olacak. Yolda gitmek için bir bahanesi olan ve durdurulup aranmayacak bir araç. Böyle bir şey yoksa gözlenmeyen bir yol bulmayı dene."

Max alnını kırıştırarak başıyla onayladı. "Elimden geleni yaparım."

"Elinden gelenin daha iyisini yapmak için tam yirmi dakikan var," dedi Vida.

Diğerleri metal havalandırmanın kapağını kaldırmıştı bile; Roman da çoktan içeri girmişti. Onu, devasa kapının önünde, güvenlik kabininde baygın yatan bir korumanın başında bulduk.

Roman bizi, betondan oyulmuş bir geçide gelene dek küçük ve boş garajda ilerletti. Geçit önce aşağı doğru bir eğim alıp sonra düzleşiyordu. Sokağın o kadar altındaydık ki polis sirenlerini ya da kalabalığın tezahüratlarını duymak imkânsızdı. Tepemizdeki floresanlar atan nabzıma eşlik eder

gibi bir yanıp bir sönüyordu.

Sadece nefes al, diye hatırlattım kendime. *Ruby'yi bul. Buradan çık.*

Bu kadar basit: Alarmları çaldırma. Güvenliği harekete geçirme. Ruby'yi bul. Dışarı çık.

Dişlerimde dolanan statiği hissederek omuzlarımı geriye attım.

Geçit, tıpkı Max'in anlattığı gibi küçük bir asansör boşluğuna çıkmıştı.

Roman, Vida'ya, "Sadece üç kat çıkacağız. Merdivenleri kullanabiliriz," dedi. "Asansörün iki defa durmasından daha az dikkat çekebilir."

Vida onayladı. "İyi fikir."

Priyanka elini minik tuş takımı üzerine koydu. Asansör, aşağı inerken geçtiği her katta öttü. Ses hepimizin tüylerini ürpertiyordu.

"Bu asansörün önünde, dördüncü katta," dedi Vida. "Yirmi dakika. Ne olursa olsun yirmi dakika sonra buluşacağız. Gerekirse durumu yeniden değerlendiririz."

Onlar içeri girerken başımla onayladım. "İyi şanslar."

Kapılar kapandı ve onları uzaklaştırdı. Mideme korkunç bir çaresizlik yuvalandı. Roman elini uzatıp enseme koydu. Dokunuşuyla hemen ona döndüm.

"Birlikte geldik," dedi yumuşak bir sesle. "Birlikte gideceğiz."

Omuzlarımı geriye atıp başımla onayladım. Telefonu yeniden cebimden çıkarıp kaydetmeye başladım. Priyanka çoktan merdivenlere açılan kapının kilidini devre dışı bırak-

mıştı ve kapıyı tutuyordu. Derin bir nefes alarak onları izlemeye başladım.

Binanın enerjisi kulaklarımda uğuldayan kısık bir ses gibiydi. Merdivenler boyanmış, uçları kaymayı önlemek için kauçukla kaplanmıştı. Kenarlarına karanlıkta parlayan bantlardan yapıştırılmış bu kısımlar duvarlardaki lambalardan bile daha parlaktı. Her iki lambadan sadece biri yanıyordu; sanki enerjiden tasarruf etmeye çalışıyorlar gibiydi.

"Belki binayı gerçekten boşaltmışlardır," diye fısıldadım.

"Duyurudan bu yana kimsenin şehre dönememiş olması daha muhtemel," diye fısıldadı Roman.

Kalkanının düşmesine izin verme, düşündüm, geçtiğimiz katları sayarken. Ana garaj, lobi, birinci kat...

Priyanka yeniden devreye girip tuş takımıyla ilgilendi. Kapıdaki pencere bize boş koridoru net bir şekilde gösteriyordu. Roman parmağını dudaklarına bastırdı ve omuzuyla kapıyı açarken diğer eliyle silahını doğrulttu.

Göğsüm yanıyordu; soluklarım koridordaki mutlak sessizliği bastıracak kadar düzensizdi. Gri bölme sıralarının üstünde birkaç tane dağınık tavan lambası vardı. Telefonun kamerasını çevirerek onları çektim ve sonra başımı diğerlerine salladım. Bir sonraki kat.

İkinci kat da en az ilki kadar gölgeli olmasına rağmen düzen tamamen farklıydı. Merdiven boşluğu iki uzun koridora açılıyordu. Bunlardan ilki, kapalı bir pencereyle çıkmaz bir sona giderken; sağ taraftaki ikincisi, üzerinde 'KARANTİNA' yazan iki ağır kapıyla aniden sonlanıyordu. Önümüzdeki koridora girerken tenis ayakkabılarım korkunç bir gıcırtıyla öttü. Birinin kapılardan birinden dışarı fırlamasına

hazır bir hâlde kalakaldım. Priyanka, sanki bulutların üzerinde yürüyormuşçasına ileri doğru süzülüyordu. En yakındaki kapının koluna ulaştığında, başını sallayan Roman'ı görmezden geldi. Telefonla kaydetmeye devam ettim.

Bir ofis. Bir masa, kırık bir kitap rafı, kâğıt yığınları ve masanın altında yedek bir çift topuklu ayakkabı. Diğerlerinin tıpatıp aynı olduğunu anlamak için daha fazla bakmamıza gerek yoktu. Hissettiğim tüm elektriksel akımlar eşti. Hepsi de diğer koridorun sonundaki sürgülü kapıların ardında duyduğum kükremeye kıyasla birer kıvılcımdı.

Bu defa diğerleri beni izledi. Kapılara yöneldiğimde koridor da köşelerden doğru kararmaya başladı.

Kalbim öyle şiddetli, öyle çılgınca çarpıyordu ki istesem de konuşmam mümkün değildi. Uzanıp duvardaki düğmeye bastım, kapılar ufak bir gürültüyle açıldı.

Ama ilerlemek için elimi çektiğim gibi kapandılar. "Muhtemelen sadece bu taraftan açılıyor," dedi Roman.

"Yalnızca ben burada değilken," diye fısıldadı Priyanka. "Açıl susam açıl."

Soğuk ve steril hava dalgası, buz kesmiş parmaklarını yanaklarımda ve saçlarımda gezdirerek üzerimizden geçti. Roman duvara asılı ameliyat maskelerine yönelip her birimize birer tane uzatırken ürperdim. Kendiminkini ağzımın üzerinde tutarken kimyasal kokusunu bastıracak bir şey bulduğuma memnundum. Kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu bölüm öncekilerden bile karanlıktı. İçleri makinelerle dolu hastane benzeri odalardan geçerken tavanda tek bir lamba yanıyordu. Priyanka, gözlem pencerelerinden birinden içeriye bakmak için yavaşladı.

"Burası da ne böyle?" diye fısıldadı.

IAAN yıllar evvel ortaya çıktığında ve tüm dünya bunun bulaşıcı bir virüs olduğuna inandığı zamanlarda buranın ne amaçla kullanıldığına dair içimde korkunç bir şüphe belirdi. Bilinen ilk birkaç vakanın tutulduğu yer olmalıydı.

Roman, içeri girdiğimiz kapılara döndü ve bize de peşinden gitmemiz için bir el işareti yaptı. Tam adım atıyordum ki kulaklarıma kısık bir müzik sesi ulaştı; telefonu neredeyse elimden düşürecektim.

Bu herhangi bir müzik değildi. The Rolling Stones. *Start Me Up.*

Tuğla zeminden ve pürüzsüz duvarlardan kulağıma ulaşmıştı. Koridorun diğer ucu öyle karanlıktı ki başka bir tanesiyle birleşip sağa döndüğünü fark etmemiştik bile.

Her bir adımda bir iplikçiği serbest bıraktığımı hissederek önden gittim. Roman, silahını doğrultmuş bir hâlde hemen arkamdaydı.

Koridor, üstteki havalandırmanın etkisiyle hafifçe aralanıp kapanan bir başka çift kapıyla sonlanıyordu. Mavi önlükler. Ameliyat masası. Büyük ve gürültülü aletler.

Burada olmasın, diye düşündüm uzanıp kapılardan birini açarken. *Lütfen burada olmasın.*

Bir kâbustan fırlamış gibiydi.

Ameliyat masasının başında bir cerrah, elindeki matkabı müziğin ritmiyle sallıyordu. Başka bir minyon figür de içinde gümüş rengi diğer parlak aletlerin durduğu tepsinin hemen yanındaydı. Üçüncü kişi bilgisayarın başına oturmuş, tepede dönen bir çeşit tarayıcının kolunu kontrol ediyordu.

Ve masada, kazınmış kafası, mum gibi olmuş yüzüyle Ruby yatıyordu.

"Durun!" Bu sözcük dudaklarımdan öyle büyük bir hışımla çıktı ki ameliyat lambası ve monitör aynı anda patladı. Bilgisayarın arkasında oturan kadın yere düşüp başını tuğla zemine çarptı.

"Arıyorum–"

Roman, cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan adamı yere serdi. Elindeki matkap bedeninden bir saniye önce yere düştü.

Diğer kadın çığlık çığlığa soldaki duvarda yer alan malzeme dolabına doğru koşmaya başladı. Dolap kolayca itildi. Fazla kolayca.

Priyanka kadının peşinden koşup onu yere sermeyi başardı. Kadın tekmelerle kurtulmaya çalışırken o da arkasında ne olduğunu görmek için raflardan içeri baktı. "Bir kapı var... Hangi cehenneme açılıyor bu?"

"Bu sadece..." diye kekeledi kadın dehşet içinde, "Sadece sokaklardan birine açılan acil durum çıkışı... Lütfen, biz sadece işimizi yapıyoruz!"

Priyanka onu nasıl susturdu görmedim. Umurumda da değildi. Telefonun kamerasını kapatıp hemen ameliyat masasına koştum.

Dokunduğum anda Ruby'nin omuzlarının incecik kaldığını hissettim. Suratı incecik kalmış, hâlâ yanağında duran bir morlukla gölgelenmişti. Tıpkı...

Ölü gibiydi...

"Ruby?" diye seslendim. "Ruby? Beni duyabiliyor mu-

sun?"

Ona ne tür bir ilaç verdiklerini görmek için bir serum arandım ama yoktu. Ameliyat battaniyesinin altındaki elini tutup nabzını aradım. Hafifti. Hafifti ama atıyordu.

Seni kurtarmak istemiştim. İstediğim tek şey sana yardım etmekti.

"Sen–"

Roman gözümün önünde bulanıklaştı. Ameliyathane ipeksi bir hâl aldı ve her yer bembeyaz olana dek aydınlandı. Ayakta olduğumu hissetmeme rağmen sanki bayılıyor gibiydim. Bir süre sonra o beyazlık soldu ve geride bıraktığı karanlıkta insanlar şekillenmeye başladı. Önümde bu kattaki diğer koridora benzeyen bir koridor belirdi. Koridorda ilerliyor, kilitli kapıların önünden geçiyor, odaların gözetleme pencerelerinden bana bakan küçük yüzlerini ve camlara dayadıkları minicik ellerini görüyordum.

Bir anı.

Nefes nefese Ruby'nin elini bıraktım ama gözlerimin önündeki anı koridorun duvarındaki yazıyı tıpkı Ruby'nin gördüğü gibi görene dek devam etti: 3. KAT.

"...iyi misin? Bir şey söyle!" Koridorun görüntüsü silininince Roman'ın endişeli yüzü belirdi. Birden kolumun üstünde bastıran parmakları hissettim.

"Neler oluyor?" diye sordu Priyanka. "Az önce ne oldu?"

"Burada bir sürü çocuk var," dedim. "Üst kattalar. Ruby onları kurtarmamı istiyor."

Priyanka bana ve Ruby'nin dehşet verici hareketsizlikteki yüzüne baktı.

"Açıklayacak zaman yok," dedim onu kolundan tutarak. "Kapılarını açmak için benimle gelmelisin."

"Tamam," dedi elini elimin üzerine koyarak. "Geliyorum. Ro, sen yalnız kalabilecek misin?"

Başıyla onayladı. "Her şey kontrol altında."

Telefonu Roman'a attığımda boş eliyle yakaladı. İtiraz etmek istiyor gibiydi ama yüzümde her ne gördüyse bu onu durdurmuş olmalıydı. Hissedebildiğim tek şey Ruby'nin korkusuydu; onun hareketsiz, narin bedeniydi. "Diğerlerine onu bulduğumuzu yaz. Ve Max'e daha büyük bir araca ihtiyacımız olacağını söyle."

***

Priyanka karantina odalarını içeriden açtı ve ışığı koridordan merdivenlere yönlendirdi. Başım hâlâ sanki oraya ait olmayan bir şey yerleştirilmiş gibi tuhaf bir hisle zonkluyordu. Ruby uyanmamıştı ama yine de buradaydı. Geldiğimi nasıl olduysa anlamıştı. Beni duymuş ya da hissetmiş olmalıydı...

Üçüncü kata açılan kapının önünde durduk. Priyanka sırtını kapıya yaslamış, küçük cam pencereden içeri gizlice bakmaya çalışıyordu. Tüm bedeni kaskatıydı. Açıklama yapmadan kendi gözlerimle görmem için kenara çekildi.

Koridorun fayans zemininde kan gölü içinde yere serilmiş yatan bir güvenlik görevlisi vardı.

Priyanka'ya fal taşı gibi gözlerle bakarak geri çekildim. Belki diğerleri buraya bizden önce gelmişler ve onunla karşılaşmışlardı; adam da ancak buraya kadar kaçabilmişti. Ama

merdivenlerde kan izi yoktu. Kan sadece oradaydı, koyu renk üniformasından sızıyordu. Belli ki vurulduğu yere düşüvermişti.

Priyanka meraklı bakışlarını bana çevirip işaretimi bekledi. Yeniden pencereden baktım. Ne birileri vardı ne de oyalanacak zaman.

Tek elimle Priyanka'nın uzattığı silahı alıp diğeriyle olanı biteni kaydederken kapıyı yavaşça araladım. Priyanka en yakın kapıya koşarken onu korudum. Kimsenin ateş etmediğini gördüğümde onun peşinden gittim. Altı yaşlarında bir çocuk yüzünü cama yaslamış, şaşkın gözlerle bizi izliyordu. Olanları kayda alırken ellerim titredi. Sonra dönüp diğer odaları da çektim. Sekiz kapı ve ardındaki sekiz çocuk beni fena hâlde sarsmıştı.

Odalar ses yalıtımlı olmalıydı. Karşıda, saçları oğlanlarınki gibi kazınmış bir kız yumruklarını cama indirirken sessiz çığlıklar atıyordu. Daha ileride, bir başka oğlan dikkatimi çekmeye çalışıyor ellerini binanın ters yönüne, bizimkiyle birleşen bir başka koridora doğru sallıyordu.

Lana'nın bizi izlediği yere.

Silahı kaldırdım ama zihnime saplanan iğneler geri döndü ve kafatasımda yepyeni bir acımasızlıkla dolandı. Dik durmaya çabalayarak sendeledim. Kapıların hiçbiri açık değildi... Priyanka'nın yeterli zamanı olmamıştı.

Lana'nın dalgalı saçları düzgün bir topuz şeklinde toplanmıştı. Vurduğu güvenlik görevlisiyle aynı üniformayı giyiyordu ve şimdi beni daha önce hiç yapmadığı bir şekilde incelerken ifadesi korkutucu şekilde Roman'ınkine benziyordu. Ona nişan aldığım silah sanki bir tehdit değilmiş gibi

kendi silahını kaldırmaya bile tenezzül etmedi.

Bunun için zamanımız yok. Çocukları çıkarmak zorundayız.

"Burada benim dışımda koca bir ekip var," dedi Lana. "Dışarı çıkamazsınız ama benimle gelebilirsiniz."

"Bunu yapma," dedi Priyanka usulca önüme geçerek. "Lütfen Lana. Lütfen kalbimi bir daha kırma."

"Senin problemin hep buydu Pri," dedi Lana kısık sesiyle. Bir elini uzatıp kolyesine dokundu. "Hep kalbin, hep kalbin. Asla kafanı kullanmıyorsun."

"Doğru." Priyanka'nın sesi dalgalanmıştı. "Hatırlarsan ben bir romantiğim."

Lana giderek sertleşen bir sesle, "Pek çok şeyi hatırlıyorum," dedi.

"Biz Mercer'ı terk etmedik Lana," dedi Priyanka, ona doğru bir adım daha atarak. "Biz ondan kaçtık. Adam bir canavar ve çocukları incitiyor; tıpkı buradaki insanların gözünün tam önündekileri incittiği gibi. Lütfen... Lütfen Suzume'nin onları güvenli bir yere götürmesine izin ver. Beni Mercer'a götürebilirsin."

Lana'nın yüzünde iğreniyormuş gibi bir ifade vardı. "Sanki başka bir ihtimal var da. Buraya sizin için gelmedim ama sizi durdurma fırsatını da kaçırmayacağım."

Sonunda silahını kaldırdı. Ben kendiminkini tutmaya devam ederken kalbim âdeta kulağımda çarpıyordu. Gücümün bastırılmasının yarattığı o çılgınca his, ellerimi sabit tutmamı zorlaştırıyordu.

Haklıydım. Bu, beyni yıkanmış birinin konuşması değildi. Kırmızılarda gördüğüm şeyle alakası yoktu. Bu, onu ko-

ruyacak kadar güçlü ve kuvvetli görünen birinin kollarına sığınıp yanlış yönlendirilmiş ve manipüle edilmiş biriydi.

"Mercer'ın seni sevdiğini mi düşünüyorsun gerçekten? Onun için yaptıklarının ötesinde seni umursuyor mu?" Priyanka boş bir kahkaha savurdu. "Bu sevgi değil, sevgi masum çocuklara işkence etmez, sırf onları kullanabilsin diye vücutlarını değiştirmez. Seni ben seviyorum; Roman seviyor."

"Bense sizden nefret ediyorum," dedi Lana. "Nefret ediyorum."

Priyanka irkilmişti. "Bu, Mercer'ın sana inanmanı söylediği şeydi."

Lana silahını bana doğrultmaya devam ediyordu. Gülüşü kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Ben inanmak istediğime inanıyorum. Mercer beni güçlü kıldı; bana istediğim kişi olma gücünü verdi. Beni geride bırakmadı. Benim için bir ordu kurdu. Bizim için."

"Seni geride bırakmak," diye tekrarladı Priyanka. "Bunun bizi nasıl mahvettiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Geri gelmeniz için yeterli değilmiş demek," dedi Lana. "Yeterli değilmiş."

Ardımızda, merdiven boşluğunun kapısı açıldı. Arkama döndüğüm anda Vida'nın kollarını ileri uzatıp gücünü kullanarak Lana'yı uzaktaki duvara fırlattığını gördüm. Priyanka'nın nefesi kesildi; Lana'nın çarpık bedenine atılmasını önlemek için kolunu yakalamak zorunda kaldım.

Kızın zihnimdeki gücü kalktı ve elektrik içimde yeniden dolaşmaya başladı. Her yönden- üstten, alttan, odaların duvarlarından süzülüp içime akıyordu.

"Çocuklar nerede?" diye haykırdı Vida. "Gitmemiz lazım!"

"Size söyledim, buradan çıkamayacaksınız."

Lana yeniden ayağa kalktı. Elinden düşen silaha davranmak üzere atıldım ama Lana ona uzanmaya çalışmadı bile.

Sadece yangın alarmının plastik kabını kaldırıp kolu aşağı indirdi.

KIRK ÜÇ

Alarm sahip olduğum son kontrolü de elimden aldı. Delici ve acımasız bir şekilde çalıyordu. Kırmızı ışıklar çıplak duvarların ve fayansların üzerini kapladı.

Vida, donakalmış Priyanka'yı bir kenara iterek aşağı inen Lana'nın peşinden ateş etti.

"Ruby'ye gidiyor!" diye bağırdım alarmda sesimi duyurmak için. "Binada bir Mavi Yıldız ekibi var!"

"Oğlanlar zaten orada," dedi Vida. "Bizim sadece çocuklara ihtiyacımız var, Priyanka! Priyanka!"

Uzanıp kızın omuzuna sarılarak onu sert bir şekilde sarstı. Priyanka içine kilitlendiği korku hapishanesi hangisiyse nihayet oradan çıktı. "Alarmı kapatabilir misin?" diye bağırdım. "Çok geç!" dedi Vida. "Buraya gelmeleri an meselesi. Silah sesini örtecek alarm daha iyi. Diğer girişi izle, diğer taraftaki asansörleri."

"Doğru," dedi Priyanka, bir transta gibi ilk odaya yönelirken. "Biraz zamana... ihtiyacım var..."

"Sorun değil, "dedim, "yeter ki acele et."

O daha pozisyon alamadan Vida'nın sesi duyuldu. "Herhangi bir sebepten ayrılırsak, karantinadan çıkıyoruz."

O zaman Max bizi koruyor demekti. Bu küçük rahatlama hissi Lana'nın geçtiği koridorda koşarken yerini anında dehşet verici bir korkuya bıraktı Solumdaki ikinci koridorda bir asansör vardı. Duvarın köşesinde çömelip saklanarak beklemeye başladım.

Arkamdan ateşlenen silahla, Vida ilk güvenliği kolaylıkla indirdi.

"Saniyelerin var," diye seslendi Priyanka'ya.

Priyanka'nın saniyelere ihtiyacı yoktu. Tüm kilitler ağır bir gürültüyle açıldı. Çocuklar, dışarı çıktıkları anda tenleri alarmın ışığından kırmızıya boyandı. Üzerlerinde sadece gri doktor önlükleri ve terlikler vardı ama titremelerinin sebebi bu değildi.

"Beni izleyin olur mu?" dedi Vida. "Sizi güvenli bir yere götüreceğiz."

Çocuklar yüzlerinde koca bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Ne olup bittiği hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

"Biz de sizin gibiyiz," diye bağırdım onlara. "Bu binada canınızı yakan herkesin kıçına tekmeyi vurmak üzereyiz. Anlaşıldı mı?"

En fazla on yaşlarında bir kız elini kaldırdı; uzatılan eli tutması gerektiğini anlamak Vida'nın neredeyse birkaç saniyesini almıştı. Kız onu ileri götürürken diğerleri de el ele tutuşup bir zincir oluşturarak onları izledi. Priyanka hızı artırıp onları Vida'nın omuzuyla açtığı kapıdan nazikçe geçirdi. Merdiven boşluğuna dayanarak silahını gelmesi muhtemel

bir tehdide karşı önce yukarı sonra aşağı tuttu.

Peşimizden kimsenin gelmediğine emin olmak için bir an daha bekledikten sonra arkalarından koştum. Elim terlemişti ama teri kotuma silmek için silahı bir anlığına dahi elimden bırakma riskini alamadım. Vida alt taraftaki yolu temizlerken ben de onun gibi bakışlarımı ve silahın namlusunu karşımızdaki merdivenlerden ayırmadım. Çocuklardan birkaçının ölülere benzeyen ya da yara almış bedenleri merdivenden yuvarlanırken çığlıklar attılar.

Mermiler parmaklıklardan sekerken üniformalı güvenlik görevlilerinin bağırdığı emirler acı çığlıklara döndü. Vida üçüncü katın kapısına bir omuz attı. En arkadaki Priyanka ile birlikte Vida'nın peşinden giderlerken, küçük kafalarını saydım. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi...

Ama sekiz kapı vardı. Sekiz çocuk vardı.

Dönüp yeniden merdivenlerden yukarı koşarak tekrar kapıdan içeri girdim. Nefes nefeseydim. Ayaklarım o kan gölünden geçerken zeminde izler bıraktı. İçimde bir dalga gibi yükselen panik karşısında, saklanan bir çocuğu bulabilmek için her odayı taramaya başladım. Ruby'nin bana gösterdiği o anıya döndüm ve parlak yüzlerini gördüklerimle eşleştirmeye çalıştım. Soldaki son oda tek bir şey haricinde diğerleriyle aynıydı. Karyola daha büyüktü. Panikle nasıl bu kadar aptallaştığıma şaşırdım.

Ruby. Ruby bu kattaki sekizinci kişiydi. Başka çocuk yoktu.

Asansör bir zil sesiyle durdu ve kapılar açıldı. Koridorda yankılanan bot sesleri, bacaklarımı ve kollarımı her zamankinden daha hızlı şekilde hareket ettirerek merdivenlere

koşmam gerektiğini anlamam için yeterliydi. Merdivenleri öyle hızlı indim ki ikinci katın sahanlığında düşmekten kendimi zor kurtardım.

Sakin ol, dedim. *Sakinleş.*

Kapının cam bölmesinden içeri bakmaya çalıştım ama bir kurşun onu çatlatmıştı. Yakında herhangi bir elektrik akımı olup olmadığını görmek için gücümle uzandım fakat bir tane bile bulamadım; bu yüzden silahımı hazırlayıp kapıyı yavaşça açtım.

Koridorda alarm çalıyordu. Kırmızı ışıkları, zemine yayılmış cansız bedenlerin üzerinden geçti. Bedenlerin arasından geçip 'KARANTİNA' yazan kapılara doğru koşarken midemden yükselen safrayı yuttum.

Düğmeye uzanana kadar aklıma gelmedi.

"Kahretsin," dedim nefes nefese.

Elimi düğmeden kaldırdığım anda kapılar kapandı. Yeniden basıp ileri atıldım ama ağır metal burnumun önünde kapandı. Yüzümü sağ taraftaki kapının küçük penceresine bastırarak diğerlerinden bir iz görmek üzere koridordaki karanlığı araştırdım. Nefesimi tutarak cama vurdum... Ve kimse gelmediğinde bıraktım.

Düşün... O katta, kapıları açabileceğim ya da açık tutmak için kullanabileceğim bir şey olmalıydı.

Sandalyelerden birini yakındaki bir ofisten nefes nefese sürükledim ama kapılar kuvvetle kapanırken sandalyenin plastik çerçevesini paramparça etmiş, tekerlekleri diğer uca göndermişti.

Yerde güvenlik görevlileri ve askerlerin bedenleri vardı ama... Korkunç görüntüleri zihnimden uzaklaştırmak için

başımı salladım. Kemikler kırılırdı ama bir Kevlar yeleği kapıların etkisine dayanacak kuvvette olabilirdi. Askerlerden birinin yeleğini çıkarıp üzerindeki sıcak kanı hissederken tüm bedenim sarsıldı.

Kapıları açık tutmak için düğmeye bastım ve sonra yeleği ayağımla kapının arasına kaydırdım.

Kumaşa bir şey olmamıştı ama kapanışın gücü yeleğin duruşunu değiştirip alanın diğer tarafına fırlatmıştı. Yumruğumu yeniden düğmeye indirdim ve "Hey! Priya! Vida!" diye bağırmaya başladım.

Ama alarm yüzünden ben bile kendi sesimi zar zor duyabiliyordum.

Sersem, dedim kendi kendime. Bir telefonum yoktu. Onlarla sokakta buluşmak için kullanmam gereken gizli çıkışın nerede olduğunu bile bilmiyordum. Seçeneklerim azalırken bitmek üzere olan bir pilin son enerjisi gibi zihnimde sıralandılar.

Düğmeyi bırakıp kapıdaki iki ince pencereyi gözüme kestirerek geri adım attım. Minyondum... Belki vücudumu kendimi sürükleyebilecek kadar bükebilirdim. Dikkatlice nişan aldım. Kollarım atışın geri tepmesini olanca gücüyle hissetti. Kurşun, camı parçalamak yerine, camdan sekti. Kurşungeçirmez cam. Şarjör de boşalmıştı.

"Kahretsin," dedim yüzümdeki teri silerek. Düşüncelerim, son birkaç olasılık üzerinde dönüp duruyordu. Gücümü, kapı devrelerini aşırı yükleyip kabloları yakmak için kullanabilirdim. Bu, onları açıkken kilitlemeye yetebilirdi. Ya da hepsini daha da sağlam kilitleyebilecek bir güvenliği etkinleştirebilirdi.

Kendimi mantığımı kullanıp sakinleştirmeye çalışarak güçsüz bir nefes aldım. Bu noktada kaybedecek neyim vardı ki? Şu an katları tarayan asker ve güvenlik görevlileri dışında beni almaya gelecek kimse yoktu. Kapılar açılırsa harika. Kolay olurdu. Sıkışırlarsa son seçeneğimi kullanacaktım. Binadan çıkmak için başka bir yol bulup diğerleriyle farklı bir yerde buluşmayı deneyecektim.

Yeterince zaman harcadım, diye düşündüm.

Kapının düğmesine yeniden uzandığım anda omurgamın tabanında sert bir şey hissettim. Aklımdaki o sıcak, uyuşturucu iğneler hayal kırıklığı ve öfkeyle çığlık atmama sebep oldu. Alarm giderek yükselirken Lana'nın sesini duyurabilmek için doğrudan kulağıma eğilmesi gerekti: "İyi bir kız ol ve ellerini kapıya koy."

Böyle bitemez.

Kelimeler içimde yanarken göğsümü alevler içinde bıraktı.

Ruby'i kurtarmak istemiştim, o kadar. İstediğim tek şey yardım etmekti.

Lana beni silahıyla iterek yönlendirdi. Kendi yansımamı kapının donuk metalinde gördüm. Avucumu ve alnımı yasladığımda buz gibi olduğunu hissettim.

"Onu buraya getiremiyorsam en azından seni teklif edebilirim," dedi Lana, kollarımdan birini arkamda bükerek. "Sonuçta, boşa giden bir yolculuk olmadı."

"Kesinlikle deneyebilirsin," dedim, namlusunun omurgamdaki soğuğuna aldırmadan. Gözlerimi kapattım, o gümüş ipliği bulmak ve zihnimde kontrol ederek o kıvılcımı kazıp çıkartmak için olabildiğince odaklandım. Bu güçler

benimdi ve kimse onları benden alamayacaktı. Hiç kimse!

Kafatasımı mengeneye alan o gerginlik, o baskı titriyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı Lana. "Kes şunu..."

Her şey öyle hızlı gelişti ki karşımdaki kapıların kaybolup bedenimin buz gibi fayansa çarptığının farkına bile varamadım. Dişlerim birbirine çarptı. Dizlerim ve avuçlarım acıyla sızlarken dilimi ısırdım. Lana'ya doğru bir tekme savurarak kendimi ters çevirdim ama karantina kapıları çoktan arkamdan kapanmıştı. Zihnimi bağlayan düğüm çözülürken derin bir nefes aldım ve içimde yeniden ılık bir güç dolaşmaya başladı.

Benim gücüm.

Çılgınca bir saniye için gerçekten başardığımı sandım... Kapıdan geçmiştim ve Lana...

Kapının diğer tarafından alarmları bile bastıracak bir çığlık yükseldi. *Ne olmuştu az önce öyle?* Yeniden ayağa kalktığımda tüm alanı kırmızı bir ışık kapladı.

Koş, seni salak! diye düşündüm pencereden Lana'ya bakarken bile.

Damarlarımdaki kan durdu.

Biri Lana'yı arkadan yakalamış, gövdesine sarılarak kollarını yanlarından sabitlemişti. Yanıp sönen acil durum ışıklar altında o siyah saçlarını görünce hemen anladım. Başını kaldırıp bana bakmadan önce bile biliyordum.

"Roman!"

Bu... Bu doğru olamazdı. Onu ameliyathanede bırakmıştım. Liam, Chubs ve Ruby ile dışarı çıkacaktı. Neden onlarla

birlikte ayrılmamıştı? Neden kapının yanlış tarafındaydı?

Yumruğumu cama vurarak dikkatini çekmeye çalıştım. Lana çılgınca çırpınırken Roman onu daha da sıktı; kulağına duyamadığım bir şey söylerken yüzü keder içindeydi.

Eğer gücümü geri kazandıysam bu... Ne anlama geliyordu? Roman onu şaşırtmamdan faydalanıp Lana daha fark edemeden yeteneğini yansıtabilmiş miydi? Güçlerimizi etkisiz hâle getirme gücünü ona karşı mı kullanmıştı?

Daha şiddetli bir şekilde vurarak, "Roman!" diye bağırdım. Ellerimi kapıları yakmak üzere kaldırmıştım ki Roman beni fark etti. Lana'yla birlikte döndü ve titreyen kollarıyla duvardaki kontrol düğmesine ateş etti. Kapıların içinde metalik bir tıkırtı duyuldu ve tıpkı korktuğum gibi güvenlik kilidi bir şekilde devreye girdi. Kapının elektriği bedeni terk eden bir ruh gibi boşaldı.

"Hayır! Roman!" Parmaklarımı kapının arasındaki boşluğa sokup ayaklarımı yere dayadım. Kilidi eritebilir, bir şeyler yapabilirdim... Ağırlardı ama...

Bakışlarını benden, sağ elini sol omuzuna götürdüğü yere çevirdi. Elini hafifçe kaldırıp avuçlarını yeniden omuzuna bastırarak hareketi tekrarladı. Bizim işaretimiz...

Ben iyiyim.

"Hayır!" diye bağırdım ona.

Yeniden yaparken Lana'yı zapt etmek için çabalıyordu.

Sorun yok.

Nefes almak imkânsız hâle geldiğinde hıçkırıklarla ağladığımı anladım. Ellerim terle sırılsıklam olduğunda ve metali herhangi bir şekilde esnetemediğimde... Dikkatini çek-

mek için pencereye doğru hareket ettim. Lana'nın gücünü yansıtmanın etkileri onu çoktan tahrip etmeye başlamıştı. Birlikte yere devrilmeye çalışırken yüzünde kederli bir ifade belirdi.

Silahlı askerler merdivenlerden salona dökülürken bir çığlık attım. Üniformalı ordu mensupları ya da binanın güvenlikleri değillerdi. Muhafız bile değillerdi. Bu erkek ve kadınlar tanıdık bir teçhizata ve tamamen siyah giysilere sahipti.

Mavi Yıldız.

Lana'nın yüzündeki ani gevşeme, yüzüne yayılan o korkunç ve muzaffer gülüşle, kanımı buza çevirdi ve nefesimi kesti.

"Hayır!" diye bağırdım. "Bırak onu gitsin!"

Roman oraya geri dönemezdi; onu öldürürlerdi. Mercer onu, mermiyle olmasa bile duygusal ve zihinsel işkenceyle ezerek öldürürdü.

Ama Roman kız kardeşini bırakmayacaktı. Bir daha bunu yapmayacaktı. Kendi canını kurtarmak için bile olsa böyle bir şey yapmayacaktı.

Onlara baktı ve bakışlarını bana doğru çevirdiğinde mavi gözleri, fırtınalı bir gecedeki şimşekler kadar parlaktı. İfadesi korkunç derecede sakindi. Dudaklarını okudum.

Kaç.

Onlara doğru teneke bir kutu yuvarlandı. Roman, Lana'yı korumak için kendini kalkan yapıp askerlere sırtını döndü. Askerler koridorun ucunda bir savunma hattı oluşturup öne doğru ellerinde kelepçelerle yaklaşanları korumak için silahlarını kaldırdı. Sersemletici el bombası patladığında çıkan

ışıkta kaybolmalarından önce gördüğüm son şey bu oldu.

Ellerimi cama bastırıp vurmaya başladım.

Koş, diye düşündüm. *Koşmalısın.*

Burada kalamazdım. Ama gidemezdim de.

Fakat diğerleri... Ruby, Priyanka, Liam, Chubs, Vida ve o çocukların bana ihtiyaçları vardı. Onlar için kaçmalıydım. Henüz işim bitmemişti.

Daha yapacaklarım vardı.

Ameliyathaneye nasıl geri döndüğümü ya da dar ve ilkel merdivenlerden nasıl indiğimi bilmiyorum. Rafları arkama yığacak ve metal eriyene kadar kapının tuş takımını elektrikle yükleyecek kadar kendimdeydim.

Tek bildiğim, dışarıya çıktığım zaman diğerlerinin hâlâ orada beklediğiydi. Onları görmek ilk başta mantıklı gelmemişti. Bir binanın arkasına gizlenmiş bu garip küçük yan sokağı tanımamıştım. Sokakta, onu yukarıdaki gözlerden koruyacak tuğla bir çatısı olan yükleme iskelesi vardı. Ayrıca BM ve geçici hükûmetin şehirlere düzenli olarak temiz su getirmek için kullandığı beyaz tankerlerden biri duruyordu.

Max ordu giysileri içindeki orta yaşlı, koyu tenli bir kadının yanında duruyordu. Kadın endişeli bir ifadeyle tankere doğru işaret ediyordu. Chubs tankerin tepesindeydi ve küçük çocukları kapaklardan birinden içeri indiriyordu. Liam ve Ruby zaten içeride olmalılardı.

Bir tek kendi aralarında konuşan Vida ve Priyanka tankere tırmanmamıştı. Priyanka telaşla tekrar binaya yöneldi. Vida ise yakınlarda vızıldayan helikopterleri gösterdi.

Beni ilk fark eden Chubs oldu. Kızlara seslenerek yükle-

me bölmesinin yanından geçip onlara doğru ilerlerken bana işaret etti. Derin bir nefes aldım. Kulaklarımın çınlaması bir çığlık gibiydi ve geçen her saniyede, attığım her adımda beni biraz daha parçalıyordu.

Yaşadığım sürece, Priyanka'nın yüzünün beni onlara doğru tek başıma koşarken gördüğünde aldığı ifadeyi asla unutmayacağım. O rahatlık birden sönüp acıya dönüşmüştü ve yarası kalıcı bir iz hâlini almıştı.

"Hayır!" dedi, merdivenden aşağı atlayıp bana doğru koşarak. "Hayır! Neredeler?"

Onu yakaladım; benden uzun olmasına ve o anda yaşadığı vahşi paniğe rağmen onu yine de su tankerine kadar sürüklemeyi başardım. "Gitmeliyiz. Birkaç dakika içinde üzerimize çullanacaklar..."

Vida, Priyanka'nın bedenini sürüklerken bana yardım ettiği sırada çenesine bir yumruk yedi ve Priyanka'yı, "Beni seni bayıltmak zorunda bırakma," diye uyardı.

"Hâlâ içerideler!" dedi Priyanka. "Roman onu bulmak için geri döndü! Neredeler?"

"Mavi Yıldız," diyebildim yalnızca.

Vida bana baktı. Boğazımdaki acı tüm bedenime yayılmıştı. Uzanıp saçlarımı geriye attı.

"Doğru olanı yaptın," dedi bana. "Yapılacak tek şey buydu."

"Lütfen," diye yalvarıyordu şoför, Max'e. "Gitmemiz gerek. Hâlâ sokaklarda devriye geziyorlar. Size yardım etmek istiyorum, gerçekten istiyorum ama bir ailem var. Bunu yaparken yakalanırsam bedelini ailem öder."

"Ben gitmiyorum," dedi Priyanka.

"Seni bayıltmak konusunda şaka yaptığımı sanıyorsun belli ki," dedi Vida kollarından birini sıyırarak.

"Onlara şimdi yardım edemeyiz," dedim; hayatta olmamaları ihtimalini reddediyordum. "Roman gitmemizi istedi. Priya, bana ayrılmamı o söyledi."

"Birlikteler mi?" diye sordu. "İkisi... Birlikteler miydi?"

Yapabildiğim tek şey başımla onaylamak oldu.

Merdivene döndü ve tırmanırken bir daha yüzüme bakmadı. Dengesini sağlaması için onu tutarken kendini dokunuşumdan kurtardığında tüm bedenim sanki eziliyormuş gibi oldu.

Tankerin tepesine kadar peşinden gittim ve Chubs'ın yardımıyla dar delikten içeri girince ayaklarıma çarpan suyla şaşkınlığa uğradım. Tüm sulara Ajan Ambrosia'yı etkisizleştirmek için kattıkları klor ve bakırımsı kimyasalın kokusunu aldım.

Karanlık mekânı elleye elleye ilerledim; bir süre sonra gözlerim çocukların bir duvar boyunca toplandıklarını ve Liam'ın diğer uçta Ruby'yi kollarında tuttuğunu görecek kadar alıştı.

Zayıf bedenini boynundan ayaklarına kadar kalın battaniye katmanlarına sarmışlardı. Liam omuzlarını koluyla destekleyerek, başını göğsüne yaslamıştı. Vücutlarının alt kısımları suyun içindeydi. Önlerinde çömelip Ruby'nin yüzüne dokunmak için uzandım. Onu son gördüğüm zamankinden daha iyi durmuyordu. Gölgeler, yüzünün çukurlarını derinleştirmişti.

"Hadi, sevgilim," diye mırıldanıyordu Liam. "Bizi beklet-

me. Ne kadar sabırsız olduğumu bilirsin."

Priyanka, bizi çocukların karşısında çöktüğü duvardan izliyordu. Kapaktan içeri süzülen ışık, yüzünden akıp yere dökülen gözyaşlarını görmeme yetecek kadardı.

Sonunda, Max ve Vida da içeri girdiler ve Chubs içeri atlayıp üzerimizdeki kapıyı kapattı. Çocuklar karanlıkta birden korktular. Onlara beklemelerini, her şey gibi ona da alışacaklarını söylemek istedim. Ama bir şekilde, bu derse ihtiyaçları olmadığını düşündüm.

Tankerin motoru kükreyerek çalıştı ve sürücü aracı yükleme bölmesinden ayırıp sokağa çıkarttığında ileriye fırladık.

Vida'nın, Max'e, "Bu kadını nereden buldun?" diye sorduğunu duydum.

Max, "Beni kamyonu almaya çalışırken yakaladı ve bize yardım edebileceğini söyledi," dedi.

"Hükûmet üniforması giyen birinin sözüne mi inandın?" diye sordu Priyanka.

"Leda'ya gelmiş, değil mi?" diye sordu Max.

"Kahretsin evlat," dedi Vida, kafasının arkasını tankın duvarına vurarak.

Sürücü bir başka köşeyi dönerken araç sallandı.

"Bizi teslim etmeyecek," dedi Max. "Ayarladığın buluşmayı gerçekleştireceğiz. Söz verdi."

"Eğer haklı çıkarsam bu sözlerini o lanet olası mezar taşına yazdıracağım: *Söz verdi.*"

Chubs, Ruby'nin yanına gelmek için yanından geçerken Vida'nın omuzuna elini koydu.

"Bir değişiklik var mı?" diye fısıldadı.

Liam başını salladı. "Çocuklar da ne olduğundan emin değiller. Sadece onun..." Yutkunarak devam etti: "Günlerdir böyle olduğunu söylediler."

"Ruby'ye tedavi prosedürünü uygulamışlar mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Liam. "Bana Leda çalışanlarının kendileri üzerinde sadece testler yapıp numuneler aldıklarını söylediler ama kim bilir Ruby'ye neler yaptılar."

Elinde delici matkap benzeri alet olan o cerrah geldi gözümün önüne. Ama elimi Ruby'nin saçlarına götürdüğüm an birden bir ışıkla görüntüsü kayboldu. O aynı tuhaf his bedenimi sardı. Bu defa öncekinden daha zayıftı. Bu defa geri çekilmemem gerektiğini biliyordum.

Anı zihnimde, suya damlayan mürekkep damlaları gibi belirdi. Bir ilkbahar coşkusu içinde açmış ağaçlar. Aralarında bir patika. Üzerinde duvar yazıları ve kalaslarla kapanmış pencereleri olan bir bina.

Burayı biliyordum.

Birden önümde kırık bir salıncak belirdi. Eski okul tabelası kırılmış olsa da logonun ucu seçiliyordu. *Blackstone İlkokulu.*

Bana neden bunu gösteriyordu?

Ben –daha doğrusu Ruby– salıncakları geçip tırmanma merdivenine yöneldikten sonra dizlerinin üzerine düşüp uzun, plastik bir kaydırağın altında emekledi.

Parmakları ıslak kumu kazıp çıkanları hızla kenara yığdı. Birkaç dakika sonra Ruby... ben ceketinin cebine uzandım.

Mücevher hediyelerinde kullanılanlar gibi küçük, siyah bir kutu belirdi ellerimde. Açtım. İçinde küçük bir flaş bellek, belleğin üzerindeyse yalnızca iki kelime yazılı bir kâğıt parçası vardı: 'BUNA SON VER.'

Kapak kapandı ve kutu yerine yerleştirildi. Kumla kaplarken sağ elim tuhaf bir şekilde sızlıyordu. Ama Ruby bana en son bir anı gösterdiğinde böyle bir acı hissetmemiştim. Bu, gerçekti.

Priyanka'ydı. Elimin üzerindeki elinin hissine tutunarak onu bir halat gibi kullanıp kendimi Ruby'nin giderek soluklaşan anısından kopardım. Ona son bir kez baktım ama yüzü önceki kadar ifadesizdi.

"Bir şeyler oluyor," diye fısıldadı Priyanka. "Yakınlarda bir sürü teknolojik alet var."

Şimdi ben de hissetmeye başlamıştım.

Max karanlıktan hoşlanıyor olmalıydı. Vida'nın yüzünde göreceğimden emin olduğum ifadeden onu kurtaran tek şey karanlıktı.

"İşte başlıyoruz," dedi Vida kısık sesle. "Hareketsiz kalmaya çalışın."

Tankerin frenleri homurdandı. İçindeki su bir yana kayarken çalkalandı. Kulağımı nemli duvara dayayıp dinlemeye çalıştım.

"Neden durduk?" diye fısıldadı Chubs.

Aklıma birkaç sebep geliyordu: kapalı bir yol, polis ya da ordu devriyeleri tarafından aracın kenara çekilmesi, şehirden çıkıştaki barikatlardan birine rastlama.

"...söylemiştim, dağıtımımı yaptım ve şimdi de işler

daha beter hâle gelmeden harekete geçmem gerek," diyordu şoför.

Barikat. Çenemi sıkıp Priyanka'nın eline daha sıkı tutundum.

"Tüm araçları arama emrimiz var, ordunun nakliye araçlarını bile," dedi bir adam.

"Hayır... Açmayın," dedi şoför hızla. "Tüm bu dumanla, saflaştırılmış suyu kirleteceksiniz ve o zaman işe yaramaz bir hâl alacak. Sonra ben de binlerce sayfalık form doldurmak zorunda kalacağım."

"Tüm araçların içeriklerini kontrol etmek zorundayız," dedi adam ısrarla. Tankerin merdiven kısmında bir patırtı duyuldu. Çocuklar birbirlerine iyice sokulup başlarını kapağa çevirdiler.

"Alın o hâlde," dedi kadın. "Elinizi uzatın."

Sol omuzumun hemen yanında bir musluk vardı. Tankerin diğer tarafında çevrilen bir kolun metalik tıkırtısını işittim. Tankerin içindeki suyun seviyesi musluktan akmayacak kadar alçaktı. Suyu avuçlayarak musluğa akıtmayı düşündüm. Ama ben daha aklımdakini uygulayamadan Kinetik olduğu belli bir çocuk elini kaldırdı ve bir su akıntısını musluğa yolladı. Dışarıdaki kol kapanana dek durmadı. Suyun fazlası omuzumun üzerinden akarken üstüm başım sırılsıklam oldu.

Vida uzanıp çocuğun omuzunu hafifçe sıkarak onu takdir etti.

Motor yeniden çalışıp tanker sarsılmaya başlayınca Max'in, "Bunu yapmayacağını biliyordum," dediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Ama ilerlerken bile Liam'dan başka kimse konuşmaya cesaret edemedi. Hiç durmadan aynı dehşet verici sessizlik sorusunu tekrar ediyordu.

"Uyanmıyor... Neden bir türlü uyanmıyor?"

KIRK DÖRT

Şoför bizi arabalarımızı bıraktığımız otoparka getirdiğinde orada bekleyen biri olduğunu görünce şaşırdım. Bu, Cate'ti.

Açık sarı saçları bir beyzbol şapkasının altındaydı; üzerindeki kot pantolonu ve bol tişörtüyle oldukça rahat giyinmişti. Tozlu sedanın yanına park ettiği minibüsü tanımıyordum ama bunun bir önemi de yoktu.

Tankerin dibiyle tavandaki deliğin arası o kadar uzaktı ki Chubs hepimizi teker teker çıkarmak için gücünü kullanmak zorunda kaldı. Çıktığımda Cate ve Vida çoktan sedanın üzerine yaydıkları bir harita üzerinde konuşuyorlardı.

Çocuklardan birinin kaygan merdivenlerden inmesine yardım ederken Cate'in, "Sekiziniz ve bir de çocuklar olduğunu söylediğinizi sanıyordum," dediğini duydum.

"Sekizdik," dedi Vida.

Şoför de o sırada aşağı inmiş ve çalışmaya devam eden Chubs'ı izliyordu. Yüzü, sanki bir sihir numarası izliyormuş

gibi hayret içindeydi. Ona ne kadar minnettar olduğumuzu söylemek için olduğu tarafa doğru yürümeye başlamıştım ki birden elini kaldırdı.

"Laboratuvarda olanların detaylarını bilmeme gerek yok," dedi. "IAAN onu benden koparana dek, oğlumu her hafta buraya teste getirirdim. Şimdi kendinize iyi bakın, anlaşıldı mı?"

Liam delikten önce Chubs'ı havalandırmış, sonra da bir şekilde Ruby'yi Chubs'ın kucağına iletmişti.

Başta, gömleğinin yanındaki lekenin su olduğunu düşünsem de rengi fazlasıyla koyuydu. Bir ara dikişlerini yırtmış olmalıydı. Bunu Chubs da görmüştü ama ikimiz de Ruby'yi tankerin arka tarafına doğru taşıyıp nazikçe Vida'nın bekleyen kollarına bırakırken onu durdurmaya çalışmadık.

Max çocukları toplayıp Cate'in minibüsüne götürürken hikâye anlatarak dikkatlerini dağıtmaya çalışıyordu.

Diğerleriyle yanımdan geçip SUV'ye yönelirken, "Güvenli evde bizimle buluşacak güvenilir bir doktor var," dedi Cate. "Gayet dürüst bir adamdır."

"Ben dürüstlük istemiyorum," dedi Liam bitkin bir şekilde. "Tek istediğim iyi haberler vermesi."

Liam girebilsin diye arka kapıyı açarken, "Biliyorum," dedi Cate usulca. Ardından Ruby'yi içeri taşıdılar.

Şoföre el sallarken beni muhtemelen göremeyeceğini biliyordum. Ama önemi de yoktu.

Vida çoktan şoför koltuğuna oturmuş, Chubs da yanına geçmişti. Beni, arkada Liam ve Ruby'nin yanına oturttular. Priyanka ve Max yanlarına iki çocuk alarak sedana binerken Cate de diğerlerini minibüse götürdü.

Her şey sessiz ve hızlı gerçekleşti. Bu, bir yerden mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde uzaklaşmak isteyen tüm o insanların çabalarının sonucuydu. Cate'in ardından sokaktan ve sonra da şehirden çıktık.

Chubs'ın takip edebilmesi için radyo haberlerini açmıştık fakat sesi kısıktı. Dikkatimi onun yerine Ruby'i tutarken zar zor nefes alan Liam'a verdim. Beni, onu izlerken yakaladığında gözleri yumuşadı. Ona bakmaya devam edersem ağlayacaktım ve şu anda, ağlamak yapabileceğim en işe yaramaz eylemdi.

"Roman için üzgünüm," dedi.

Öyle olduğunu biliyordum. Bu durum göğsümdeki ağrının ciğerlerimi düğüm düğüm etmesine nasıl sebep oluyorsa aynı şekilde onların da içini kemiriyordu. Ona iyi olduğumu söyleyemezdim, olanları ya da Mavi Yıldız'ın Roman'la Lana'ya neler yapabileceklerini anlatacak gücüm de yoktu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Arabayla ilerlerken şok da bedenime tamamen yerleşti. Onunla savaşmadım. Sessizliğim bir tuzak değil; bir iyileşme yeriydi ve şu anda ona ihtiyacım vardı.

Liam boştaki koluyla uzanıp beni kendisiyle Ruby'ye yaklaştırdı.

Şu anda buna da ihtiyacım vardı.

***

Dover'deki güvenli ev, Çocuk Birliği günlerinden kalma olmalıydı ama ne ben sordum ne Cate açıkladı. Boş bir sokağın sonuna kurulmuştu ve ön verandasında hâlâ yıpranmış

bir Amerikan bayrağı asılıydı. Her şey düşünüldüğünde oldukça ironik. Ama yeterince güvenli gözüküyordu. Özellikle de minibüsü garaja ve çocukları evin içine soktuğumuzda. O yüzden Liam'ın neden bir hayalet görmüş gibi olduğunu anlamamıştım.

"Birlik dağıldıktan sonra bir tek burayı açık tuttuk," dedi Cate ona, kapısını açmak için arabadan aşağı indiğinde. "İnan bana hiçbirinizi buraya getirmeyi istemezdim."

Ön kapıda kısa siyah saçlı bir kadın belirdi.

"Onu içeri getirin," dedi, sokağı kolaçan ederek.

Liam, bariz bir çabayla, Ruby'yi araç yolundan ve sonra verandanın basamaklarından yukarı taşıdı. Chubs onlara yakın bir yerde, Ruby'nin bükülmüş bedeninin altında, her ihtimale karşı, elini destek olsun diye tutarak ilerliyordu.

Çocuklar Ruby'yi üst kattaki yatağa yatırırken, "Bunu yaptığın için teşekkürler Maria," dedi Cate. Yatak, üzerindeki çarşaf dışında bomboştu. Doktor kendi büyük beden hırkasını çıkarıp Ruby'ye bir çeşit yastık olması için yuvarladı.

Endişeyle yatağın yanına ilişerek, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu Cate.

Komodinin üzerinde bir serum torbası yanında bir dizi küçük el aleti vardı.

Maria, "Temiz su, biraz bez ve kıyafet," dedi. "Ben dolaplara baktım ama hiçbir şey görmedim."

"Evin sahibi olduğumuzu ispatlayacak her şeyi boşaltmıştık," dedi Cate özür dilercesine. "Ama çantamda su için saflaştırma tabletleri var. Sana bir sürahi getireceğim."

"Ayrıca incelemelerimi yapabilmek için odayı boşaltma-

nızı da istiyorum," dedi Maria, Chubs ve Liam'a anlamlı bir bakış atarak.

Liam gerildi ama Chubs göğsüne bir el bastırarak başını salladı. "Hadi. Ben de en azından senin yaralarına bir bakarım."

Diğerleri gittikten sonra bile kapıda oyalandım. Arabaları dolaşmak ve elimizdeki malzemeleri inceleyip çocuklara yiyecek ne verebileceğimize bakmak dışında ne yapacağımdan emin değildim.

Çantaları içeri taşırken kanepede ve oturma odasının zeminindeki halının üzerinde uyuyan çocukları uyandırmamak için çaba sarf ettim. Kedi yavruları gibi bir arada kıvrılmış yatıyorlardı; bu da bana çocukların ne kadar dayanıklı olduklarını ve bu dünyanın, onların limitlerini ne çok test ettiğini yeniden düşündürttü.

Çantaları açıp içindekileri dalgın bir hâlde mutfak tezgâhına dizmek dışında bir işim yoktu. Göz ucuyla Priyanka ve Max'i görüyor olsam da hiçbirimiz henüz konuşma yetimizi kazanmamış gibi görünüyorduk. Son çantaya uzandım. Parmaklarım bir parça kumaşın üzerinde gezindi.

O tanıdık gri tişört nefesimi bir anda kesti. Roman'ın çantasıydı bu. Yedek giysileri, bir fener ve Haven'dan aldığımız ilk yardım kutusundan kalanlar dışında boştu.

"Zu?" diye seslendi Chubs üst kattan. "Ruby hazır."

Sözcükler beni içine düştüğüm transtan çıkardı. Yeniden odaya döndüm; Vida bana bir bakış atana dek tişörtün hâlâ elimde olduğunun farkına bile varmamıştım. Biri Ruby için yedek kıyafetler bulmuştu. Gri eşofman üstü ona fazlasıyla büyük gelse de iskelete benzer bedenini battaniyelerden

daha iyi gizlemişti.

"Anlayabildiğim kadarıyla hiçbir sorunu yok," dedi Maria yavaşça. "Susuz kalmış ve biraz da yetersiz beslenmiş. Muhtemelen doku örnekleri aldıkları yerlerde bazı kesik ve dikiş izleri de gördüm."

Liam başını salladı. "Buna hiçbir sorun yok denmez."

"Yani," dedi Maria ellerini havaya kaldırarak, "onu ameliyat etmemişler demek istedim."

Rahat bir nefes alarak arkamdaki duvara yaslandım.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "O zaman neden hâlâ uyanmadı?" diye sordu Chubs. "Sakinleştiricilere ters bir tepki mi veriyor? Güçlü bir doz bile verilmiş olsa şimdiye kadar uyanmalıydı."

"Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini tespit edecek ekipmanım yok. Gerçek bir taramaya ve gerçek bir nöroloğa ihtiyacı var ama eğer amaçları onun özel yeteneğini araştırmaksa beyninin normal süreçlerine zarar vermek istemezler," dedi. "Testler sırasında ortaya çıkan beyindeki şişliği önlemek için tıbbi olarak tetiklenmiş bir komaya sokulmuş olabilir. Aynı zamanda ne kadar güçlü olduğunu bildiklerinden tamamen kontrol altında tutmak istemiş olma ihtimallerinin de yüksek olduğunu düşünüyorum."

Bilinçsiz olsa bile insanın bir kısmı hâlâ etrafında yaşananların farkında olabilir miydi?

Liam başını sallayarak yüzünü ellerine bastırdı. "Kahretsin... Bir noktada uyanık olması gerekiyordu, yoksa Max okumayı yapamazdı. Onu bulmak için gördüğü şeyleri yeterince iyi göremezdik."

Bu duyduğuyla Cate'in kaşları kalktı.

"Herhangi bir tepki gösterdi mi?" diye sordu Maria. "Sesinize ya da onu taşımanıza?"

Onlara söylememiştim. "Evet."

"Zu?" dedi Liam. "Bir şey mi gördün?"

"Üst kattaki çocukları nerede bulacağımı bana o gösterdi," dedim. "Onu bulduğumuzda nabzını kontrol etmek için ona dokundum ve... Sanki artık odada değildim. Üst katta koridorda yürüyordum. Kulağa imkânsız gibi geldiğini biliyorum ama bu bir anıydı ve benim değildi."

Liam'ın yüzü bir an umutla aydınlandı ve Maria'ya döndü.

"Neyin mümkün olduğuna dair en ufak bir fikrim yok," dedi Maria ona. "Birkaç dakikaya da uyanabilir bundan yıllar sonra da. Ya da hiç uyanamayabilir. Dediğim gibi, bir uzmana ihtiyacınız var. Ama ben derim ki eğer bu akşam uyanmazsa ona bir serum bağlayıp besleme tüpü kullanmalıyız. En azından bunu yapabilirim. İhtiyacım olan eşyaları arabamdan alayım."

"Teşekkürler Maria," dedi Cate. "Sana borçlandım."

Kadın kapı aralığında durup dönerek Ruby'ye baktı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ama söylemem gereken bir şey var; Beth aradı. Yokluğun ofiste hissedilmiş."

"O kadarını tahmin etmiştim," dedi Cate. "Büronun şu an tüm iş gücüne ihtiyacı var."

Maria başıyla onayladı. Yatağın ucunda toplanmadan önce merdivenlerden inen ayak seslerini dinledik.

"İyi olacak mısın?" diye sordum Cate'e.

Bana abartılı bir gülümsemeyle baktı. "Bir çeşit mazeret

üretmeyi başarabildim. Patronum Psi sempatizanıdır ve işler durulana dek kalsınlar diye Nico'ya ve birkaç başka çocuğa şehrin dışında bir yer bulmam için bana izin verdi. Ama geri dönmek zorunda değilim."

"Dönmelisin," dedi Chubs. "Şimdilik, gerçekten olup bitenleri izleyebilecek bir tek sen varsın."

"Şimdilik mi?" dedi Cate. "Bir planınız var mı?"

"Bir şeyler var," dedi Vida. "Zu'nun adını temizleyip Mercer'ın ve Moore'un tüm bunlardaki rolünü ifşa etmek, uzun vadede de Cruz'un içine ettiği her şeyi onarmak."

"Sadece bir başka daha büyük yangın çıkarmamasını umut etmek zorundayız," dedi Chubs.

"Çıkarmayacak," dedim. "İnsanları öfkelendirecek kısma odaklanmayı bırakmazsak tabii: Psi'leri Amerika dışına, potansiyel düşmanlara sattıkları gerçeğine. Bizden nefret ediyor olabilirler ama hükûmetin, bir başkasının bize ya da potansiyelimize sahip olmasını istemediği gayet açık."

"Bu korkunç derecede komik," dedi Cate.

Omuz silktim.

"Ruby kanıt olmadan hareket etmezdi," dedi Liam. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, her zaman kanıt toplaması gerektiğini bilir."

Çünkü sadece sözümüze çok az insan inanırdı.

"Kanıtı vardı," dedim. "Ve sanırım nerede olduğunu çok iyi biliyorum."

Vida kaşlarını kaldırdı. "Zu, kahrolası sürprizlerle dolu leydimiz, bizimle paylaşmayı unuttuğun bir şey var mı?"

Başımı sağa sola salladım.

Liam yüzünü ovuşturup Ruby'ye döndü.

"Sorun ne?" diye sordu Chubs ona.

"Sadece çocuklarımı düşünüyordum... Haven'daki çocukları," dedi. "Annemle Harry'nin işleri halledeceğine güveniyorum ama şu an kim ne yapıyor bilmiyorum. İyiler mi ondan bile haberim yok. Ruby'yi bu hâlde onlara götüremem ama onları kontrol etmezsem de Ruby beni öldürür."

"Gidebilirsin," dedi Chubs. "Durumunun stabil olup olmadığını ve uyanıp uyanmadığını görmek için birkaç gün daha kal. Durumu yine değişmezse birkaç günlüğüne gidersin. Ben de Ruby ile kalıp durumundan herkesi haberdar ederim. Babam hastanesinden ihtiyacımız olan malzemeleri getirir. Muhtemelen danışabileceğimiz güvenilir bir nörolog da bulur. Lütfen bunu yapmama izin ver. DC'ye henüz dönemem. Kamera karşısına geçip dünyaya gerçekleri anlatamam ama arkadaşıma yardım edebilirim. Ve bunu yapacağım."

"Belki..." diye başladı Liam kararsız bir ifadeyle. "Ama ben yokken herhangi bir şey olursa–"

"Hiçbir şey olmayacak," diye söz verdi Chubs. "Alt kattaki çocukların nereden geldiklerini ve geri dönmeleri gereken bir evleri olup olmadığını öğrenmek için zaman kazanacağım, hepsi bu. Gidecek yerleri yoksa da güvenli bir yer bulmak için zaman kazanmış olurum."

Maria kolları dolu bir şekilde geri döndü. Ona yer vermek için koridora adım attım ama çıktıktan sonra kendimde geri dönecek cesareti bulamadım. Tenimin altındaki statik sürtünmeye benzer his geri dönmüştü. Oda beni alamayacak kadar küçük gibiydi.

Evin arka tarafındaki boş odalardan birine doğru ilerlerken koridorda bir ışık yanıp söndü. Girdiğim odada yatak veya şifonyer yoktu. Sadece bir pencere ve sandalyesiz bir masa vardı. İkincisine yaslanıp gözlerimi kapayarak Roman'ın gömleğini dudaklarıma bastırdım. Sedir, deri ve dumanın kokusunu içime çektim.

Priyanka ve Max'in ise Roman ve Lana çıkamazken benim neden dışarı çıktığım hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Aşağı inip onlara anlatamayacak kadar korkaktım. Aslında bu son birkaç saniye hakkında düşündükçe, olaylar benim için son derece anlamsızlaşıyordu.

Öyle net görebilmiştim ki... Yaralı elini nasıl yukarı kaldırdığını, ben fark edinceye kadar tekrar ve tekrar karşı omuzuna bastırdığını... Ben mesajını alana kadar tekrarlamıştı.

Ben iyiyim. Sorun yok.

Onların Mercer'ın askerleri olduğunu ve riskleri biliyor olmalıydı. Anlamadığım şey buydu: Neden kendini ve kız kardeşini Mavi Yıldız'a teslim etmişti? Neden benimle kapıdan geçmemiş ya da başka bir yoldan kaçmak için onlarla savaşmaya çalışmamıştı?

Sen, diye fısıldadı aklımdaki küçük ses. *Senin yüzünden.*

Ruby ve diğerleriyle birlikte kaçabilmem için Mavi Yıldız askerlerini oyalamıştı. Belki de içinde bir yer, sonunda Priyanka'yla benim üst katta fark ettiğimiz şeyi görmüştü: Mercer, Lana'yı duygusal ve zihinsel olarak manipüle etmişti ancak Lana bunu göremiyordu ve bu, onu hepimiz için bir tehdit hâline getiriyordu. Fakat Roman kız kardeşini Mercer'la yalnız bırakamazdı. Bunu tekrar yapamazdı.

Ben iyiyim. Sorun yok.

İçimde yükselen öfke, ağrımı ve suçluluk duygumu bastırdı. "Sorun yokmuş. Bok yok!"

Onu ya da bir başkasını bu kâbuslar döngüsünde kaybedecek değildim. Artık hepimize sunulan azıcık şeyi kabullenmekten bıkmıştım. Hikâyemizin zorla itilmeden ilerleyeceği masalına inanmayı reddediyordum. Her şeyin daha iyiye gitmesini umarak oturup bekleyecek zaman yoktu. Artık beklemek yoktu.

Bekleme zamanı bitmişti. İstedikleri Psion Halkası mıydı? O zaman istediklerini onlara verecektim!

Kuralları ben koyacaktım!

Alt katta, Max ve Priyanka mutfak masasında karşılıklı oturuyorlardı. Max başını öne eğip gözlerini kapamış olsa da Priyanka endişeli bir yüzle parmaklarını ahşabın budaklarında gezdiriyordu. Sabit telefonun yanında bir kâğıtla kalem buldum ve durumu hızlıca özetleyen bir şey yazıp buzdolabının üzerine yapıştırdım. Veda etmeden ayrılmak yok. Kural buydu. Kalan her şeye yolda karar verecektim.

Sesimle ikisi birden doğruldu.

"Bir yolculuk ilginizi çeker mi?" diye sordum.

"Neden?" diye sordu Priyanka. "Neler oluyor?"

"Ruby bize bir hediye bıraktı," dedim. "Ve gidip onu alacağız."

İki Hafta Sonra

KAPIYLA UĞRAŞMADIK BİLE. LANET OLASI DUVARIN TAMAMINI yıkıp geçtik.

Priyanka'nın koyu renk gözlerinden yansıyan alevleri izleyerek geriye baktım. Siyah kayak maskesi yüzünü saklıyor olsa da son toz ve tuğla tanesi de yere indiğinde yaşadığı tatmin tüm bedeninden yayılıyordu. Bunaltıcı, dumanlı hava etrafımı sardı. Derin bir nefes alarak kulağımdaki telsize dokundum.

"Üç dakika şimdi başlıyor," dedim diğerlerine. "Vi, pozisyon aldın mı?"

Yanıt olarak, Vida ve yedi Psi'den oluşan ekibinin bulunduğu Mercer'ın deposunun ön girişinde, küçük bir patlama duyuldu.

"İçerideyiz," dedi Vida kulaklarımıza. Anında karşılık veren silah sesleri duyuldu. Arkamdaki gruba öne gelmelerini işaret ettim. Mercer'ın, yardakçılarının uyuması için ayırdığı odanın yanan kalıntılarına doğru ilerledik. Jacob içeri girdiğinde elini havaya savurup Mercer'ın iki adamını

yakındaki duvara fırlattı.

"Burada kal," dedim ona. "Biz dönene kadar kimsenin girip çıkmadığından emin olun."

O ve Lisa, yardım çağrıma cevap vermişti. Tıpkı yıllardır görmediğim veya konuşmadığım bir düzine Psi gibi. Ağ yeniden can bulunca aramızda hareket eden değişim dalgası durdurulamaz bir hâl almıştı ve gitgide büyüyordu.

Bir ses boğulabilirdi belki ama bir düzinesi değil. Yüz tanesi değil. Bin tanesi değil.

Hedefimiz şiddet değildi, terörle başkalarına boyun eğdirmek de. İstediğimiz şey hukuk dışı yollarla bilgi toplamak, Psi'yi korumak ve kendilerini yönetenlerce onlara sunulmayan gerçeği doğrudan halka sunmaktı.

"İçerideyiz, Max," dedim ona telsizden. "Hazırlan."

Dışarıda, bizi nakliye tırında bekleyen Max, "Hazırım," dedi. Hatta beliren statik bir titreşimle, bu defa daha yumuşak bir sesle ekledi: "Babam..."

"Farkındayım," dedim, diğerlerini odadan çıkarırken. "Endişelenme."

Mercer'ın adamlarından biri bizi koridorda, üstü yarı giyinik ve uykudan bir anda uyanmanın getirdiği adrenalinle yarı vahşi bir hâlde bekliyordu. Çok uzak bir noktaya ateş etti. Kinetiklerden biri onu havaya kaldırıp yere çarparak serseme çevirdi.

Priyanka bana doğru endişeli bir bakış attı.

"Biliyorum," dedim ona. "Ama burada değillerse bile sonrakini ve ondan sonrakini aramaya devam edeceğiz."

"Onları taşıyacak," diye fısıldadı. "Bu üsse girdiğimizde

anlayacaktır. Tabii, eğer hâlâ..."

Cümlesini bitirmedi. *Hayattalarsa...*

Mercer'ın bilinen tüm depo ve tesislerinde, Roman'a ve Lana'ya dair herhangi bir işaret bulmak için yavaşça çalışmıştık. Mercer artık Lana'yla birlikte seyahat etmiyordu ve bu da bana, onun hâlâ abisiyle birlikte olduğuna dair bir umut vermişti. Max nerede olduklarını bulmaya çalıştığı zamanlarda gördüğü tek şey karanlıktı.

"Hayattalar," dedim. "Hayattalar ve onları bulacağız. Ama aynı zamanda bu çocukları da ne olursa olsun buradan çıkaracağız."

Dikleşti. Konuşmaya başladığında yüzünde şüphenin zerresi yoktu. "Elbette çıkaracağız ve bu da yetecek."

Biz yeterli olacağız.

Deponun iç kısmı aynen Priyanka ve Max'in tarif ettikleri gibiydi. Tek bir koridor boyunca uzanan odalar ve Mercer'ın şu an kilitli olan ofisi. Son bir buçuk haftadır Max'i balık avına gönderip Mercer'ın yerini de aratmıştık ama sonunda Moore ve adamlarıyla buluşmak üzere Mavi Yıldız'ın merkez üssünden ayrıldığı ortaya çıkmıştı.

Priyanka burada olmasını istiyordu; tüm binayı yakıp bunu ona, elleri ve ağzı bağlı bir hâlde en yakındaki BM kontrol noktasına götürüldüğü arabanın arka camından izletmek istiyordu. Ama sanırım ikimiz de bunun yetmeyeceğini biliyorduk. Biri çıkıp onun yarattığı boşluğu dolduracak ve yerine geçecekti. Mercer'ı oyun dışı etmek istiyorsak işlerinin temelini yerle bir etmeli ve dikkatli bir şekilde gizlediği tüm suç bağlantılarının kökünü kazımalıydık.

Çaldığı çocukları kurtarmak için buradaydık fakat aynı

zamanda dosyaları, iş anlaşmalarının ve ortaklarının kayıtlarını ele geçirmek için de gelmiştik. Ama bulduğumuz kanıtlar yasa karşısına çıkmasına yeterli gelmezse bile onu kendimiz yargılayacaktık.

Priyanka, Mercer'ın ofisinin kilidini tuttu. İçeri girmeden önce kolumu yakaladı. "Birlikte geldik, birlikte gideceğiz?"

"Birlikte geldik, birlikte gideceğiz," diye söz verdim. "Lisa, Jen, siz Priya'yla kalın."

İki kız öne çıktı. Diğerlerine çocukları aramaya devam etmeleri için öteki odaları işaret ettim. "İşiniz bittiğinde Jacob'ın yanına dönün!"

Koridorun köşesini dönerek yola devam ederken onlardan bir sürü onay aldım. Priyanka'ya göre, paranoyak piç Mercer, her zaman büyük bir güvenlik ordusu ile yolculuk ederdi. Bir adam yakındaki kapı pervazını siper niyetine kullanıp arkamdan ateş etmeye çalışıyordu; işini kolaylıkla bitirirken onların eksikliğini hissettim. Üzerinde bir telefon vardı ama uzun sürmedi. Sonunda aradığım kapılar kümesini bulduğum sırada adamın çığlıkları hâlâ kulaklarımdaydı.

Oda, ciğerlerimdeki havayı bir anda kesti. Her köşesinde, boşta dururken bile güçle titreyip sarsılan hantal makineler vardı. Tam önümde küçük, metal bir ameliyat masası, arkasında bir hastane yatağı vardı ve üzerinde siyah saçlı bir kız hareketsiz yatıyordu. Cildi, sanki kanı çekilmiş gibi bal mumsu bir beyazdı.

Orada kısa bir an için o kızı değil de başkalarını gördüm. Priyanka'yı, Roman'ı.

İçimde yükselen öfkeyle çenemi sıktım. Yatağın her iki tarafındaki monitörler ve cihazlar, kızın hayati fonksiyonla-

rını gösteriyordu ama dikkatimi onlara değil de laboratuvar önlüğü içindeki koyu tenli adama verdim. Kızın serumunu dikkatlice ayarlarken sırtı bana dönüktü.

Botumun fayansta çıkardığı gıcırtıyla dondu.

"Kızdan uzak dur," dedim silahımı üzerinde tutarak. "Ve ellerini kaldır."

"Çocukları bulduk," dedi Vida o sırada telsizden. Sesi, çarpışma ve boğuşma sesleriyle bölünüyordu. "Fakat Roman ve Lana burada değil."

Bir yanıma keskin bir acı saplandı. Güçlükle bir nefes verip bu ümidin gitmesine izin vermeye çalıştım.

Vida, "Biraz yardıma hayır demem," dedi. "Bazı çocuklar güçlük çıkarıyor."

"Geliyorum," dedi Priyanka. Birkaç kişi daha araya girdi ama sesleri, çalışan makinelerin sesinde boğuldu.

"John Wendall?" diye sordum, kalbimden geçen çirkin bir nefretle.

Başıyla onayladı. Yüzündeki ağır kırışıklıklar ve gerginlikler altında Max'i gördüm.

"Oğluna seni öldürmeyeceğime söz verdiğim için çok şanslısın," dedim, sesim titreyerek. O küçük kız... eğer ona zarar verseydi...

"Max?" diye fısıldadı. "Benim Max'im? O burada mı?"

"Dışarıda," dedim. "Ya kendi rızanla gelirsin ya da seni sürükleyerek çıkarırım ama öyle ya da böyle hayatının geri kalanını burada yaptığın şeyi telafi ederek geçireceksin."

Yutkunurken âdemelması şişti. "Kendi rızamla geleceğim. Diğer çocuklar..."

"Onları çoktan aldık." Kıza doğru baktım. "Nakledilebilir durumda mı?"

Max'in babası başını salladı ve makinelerin fişlerini çekmeye başladı. Ona doğru uzandığında, kız uykusunda derin bir iç çekti.

"Ona dokunma," dedim.

"Dışarıdayız Zu," dedi Vida.

"Yanınıza geliyorum, hâlâ–" Kapı arkamızda açıldı.

Doktor Wendall'ın yüzü tekrar değişti. Bu defa neredeyse parlıyordu. "Priya."

Bu duygu karşılıklı değildi.

"Bu doğru," diye hırladı Priyanka. "Seni kendi ellerimle cehenneme sürüklemek için geri döndüm."

Üzerinde bir silahı olduğunu bildiğimden benimkini kaldırıp genç kızı aldım. Yanağı omuzuma düştü ve farkında olmadan kollarını boynuma doladı.

"Yürü bakalım, şeytan," dedi Priyanka. "Daha hızlı. Yoksa buradan çıkmak için bir kükürt bulutuna mı ihtiyacın var?"

"Düşmanca davranışlara gerek yok..." diye başladı Doktor Wendall.

Silahını sırtına bastırıp onu ileri doğru itti. "Ah, her açıdan gerek var."

İçeri girdiğimiz gibi dışarı çıktık. Jacob geride bizi bekliyordu; kızın ağırlığını ellerimden alıp sokakta hemen önümüzde duran küçük tıra doğru hızla fırladı.

Priyanka, hayal kırıklığını gizleyemeyerek bir elini omuzuma koydu.

"Bir sonrakine gideceğiz," dedim ona. "Ve sonrakine... ve bir sonrakine... Onları bulmak ne kadar uzun sürerse sürsün."

Derin bir nefes alıp başını salladı.

Roman'ın burada olmasını çok istemiştim ama bu da yeterliydi. Buradaki çocukların güvende olduğunu ve bir daha asla Mercer'ın veya hükûmetin ellerine düşmeyeceğini bilmek; bir daha asla başka bir laboratuvarın içini görmeyeceklerini bilmek... Benim için yeterliydi.

Vida arabadan fırlayarak Max'i sürücü koltuğunda bıraktı. Aracın iç aydınlatmaları açık olduğundan, Priyanka babasını yanından geçirip tırın kabinine doğru yürütürken Max'in yüzünde beliren o gergin ifadeyi net bir şekilde görebildim. Kapı kapanarak çocukların gergin konuşmasının gürültüsünü kesti.

Vida, Jacob'ın omuzundan başını kaldıran küçük kıza baktı.

"O sonuncusuydu," dedim.

"Aldınız mı?" diye başladı küçük kız mırıltıya benzer sesiyle.

Jacob'ın adımları ağırlaştı. "Ne dedin? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Gözlerini açmak için mücadele vererek, "Kızı... Çiçekli kızı..." diyebildi.

Priyanka'nın bakışları keskinleşti. "Hangi kızı, tatlım?"

Ardından gelen uzun sessizlik ızdırap vericiydi. Göğsüm öylesine sıkışmıştı ki nefes bile alamıyordum.

"Ofiste," diye fısıldadı kız. "Karanlıkta."

Priyanka ile birbirimize döndüğümüzde kendi umudumu onun yüzünde de gördüm.

"Ofisi kontrol ettik," dedi Vida maskesini yüzüne geçirerek.

"Ofise girdik ama orayı aramadık," dedim birden. "Siz çocuklarla gidin. Biz kontrol eder size yetişiriz."

Vida bir kaşını kaldırdı ama teklifime şaşırmış gibi görünmüyordu. "Chubs'a her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi unutma."

"Unutmam," dedim. "Dikkatli sürün."

"Belalı bir şoför gibi sürmeyi yeğlerim," dedi göz kırparak.

Onları arayan aileler olup olmadığını anlayana dek, inşa edilen yeni Haven'da güvende olacaklardı. Oradaki çocukların sayısını bir gecede ikiye katlamaktan endişe etsem de en azından Harry ve Liam'ın annesi hâlâ yanlarındaydı; Liam'ı çok meşgul etmezlerdi.

Ayakları, gevşek kaldırım taşları üzerinde kayarak binaya doğru koşan Priyanka'nın peşine takıldım. Bir adım arkasındaydım, ona yetişmek için koridorda çaresizce Mercer'ın ofisine doğru koştum.

Priyanka tekmeleyerek kapıyı açıp el feneriyle incelemeye koyuldu. Sunuculardan kalanlarla bilgisayarlar yerdeydi; gizli dosyaları ve flaş bellekleri aramak için tüm raflar ters çevrilmişti.

Priyanka, deli gibi duvarları kontrol ediyor; bir çeşit boşluk ya da gizli bir kapı arıyordu. Hareketsiz kaldım; o gümüş ipliği zihnimden serbest bırakırken kalbim sanki tüm bedenimde birden atıyordu.

Telsizlerimizi, yakındaki binalar ve sokak lambalarından geçen elektriğin yanı sıra farklı iki güç sinyali daha buldu.

Ellerimi iki yanımda sıkarken kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

Ve orada, yanağıma sürtünen usul bir parmak gibi bir güç dalgalanması hissettim. Zayıftı ama oradaydı. Gizliydi.

Masaya doğru ilerledim. "Bana yardım et!"

Priyanka, Mercer'ın metal ve ahşap masasını duvara itmeme yardım ederken güçlükle soluyordu. Ellerimiz halıya gitti ve onu kaldırdığımızda zırhlı bir kapıyla elektronik bir kilit ortaya çıktı.

"Lanet olsun," diye soludu Priyanka.

Kilidi yakaladım ama o benden daha hızlıydı. Zihniyle şifreyi kırıyordu. Rakamlar, küçük dijital ekranda birer birer göründü ve ortaya çıkan her yeni kombinasyonda nabzım daha da hızlandı.

Son bir elektronik ötüşle kilit açıldı. Birlikte kapıyı açıp onu zemine bıraktık.

Bizi Lana'nın soluk yüzü karşıladı. Gözlerini fenerin ışığına karşı korudu. Priyanka keskin bir nefes aldı; ifadesi şok, rahatlama ve korku arasında gidip geliyordu. Boğazından aldığı soluklardan ve gözlerinin parlamasından anladığım kadarıyla konuşabilecek gibi değildi.

"Nerede o?" diye sordum.

"Burada," diyebildi Lana. Ellerinden biriyle gizli odanın duvarına yerleştirilmiş ve göremediğimiz merdiveni işaret etti. "Yaralı."

Priyanka karnının üzerine yatarak el fenerinin ışığıyla

odayı ve Lana'nın işaret ettiği yeri aydınlattı. Yanında bir figür kıvrılmış yatıyordu; yaralı ve kanlar içindeki bedenin arkası dönüktü.

Ben aşağı atlarken Lana da yoldan çekildi. Priyanka hemen arkamdan indi. Roman'ın yanında diz çökerken, "Ne oldu?" diye sordum Lana'ya. "Roman? Roman, beni duyuyor musun?"

"Yaralı," dedi Lana, köşeye gerileyerek. Bizden uzağa dönmüştü ama ellerinin titrediğini loş ışıkta bile görebiliyordum. Priyanka, Roman'ın yanında diz çöktüğü yerde durmakla Lana'nın yanına gitmek arasında kalmış gibiydi.

Neye maruz kaldıklarını anlayabilmek için döndüğüm an bunu yapmamış olmayı diledim. Yarı çürümüş yiyecekler ve idrar kovaları, ışıksız yere nüfuz eden korkunç kokuyu açıklıyordu. Burası inanılmaz sıcaktı ve yatak ya da suya benzer hiçbir şey de yoktu.

"Roman?" dedi Priyanka, onu sertçe sarsarak. "Ro, beni duyabiliyor musun?"

Sırtüstü çevirdik ama yüzü o kadar yara bere içindeydi ve öyle şişmiş bir hâldeydi ki tanımak neredeyse imkânsızdı. Onu görür görmez tüm bedenim dehşet içinde kasıldı.

Hayatta, diye hatırlattım kendi kendime. *Yaşıyor.*

"İstememiştim... Onu bırakmak istememiştim," diye mırıldandı Lana. "Ona zarar verdi. Bunu yapmayacağını söylemişti. Demişti ki..."

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Lana bize bakmaya dayanamıyordu. Döndü, bakışlarını köşeye çevirdi ve ağlamaya başladı.

"Roman!" Priyanka şimdi resmen bağırıyordu. Bana doğru çaresiz bir bakış attı. "Onu taşımak zorunda kalacağız..."

Priyanka'yı sakinleştirmek için elimi koluna koydum. "Bekle. Bir şey deneyeceğim."

İhtiyacım olan sadece küçük bir güç iplikçiğiydi. Onu yeniden ayıltacak bir şok. Kulağımdaki telsizi çıkardım ve onu bir elime alıp diğer elimi göğsüne bastırdım.

"Ne yapıyorsun?"

Güç onun içinden geçip bedeninde dolaştı. Bir kalp atışlık anda hâlâ baygınken sonraki saniye...

Roman aniden nefes aldı. Gözleri kocaman açılırken üst gövdesi yerden yükseldi. Keskin bir nefes daha alırken eliyle benimkini sıkıca tuttu. Bakışları şaşkındı.

"Yavaş, yavaş," dedi Priyanka titrek sesiyle. "Sorun yok, sadece biziz. Seni buradan çıkaracağız."

Roman'ın gözleri üzerime kilitlendiğinde ne kadar hırpalanmış ve şişmiş olsalar da oradaki hayreti ve nefesini düzenlemeye çalışırkenki inanmaz ifadeyi görebiliyordum.

"İyisin," diye nefes aldım. "İyisin. Ama gitmeliyiz. Hemen gitmeliyiz."

Elini kaydırıp sağ omuzuna götürdü. Boğazı söyleyemediği o sözle sarsıldı. *İyiyim.*

Her nasılsa, Priyanka ve ben onu merdivenlerden yarı sürükler yarı taşır bir şekilde ilerletmeye yetecek kadar doğrultmayı başarmıştık. En yakındaki basamağa tutunmadan önce, Lana'ya dönüp uzandı.

"Hadi," dedi nefes nefese.

Lana geriledi ama bu seferki tavrı meydan okumadan de-

ğildi. Utançtandı.

"Burada kalabilirsin," dedi Priyanka soğukkanlılığını korumaya çalışarak. "Ya da bizimle gelebilirsin. Seçim senin. Bu..." Sonra kafasını sallayarak kendini durdurdu ve tekrarladı, "Seçim senin."

Umut ve korku döngüsüne hapsolmuş son birkaç haftanın sonunda, bu kelimelerin ona neye mal olduğunu biliyordum. Ancak Priyanka haklıydı. Lana'nın seçim yapması gerekiyordu. Onu şimdi bizimle gelmeye zorlarlarsa bu sadece Mercer'ın onda yarattığı kafa karışıklığını ve kızgınlığı derinleştirirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı Roman.

"Çocuklar..." diye başladı Lana.

"Güvendeler," dedim. "Çoktan dışarıdalar."

Bu sefer Priyanka'ya bakarak elini uzattı. Parmakları birbirine değerken Lana titremeye başladı ama nihayet başıyla onayladı. Priyanka onu tuttu ve bir daha bırakmadı. Roman'la benim ardımdan merdivenleri tırmanırken bile.

Roman'ı ayağa kaldırmaya yardım ettikten sonra kolunu omuzumun üzerinden geçirdim ve ağırlığını elimden geldiği kadar üstlendim. Priyanka, Lana'yı hâlâ koridorda tüten dumanın içine soktu. Merkez üssün yıkık duvarı görünüp arkasındaki karanlık sokak ortaya çıktığında Roman beni daha sıkı tuttu.

Vücudundaki her kas buradan çıkmanın özlemiyle ve arzusuyla titriyor gibiydi. Ranza yataklarla kalıntıların arasından geçerken ona yardım ettim. Caddeye vardığımızda vücudunu doğrulttum; aldığı uzun ve derin nefes de benim ödülüm olmuştu.

Köşeyi topallayarak dönsek de yürüyüp oradan ve orada yaşananların hatıralarından uzaklaştıkça adımları daha dengeli ve hızlı bir hâl aldı.

Ceketimin cebindeki telefonu alabileceğim kadar yavaşlamamızı sağladım ve binaya girmeden önce hazırladığım mesajı açıp gönderdim: HER ŞEY TAMAM. PAKETİ YAYINLA.

Ruby'nin flaş belleğinde bulduğumuz tüm kayıtları ve fotoğrafları, topladığımız diğer bütün görüntülerle bir araya getirmiştik. Ben de bir başka kameranın önüne geçip gözlerimi dikerek Mercer'ın, Moore'un ve birlikte çalıştıkları herkesin masum insanları öldürmek, çocuk satmak için yaptığı her şeyi açıklamıştım. Chubs ve Vida hâlâ sistemin içinde ilerleyebileceğimiz bir yol olduğunu düşünüyorlardı ama ilk sözleri söylediğimde sahip olduğum tek köprüyü de yaktığımı biliyordum.

'Benim adım Suzume Kimura ve Psion Halkası'nın lideriyim. Fakat hakkımda duyduğunuz diğer her şey yalan.'

Chubs'ın hükûmet ve medyada kilometrelerce açık yolu doldurabilecek bir iletişim listesi vardı ve hepsi de görüntüleri almak üzereydi. Geriye tek bir soru kalıyordu: Kim bizi bu konuda bir şeyler yapacak kadar umursuyordu?

Ancak Chubs mesajı aldığını onaylamak yerine başka bir şey gönderdi. Saçları kazınmış, battaniyelere sarılmış ve yatakta oturmuş kırılgan birinin fotoğrafı. Pencereden dışarı bakarken yüzünde ufacık bir gülümseme seçiliyordu. Fotoğrafını gazetelerde veya haberlerde görmüş olan herkes için tanınmaz hâlde olabilirdi ama benim için değil.

Ruby.

"Hazır mısın?" diye sordu Priyanka, ona ve Lana'ya ulaş-

tığımızda.

Karşımdaki karanlığa bakarken kalbimde kıvılcımlar toplanmaya başladı. "Hem de nasıl!"

Sonra, gecenin içindeki gölgeler gibi koşmaya başladık.

TEŞEKKÜR

Ateş Çemberi'ni bitirdiğimde bir gün yeniden Karanlık Zihinler dünyasına geri dönme ihtimalim olduğunu biliyordum. Bu sadece anlatacak doğru hikâyeyi ve onu anlatacak doğru karakteri bulma meselesiydi. O zamandan bu yana geçen tüm o yıllar içinde, seyahat edip birçok yeni insanla tanışacak kadar şanslıydım. Arada bir, karakterler hakkında düşünüp şu an ne yapıyor olduklarını ve bu arada ne gibi maceralar yaşadıklarını merak ederdim. Nihayet aklıma bir fikir geldi. *Karanlık Miras*'a dönüşecek olan giriş bölümlerini yazmaya başladığımda tıpkı yuvaya dönmüş ve arkadaşlarımla yeniden buluşmuş gibi hissettim.

Öncelikle sana teşekkür etmeliyim, harika okuyucu. Bu seriye ister yeni başlamış ol ister yıllar sonra geri dönmüş ol; sana hikâyeler anlatmak bir zevk ve ayrıcalıktır. Macerayı en başından takip eden okuyuculara da şunu söylemek isterim: Karakterleri kalbimde ve zihnimde canlı tutmama yardım ettiniz. Verdiğiniz inanılmaz destek olmasa bu kitabı asla yazamazdım; umarım size hem keyif verip hem de he-

yecanlandıracak bir hikâye teslim etmeyi başarmışımdır. Bu kitapla iletmek istediğim bir mesaj varsa, o da seslerimizdeki güçtür: Sesinizi hak ettiğinizi sormak, başkalarının haklarını ve inandığınız şeyleri savunmak için kullanmaktan asla kaçınmayın.

İnanılmaz yayıncım Hyperion olmasa *Karanlık Miras* beynimin içinde oradan oraya yüzen bir fikir olmaya devam ederdi. Yedi yıldır birlikte kitap yayınlıyor olmamıza hâlâ şaşırıyorum. (Zaman nasıl da akıp geçti!) Teşekkürlerim, her zamanki gibi bu kitabı hem özel bir şeye dönüştürmeme hem de gerçekten teslim tarihlerine uymama yardım eden Emily Meehan ve Hannah Allaman'a. Siz bu geminin muhteşem kaptanlarısınız! Seale Ballenger, sen bu dünyadaki en iyi ruhlardan birisin ve yıllar içinde bana göstermiş olduğun nezaket hayatımda büyük değişim yarattı. Ve Marci Senders... Kapak Kraliçesi unvanını sonuna kadar hak ediyorsun! Zu'nun gerçekten parlamasını sağlayan bir kapak tasarladığın için teşekkürler.

Hyperion'da çalışan ve şükran borçlu olduğum o kadar çok harika insan var ki: Mary Ann Napoli, Augusta Harris, Dina Sherman, LaToya Maitland, Holly Nagel, Elke Villa, Andrew Sansone, Jennifer Chan, Guy Cunningham, Meredith Jones, Dan Kaufman, Sara Liebling, Cassie McGinty, Mary Ann Zissimos ve tüm satış ekibi. Sizler bu hikâyenin gerçek kahramanlarısınız!

Temsilcim Merrilee Heifetz'in inanılmaz rehberliği ve desteği olmadan yolumu kaybederdim. İster İtalya'da makarna yiyelim, ister sahilde margarita içelim, isterse bir telekonferansta olalım önemli değil, seninle hep en iyi zamanları geçiriyorum. Gelecek birkaç yıl neler getirecek görmek

için sabırsızlanıyorum. Aynı zamanda, hem işlerin koordine edilmesindeki tüm desteğin hem de sana en çok ihtiyacım olduğunda beyaz atlı şövalyem olduğun için çok çok teşekkür ederim, Rebecca Eskildsen!

Alyssa Furukawa; bu hikâyeyi okumaya ve daha bitmemişken bile geri bildirimde bulunmaya hazır olduğun için çok minnettarım. Özellikle notlarından bir tanesi karakterleri tarif etmedeki yaklaşımımı tamamen değiştirdi. Ayırdığın tüm o zaman, düşüncelerin ve enerjin için teşekkür ederim.

Morgan Watchorn ve Lisa Jordan; geçen seneki cömert bağışlarınız için ikinize de çok teşekkürler. Morgan, umarım erken okumayı sevmişsindir! Lisa, sonunda adını verdiğim karakteri açıklayabildiğim için çok heyecanlıyım. O bölümlerde soyadını açıklayamadığım için üzgünüm ancak umarım burada telafi etmeme aldırmazsın.

Tatlılar tatlısı ve Zu rolü için umabileceğim en iyi kişi olan, arkadaşım Miya Cech'e de sevgilerimi göndermeliyim. Geçen yıl seninle ve ailenle tanışmak büyük bir zevki; gelecekteki tüm projelerinde parlayışını izlemek için sabırsızlanıyorum. Bu hikâyenin sırrını sakladığın için çok teşekkür ederim! Zu'nun kendi kitabı olacağını bilen ilk insanlardan birisin ve bu beni çok ama çok mutlu ediyor.

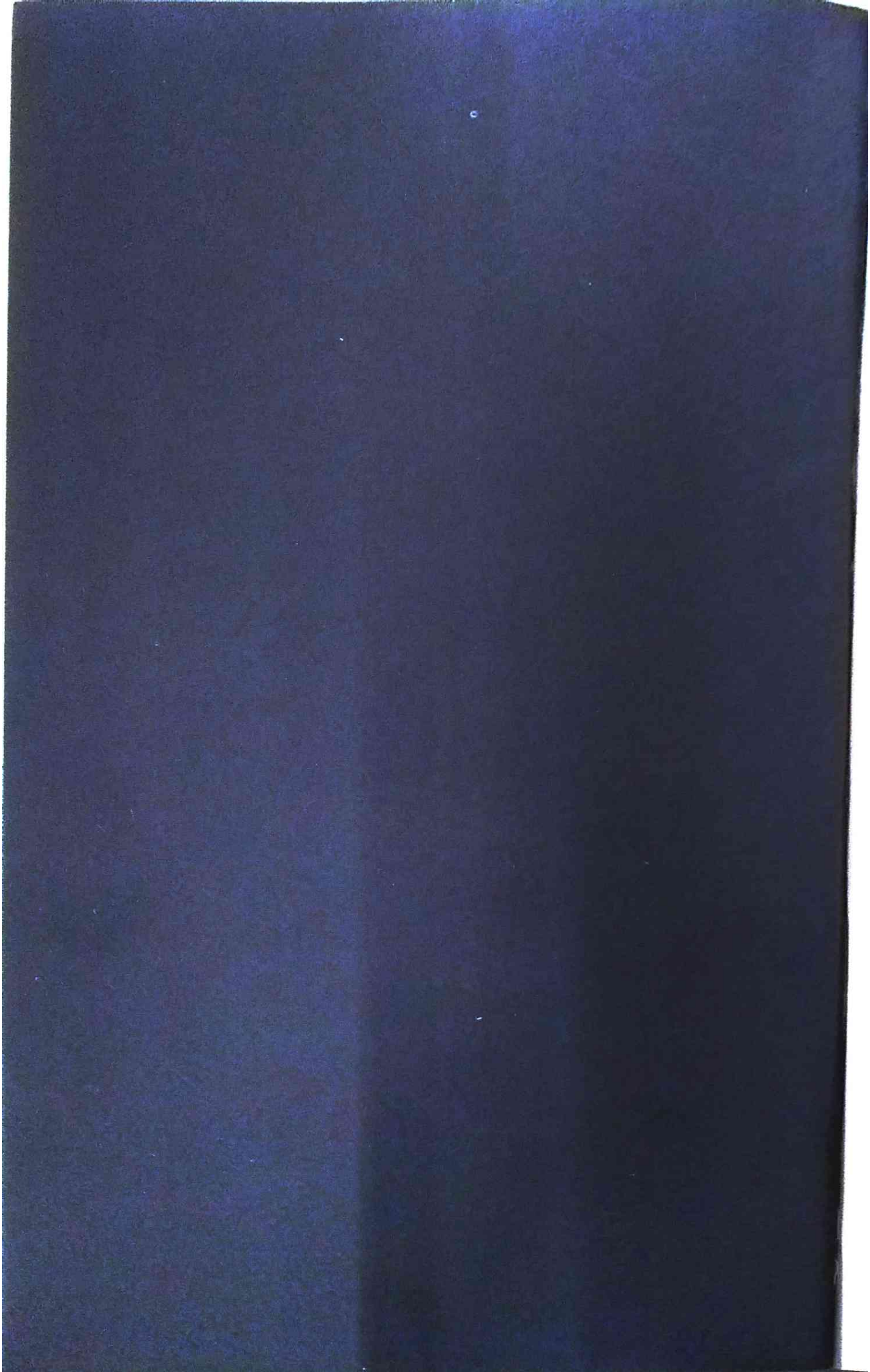
Geçtiğimiz birkaç yılda kesinlikle inişler çıkışlar yaşadım ve o günleri arkadaşım Susan Dennard ile atlatacak kadar şanslıydım. Beyin fırtınası kabinimizde bizi sıcak tuttuğun ve *Karanlık Miras*'taki kurgusal problemleri çözmeme yardım edecek kadar inanılmaz bir editör gözüne sahip olduğun için teşekkür ederim. Öylesine şefkatli ve cömert bir insansın ki... En zorlu teslim tarihlerini ve tüm o stresi arka-

daşlığın sayesinde atlattım.

Erin Bowman, Leigh Bardugo, Victoria Aveyard, Amie Kaufman ve Elena Yip; sizler mutlak mücevherlersiniz ve bu benzetmeden hareketle hepinizin değerini bildiğimi söylemek istiyorum. Bu yıl yanımda olduğunuz (ve zaman zaman, bana ve endişelerime katlandığınız) için teşekkür ederim.

Bu kitap, arkadaşım Anna Jarzab'a adanmıştır. *Karanlık Zihinler*'i ve karakterlerini seven ilk kişiydi –abartmıyorum gerçekten öyleydi. Şimdi bile benim tamamen gözden kaçırdığım şeyleri görüyorsun; bu kurgusal dünyayı benden daha iyi anladığına eminim! Bu kitapları eleştirmeye ve beyin fırtınası yapmama yardım etmeye harcadığın saatler için sana duyduğum minnettarlığı tam olarak ifade etmenin bir yolu yok. Yıllar önce sana yayıncılık hakkında sorduğum soruları yanıtladığın için teşekkür ederim. Bir sonraki buluşmamızı iple çekiyorum.

Son olarak, bu kadar destekleyici ve sevgi dolu bir aileye sahip olduğum için çok, çok, çok şanslıyım. Anne, Steph, Daniel ve Hayley: Kitap yazmak her zaman takım çalışmasıdır ama *Karanlık Miras* nasıl olduysa tam bir takım maratonuna dönüştü. Dokuz ay boyunca, bu kitabı zamanında çıkarmam için geceleri çalışmam gerektiğinde devreye girip Tennyson'a bakmak da dâhil her türlü görevi üstlenerek bana her konuda yardım ettiniz. Bunu asla unutmayacağım; hepinizi çok seviyorum.





Karanlık Zihinler Serisi'nin *New York Times* Bestseller yazarı Alexandra Bracken, Arizona'da doğup büyümüştür. Fakat ilerleyen yıllarda College of William & Mary'de okumak üzere Virginia'ya gitmiştir. Şimdilerde ise New York City'de, kitaplarla dolup taşan sevimli bir apartman dairesinde yaşamaktadır.

PARODİ